

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

DEBORAH BLADON

HONOR

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

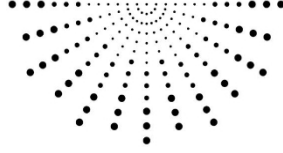
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUR

DEBORAH BLADON

ILK ORIJINAL BASKI, 2024

Telif Hakkı © 2024 Deborah Bladon tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

e-Kitap ISBN: 978-1-926440-78-1
ISBN: 9798342039086

Daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin:
deborahbladon.com

CONTENTS

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>
<u>Bölüm 38</u>

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

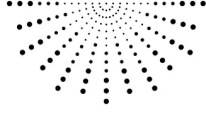
[Bölüm 79](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür ederim](#)

[Biraz daha ister misin?](#)
[BULL'un Birinci Bölümü](#)
[Deborah'ın Posta Listesine Katılın](#)
[Ayrıca Deborah Bladon](#)
[Yazar Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Evie

I Metroda yanımdaki adama el sallama çünkü erkeklik taslaması tarzımı ciddi şekilde bozuyor. Bu sabah işe gitmeye çalışan herkese ve her şeye engel oluyor. En az üç koltuk kaplıyor. Bu *trendeki* herkes artık onun *dün gece Julie'yi göklere çıkaran zengin bir orospu çocuğu olduğunu* biliyor.

Bunlar onun

kelimeler, benim değil.

Metroda giderken neden birileri telefonla konuşmayı tercih eder, aklım almıyor. Kendine sakla. Zengin olmanız ve kendinize göre harika bir aşık olmanız kimsenin umurunda değil.

Ona en iyi *'iğrençsin'* bakışımı fırlatıyorum, ama karşılığında aldığım tek şey onun Beyaz Atlı Prens gülümsemesinin bir parıltısı oluyor.

Onun gibi adamlar Manhattan'ın her köşesinde pusuda bekliyor.

Aynı zamanda birçok milyon ve milyar dolarlık işin başındalar. Bunu bilmeliyim. O adamlardan biri için çalışıyorum.

Patronum Reid Hunt ile yanımdaki adam arasındaki en büyük farklardan biri, Bay Hunt'ın kamu

Ulaşım. Bu ve Reid, bir ile bin arasında bir ölçekte on beş yüz. şu anda bana bakan takım elbise belki de yedi yüzdür.

"Hey, tatlım." Julie'nin koca ağızlı sevgilisi kaşlarını kaldırır. "Senin adın ne?"

Başımı sallayarak burnumun kenarını kaşıyorum.

Göz göze geldiğimizden beri görmezden geldiğı aramayı sonlandırıyor. "Seni tanıyorum."

O yapmaz.

Telefonu tekrar çalmaya başladı. Dikkati tekrar yüzüme kaymadan önce telefona bir göz atıyor. Bakışları enemde, yanaklarımda ve burnumda gezindikten sonra mavi gözlerime odaklanıyor.

Kendisiyle şahsen tanışma şansına sahip olamadım ama birkaç kez telefonda konuştuk ve hiçbir sesi unutmam.

Magnus Brewster, patronumun sekiz ay önce satın aldığı bir işletmenin sahibiydi. Vitori Capital Partners'ın ince ayrıntılarla ilgilenen bir avukat ekibi olmasına rağmen, Bay Hunt uygulamalı bir yaklaşım benimsedi ve Bay Brewster ile arkadaş oldu. Patronum anlaşmayı o kadar çok istiyordu ki, gerçekleşmesi için her şeyi engelleyebilirdi.

Bunu biliyorum çünkü bir öğleden sonra Bay Hunt *kişisel* bir *meseleyle* ilgilenirken Magnus ofisi arayıp onu sordu. Ona Bay Hunt'ın müsait olmadığını söyledim ama Magnus acil bir durum olduğunu iddia etti, ben de patronumu aradım. Reid cevap verdiğinde nefes nefese kalmıştı ve etrafında uçuşan kadınsı kahkahalara bakılırsa koşuya çıkmamıştı.

Magnus kahverengi gözlerini kısar. "Yemin ederim seni tanıyorum." Başımı sallayarak gülümsüyorum.

"Tanımıyorsun."

"Giselle'in arkadaşısın, değıl mi?" İşaret parmağını yüzümün önünde havada daire izdiriyor. "Küçük kız kardeşimin sahip olduğı her arkadaşını hatırlıyorum. Sen de onlardan birisin. Onunla Fortman'a gitmiştin."

Connecticut, Milford'da devlet okuluna gittim. Manhattan'ın Yukarı Batı Yakası'ndaki ünlü Fortman Akademisi'nde bir yıllık eğitim şu anki yıllık maaşımdan daha pahalı.

"Yanlış yüz." Gülüp geçiyorum. "Ben sadece çok kalabalık bir metroda işe gitmeye çalışan bir kadıyım."

Bana bakarken bir elini pürüzsüz çenesinde gezdiriyor.

Keşke bugün işe giderken giyecek bir şeyler seçmek için bir dakikamı daha ayırsaydım. Açık mavi elbisem bahar çığlıkları atıyor ama göğüs kısmı biraz fazla dar. İndirim reyonundan aldığım için böyle oldu.

O benim kim olduğumu anlamaya çalışırken, ben onu işaret ediyorum. "Biraz yana kayabilir misiniz lütfen?"

Sonunda uzun bacak bacak üstüne atıyor. "Sende çok tanıdık gelen bir şeyler var. Sen ve Giselle gençken bana aşık mıydın? Öyle miydi? Şimdi bunu itiraf etmekten utanıyorsun, değil mi?"

Çok mu şişirilmiş ego, Brewster?

Onu bir iki çentik aşağı indirmenin benim görevim olduğunu hissederek iç geçiriyorum. "Sorun o değil. Sorun..."

Sırtını dikleştirir. "Bu ne?"

Umarım Julie, yani adam onu çivilediği sırada gökyüzüne bir çağrı yapan kadın, yapmak üzere olduğum şeyi takdir eder. Bir erkek asla öpüşmemeli ve söylememeli.

Tren durağıma yaklaşırken yavaşlıyor, ben de sesimi bir metre mesafedeki herkesin duyabileceği kadar yükseltiyorum. "Birlikte geçirdiğimiz o gece yaşadığım en kötü gecelerden biriydi."

Ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bittiğinde ben de öyle demiştim." Gözlerimi deviriyorum. "Kötü bir gece geçiriyor olmalısın, Brewster."

Soyadından bahsettiğimde kafası karışıyor. "Seviştik mi? Tatlısın ama her zamanki tipim değilsin."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum." Ayağa kalkarak omzunu okşadım. "Tanrıya şükür bu şehirde çok fazla bekâr erkek var."

Trenden çıkıyorum, Bay Brewster'ın yüzündeki ifadeyi yakalamak için asla arkama dönmüyorum. Zamanım yok. Zaten geç kalıyorum ve Bay Hunt'ın nefret ettiği bir şey varsa o da geç kalmaktır.

Aslında küçümsediği onlarca şey var ama ofis söz konusu olduğunda, bir çalışanın bir saniye bile geç kalması onu ölüm listesine koyuyor ve geçen yıl onun için çalışmaya başladığımdan beri bu listeye girmekten kaçındım.

Sicilimi mümkün olduğunca uzun süre ya da en azından gerçekten istediğim bir iş bulana kadar temiz tutmak istiyorum.

Omuz hizasındaki koyu kahverengi saçlarımı aceleyle at kuyruğu şeklinde topluyor ve kahverengi bir lastikle sabitliyorum. Patronumun özel tuvaletindeki aynaya bir göz attıktan sonra başımı salladım.

"Beşinci günün ikinci günü, Evangeline Starling," diye kendime hatırlatıyorum, bugün Salı. "Cuma gününü de başarıyla atlatacaksın."

Günlük ayna ritüeli, kız kardeşimin her sabah mavi gözleri yansımama kilitlenmeden önce saçlarımı taradığı çocukluğuma dayanıyor.

Tracey benden yedi yaş büyük ve aynı renk gözleri ve saçları paylaşmamıza rağmen artık çok farklı iki insanız.

Hayatı Milford'da, kocasıyla birlikte iki kızını büyüüttüğü yerde geçiyor. Lisede tanışmışlar ve büyükannesi ile büyükbabasının evi kendisine miras kaldığında Tracey'e evlenme teklif etmiş. Tracey yeterince hızlı evet diyemedi ve şimdi on yıl sonra, ikisi de otuz yaşında ve her zamankinden daha çok aşıklar.

NYU Stern School of Business'a kabul edildikten sonra, liseden yeni mezun olmuşken New York'a taşındım. Beş yıldır buradayım ve her ne kadar hedefim

Pazarlama alanında kariyer yapıyorum, şu anda yönetici asistanı olarak çalışıyorum.

Bu işe girme şansım oldu çünkü profesörlerimden biri Vidori'de çalışan birini tanıyan birini tanıyordu. Ayrıca bir giyim markasının pazarlama müdürünün yönetici asistanı olarak çalışmışlığım da var.

Bu pozisyonu üç yaz boyunca aralıksız olarak sürdürdüm çünkü asistan her zaman Martha's Vineyard'a gidip güneşin ve kumun tadını çıkarmak için uzun süreli izin alıyordu. Mezun olduktan sonra pazarlama departmanında kalıcı bir iş bulabileceğimi düşündüm ama ellerinde boş iş yoktu.

Bir özel sermaye şirketinde çalışmak benim nihai kariyer hedefim değil. Şimdilik faturalarımı ödüyor ve özgeçmişimi dolduruyor, ancak nihai hedefim bir Fortune 500 şirketinin pazarlama departmanında etki yaratmak.

Tuvaletin kapısı büyük bir gürültüyle açılır. Cleo Flannery içeri girdi. İş yerinde ve iş dışında benim beklenmedik en iyi arkadaşım oldu. Cleo benden birkaç yaş büyük ve mutlu bir evliliği var ama ikimiz de ofiste uzun saatler geçirdiğimiz için hemen bir bağ kurduk.

Üniversitede edindiğim bir avuç arkadaşım mezun olduktan sonra başka eyaletlerde iş aramaya başladılar, bu yüzden istediğimiz kadar iletişim kuramıyoruz.

"Evie, tatlı Evie," diyor tuvalete girerken. "On dakika içinde Reid'in masasında bir kahve içmen gerekiyor ve seni özel alanında yakalamadan önce kışını buradan çıkarmanı tavsiye ederim."

Ona gülümseyerek teşekkür ediyorum. "Biliyorum. Saçımdaki karışıklığı düzeltmem gerekti. Metro durağından rüzgarlı bir yürüyüş oldu."

Aynadaki yansımama bakıyor. "Harika bir iş çıkardın."

Gülüyorum. "Bu yeterli. Rüzgâr kötü bir yolda ilerlerken bile nasıl hep böyle görünüyorsun?"

"Buna araba servisi deniyor." Bir eliyle kızıl saçlarını düzelterek göz kırpmıyor. Yüzünün keskin hatlarına mükemmel uyum sağlayan şık bir bob şeklinde kesilmiş. "Kıdemli analist olmanın avantajlarından biri."

Cleo neredeyse beş yıldır Vitori Capital'de çalışıyor. Bu süre zarfında, kurumsal merdivenleri tırmanarak, görünüşe göre işe ve eve şoförlü bir yolculuğu da içeren avantajlarla tamamlanmış kendi köşe ofisine ulaştı.

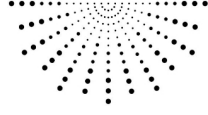
İç çektim. "Bunu kontratıma eklemeliydim." "Keşke'ler düşünmeye değmez." Bakışları Aynaya bak. "Olmazsa olmazların bir listesini yapın ki sözleşmeniz yenileneceği zaman pazarlık yapmaya hazırlıklı olun."

Kontratım biter bitmez buradan ayrılmayı umduğumu ona hatırlatmaya zahmet etmiyorum. O tarih yaklaştığında, New York'taki tüm pazarlama işlerine başvurmaya başlayacağım çünkü bu alanda kariyer yapmak nihai hedefim.

"Bunu aklımda tutacağım." At kuyruğumu son bir kez daha sıkıyorum. "Bay Hunt'ın kahvesini getirmeye gidiyorum, böylece sekiz buçukta buraya geldiğinde onu bekliyor olacak."

Cleo'nun bakışları sol kolundaki saate düşer. "Saat işliyor. Dokuz buçuk dakikan var, hadi git!"

İKİNCİ BÖLÜM

R Bayram

Ofisimin bitişiğindeki tuvalete adımımı atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Beni sık sık karşılayan aynı narin çiçek kokusu havada asılı duruyor. Nerede olsa tanırım. Asistanımın kullandığı koku.

Ben işe gitmeden önce özel tuvaletimi kullanması bir uyarı gerektiriyor, ama bunun dışında fevkalade bir iş çıkarıyor.

Şimdilik görmezden geleceğim, ayrıca gül kokusuna aldırıldığımı söyleyemem.

"Bay Hunt?" diye yumuşak sesiyle bana sesleniyor. "Bugün kahveniz nasıldı efendim?"

Buraya gelme sebebim de bu olduğu için aynaya bakıyorum. Rüzgâr bugün şehri rehin almış durumda ve kahverengi saçlarım rüzgârın etkisiyle yerlerinden oynayacak kadar uzun olmasa da kırpılsa iyi olur.

Asistanımın görüş alanına girmeden önce bir elimi çenemde gezdiriyorum.

Beni tepeden tırnağa tırmalıyor, ben de karşılık veriyorum.

Bugün açık mavi bir elbise giyiyor. Kumaş her kıvrımına yapışıyor ve uzun siyah saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış olması boynunu vurguluyor.

Güzel, zeki ve olağanüstü bir asistan.

Onunla tanıştığım anda bu iş için ideal olduğunu biliyordum ve o zamandan beri her yönden ne kadar mükemmel olduğunu kanıtladı. Bayan Starling hata yapmaz. Ona verdiğim hiçbir görevi yarım yamalak yapmaz. Onun kadar kusursuz başka biriyle henüz tanışmadım.

"Kahve iyiydi." Daha fazlasını teklif etmiyorum çünkü günlük görevlerinden birinin her sabah masamda bir kahve bulundurmak olduğunu kabul etmiştik.

Bu durumdan kurtulabildiği tek gün, iki iş ortağımla kahvaltıda buluşup iş dışında her şeyden konuştuğum günler.

Vance Elliston ve Baden Cutler üniversiteden beri en yakın arkadaşlarım. Vitori Capital'i kurmak, mezun olmadan kısa bir süre önce bir hevesle ortaklaşa yaptığımız bir hamleydi.

Bizi seven ve bize güvenen birkaç kişiden aldığımız kredi şeklindeki bir miktar tohum parasıyla, bu işi on yıldan kısa bir sürede devasa bir başarıya dönüştürdük. O zamandan beri bu kredinin her kuruşunu, bir miktar faiz ve çok fazla minnettarlıkla birlikte geri ödedik.

"Bay Shaffer ile yapacağınız toplantı için gözden geçirilmiş notların çıktısını aldım." Bayan Starling masamın ortasındaki bir kâğıt parçasını işaret ediyor. "Vance gününüz başlamadan önce onunla görüşmek için vaktiniz olup olmadığını bilmek istiyor."

Ona ilk ismiyle hitap etmesi her şeyi anlatıyor.

Burada çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra bir kez benimle denedi. "*Reid*" dudaklarından çıktığı anda, onu susturan bir bakışla onu uyardım.

Yine de güçlü durdu, dili sürçtüğü için özür dilerken göz temasını kesmedi.

Yakut kırmızısı dudaklarından dökülen ilk adımın sesinden hoşlanmasaydım, tüm bu alışveriş komik olurdu.

Bayan Starling'de her zaman güvенеbileceğim bir şey varsa, o da rujunun rengidir. Yasaklanması gereken koyu bir kızıl tonu çünkü o kadar çekici.

Tanrım, biriyle yatmam lazım.

Bir kadını yatağa götürmeyeli bir dakika oldu. Bunun için işi suçluyorum. Bugüne kadarki en büyük anlaşmalarımızdan birkaçının kırışıklıklarını gideriyoruz.

Bu da seks için çok az zaman bırakıyor ama yakında bunu değiştireceğim. Değiştirmem gerek.

"Vance'i ben hallederim," diyorum ona, çünkü başka birinden duymadan önce onunla ve Baden'le paylaşmam gereken bir şey var.

İster ofiste ister dışarıda olsun, birbirimizden haberdar oluyoruz. Birkaç hafta içinde bir düğünde sağdıç olmayı kabul etmem arkadaşlarımın çok hoşuna gidecek bir haber.

Damat eski bir müşterimiz. İlk müşterilerimizden biriydi.

Aile fırınına piyasa değeri üzerinden satın aldık ve iki yıl sonra ülke çapında bir zincire sattığımızda kâr ettik. İşletme bu anlaşmada silinmez cazibesinin bir kısmını kaybetmiş olabilir, ancak çalışanların hepsi işlerine devam etti.

Sonunda Randall Fitzpatrick ve iki kız kardeşi bir gecede milyoner oldular ve bir daha asla tatlı ekmek pişirmek zorunda kalmadılar. Tek istedikleri buydu.

"Pekâlâ," diyor. "Bugünkü işime başlayacağım."

Çoğunu dün gece geç saatlerde bir e-postayla gönderdiğim için başımı sallıyorum. "Bugün öğle yemeği için ofis dışında olacağım. Saat 1'deki randevumu 6'ya al."

Bunun, ben Vitori'nin hukukçularından biriyle olası bir anlaşmayı müzakere ederken onun bu gece bu binada mahsur kalacağı anlamına geldiğini fark ettiğinde kaşları çatıldı.

ekibi ve Long Island'da bulunan küçük bir şarap imalathanesini temsil eden bir avukat.

Bayan Starling'in, ofiste bir toplantı yaptığımda, benim için bir arama yapmasına veya bir dosya bulmasına ihtiyacım olması durumunda orada olmasını bekliyorum.

Her ikisini de kendim yapabilecek durumdayım, ancak ona beni sıradan işlerden kurtarabilecek kadar iyi para ödüyorum.

"Kuru temizlemeden kıyafetlerimi almanı istiyorum," diyorum yüz ifademde bir değişiklik olmadan. "Öğleden önce daireme bırak."

Zamanlamanın bir mantığı ya da nedeni yok, ancak kısa ve öz talimatlar yanlış yorumlamaya çok az yer bırakıyor.

Benim için yapmasını söylediğim hiçbir şeyi not ettiğini görmedim, ama yine de tam olarak istenileni yapmakta asla başarısız olmadı.

"Hepsi bu kadar mı, efendim?"

Pek sayılmaz.

"Evimdeyken bitkilerimi sulayın ve temizlik ekibinin programını kontrol edin. Perşembe günü gelmeleri gerektiğinden bahsettiler ama ben yarın gelmelerini istiyorum."

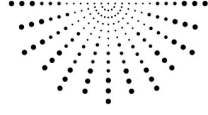
"Elbette. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bay Hunt?"

"Kız kardeşim için bir doğum günü hediyesi ayarlayın. Cuma günü Denver'da kendisine teslim edilmesi gerekiyor." Bundan daha fazla ayrıntı vermiyorum çünkü Bayan Starling'in ne bulacağını merak ediyorum.

"Sorun değil." Omzunun üzerinden bakıyor. "Masama dönüp gece boyunca size gönderilen birkaç acil e-postayı yanıtlayacağım ve sonra diğer her şeyle ilgileneceğim."

Yapacağından hiç şüphem yok.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evie

"Takım elbise adamı yapar diye bir söz var ya?" Önümde duran sarışın bir kadın omzunun üzerinden bakıyor. "O takımları giyen adam özel bir numune olmalı."

Son yirmi dakikadır Manhattan'da taşıdığım üç takım elbiseden bahsediyor. Elbette, özel yapımlar ve doğrudan İtalya'daki büyük bir terziden sipariş edilmişler, ama aynı zamanda çok ağırlar.

Kadına gülümsüyorum çünkü Bay Hunt'ın 1.80'den biraz uzun olması onun suçu değil. Böyle zamanlarda keşke o da benim gibi iki metre civarında olsaydı diyorum. Daha hafif bir yük olurdu çünkü çok daha az malzeme olurdu.

"O bir şey," diyorum.

Bakışları çıplak sol elimin üzerinde geziniyor. "Yüzük almadıysa, o senin kocan ya da nişanlın değil."

I ürperti at ve düşündüm. Tam anlamıyla.

Benim tüm Patronumla evli olma fikri bile vücudumu titretiyor. "İkisi de değil." Takım elbiselerin bulunduğu şeffaf giysi çantasını bir kolumdan diğerine geçiriyorum. "Bunlar

patronuma ait."

Yeşil gözleri yüzümü tarıyor. "Hayranı değil misin?"

Bay Hunt'ın adını asla öğrenemeyeceği için ona "Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde" dedim.

Başını sallayarak ikimizin de konuşmak için beklediği kuyumcuya bakıyor.

Bu adamla işim var çünkü Bay Hunt kuru temizlemeciden eşyalarını aldıktan yirmi saniye sonra bana bir mesaj gönderdi. Ceketinin ceplerinden birine takip cihazı koyduğuna yemin edebilirim.

Mesaj kısa ve özdü ve doğrudan konuya girdi.

Bay Hunt: Saatim alınmak için hazır. Kuru temizlemeyi evime teslim etmeden önce bunu yapın. Size kuyumcunun adresini göndereceğim.

Takım elbiseleri yüzünden üzerimde fazladan birkaç kilo taşıdığım için ona cevap vermem bir dakika sürdü.

Sessizlik patronumun en sevdiği şeylerden biri çünkü bir dakika sonra bana gerekli olmayan bir mesaj daha gönderdi.

Bay Hunt: Hayatta olduğunuzu teyit edin, Bayan Starling. Eğer değilse, bu mesajı ilk kim görürse, telefon sahibinin elindeki takım elbiseleri Beşinci Cadde'deki Vidori Capital ofislerine teslim etmesi gerekiyor.

Ben de bir tutam tavır içeren bir mesaj gönderdim.

Evie: Ben iyiyim efendim. Sorduğunuz için teşekkürler. İstendiği gibi saati alacağım.

Bana hızlı bir şekilde cevap vererek bu hafif tartışmamızı kolayca kazandı.

Sormadım. Takım elbiseleri ve saati hayatınız pahasına koruyun.

"Ben Lottie." Önümdeki kadın dönüyor ve kendini tanıtmak için fazladan bir adım atıyor. "Lottie Rushing."

"Evie Starling," diyorum çenemi sallayarak. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bakışları kuyumcunun bir adamla sohbet ettiği tezgâha geri dönüyor. Takım elbiseleri Bay Hunt'ın dairesine götürmek için öğlene kadar verdiğim süre dolmak üzere, bu yüzden Lottie'nin kuyumcuyla konuşma sırasının yakında geleceğini ve bunu çabuk yapacağını umuyorum.

"New York'tan mısınız?" diye soruyor.

Bu yaygın bir sorudur. Üç ay önce beni ziyaret ettiğinde anneme bunun bir buz kırıcı olduğunu söyledim ve Times Meydanı'nda gezerken iki kişi ona bu soruyu sordu.

Ona katılmak istedim ama Bay Hunt bana izin vermedi. O gün dersimi almıştım. Cleo bana izin taleplerimi her zaman Baden'e iletmemi söyledi.

Bu tavsiyenin doğru olduğundan emin değildim ama iş sözleşmem onu destekliyordu. Gerçekten de üçüncü sayfada firmanın ortaklarından herhangi birine izin talebini iletmekle ilgili bir madde var. Annem bir dahaki sefere Manhattan'a geldiğinde bu hamleyi yapacağım.

"Aslında değil," diyorum ona. "Sen mi?"

"Kaliforniya'da doğdum ve büyüdüm" diyor. "Buraya huzur ve sessizlik için taşındım."

"Hepimiz öyle değil miydik?" Gülüyorum.

Işıl ışıl gülümsüyor. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve Manhattan bana uygun bir yer gibi göründü."

"Senin için nasıl gidiyor?" Soruyorum çünkü beklemek zorunda kaldığınızda neden biriyle konuşmayasınız ki?

"Daha iyi daha I hiç olabilir var
hayal ettim. I Burada aradığımı
bilmediğim bir şey buldum."

Bu merakımı uyandırdı. "Ne buldun?"

Kuyumcuyu işaret ediyor. "Bir nişanlı."

Tekrar ona doğru baktığımda burnunun kenarına bir gözlük takmış olduğunu ve çerçevelerin üzerinden elindeki bileziğe baktığını görüyorum. Bana büyükbabamı hatırlatıyor, ama kimsenin ekmeğine yağ süreceği biri değilim, yani Lottie yaşlı erkeklerden hoşlanıyorsa, ne mutlu ona.

"İyi birine benziyor," diyorum parlak bir gülümsemeyeyle. "İkinizi de tebrik ederim."

"Oh, Tanrım, hayır." Başı kahkahalarla geriye düşer. "Çok tatlı biri ama bu o değil. Nişan yüzüğümü alıyorum. Ölçüsünü küçülttürmem gerekti."

Varsayımımından dolayı utanç içinde kıkırdadım. "Özür dilerim. Sadece düşündüm ki..."

"Yaşlı erkeklerden gerçekten hoşlandığımı mı?" Başımı salladım. "Onun gibi bir şey."

"Nişanlım Randall benden biraz daha yaşlı," diye itiraf ediyor. "Beş yıldan bahsediyorum, elli değil."

Ondan neşe yayılıyordu, ben de ona "Seni tanımıyorum ama gerçekten mutlu görünüyorsun" dedim.

Benimle göz göze geldi. "Öyleyim, Evie."

Dükkânın içinden bir telefon sesi geliyor. Bay Hunt'ın bana değerli takım elbiseleri ve sevgili saati için bir arama ekibi göndereceğini söylemesini beklerken irkiliyorum.

Bu bir abartı çünkü bir saat onun için asla manevi değer taşımaz. Yatak odasındaki gömme dolapta, içinde en az otuz tane son model saat bulunan cam kapaklı güzel ahşap kutuyu gördüm.

"O benim," diyor Lottie. "Randall arıyor. Onu aramamı istiyor, o yüzden önüme geçmekten çekinmeyin."

"Gerçekten mi?" Neredeyse ona sarılacağım çünkü kuyumcuyla birlikte olan müşteri şimdi ona veda ediyor.

"Kesinlikle." Elindeki siyah deri çantanın askısını ayarlıyor.

Salı günü sabahın geç saatlerinde, öldürmek için giyinmiş.

Deri pantolon, doğru şekilde içine sokulmuş beyaz düğmeli gömlek ve boyuna dört santim daha ekleyen bir çift kırmızı topuklu ayakkabı onun üzerinde muhteşem görünüyor.

"Bu kulağa sol alandan geliyormuş gibi gelecek." Omuz silkiyor. "Ama ben tamamen bir inanç sıçraması yapmaktan yanayım. Yakın bir zamanda bir kahve içmek ister misin? Şehirde pek fazla insan tanımıyorum..."

"Elbette," diye araya giriyorum çünkü bir insanın asla çok fazla arkadaşı olamaz ve şu anki sayım düşük olduğu için bu işe varım. "Bana numaranı ver."

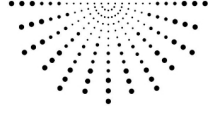
Yavaşça bana sesleniyor.

Kişi listemde onun adının yanına kaydediyorum. "Bu hafta sana mesaj atarım."

"Mükemmel." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Patronunla iyi şanslar."

"Teşekkürler," diyorum cevap olarak, her ne kadar şanstın çok daha fazlasına ihtiyacım olacak olsa da, çünkü az önce başka bir telefon gelen bir kısa mesaj için uyarı verdi ve bu sefer benim olduğunu biliyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

R Bayram

BADEN parmağıyla doğrudan elimdeki telefonu işaret ediyor. "Az önce Evie'ye sana yeni çorap almasını söyleyen bir mesaj mı attın?"

Ona bir bakış attım. "Elbette."

Vance masamın karşısındaki koltuğa oturdu. Bu ikisi bugün beni ikinci kez ziyaret ediyor. İlkinde, Baden'in bekleyen bir anlaşmayla ilgili acil bir mesele nedeniyle çağırılması üzerine görüşmemiz yarıda kesilmişti.

Onlara öğleden önce buraya dönmelerini söyledim. Randall'ın düğünü hakkındaki konuşmanın bir an önce bitmesini istiyorum.

Vance telefonumu işaret ediyor. "Çoraplarımı kendim alıyorum." "Neden?" Sırf arkadaşlarımı kızdırmak için Kapalı.

İkisinin de asistanlarına kişisel işlerini halletmelerini emretmediğinin farkındayım ama ben bunu zaman tasarrufu olarak görüyorum. Bayan Starling işinde o kadar yetkin ki, benim zamanım olmayan işleri üstlenmek için fazladan zamanı oluyor.

Bu bir kazan-kazan.

"Evie Norbeta değil," diyor Baden.

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Norbeta seni bir torun olarak görüyordu," diye cevaplıyor Vance onun yerine. "Dişçi randevularını ayarladı ve senin için yemek servisi ayarladı. Her yıl sana içinde on dolarlık banknot olan bir doğum günü kartı verdiğini biliyorum."

Bu, Baden'den içten bir kahkaha sesi çıkardı. "Bok yok mu?"

Vance ona bir gülümseme fırlatır. "Hadi canım."

Bunu yalanlayamam çünkü bu doğru. Eski yönetici asistanımdan hiçbir zaman torun muamelesi istemedim, ama o bunu sağladı ve birçok yönden hala da sağlıyor.

Bayan Starling'e aynı gözle bakmadığıma eminim, ama ufak tefek bir işim olduğunda ona veririm. İşlerimi o kadar kolaylaştırdı ki, eğer ona ayak işlerini vermeseydim, her gün saatlerini masa başında oturup parmaklarını oynatarak geçirirdi.

Vance bana bakıyor. "En azından Evie'ye yukarıda ve öteye gittiği için teşekkür ediyor musun?"

Başımı salladım. "Ona ayda iki kez maaş çekiyle teşekkür ediyorum."

"İnsanların senin bir pislik olduğunu düşünmesine şaşmamalı." Baden kıkırdar.

Vance başını sallar. "Bence daha çok insan onu bencil bir orospu çocuğu olarak görüyor."

"Hangi insanlar böyle düşünür?" Gülümsememi gizlemeye çalışarak soruyorum. "Becerdiğin son kadın," diye cevap veriyor Baden.

Gülümseme.

"Bana bencil demezdi," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Son yattığım kadın bir müşterimdi. Şirketlerinden birinin Vidori'ye satışını kutlamak istiyordu ve benim de canım bir bardak iyi votka çekiyordu. Gece, dairesindeki yatağın üzerindeki kristal avizeden sarkan ayakkabılarıyla sona erdi.

Bir müşteriyle asla yatmayacağıma dair kendime söz

vermiştim. Teknik olarak eski bir mşteriydi.

onunla eve gitmeden önce.

O zamandan beri Seattle'a taşındı, ancak kısa bir süre önce bir gece mesaj telaşıyla benimle başka bir eğlence turu için New York'a dönmeye istekli olduğunu açıkça belirtti.

Henüz teklifini kabul etmedim. Edeceğimden de emin değilim.

Mevcut tartışmadan uzaklaşmak isteyerek Baden'e Vance'in yanına oturmasını işaret ediyorum. "Otur."

"Ayağa kalkacağım," diye ısrar ediyor, takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor.

Baden, takım elbise ve kravat içinde Vance ve benim kadar rahat değil, ancak bu girişimi başlattığımızda rolüne uygun görünmesini istedik, bu yüzden gardırop güncellemesini kabul etti.

Her gün ofisten çıkmadan önce iş kıyafetlerini kot pantolon ve tişörtle değiştiriyor. Kafasında bir kasket ve omzuna asılı deri çantasının askısıyla binanın lobisinden çıkarken onu görmek alışılmadık bir durum değil.

Onu böyle gören biri, net servetinin bir milyar dolara yaklaştığını asla tahmin edemez.

Vance ve ben iyi dikilmiş bir takım elbisenin ne kadar değerli olduğunun farkındayız; bu nedenle şu anda giydiği takım elbiseyi, takım elbise stoğuma eklemek için yılda iki kez ziyaret ettiğim Milano'daki aynı mağazadan aldım. Vance bir kez gitti ve mallarıyla dolu özel bir jetle döndü.

Elini kahverengi saçlarında gezdiren Vance bana bir bakış fırlatıyor. "Burada ne işimiz var Reid? Gitmem gereken bir iş var."

Hepimiz biliyoruz ama bunu benden duymaları gerek. Randall'ın ani nişanının ve yaklaşan düğününün sosyal medyada ses getirmesini beklemiyorum ama bu şehirde ayrılık dereceleri düşük. İçlerinden birinin yolu, sağdıç olarak öne çıktığım haberini yayacak biriyle mutlaka kesişecektir.

"Randall Fitzpatrick evleniyor."

Baden'in mavi gözleri genişler. "Randall mı? Hafıza şeridinde bir yolculuktan bahsediyoruz. İlk müşterilerimizden biriydi."

Başımı salladım. "Öyleydi."

Aynı zamanda benim çocukluk arkadaşım. Randall ve ben ilk kez annem beni bir Pazar öğleden sonrası ailesini ziyarete götürdüğünde bir oyun parkında tanıştık. Randall'ın babasının bir keresinde bana anlattığına göre, dört yaşındayken küçük yumruğunu Randall'ın burnuna indiren başka bir çocuğa vurmadan önce birbirimize vurmuşuz.

Liseden mezun olana ve en iyi üniversite deneyimlerini aramak için farklı yönlere gidene kadar birbirimize bağlıydık.

Ondan sonra arkadaşlığımız ikimiz için de öncelikli değildi, ancak iletişimimizi sürdürdük ve Randall ailesinin işini elden çıkarmak istediğinde bana geldi.

"Natasha'ya onun nereye kayıtlı olduğunu bulduracağım," diyor Vance, kontrolü ele almak için atlayarak. "Gelin ve damada onların listesinden bir şeyler gönderecek."

Hediye seçimiyle yönetici asistanının ilgilenmesini önermek tipik bir durumdur. Ufukta bir kutlama olan eski müşterilerimize hediye göndermek bizim için olağan bir durumdur. Aynı kişilerle birden fazla anlaşma yapmamız alışılmadık bir durum değil, bu nedenle iyi ilişkiler içinde kalmak iş modelimizin önemli bir parçası.

"Gerek yok." Başımı salladım. "Düğünde olacağım."

"Davetiye mi aldın?" Baden güler. "Peki ya Vance ve ben mi?"

Bakışlarım Baden'in yüzüne düşmeden önce Vance'e bakıyorum. "Kimin artı birim olacağına karar vermek için mücadele etmeniz gerekecek."

"Nezaketen çıkıyorum." Vance masamın üstüne vurdu. "Baden senin randevun."

"Yapamam." Baden bir elini çenesini örten hafif sakalının üzerinde gezdiriyor. "O gece meşgulüm."

"Ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye belirtiyorum. Ortak kahkahalarımız ofisimi dolduruyor.

Öğle yemeğinde bir iş toplantım olduğu için daha fazla oyalanacak vaktim yok, bu yüzden söylemem gerekeni söyledim, "Ben Randall'ın sağdııcıyım."

Sessizlik ofisimi dolduruyor.

Baden sonunda konuşmayı keser. "Çocukken arkadaş olduğunuzu biliyorum ama hâlâ arkadaş olduğunuzu fark etmemiştim."

"Kıskandın mı?" Gülümsüyorum.

"Biz merak ediyorum." Vance araya giriyor
ile a stoacı bir ifade.

"O sordu. I kabul edildi." I dur, umut
için son oradaki konuşmayı.

"Bu, Azelius'u bize satmasını sağlamak için bir oyun, değil mi?" Baden çenesini kaldırıyor. "Duyduğuma göre bir süredir nabız yokluyormuş."

Ne oluyor lan?

"Randall Azelius Spas'ın sahibi mi?" Soruyorum.
"Azelius mu? İki aylık randevu bekleme listesi olan kaplıcalar mı?"

"Daha çok üç ay gibi." Baden göz kırpmıyor. "Geçen yıl Anneler Günü için anneme rezervasyon yaptırmaya çalıştım ama olmadı."

Randall'ın bu işin sahibi olduğunu ve satmayı düşündüğünü öğrenince, birden sağdıç rolünü büyük bir ödeme günü için bir basamak olarak kullanma fırsatı görüyorum.

"Neden bunu bilmiyormuş gibi davranıyorsun?" Vance sandalyesinde öne doğru eğilir. "İyi bir adam olduğun için onun sağdıçı olmayı kabul etmişsin gibi davranıyorsun."

"Ben iyi bir adamım."

"Hayır," diyor Baden kararlı bir şekilde. "Değilsin."

"Cehenneme kadar yolun var," diye bağıriyorum
yüzümde geniş bir gülümsemeyle. "Yola çıkıyorum."

Ofisimin kapısına doğru dönüyor. "Ben
gitmem gereken bir toplantı var."

Vance ayağa kalkmak için iter. "Ben de."

Bayan Starling'den haber var mı diye telefonumu kontrol ederken masamın etrafından dolanıp onları koridora kadar takip ediyorum. Beni bekleyen tek bildirim, yıllardır

tanıdığım bir adamdan gelen kısa mesajla ilgili bir uyarı.
Kevin Dalca ofis dışında birkaç rutin işimde bana yardımcı oluyor.

İhtiyacım var. Ona iyi para ödüyorum, ancak şu anda hizmetine ihtiyacım olmadığı için, ben ihtiyacım olana kadar mesajı okunmadan duracak.

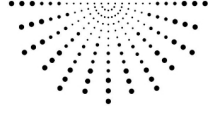
"Hangi cehennemde o?" Mırıldanıyorum.

"Kim?" Baden omzunun üzerinden bana doğru bakıyor. "Asistanım," diyorum kısaca.

"O kadına zam yapın." Vance yavaşlayarak bana baktı. "Evie bu şirket için değerli bir varlık, Reid."

Adam haklı. Ağırılığınca altın değerinde, ancak birkaç ay içinde sözleşmesi yenilenene kadar zam söz konusu değil. Halihazırda yıllık beş haneli bir maaş alıyor ve Manhattan'da benim zamanım olmayan her şeyle ilgilenirken temiz havanın tadını çıkarma avantajına sahip.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Evie

Bay Hunt'ın dairesi de kendisi kadar çekici.

Başka bir deyişle, hiçbir cazibesi yok.

Duvarlar grinin açık bir tonuna boyanmış. Sanat eserlerinin hepsi tek nota. Evinde gümüş çerçeveler içinde en az bir düzine siyah beyaz dağ manzarası baskısı asılı.

Sıkıcı.

Oturma odasındaki deri mobilyalar bir taş ocağı kadar rahat ve ana banyodaki lavabo musluğu henüz çözemediğim bir zeka oyunu. Metroda bir direğe sıkıca tutunmak zorunda kaldığım için buraya geldiğimde yıkanmak istedim.

Bu görüldüğü kadar kolay değildi çünkü diğer elimle takım elbiseleri dengelemem ve içinde kuyumcudan aldığım pahalı saat ve Bay Hunt'ın şehrin öbür ucundaki Berdine'den almam için gönderdiği siyah çoraplar bulunan çantamı kendime doğru tutmam gerekiyordu.

Erkek giyim mağazasında takım elbise, kravat ve patronum gibi bir pisliğin ihtiyaç duyabileceği her şey satılıyor, ama o

bir takım elbise sipariş etmek için uçağa atlayıp okyanus ötesine uçmayı tercih ediyor.

Birden aklıma, gardırobunu yenilemek için birkaç günlüğüne şehri terk edebilmesi için ona daha az takım elbise bırakan bir soygun numarası yapma fikri geldi.

Evimin yakınındaki köşede bulunan kilisenin patronumun tüm takım elbiselerini memnuniyetle karşılayacağından eminim çünkü kilerlerinin üzerinde giysi bağıışı isteyen bir tabela var.

Başımı sallayarak bu fikri kovuyorum.

Yakalanırdım ve büyük olasılıkla bana adalet sağlamayan bir sabıka fotoğrafıyla sonuçlanırdı ve Bay Hunt gibi insanlar her zaman zirvede görüldüğü için genel olarak adalet olmazdı.

Tertemiz beyaz çarşaflarla kaplı yatağına bakıyorum.

Üstte olmayı mı seviyor, yoksa belki de bir kadının onun üstüne tırmanmasını ve...

Telefonum çaldığında beni bu düşünceden kurtarıyor.

Daha ekrana bakmadan patronum olamayacağını anlıyorum. Öğle yemeğinde ve yemek yerken rahatsız edilmekten nefret eder.

Sonunda telefonuma odaklanmadan önce bakışlarım yatağına geri dönüyor.

"Selam anne," diyorum cevap verirken. "N'aber?"

"Buranın sıcaklığı." Bunu bir tur kıkırdamayla takip ediyor.

Bu ses çocukluğumun en güzel anılarını canlandırıyor çünkü annem her zaman odadaki en neşeli kişiydi. Sık sık çocuklarının ve onların arkadaşlarının yüzlerine gülümseme yerleştirmenin hayattaki misyonu olduğunu söylerdi.

Ben anaokuluna başladığımda annem neredeyse her gün okulunda gönüllü olarak çalışıyordu. Ortaokula geçtiğimde bile annem birinci sınıflara kitap okumak için geri döndü. Ben on altı yaşındayken hayatını değiştiren bir karar verdi. Hemşirelik okuluna kaydoldu çünkü bu onun hayaliydi.

Sonsuza dek. Mezun olduğu gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

"Burası da çok sıcak." Bu apartmandaki herhangi biri bunu asla bilemeyecek olsa da iç çekiyorum.

Klima sorunsuz çalışıyor.

Çantamı Bay Hunt'ın yatağının ayak ucundaki bankın üzerine bırakıyorum ve dolabına doğru bakıyorum.

Hâlâ takımları taşıyorum. Spor salonu üyeliğim olsaydı, az önce yaptığım antrenmandan sonra haftalarca kol gününü atlayabilirdim.

"Öğle yemeği yiyor musun?" diye soruyor çünkü o bir anne ve midemde ne olduğu her zaman onu ilgilendiriyor ve ilgilendirecek.

"Yakında," diye yarı yalan söyledim.

Ofise dönerken hotdog yiyeceğim. Ucuz, yarı lezzetli ve taşınabilir, bu yüzden böyle bir günde mükemmel.

"Güzel." Rahat bir nefes alıyor. "Patronun sana nasıl davranıyor?"

İkimizin de bu konuya girecek vakti yok, o yüzden hemen cevap veriyorum: "Beni meşgul ediyor."

Ayrıntıya girmiyorum çünkü annemin takım elbiselerini asacağımı ve yepyeni çoraplarını yakında açacağımı bilmesine gerek yok. Ondan sonra, ölmek üzere olan iki bitkisini sulamalı ve dairesini temizleyen şirketle irtibata geçerek yarın için rezervasyon yaptırmalıyım.

"Bu çok hoş," diyor, ona tüm hikayeyi anlattığımdan emin olmadığında her zaman yaptığı şeyi yapıyor.

"Gitmeliyim." İç çektim. "Bu akşam işten sonra seni arayabilir miyim?"

Tam olarak ne zaman olacağını bilmediğim için sorduğum anda irkiliyorum. Bay Hunt'ın gün sonundaki toplantıları bazen sabahın erken saatlerine kadar sürüyor.

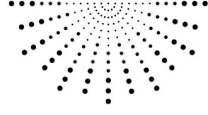
"Bu gece hastanede vardiyam var," diyerek beni daha sonra başka bir bahane uydurmak zorunda kalmaktan kurtardı. "Yarın işe başlamadan önce seni ararım, Evie."

Bu da demek oluyor ki gece vardiyasından sonra yatmadan önce arayacak.

"Teşekkürler anne," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum."
Telefonu kapatmadan önce "Ben de seni seviyorum," diyor.

Telefonumu patronumun yatağının ayak ucuna fırlatıyorum. "İşe gitme vakti geldi."

ALTINCI BÖLÜM

E^{vie}

"KANİYORSUNUZ, BAYAN STARLING," diyor Bay Hunt, sesinde en ufak bir endişe belirtisi olmadan.

"Ne?" Verdiğim şok yanıtla bunu fazlasıyla telafi ettim. Yemin ederim bu ofis binasındaki herkes az önce bağırdığımı duydu. "Nereye?"

Uzun parmaklarından biri pürüzsüz çene çizgisini sıyrıyor. "Tam şurada."

Ofise dönerken ayağım takılıp kaldırıma yüzüstü düşmediğime ve aceleyle öğle yemeğimi yerken serseri bir martı bana saldırmadığına göre, bunun kan olmadığını biliyorum.

Ketçap.

Bugünün canı cehenneme.

"İcabına bak," diyor, sanki çenemdeki belirgin kırmızı çizgi benden çok onun için bir baş belasıymış gibi. "Şimdi."

Mavi gözlerinden birine parmağımı sokmanın nasıl bir his olacağını hayal ederken, "Yapacağım," diye onu temin ediyorum.

"Şu anın tanımını bu dakikadır." Bileğindeki saate dokunur.

Bu onun için sadece gülünç derecede pahalı bir aksesuar. Daha önce evine gittiğimde, içinde tuttuğu iki katlı vitrindeki tüm saatleri saydım. İlk tahminim dört eksikti. Şu anda taktığı saatle birlikte toplam otuz beş oldu.

Kimin o kadar saate ihtiyacı var ki?

"Bu bir Abdons saati." Göstermek için ceketinin kolunu yukarı itiyor.

"*Umurumda değil,*" diye içimden bağıríyorum ama ketçap lekeli yüzümde sahte bir gülümsemeyle sessiz kaldığım için bunun dışa yansıyan bir kanıtı yok.

"Kan kuruyor." Yine çenemi işaret ediyor. "Çıkar ve bana Eckert anlaşmasının dosyasını gönder."

"Tamam." Masamın etrafında dönmeye başladım çünkü personel tuvaleti koridorun sonunda.

"Bekle." Eliyle dirseğıme vurarak beni durdurdu.

Tepeden tırnağı bir farkındalık dalgası beni sarıyor. O kadar beklenmedik bir şey ki, yana doğru tökezliyorum.

Beni kavrayışı sıkılaşıyor, bakışlarımı kendisiyle buluşturmak için yukarı çekiyor. Tam bir aptala göre, o gerçekten bir duman gösterisi.

"Bunu halletmeden önce dosyayı gönder." Bakışları dudaklarıma, oradan da sürekli bahsettiğı çenemdeki kırmızı lekeye düşüyor.

Dumanlı gösteri statüsü kendi kendine söndü.

Masamdaki gümüş mektup açacağıyla kendimi bıçaklasaydım, ofis hattına gelen tüm aramaları cep telefonuma yönlendirene kadar ambulans çağırmak için beni bekleteceğinden hiç şüphem yok.

Kolumu kurtararak masamın arkasına geçtim, istediğı dosyayı dizüstü bilgisayarımda açtım ve konu başlığıyla birlikte bir e-postayla ona gönderdim: Eckert Dosyası Ekteredir.

Konu başlığı *olmadan* e-posta gönderilmemesi gerektiğini biliyorum.

Birkaç ay önce bir sabah kendisine gönderdiğim bir e-postayı gönder tuşuna erken bastığımda bu dersi aldım.

Bu fiyaskodan bu yana, patronumun gelen kutusunu açtığında bana ölümcül bir bakış fırlatmaması için konu satırının amacına hizmet edip etmediğini her zaman iki kez kontrol ettim.

"Gönderildi," diye yüksek sesle anons ediyorum. "Şimdi gidip yüzümle ilgileneceğim."

Gözleri benimkilerle kilitlenmeden önce bakışları bir süre dudaklarımda kalıyor. "Sosisli sandviç nasıldı, Bayan Starling?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Peki."

"Kırmızı çizginin ortasında küçük bir sarı nokta fark ettim. Bu onu ele verdi," diye açıklıyor. "Hardal ve ketçap mı?"

Başımı salladım. "Yanında da bir paket patates cipsi."

Öğle yemeği siparişimi neden adama dikte ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen öğle yemeğinde şehirdeki en iyi suşiyi ya da az pişmiş büyük bir bifteği yemiştir.

"İçimde bir arzu uyandırdınız," diyor alçak bir ses tonuyla.

Dudaklarım hafifçe aralanıyor ama buna nasıl cevap verebilirim ki? Sosisli sandviçlerden bahsediyor olmalı, benden değil, değil mi?

"Yüzünü temizledikten sonra git bana bir sosisli sandviç getir," diye tersliyor ve neyi özlediğine dair sorumu yanıtlıyor. "Greenwich Village'da Pickled Dish adında bir restoran var. On iki numarayı sipariş et. Ev yapımı rulo, baharatlı hardal ve sarımsaklı aioli ile birlikte geliyor."

Bu da ne?

Bu adama sosisli almak için kavurucu sığağa geri mi dönmeliyim? Hiç teslimat diye bir şey duymamış mı? Burası Manhattan. Cüzi bir ücret karşılığında bir paket sakız teslim alabilirsiniz.

"Neden ben teslim etmiyorum?" Atışımı yapıyorum çünkü dağınık bir yiyici olduğumu belirtmek için gelmeden önce attığım yirmi dakikadan daha uzun süre ayakta kalmam gerekiyor.

Bana saçlarım yanıyormuş gibi bakıyor. "Teslimat mı?"

"Evet." Heyecanla başımı salladım. "Bir kişi bir şey sipariş ettiğinde... bu yemek ya da herhangi bir şey olabilir ve birisi bunu ona getirir."

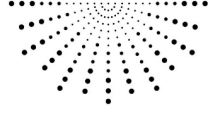
Dudaklarının kenarlarının bir gülümsemeye doğru yaklaştığına yemin edebilirim, sonra bunu durdurup bana ters ters bakıyor. "Teslimatın ne olduğunu biliyorum, Bayan Starling. Sözleşmenizden sizden istediğim her şeyi yerine getirmeniz gerektiği açıkça belirtiliyor, o yüzden gidip bana o sosisliyi getirin. Şimdi."

"Doğru." Mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme yapıştırdım. "Hallediyorum, Bay Hunt."

Bir teşekkür ya da takdir işareti bekleme zahmetine girmiyorum çünkü ayıracak sonsuz zamanım yok. Çantamı geri alıyorum, masamdan telefonumu alıyorum ve etraftan dolanıyorum.

"Ogre," diye fısıldıyorum çalışanlar tuvaletine doğru giderken. "Umarım sosisli sandviçinde boğulursun."

YEDİNCİ BÖLÜM

R Bayram

"NEDEN burası sık turşusu gibi kokuyor?" Baden ofisime girerken sırtarak soruyor.

Gerçekten bir New York hazinesi olan son lokmanın tadını çıkardıktan sonra kağıt peçeteyi dudaklarıma götürüyorum. "Adı Pickled Dish."

"Dicks. Çanak." Omuz silkiyor. "Yeterince yakın."

"Sosisli sandviç yedim," diyorum, çünkü kanıtlar masamın yanındaki çöp kutusunda olduğu için zaten bildiği şeyi söylüyorum.

Bayan Starling ofise sadece bir sosisli sandviçle dönmekle kalmadı, aynı zamanda ev yapımı çıtır patates kızartmalarından da sipariş etme cüretini gösterdi.

"Daha sonra orada yemek yerim," dedi bana. "Tabii şaraphanedeki toplantıya katılmamı istemiyorsan."

Başımı salladım. "Gerek yok. Ben hallederim." "Güzel."

Başını sallıyor. "Spor salonunda bir gece geçirmem gerekiyor." "Sosisli yedikten sonra mı?"

"İki sosisli." İki parmağını havada oynatıyor. "Bunu kaslarım yanmadan önce yakıt olarak görüyorum."

Adamı çalışırken izledim. Dalga geçmiyor.

"Ben bunu bir karın ağrısı olarak görüyorum." Peçeteyi yumruklayıp top haline getiriyorum ve çöp kutusuna atıyorum. Çöpe atılmış sosisli sandviç paketinin ve yeşil-beyaz Pickled Dish paket servis poşetinin üzerine düşüyor.

"Randall hakkında..." Kravatının düğümünü gevşetmek için çekiştirirken sesi titriyor. "Spa satışını gerçekleştirecek doğru firma biziz."

Katılıyorum, o yüzden başımı sallıyorum.

"Bu işi halletmek için en iyi adam olarak pozisyonunuzu kullanın."

Bu bir emir falan değil. Bütün gün zihnimde yer kaplayan basit bir öneri.

"Eğer spa zincirini satmayı düşünüyorsa, biz onu satın alır, güzelleştirir ve bir rakibe satarız" diye ekliyor.

Küçük işletme satışlarımızın çoğu bu şekilde gerçekleşiyor. İşletme sahiplerine makul bir fiyat teklif ediyoruz, onlar da buna karşılık veriyor ve sonunda tam olarak istediğimiz yere varıyoruz.

Ardından, operasyonların her yönünü titizlikle incelemeleri için danışman ekibimizi gönderiyoruz. Üçümüz bu danışmanlarla bir araya geliyor ve büyük bir kârla satış yapabilmek için bir plan geliştiriyoruz.

Bu yaklaşım bizim için her zaman işe yaradı. Sanırım her zaman da öyle olacak.

"Ben hallederim, Baden."

Daha fazlasını eklemiyorum çünkü gerek yok. Sözüm arkadaşlarımla aramdaki bağlıdır. Onlara bir şeyi yapacağımı söylediğimde, bunu sorgulamalarına gerek yoktur.

"Biliyorum." Kravatını daha da gevşetir.

Bir saat içinde ceketinin cebinde olacak. Bu arada, günü sonlandırmadan önce bu ofiste birkaç saatim kaldı.

"Bay Hunt?" Bayan Starling ofisimin açık kapısından seslendi. "Bogner'lar randevu almadan uğradılar."

Bogner'lerin sahip olduğu üç bowling salonu, güneş ve kum onları çağırırsa da New York'a bağlı kalmalarını sağlıyor.

"Bizi konferans odalarından birine yerleştirin." Baden kravatını başının üzerinden çekip masama fırlattı. "Buzlu çay, kek, kurabiye gibi şeyler sipariş edin."

Ayağa kalktım, kıkırdadım. "Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum."

Bogner'lar iki yıl önce Florida'ya yerleşen arkadaşlarıyla ikindi çayı içmeyi çok istiyorlar. Bu öğleden sonra konferans salonlarımızdan birinde bunun nasıl bir şey olabileceğini tadarlarsa, bir sözleşme imzalamaya çok daha yakın olacaklar.

"Tamamdır," diyor Bayan Starling. "Konferans odası yerine avluyu önerebilir miyim?"

Baden ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Çok zeki bir kadın," diyor. "Bogner'lar Florida'da bir bahçe istiyorlar ve o lanet avlu şu anda bir ormana benziyor."

Olmasa iyi olur. Alanın bir profesyonel tarafından bakılması için küçük bir servet ödüyoruz. Yemyeşil bitkiler ve egzotik çiçekler bu binanın üst katının bir köşesinde yaşıyor. Kira kontratını devraldığımızda burası sadece bir konferans salonuydu, ancak doğru mühendisler ve mimarlar iş başındayken burası tamamen camdan bir vahaya dönüştü. Vance beni çalışanların verimliliğini artıracakđı ve müşterileri etkileyecekđi konusunda ikna edene kadar bu ek masrafı kabul etmemiştim.

O haklıydı.

"Bahçıvan dün buradaydı," diye endişelerimi gideriyor Bayan Starling. "Gitmeden önce onu ziyaret etmek için kısa bir süreliğine uğradım ve alan cennet gibi görünüyor."

"Duydun mu?" Baden pazuma yumruk atıyor. "Bu harika, Reid. şunu bir araya getirelim çünkü ufukta bir anlaşma kokusu alıyorum."

Gül kokusu alıyorum çünkü Bayan Starling'e iki adım daha yaklaştım.

"Baden, istediğin tüm eşyaları teslim ettireceğim." Son kelimeyi vurgularken bana bir bakış fırlatıyor.

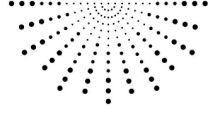
Gülümsememi engellemek için dudağımın kenarını ısııyorum.

"Teşekkür ederim, Evie." Ofisimden çıkarken onun yanından geçip gitti. "Gidip Bogner'lara merhaba diyeceğim. Onları yirmi dakika içinde atriyuma getireceğim."

"Her şeyi hazırlayacağım," diye söz veriyor.

Bunu yapacağını biliyorum çünkü o her zaman yapar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Evie

Konferans odasının kapısına bakıyorum, açılmasını istiyorum ama kapı kapalı kalıyor.

Şaraphane sahibi Bay Hunt ve bir avuç avukat odaya gireli iki saatten fazla oldu. Bunun gerçek bir anlaşma müzakeresi sırasında içeriye davet edilebileceğim bir an olabileceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Herhangi bir konferans odasında bulunmam gereken tek zaman, Bay Hunt'ın toplantıdan sonra kimsenin değerli bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol etmemi söylediği zamandır.

Birçok kez *ne* olduğunu sormak istedim ama benim işim neyi ya da nedenini sorgulamak değil. Benim işim, cilalı beton zemini kaplayan ithal halıları karıştırıp, yoldan çıkmış bir kalem ya da küpe aramak.

Bulduğum tek şey beş sentti. Onu cebime attım çünkü on dakikamı boşa harcadığım için küçük bir bahşiş olarak gördüm.

Sırtımı şu anda üzerinde oturduğum minderli banka yaslıyorum. Bu tasarım aksesuarına kim karar verdi bilmiyorum ama ofis koridorlarını süsleyen bu banklar gündüz yatağı olarak ikiye katlanabilir. O kadar rahatlar.

Telefonumu kucağımdan alıp, aldığım en son mesaj ve e-postaları gözden geçiriyorum. Hemen ilgilenmemi gerektirecek bir şey yok, bu yüzden kişi listemi düzeltmeye karar veriyorum.

Her altı ayda bir, terk ettiğim ya da ilk buluşmamızdan sonra beni arama zahmetine katlanmayan erkeklerin isimlerini ve numaralarını silmek için yapıyorum.

Silinecek sadece bir tane olduğu için iç çekiyorum.

Bay Hunt beni o kadar meşgul ediyor ki sosyal hayatım darbe aldı.

Hafta sonlarım genellikle sadece bana ait çünkü çamaşır yıkamak, market alışverişı yapmak ve uyumak için fazladan saatlere ihtiyacım var.

Bu değerli zamanın herhangi birini potansiyel yeni bir erkek arkadaşına ayırmak şu anda pek cazip gelmiyor.

Ayrıca, yarı çıktığım son adam, Bay Hunt işe geç kalmamı emrettiğinde onu her seferinde ekmemden bıkmıştı.

Bana işim ve kendisi arasında bir seçim yapmam gerektiğini söyledi. Beni bu şekilde köşeye sıkıştıracak bir adamla asla birlikte olmak istemediğimi açıkladığım cevabıma güldüm.

Aramızdaki her şey o anda sona erdi.

Kişi listemdeki en yeni girişı fark ettiğimde parmaklarım durdu: Lottie Rushing.

Yeni bir kısa mesaj görüşmesi açmak için adına dokunuyorum ve bir selamlama mesajı yazıyorum.

Hey, Lottie! Bu Evie. Bugün kuyumcуда tanışmıştık.

Yollarımız kesişeli sadece birkaç saat olduğu için çaresiz olduğumu düşünmemesini umarak gönder tuşuna basıyorum. Rekor sürede cevap verdiğinde bu endişeyi ortadan kaldırır.

Lottie: Evie!! Sesini duymak çok güzel. Günün geri kalanı nasıl geçti?

Patronumla ilgili şikayetlerimi sıralayarak onu sıkmak istemediğim için genel bir cevap veriyorum.

Evie: Benim için oldukça iyi bir gün oldu. Senin için?

Geri gönderdiği mesajı okuduğumda gülümsedim.

Lottie: Aynen. Yarın kahve içmek için buluşmak ister misin? Belki işten sonra?

Patronumun gün içinde bana ne gibi sürprizler yapacağını asla bilemediğimden, aynı fikirdeyim ama bir uyarıyla.

Evie: Ben de varım ama patronum bana nadiren Geç saate kadar çalışmam gerektiğinde, son dakikada kaçmak zorunda kalabilirim.

Bir müşterimden gelen e-postayı okurken cevabı geldi.

Lottie: Anlaşıldı. Yarın öğleden sonra mesaj atarım, bakalım o pislik seni serbest bırakacak mı? Ha ha!

Cevap vermeden önce küçük bir kahkaha attım.

Evie: HAHA! Yarına kadar.

Tam mesajı gönder tuşuna bastığımda, konferans odasının kapısı açılıyor ve Bay Hunt bir sokak kedisiyle kavga etmiş gibi bir ifadeyle dışarı fırlıyor.

Kravatının düğümü hafifçe eğri ve saçları yerinde değil. Birkaç teli yukarı doğru sarkıyor.

O toplantılarda ne halterler dönüyor?

Kapıyı arkasından kapatırken bakışları beni yakıyor. "Az önce kahkaha mı duydum?"

Şaka yapıyor olmalısın.

Nasıl?

Bu adam nasıl oldu da benim yumuşak kahkahamı duydu?

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sanmıyorum, efendim."

Kulağının kenarına dokunuyor. "Kahkahalar duydum."

"Havalandırma deliklerinden akıyor olmalı," diye lafı dolandırmadan söyledim. "Atrium bu konferans salonunun hemen üstünde. Belki bazı çalışanlar yukarıda eğleniyordur."

Yüzündeki dehşet ifadesi fotoğraflanmaya değer, ama şimdi telefonumu kaldırıp fotoğraf çekmeye başlarsam, yarın yeni bir iş aramam gerekecek.

Bunu yapamayacak kadar yorgunum.

"Yukarı çık ve onlara çenelerini kapamalarını söyle," diyor konferans salonundaki herkesin duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek sesle.

"Hallediyorum," diyorum, görevimi kapının dışında bıraktığım için minnettarım.

"Güzel." Bana hızlıca bir göz attı. "Bunu halleder halletmez buraya dön. Bu toplantı bütün gece sürebilir."

Nedenini sormama gerek yok. Parmaklarının saçlarını karıştırması bunu ele veriyor. Sinirli, bu da pazarlığın istediği kadar sorunsuz gitmediği anlamına geliyor.

"Gidin Bayan Starling," diyor ve elini havada gezdirerek beni hareket etmeye teşvik ediyor.

Başımı sallıyorum ve beni atriyuma götürecek olan asansöre ve Bogner'larla yaptığım toplantıdan sonra muhtemelen hala orada olan tüm yemek artıklarına ve buzlu çaya doğru yavaş bir deparla yola koyuluyorum.

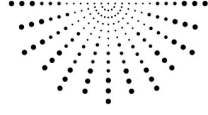
Bay Hunt toplantıdan hemen sonra beni temizlik yapmaya göndermediği için beklenmedik bir şekilde minnettarım. Kurabiye ve brownie bu hafta yiyeceğim en iyi yemek değil ama

Son bir saattir midemde bir delik açıyormuş gibi hissettiren şiddetli bir açlık.

"Çabuk dön," diye sesleniyor arkamdan.

Acele etmeyeceğimi bilerek omzumun üzerinden zayıf bir gülümseme atıyorum. O konferans odasına geri döndüğünde, anlaşma yapılana kadar tekrar çıkacağını sanmıyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

R Bayram

Bu sabah ikiye kadar yatamadım ama uykusuzluğa değdi.

Vidori Capital Partners yakında bir şarap imalathanesinin gururlu sahibi olacak. Bandello Vineyards şu anda pazarda bir dünya lideri olmayabilir, ancak küçük şaraphanenin satın alınması için fon ayırmaya istekli bir avuç yatırımcımız var.

Hepsinin bu alanda Baden, Vance ya da benden daha fazla deneyimi olduğu için, bağdaki operasyonlar düzene girdikten ve şirketin kârında sağlam bir artış olduktan sonra Bandello bir ya da iki yıl içinde satıldığında kârı paylaşmaktan mutluluk duyarız.

Bu iş tamamen uzun soluklu ve bir azizin sabrına sahip olmakla ilgili.

Tam sekiz buçukta köşeyi dönüp doğruca ofisime gidiyorum. Bayan Starling'in masasının arkasındaki boş sandalyeyi görünce şaşırdım.

Ben yaklaşırken yüzünde bir gülümsemeyele tam da o noktada oturmasına alıştım.

Bu Şimdiye kadar gördüğüm en güzel g l msemelerden biri ve bunu yorgunluğ mdan söylemiyorum. Bayan Starling gökyüzündeki tüm bulutları temizleyebilecek bir enerji yayıyor.

Bunu ona ya da bir baŐkasına asla itiraf etmem ama o tanıdığım en güzel kadın.

"Günaydın, Bay Hunt." Sesi bana soldan çarptı.

O tarafa baktığımda elinde bir tabakta kızarmış simit, yanında birkaç  ilek ve içinde krem peynir olduğ nu tahmin ettiğim küçük kare bir tabak olduğ nu görüyorum.

Bu sabah kahvaltı için zamanım olmadığından midem bunu fark etti. TıraŐ olmadan ve duş almadan önce kı ımı yataktan çıkarmak için çok uzun zaman harcadım.

"Günaydın," diye cevap veriyorum normalde yapmadığım bir Şekilde, ama sabahın erken saatlerine kadar buralarda takıldı.

Konferans odasından çıktığımda asistanım tam da olmasını beklediğim yerdeydi. Oturduğu banktan ayağa kalktığında, yakut kırmızısı dudaklarını yumuşak bir esneme ayırdı ve bu benim için görmezden gelinemeyecek kadar büyüleyici bir görüntüydü.

Ona baktım.

Fark edip etmediğine dair hiçbir fikrim yok çünkü bakışları arkamdaki konferans salonuna sabitlenmiŐti.

İŞte o zaman, her zamanki gibi gece yarısı yerine bu sabah gözden geçirip geçiremeyeceğini sordu. Başımı sallayarak kabul ettim. Bu onun yüzünü aydınlattı ve ben de bu görüntüyü eve taŐıdım.

"Kahveniz tam istediğiniz yerde." Masama doğru işaret ediyor. "Bu sabah bir Şey yemediysen diye senin için küçük bir kahvaltı da hazırladım."

Bakışlarımı elindeki tabaktan ayırıp ona odaklanıyorum.

Saçlarını toplamış, sadece birkaç tutam yüzüne düşüyor.  zerindeki zeytin rengi elbise ona bir eldiven gibi oturuyor. Dudakları her zamanki gibi onu mükemmel bir Şekilde tamamlayan aynı kızıl tonda rujla kaplanmış.

Ofise gitmeden önce aynada kendime baktım. Gri takımım her zamanki gibi kusursuz ama ben berbat görünüyorum. Çok az uyuduğum aşikâr ama kimse Bayan Starling'in benden daha az uyuduğunu tahmin edemezdi, çünkü benden önce ofise gelmekle kalmadı, benim için iyi bir kahvaltı hazırlama girişiminde de bulundu.

"Yemek yedin mi?" Hiç düşünmeden sordum. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet, efendim."

İşe gelmeden önce kahvaltı yapıp yapmadığı da dahil olmak üzere özel hayatının hiçbir yönü hakkında soru sormadığım için bu soru karşısında afalladığından eminim.

Uzatılan tabağı elinden alıyorum, başparmağını çevreleyen küçük gümüş yüzüğe ve tırnaklarını kaplayan açık pembe cilaya dikkat ediyorum. "Bugünkü görev listenizi derlemek için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Pekâlâ." Yüzüğün etrafında dönüyor. "Saatin erken olduğunu biliyorum Bay Hunt, ama bu gece geç saate kadar kalıp kalmayacağımıza dair bir fikriniz var mı merak ediyorum."

"Yapmayacağız," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum çünkü şu anda uykuya başka bir anlaşımadan daha çok ihtiyacım var.

"Güzel." Tekrar gülümsüyor, ama bu sefer geniş ve tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme. "Bu gece için planlarım var."

Bir erkekle mi?

Bu soru neredeyse dudaklarımdan dökülecek ama durduruyorum çünkü kiminle plan yaptığı umurumda değil.

Umurumda değil. O benim asistanım. Bu onu sınırların dışında yapar.

"Lightfoot anlaşmasının detay sayfasını getir," diyorum, her ne kadar o anlaşmayı kapatmamıza günler kalmış olsa da ve tekrar gözden geçirmem için bir neden olmasa da.

Zaman kaybı olduğunu bildiği bir şeyi yapmasını neden istediğimi sorgulamadan, "Yaparım," diyor. "Size hemen e-posta ile göndereceğim. Konu satırında Lightfoot anlaşması yazan yere bakın."

Konuyu doldurmayı unuttuğunda sigortayı attıran ben olduğum için bu hafif iğnelemeye gülmemek için çaba sarf etmek gerekiyor

Aylar önce bir e-postadaki satır.

Yaşadığım hayal kırıklığının o sırada onunla hiçbir ilgisi yoktu, ancak o bir profesyonel gibi bunun yükünü taşıdı.

"Gözlerimi açık tutacağım." Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok çünkü masamda beni bekleyen kahveyi içmezsem kafam bu kahvaltı tabağının ortasında güç uykusuna dalabilirim.

"Bandello anlaşması için sizi tebrik etmedim, Bay Hunt." İç geçirdi. "Vidori için harika bir satın alma. Kâr etme potansiyeli kesinlikle var."

"Öyle," diye kabul ediyorum konuşmayı ilerletmeden önce. "Üzüm bağıını biliyor musun?"

"Tam gövdeli kırmızı şarapların hayranıyım," diye itiraf ediyor. "Bandello'nun çok şey vaat ediyor, ancak altta yatan acı bir nota var. Birkaç değişiklikle batı yakasının büyük markalarından herhangi birine rakip olabileceğini düşünüyorum."

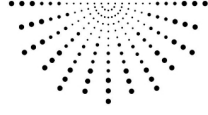
Bu gibi bilgiler, dün gece sıkışıp kaldığım müzakere maratonu sırasında bana çok yardımcı olurdu.

"Her neyse, tekrar tebrikler efendim." Masasına bir göz attı. "Lightfoot anlaşmasıyla ilgili bilgileri size ileteceğim ve bu gece görüşeceğim kişiyle planlarımı teyit edeceğim."

"Bunu sen yap," diyorum ses tonumda bir parça hayal kırıklığıyla çünkü bu gece kiminle buluşacağı ne kadar umurumda olmasa da umurumda.

Evangeline Starling benim için çalışmaya başladığından beri ilk kez onun bu ofis dışındaki hayatını merak ediyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Evie

Lightfoot anlaşmasının detay sayfasını Bay Hunt'a gönderir göndermez, Lottie'ye bir mesaj gönderdim.

Evie: Günaydın! Bu gece kuşlar gibi özgürüm, kahve yerine akşam yemeğine ne dersin? Ben ısmarlıyorum.

Cleo'nun benim için yaptığı en nazik ve düşünceli şeylerden biri beni Crispy Biscuit adlı bir lokantayla tanıştırmak oldu.

Küçük bir kasaba hissi veren rahat bir yer ve şehirdeki en iyi burgerler.

Eminim Bay Hunt buna katılmayacaktır ama kıyafetleri dışında bir zevki yok. Bu en iyi ihtimalle bir tahmin, çünkü kahvesini nasıl içtiği ve sosisli sandviçin üzerine ne tercih ettiği dışında neyi sevip neyi sevmediği konusunda bir fikrim yok.

Lottie'nin yanıtı ekranımı aydınlatmadan hemen önce telefonumu titreşime ayarlıyorum.

Lottie: Çok isterim. Nerede ve ne zaman olduğunu söyle, orada olacağım.

Lottie'nin Crispy Biscuit'teki yemeklerin tadına baktığında yüzünde beliren ifadeyle birlikte bütün gün hamburger yemeyi iple çekeceğim için gülümsememe engel olamıyorum.

Hızlı yanıt veriyorum çünkü patronumun bana bugün halletmem gereken görevlerin listesini göndermesi an meselesi.

Evie: En iyi burgerleri yapan Crispy Biscuit adında bir lokanta var. Vegan seçenekleri de var ama ben hiç denemedim. Gitmemizi tercih edeceğiniz başka bir restoran varsa, önerilere açığım.

Omuz silkmeden ve gönder tuşuna basmadan önce bu abuk sabuk mesajı tekrar okudum. Kısa ve öz olmayabilir ama düşüncelerimi açıklıyor. Önerilere açığım, ama içten içe lokantada yemek yeme fikrime katılacağını umuyorum.

Cevabı bir dakika içinde geldi.

Lottie: Burgerlere bayılırım ve az önce internetten menülerine baktım. Soğan halkası mı?! İşte oradayım. 7 senin için uygun mu? Lokantada buluşabiliriz.

Yedi bana uyar çünkü lokantaya gitmeden önce üzerimi değiştirmek için daireme gitmeye vaktim olacak.

Evie: Bu harika. Görüşürüz o zaman.

Gönder tuşuna basar basmaz Bay Hunt'ın derin sesi havada yankılanıyor. "Bayan Starling, araba servisini arayın ve Baden'e on dakika içinde ofisten ayrılmaya hazır olmasını söyleyin. Bogner'lar onlarla bir lokantada kahvaltıda buluşmamızı istiyorlar." "Öyle mi? o Cıtır Bisküvi?" I sor içinde zar zor daha fazla daha a

Fısıltı.

"Öyle," diye yanıtlıyor.

Adamın kulaklarının nesi var? 0 kelimeleri nasıl anladı?

Masamı gizli kamera için taradım ama bir şey bulamadım.

"Bu düzenlemeleri yapıyor musunuz Bayan Starling, yoksa talebimi e-posta ile mi göndermem gerekiyor? Spoiler uyarısı. Konu başlığı hemen halledin olacak."

Başımı sola çeviriyorum, böylece ofisini net bir şekilde görebiliyorum. Masasının arkasında öylece otururken, patron gibi görünürken, konuşurken olduğundan çok daha çekici.

Masamdaki telefonu elime alıyorum ve doğrudan Baden'in cep telefonunu aramak için düğmeye basıyorum.

"Hey, Evie!" diye cevap veriyor bariton sesinde neşeden başka bir şey yokken. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim," diyorum, doğrudan patronuma bakarak. "Sorduğun için teşekkürler Baden. Sen nasılsın?"

"Güzel. Bu sabah sizin için ne yapabilirim?"

"Bay Hunt kendisiyle dokuz dakika içinde lobide buluşmanızı istiyor. Bogner'lar Crispy Biscuit'te bir kahvaltı toplantısı talep ettiler."

Derin kahkahalar hattı dolduruyor. "Reid kahvaltı için bir lokantaya gitmeyi kabul etti mi? Tanrım, bu anlaşmayı gerçekten çok istiyor, değil mi?"

"Biliyorsun," diye cevap veriyorum, bakışlarımı Bay Hunt'ın yüzünde kilitli tutarken kulaktan kulağa sırtıyorum.

"Ona orada olacağımı söyle," diyor. "Umarım gün sana iyi gelir, Evie."

"Siz de," diyorum aramayı sonlandırmadan önce ve hemen Bay Hunt'ın genellikle kullandığı şoför için kişi listemde geziniyorum. Bir düğmeye basmamla telefonu çalmaya başladı. Neredeyse hemen cevap veriyor.

Ben bu ayrıntıları çözerken, Bay Hunt ayağa kalktı ve özel tuvaletinde kayboldu.

Bakışlarından bir an için uzaklaşıp nefesimi tutuyorum.

Patronumdan daha gergin biriyle hiç tanışmadım. Saat daha sabahın dokuzu ve ben şimdiden akşam yemeğimin yanında bir kadeh kırmızı şarabın tadını çıkarmak için saatleri sayıyorum.

Şoföre teşekkür ettikten sonra telefonu kapatıyorum. Sekiz dakikadan kısa bir süre içinde binanın önündeki sokağa park edeceğine dair verdiği sözü tutacağını biliyorum, çünkü zaten bir blok ötede arabadaydı.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bir göz attığımda beni bekleyen beş yeni e-posta mesajını görüyorum.

Gelen kutumu açıyorum ve en üstteki mesajı gördüğümde sırtıtıyorum.

En son gelen bu.

"Az önce gönderdiğim e-postayı aldığınızı varsaymakta haklı mıyım?" Mr.

Hunt aniden ofisinin kapısında yeniden belirir.

Etkileyici işitme yeteneklerinin yanı sıra çok da gizlidir.

"Evet efendim," diyorum, sesimi sakın tutmaya çalışarak çünkü heyecandan içim içime sığmıyor. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak masamın önünden geçti ve koridordan geçerek asansörlere doğru ilerledi.

Odağımı tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına ve dudaklarımı geniş bir gülümsemeye dönüştüren konu satırına kaydırıyorum.

Konu: Bugün saat 3'te ayrılmakta özgürsünüz.

Bugün ofisten erken çıkma ihtimalinin verdiği heyecanla Bay Hunt'ın e-postasını tıklayarak açıyorum. Okumaya başladığımda midem hemen bulanıyor.

Bayan Starling,

**Konu başlığından da anlaşılacağı üzere
Aşağıdaki görevleri o zamana kadar
tamamlayabilerseniz bugün saat 15:00'te ofisten
ayrılabilirsiniz.**

Listedeki yirminci maddeye ulaştığımda okumayı bırakıyorum. Bugün yapılmasını istediği en az otuz şey var; Broadway'deki belirli bir postaneden bir posta pulu almak ve masasındaki üç kitabı iade etmek için kütüphaneyi ziyaret etmek de dahil. Ayrıca, kütüphaneye gitmişken, onun hoşuna gidecek iki "*akıl almaz gerilim*" kitabı seçmem gerekiyor.

"Kitap okuyor mu ki?" Ayağa kalkmadan önce fısıldıyorum, böylece asansöre bindiğinden emin olmak için koridora bakabiliyorum.

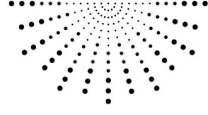
Duydu, yani çeliğin içinden duymadığı sürece sorun yok. "Orospu çocuğu surat," diye mırıldandım.

Saat üçten kısa bir süre sonra evde olmak ve köpük banyosuna girmek istediğim için derin bir nefes alıyorum ve ardından kahvemden büyük bir yudum alıyorum.

"Bunu başarabilirsin," diyerek kendimi hiçbir şekilde doğru olduğuna inanmadığım cesaretlendirici sözlerle pompalıyorum. "Sadece yap şunu."

Ofis telefonlarını cep telefonuma yönlendiriyorum, masasından kitapları ve kütüphane kartını alıyorum ve asansörlere doğru koşuyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

R Bayram

Saat üç buçukta ofise geri dönüyorum ve Bayan Starling'in dizüstü bilgisayarının kapağının kapalı olduğunu, çantasının ve telefonunun hiçbir yerde bulunmadığını hemen fark ediyorum. O da yoktu.

Onun için hazırladığım, hem iş hem de kişisel görevleri içeren korkunç listeyi saat üçe kadar tamamlarsa günü bitirmesine izin verdim.

"Sen ve Baden bugün hangi cehenneme kayboldunuz?" Vance ofisimden çıktı. "Ayrıca, masanda neden kütüphane kitapları ve bir kutu papatya çayı olduğunu da açıkla."

"Okumayı severim," diyorum yanından geçerken.

"Çay içerken mi?" Bir kahkaha attı.

Çay sonradan aklıma geldi çünkü listenin eşit otuz görevde çıkmasını istedim. Gün bitmeden personelin dinlenme odasına bırakacağım. Birilerinin hoşuna gidecektir.

"Bayan Starling aldı," diye kabaca cevap verdim. "İlk sorunuza gelince, sabahın büyük bölümünde Bogner'larla birlikteydik. Ondan sonra iki toplantıya daha gittim. Baden'e nereye kaybolduğunu sormanız gerekecek."

"Ben yaparım."

Büyük ihtimalle yapmayacak.

Baden'in bir anlaşmayı güvence altına alma yaklaşımı bizimkinden farklı. O, potansiyel müşterilerin ihtiyaçlarını karşılamak için ne gerekiyorsa yapıyor. Dün avluda Bogner'larla tam da bunu yaptı. Her ikisine de aile üyelerini, emeklilik hedeflerini ve Bay Bogner'in gelecek yıl New York'tan Florida'ya onları ziyarete gittiğinde golfte kendisini nasıl yeneceğinden emin olduğunu sorarak onları etkilemesini izledim.

Bu zihinsel tabloyu o kadar ayrıntılı bir şekilde canlandırdı ki bunun hem Bay hem de Bayan Bogner'i etkilediğini biliyorum. Bu sabah bana ulaşp bowling salonlarından ve New York eyaletinden çıkmak için pazarlık yapmak istediklerinde şaşırmadım. Bir anlaşmaya yaklaşıyoruz. Önümüzdeki birkaç gün içinde bunu gerçekleştireceğimizi tahmin ediyorum.

"Bu akşam yemek için müsait misin?" Vance soruyor.

"Seninle yemek yemek için mi, yoksa bir parçası olmak istemediğim başka bir çifte randevuya eşlik etmemi mi istiyorsun?"

Elleri sanki teslim oluyormuş gibi havaya kalkıyor. "Bunu bir kez yaptım, Reid. Bu bir daha yapmayacağım bir hata ve ayrıca şu anda kimseyle çıkmıyorum."

Bunu duyduğuma şaşırmadım ama bana söylemesine biraz şaşırdım.

Vance özel hayatını gizli tutuyor. Onun birlikte olduğu bir kadınla ilk ve tek tanışmam, talihsiz tanışma randevusunu kabul ettiğim zamandı.

Başından beri bir felaketti. Restorandan arkadaşlığımızın sallantıda olduğuna ikna olmuş bir şekilde ayrıldım çünkü beni eşleştirdiği kadının tek bir gündemi vardı ve bu gündem bir alyans ve benim smokinle onun yanında durmamı içeriyordu.

"Tanrıya şükür." Gülümsüyorum. "Akşam yemeğini nerede yiyeceğiz?" "Benim evimde." Gülümsüyor. "Ben pişiriyorum."

Şikayet ederdim ama mutfakta yetenekli olduğu için başımı salladım. "Şarap getireceğim. Kırmızı mı beyaz mı?"

"Kırmızı."

Başımı salladım. "Tamamdır."

"Bandello'nun kırmızı şarabından bir şişe al," diye öneriyor. "Bağ alanına girmek üzere olduğumuza göre, neyle çalıştığımızı bilmeliyim. Bu şarabın hayranısınız, değil mi?"

Masamın ortasında duran tek posta puluna gülümseyerek ona bakıyorum. "Hiç denemedim."

Çenesi gevşiyor. "Bu anlaşılmaya milyonlar yatırıyoruz ve sen hiç tatmadın mı? Bana Baden'in tattığını söyle."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bayan Starling biliyor ve kırmızının acı bir notası olduğunu söylüyor."

Elini saçlarında gezdiren Vance iç geçirir. "Tanrım, Reid. Eğer bu anlaşma geri dönüp kışımızı ısıtırırsa..."

"Olmayacak," diyerek söyleyeceklerini yarıda kesiyorum. "İş istikrarlı bir şekilde kâr ediyor. Bazı ayarlamalar yapacağız, gereken yerlerde iyileştirmeler yapacağız ve birkaç yıl içinde daha köklü bir şaraphaneye sattığımızda para kazanacağız."

"Her şeyi çözdün, değil mi?" Ona bir gülümseme attım. "Her zaman öyle değil miyim?"

"Bu gece bir şişe Bandello kırmızısı getir," diyor. "Neyle uğraştığımızı bilmemiz gerek."

"Sana gelirken alırım."

Asistanımın boş masasına doğru bakıyor. "Yani Evie'ye koşturup aldıracaksın, sonra da yanında getireceksin."

Normalde planım bu olurdu ama Bayan Starling işinde çok becerikli olduğu için bugün mesaisi bitti, yani tek başımayım.

Bu listeyi tamamlayacağını düşündüğümü söyleyemem, ama yine de neden şaşırıyım ki?

Tepkisini görebilmek için ona "Bugünlük eve gitti," diyorum.

"Ne?" Kaşları çatıldı. "O hasta mı?"

Bir kahkaha attım. "O iyi. Ona izin verdim."

"Sen mi?" Parmağıyla beni işaret ediyor. "Evie'ye birkaç saat izin mi verdin? Neden?"

Alınmam gerekirdi ama hiç de alınmadım. Çalışanlarımız söz konusu olduğunda sert biri olduğumu biliyorum. Vance de gerektiğinde öyle olabilir ama birilerinin bu operasyonun günlük olarak sorunsuz işlemesini sağlaması gerekiyor ve ben de bu yükü üstlendim.

"Bunu hak etti," diyorum dürüstçe.

Bana orantısız bir gülümseme sunuyor. "Katılıyorum. Akşam yemeği için sekiz gibi uğra."

"Yedi olsun," diye karşı çıkıyorum. "Yorgunluktan ölüyorum."

"Ödeyeceğimiz her kuruşa değmeyebilecek bir şaraphaneye pençelerinizi sokmak için neredeyse tüm gece çalışmanızın karşılığı budur."

"Buna değecek." Elimi çenemde gezdiriyorum. "Sürece güven, Vance."

"Her zaman öyle değil miyim?" Gülümsüyor. "Yedide görüşürüz, Reid. Günü bitirmeden önce yardıma ihtiyacın olursa Natasha'yı rahatsız etme."

Kıkırdıyorum çünkü herhangi bir konuda yardıma ihtiyacım olsa ilk arayacağım kişi onun asistanı olurdu ama yapmayacağım. Bayan Starling aynı fikirde olmasa da ben her şeyi kendi başıma halledebilecek kapasiteye sahibim.

Onun bu gece bir randevuya çıkacağı düşüncesi aniden düşüncelerimi yeniden işgal ediyor. Bu bütün gün tekrar eden bir sorun oldu. Ne zaman onu beş yıldızlı bir restoranda, yanında bir adamla bir masada otururken hayal etsem, içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor.

Bu benim için yeni bir deneyim ve hoş karşılanmıyor.

"İşe dönmem gerekiyor," diye anons ediyor Vance. "Sonra görüşürüz."

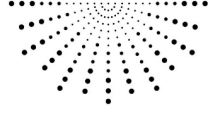
Ofisimden çıkarken arkasından "Görüşürüz," diye sesleniyorum.

Bakışlarım asistanımın tertemiz masasına ve boş sandalyesine takılıyor. Yanına gidip sandalyesini çekmeden ve oturmadan önce ikisine de bakıyorum.

Gözlerimi kapatarak havada asılı kalan güllerin hafif kokusunu içime çekiyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kendimi azarlayıp geri çekiliyorum, ayağa kalkıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak ofisime giriyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Evie

Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarırken Lottie, "Ödeyebilirim," diye ısrar ediyor. "Cidden Evie, istiyorum."

"Hayır," diyorum kararlılıkla ama gülümseyerek. "Seni ben davet ettim, o yüzden bu benim ikramım ve bu konuda tartışmaya girmeden önce, tatlıyı da ben karşılıyorum."

Gülüyor. "Tatlı?"

"Cremza'ya gittin mi?" Ona şehirdeki en sevdiğim dondurmacı hakkında sorular soruyorum.

Başı sallanıyor. "Asla. Cremza nedir?"

"Hızlı bir metro yolculuğundan sonra öğrenirsin."

Başka bir soru soramadan kredi kartımı sunucuya uzatıyorum. Masanın yanında sunulan kart okuyucuyu tutuyorum ve cömert bir bahşiş ekliyorum.

Böyle bir işte ne kadar çok çalışıldığını bildiğim için her zaman iyi bahşiş veririm. Üniversitedeyken her yaz hayalimdeki işe sahip olacak kadar şanslı olsam da, sonbahar ve kışın kasvetli aylarında diğer işim West Village'da bir bistroda garsonluk yapmaktı.

Birçok vardiyadan eve ayaklarım ağrıyarak ve cebimde neredeyse hiç bahşış olmadan döndüm. Her zaman iyi bahşış verebilecek bir konumda olursam bunu yapacağıma yemin ettim.

Vidori'deki işim beni milyoner yapmayacak, ancak sahip olduğum az miktardaki iyi şanssı paylaşma mutluluğunu bana veriyor.

Servis görevlisi gittikten sonra Lottie masanın öbür ucuna uzanıyor ve elimin üstünü okşuyor. "Sen iyi bir insansın."

Böyle düşünmesinden etkilendim ve gülümsedim. "Elimden geleni yapıyorum."

Bakışları giydiği çok renkli bluzun önüne düşüyor. Tasarımcı markası olduğunu biliyorum çünkü bir gün işe giderken Arilia butiğinin vitrininde görmüştüm.

Giymek istediğim kıyafetlerle dolu üst düzey bir giyim mağazası, ancak hepsi benim fiyat aralığımın ötesinde.

Lottie bluzunu kot pantolon ve Dexie Walsh tarafından tasarlanan bir çanta ile eşleştirmiş. Yine bunlardan biri '*keşke alsaydım*' listemde ama şu anda büyüyen bir banka hesabını daha iyi bir gardıroba tercih ediyorum.

Ayrıca, giydiğim sevimli pembe sundress ve alçak topuklu sandaletler metroda ürkütücü görünümlü adamların bana fazladan birkaç bakış atmasını sağladı, yani bu da bir şeydir.

"Cremza'ya doğru yola çıkmadan önce bir itirafta bulunmak istiyorum."

Bakışlarım Lottie'ninkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Derin bir nefes alırken midem düğümleniyor. "Ne oldu?"

İki eliyle alnını ovuyor ve oturduğumuzdan beri ilk kez göz kamaştırıcı elmas nişanı fark ediyorum halkaüzerinde

onu Parmak. Ben olsam teklif a Güneşin büyüklüğüne rakip olduğu hakkında iltifat ediyor, ama

beni kapıdan dışarı koşturabilecek bir itirafta bulunmak üzere. Korkunç bir şey olduğundan şüpheliyim. Kendimi iyi

bir karakter yargıcı olarak görüyorum ve kalbim bana

Lottie'nin

iyi bir insan.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," diyor gergin bir şekilde kıkırdarken.

"İstediğin her yer bana uyar." Kadehimdeki son birkaç damla şarabı da bitiriyorum.

İkinci bir bardak sipariş etmediğim için pişmanım ama Lottie aranan bir suçlu değilse, yakında iki top çilekli dondurmanın tadını çıkaracağım.

Başını öne eğiyor. "Emmel's'i bilir misin?" "Market zinciri mi?" Biraz fazla abartarak soruyorum coşku.

Milford'daki ailemin evinden iki milden daha az mesafede bir Emmel's var. Çocukluğumun büyük bölümünde her iki Cuma akşamı da ailemizin uğrak yeri idi. Babam maaşını o zaman alırdı ve dördümüz market alışverişi için Emmel's'e giderdik.

Bu alışveriş çılgınlıkları sırasında kız kardeşim ve benim birer ikram seçmemize izin verilirdi. Tracey her seferinde farklı bir şey seçerdi ama ben her zaman en sevdiğimi seçerdim. Emmel'in mağaza içi fırınından bir düzine çikolatalı kurabiye benim seçimimdi.

Kurabiyeleri kız kardeşimle paylaşırdım ama yine de ertesi hafta teneffüste atıştırmak için birkaç tanesini okula götürürdüm. Şimdi ne zaman Milford'a gitsem oraya uğrar ve Manhattan'a dönerken yanımda götürmek üzere bir ya da iki düzine alırım.

"Doğru." Lottie başını sallar. "Ben bir Emmel'im."

"Sen bir Emmel misin?" Emmel ailesinin gerçek bir üyesi olduğunu mu yoksa orada çalıştığı için kendini fahri bir üye olarak mı gördüğünü karıştırarak soruyorum.

Emmel's'in bizimkilerin evine yakın olan şubesinde tüm çalışanlar kendilerini Emmel ailesinin bir parçası olarak görüyordu, çünkü şirket her takvim yılının sonunda kârının küçük bir kısmını tüm çalışanlar tarafından paylaşılan bir potaya atıyordu. Orada yarı zamanlı çalışan bir arkadaşımın bunun mali açıdan pek bir şey ifade etmediğini duymuştum, ancak bu durum

Her gün işe giderken Emmel'in kırmızı yeleşini giyen herkesin içinde bir aile duygusu vardı.

Bakışları masaya düşüyor. "Dedim ama annemin bir Emmel olduğunu kastetmiştim Evie. Ben Emmel ailesinin bir parçasıyım."

"Sen büyürken bu harika bir şey olmalı." Ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemiyorum. "Raflardan istediğin her şeyi alabiliyor muydun?"

Gülmekten başını geriye atıyor. "Hayır. Bunu bir kez denedim ve büyükbabam bana hırsız olmadığımı dair bir kompozisyon yazdırdı."

Gülümsüyorum. "Büyükbaban benimkine benziyor."

"Onu çok severdim," diye itiraf ediyor. "Birkaç ay önce vefat etti."

"Oh, hayır." Elini tutmak için masanın öbür ucuna uzandım. "Üzgünüm, Lottie. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Tek bir d a m l a gözyaşı yanağından aşağı süzülürken "Zor bir durum," diye itiraf ediyor. "Onu her gün özlüyorum."

Elini sıkıyorum. "Eğer onun hakkında konuşmak istersen, çok iyi bir dinleyiciyimdir. Büyükbaba hikâyelerine bayılırım."

Dudaklarına bir gülümseme yayılır. "Bunu kabul edebilirim."

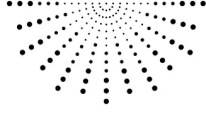
"Öyle olsa iyi olur," diye cevap veriyorum.

"Yani, şu Cremza'nın yerine gitmeliyiz, değil mi?"

Elimi onunkinden çekip kurtarıyorum ve masadan uzaklaşıyorum. "Umarım sen de dondurmayı benim kadar seviyorsundur."

"En azından bu kadar," diyor ayağa kalkmadan önce.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evie

"HIÇ PARIS'E GITTİN Mİ?" Cremza'dan çıkıp Manhattan'ın yoğun akşam trafiğine girdiğimizde Lottie soruyor.

Bir adamın elini sıkıca tutarak dondurmacıya koşan bir kadının etrafından dolanıyorum. Yüzündeki sırıtış her şeyi anlatıyor. Adam aşık. Belki de dondurmaya, ama romantik kalbim onun da kadına aşık olup olmadığını merak ediyor.

Gerçek aşk, hayatımın bir noktasında benim nihai kişisel hedefimdir.

Şu anda aktif olarak bunu aradığımdan değil, ama gerçekleştiğinde, ayın üzerinde mutlu olacağım.

"Paris, Fransa?" Kaldırımında yavaş bir yürüyüşe başlarken ben de soruyorum.

Lottie'nin şehrin neresinde yaşadığından emin değilim, bu yüzden Murray Hill'deki daireme gitmem gereken yöne doğru ilerliyorum.

Dün geceki sınırlı uykum beni yakalamaya başladı. En azından önümüzdeki sekiz saat boyunca yatakta sessiz bir zaman geçirmek için can atıyorum.

"Evet," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Gittin mi?"

"Hayır," diyorum dürüstçe ve hiç gitmediğim diğer şehirleri sorarak bir saniyesini daha boşa harcamaması için fazladan bir bilgi ekliyorum. "Seyahat ettiğim tek yer Avustralya. Üniversiteden mezun olduğumda annemle birlikte gitmiştik. Bu onun ve babamın bir hediyesiydi. Çok iyi vakit geçirdik."

"Avustralya olağanüstü." Gülümsemesi genişliyor. "Yani, güncel bir pasaportun var mı?"

"Birkaç yıl daha." Gülüyorum. "Eminim tekrar ihtiyacım olmadan önce süresi dolacaktır."

Köşede yavaşlayıp ışığın değişmesini beklerken elini benimkine sürüyor. "Düşündüğünden daha erken ihtiyacın olabilir."

Ona şöyle bir baktım. "Annem ve babam tam zamanlı çalışıyor, kız kardeşim de ailesiyle meşgul. Tek başına seyahat etmeyi seven biri değilim, yine de sanırım bu kendimi zorlayabileceğim bir şey olabilir..."

"Benimle Paris'e gel," diye araya giriyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Önümüzdeki hafta sonu Paris'te bir gelinlik butiğinde randevum var," diyor, çenemin açık kalmış olması gerçeğini görmezden gelerek. "Bir gelinlik seçeceğim. Benimle gelmeni istiyorum."

"Neden?" Düşünmeden sordum.

Gülümsemesi azalıyor. "Bu kulağa tuhaf gelecek Evie, anladığım kadarıyla birdenbire ortaya çıktı. Daha bugün tanıştık ama baş nedimem olmayı düşünür müsün?"

"Baş nedimen mi?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan tekrarladım.

Biz sanal yabancıyız. Bu sabah yataktan kalktığımda onu tanımıyordum.

"Benim hiç gerçek arkadaşım yok." Derin bir iç çekti. "Ben tek çocuğum. Bunun için arayabileceğim bir kuzenim bile yok. Kelimenin tam anlamıyla bu rolü üstlenecek kimse yok."

Onu dinlerken duygularım beni çekiştiriyor. Onu gerçekten tanı mıyorum ama yalnızlığı duyduğumda ve gördüğümde tanıyorum.

"Sence annen bunu yapmak ister mi?" Geleneksel olmadığını bilsem de usulca soruyorum.

Bana göre düğünlerin en güzel yanlarından biri de bu. Gelin ve damat, sevdikleri kişiyle evlenirken yanlarında durmasını istedikleri kişi de dahil olmak üzere törenin her yönüyle ilgili kendi kurallarını koyabilirler.

Kız kardeşimin düğünündeki sağdıç damadın amcasıydı.

"Hayır," diye kararlı bir şekilde cevap veriyor. "Aileme evleneceğimi söylediğimde, annem bunun çok hızlı olduğunu ve onun benim için doğru adam olmasının mümkün olmadığını söyledi."

Nişanlısını ne kadar süredir tanıdığını bilmediğim için bu konuda bir fikrim yok, ancak deneyimlerime göre, anneler genellikle gönöl meseleleri hakkında sezgileri söz konusu olduğunda isabetlidir.

"Babam bu konuda onun tarafını tutuyor." Derin bir nefes alıyor. "Umarım bir gün doğru seçimi yaptığımı görürler."

Onun iyiliği için, umarım onlar da yaparlar.

"Randall'ın iki kız kardeşi var," diyor. "Onlarla kısa bir süre tanıştım. Birbirlerinin nedimeleriydiler ve ikisi de bunu bir daha asla yapmayacaklarını söylediler, bu yüzden ikisine de sormadım."

Tüm bunlara nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden, ışıklar değiştiği için karşıdan karşıya geçmenin güvenli olduğunu söylüyorum.

Sorunsuz bir şekilde yanıma geliyor. "Arkadaş olmamız için potansiyel olduğunu hissediyorum, Evie. Senden nedimem olmanı istememin çılgınca olduğunu anlıyorum ama istersen geçmişimi araştırabilirsin."

Tam da bunu yapmayı ciddi ciddi düşünürken gülüyorum.

"Hafta sonu birlikte Paris'e gitmek eğlenceli olabilir," diye devam ediyor ve kaldırımında yürürken bana bunu kabul etmenin faydalarını anlatmaya alışıyor. "Başka konularda da yardıma ihtiyacım olabilir. Randall yeterince

düğün pastası seçmeme yardım etmeyi reddediyor."

Bunun neyle ilgili olduğunu sormak istedim ama geçiştirdim. "Pasta tadımına ek olarak Birkaç farklı şampanya çeşidini denemek için randevu alacağız ve elbette şehrin sunduğu en iyi yemeklerden bazılarını tatmamız gerekecek, bu nedenle resepsiyon yemeği tam anlamıyla mükemmel olacak."

"Büyük bir düğün mü?" Başka ne diyeceğimi bilemediğim için soruyorum.

"Benim tarafımdan kimse yok," diye cevap veriyor ciddiyetle. "Randall geniş ailesinden bazılarını davet etmek istiyor ve orada olması için ısrar ettiği birkaç arkadaşı var."

Kelimeler kifayetsiz kalırken kulağımı kaşıyorum.

"Evet demeni beklemiyorum." Yüzüme bakmak için yürümeyi bıraktı. "Birbirimizi tanımıyoruz ama yemeğimi ve dondurmamı ödemenin benim için çok anlamlı olduğunu söylemek istiyorum. Sana bir Emmel olduğumu söyledikten sonra bile bunu yaptın."

"Bu gece benim ikramımdı," diye hatırlatıyorum ona. "Benim için sen Lottie Rushing'sin. Hamburger ve çilekli dondurmayı en az benim kadar seven birisin."

"Belki daha fazla."

Gülüyor. Ben de katılıyorum. "Belki."

"Hayır demediniz, bu yüzden isteğimi değerlendirdiğinizi varsayabilir miyim?" Yeşil gözlerine umut doluyor. "Perşembe gecesi Paris'e gideriz ve Pazartesi gecesi döneriz."

"İş," bu kelimeyi iç çekerek söyledim. "İzin alabileceğimden emin değilim."

Bay Hunt'ın herhangi biriyle Paris'e gidebilmem için bana uzun bir hafta sonu bahşedeceği bir dünya hayal edemiyorum.

"Yani, bunu düşünüyor musun?" Sırıttıyor.

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum. "Hayatımda pek macera yaşamadım ve bu büyük bir maceraya benziyor."

"Paris'te de bir elbise seçebilirsin." Çantasından telefonunu çıkardı. "Tasarımcının sitesini açıp size onun

nedime elbisesi tarzını göstereceğim."

Telefonunu çevirdiğinde ekranda gördüğüm ilk elbise yere kadar uzanan, omuzları açık, deniz mavisi bir elbise. "Bu muhteşem, Lottie."

"Mükemmel elbiseleri bulacağız, Paris'in en iyi yemeklerinin tadını çıkaracağız ve eğer benim dairemde kalmaktan rahatsız olursanız, sizi şehrin en iyi otellerinden birine yerleştireceğim. Tüm masraflar benden. Umarım bunu söylemeye gerek yoktur."

Bu korkunç bir fikir olmalı ama aklıma tek bir şey geliyor. Küçüklüğümden beri durmadan hayal ettiğim bir şey. "Dairenizden Eyfel Kulesi'ni görebiliyor musunuz?"

"Mükemmel," diye yanıtlıyor. "Geceleri ışıklandırıldığında nefesinizi kesecek."

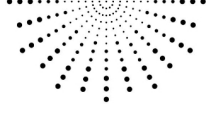
Sağduyumu bir kenara bırakıp gözlerinin içine bakıyorum. "Tamam. Eğer izin alabilirsem, ben varım."

"Paris gezisi için mi yoksa baş nedimem olduğun için mi?" "İkisi de" diyorum. "Baş nedimen olmaktan onur duyuyum, Lottie."

Kollarını bana doluyor ve hıçkırarak ağlıyor. "Teşekkür ederim, Evie. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Hayatımın en büyük hatasını yapmadığımı tüm kalbimle umarak ona sarılıyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

R Bayram

Gelen aramayı ilk çalışta CEVAPLARIM çünkü küçük kız kardeşim aradığında ona her zaman zaman ayırırım.

"Mutlu yıllar, Melody!" Vitori'nin ofislerinin bulunduğu binaya doğru yürürken söyledim. "Bu kadar erken kalkmanı beklemiyordum. Orada saat daha on bir bile değil."

Kız kardeşim zamanı söyleme konusunda fazlasıyla yetenekli, yine de beni kızdırmak için ona bir fırsat vereceğini bildiğim için bariz olanı ona gösteriyorum.

Melody benden altı yaş küçük ve bu dünyada benden çok daha fazla iyilik yapmaya kararlı. Şu anda Denver'da tıp fakültesine kayıtlı. Bir gün dermatolog olarak kendi muayenehanesini açabilmek için elinden geleni yapıyor. Her sabah saat altıdan sonra nadiren uyuduğunu biliyorum çünkü çalışmaya ayıracağı fazladan zamana imreniyor. Bugün Cuma, yani bir saatten az bir süre içinde kampüste olması gerekiyor.

"Bazılarımız dünyada iyilik yapmak için sabahın köründe kalkıyor. İsimsiz kalması gereken diğer insanlar ise

dünyada daha az iyi." Boğazını temizliyor. "Eğer o insanlardan birinin adını verecek olsaydım, bu sen olurdun."

Gülümseyerek, onu evinde geniş bir sırtışla otururken hayal ediyorum.

Denver'daki tıp fakültesine kabul edildiği haberini verdiğinde bu daireyi ona ben hediye etmiştim. Biraz abartılıydı ve bu konuda benimle dişe diş mücadele etti, ancak onun kendine ait bir yeri olmasını ve oda arkadaşlarının ek yükü olmadan çalışabileceği ve rahatlayabileceği bir yer olmasını istedim.

Rahmetli büyükanne ve büyükbabamızın evi bize ortaklaşa miras kaldı, ben de Melody'nin yarısını satın almak için girişimde bulundum. Miras avukatının ona gönderdiği miktarın evin değerinin üç katından fazla olduğunun farkında olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok.

Avukat, kız kardeşimin eğitiminin ona ne kadara mal olacağını hesaplamama seve seve yardımcı oldu. Ona biraz nefes aldirmek için fazladan yirmi bin daha ekledim.

Kariyerine hiç borçlanmadan başlamak, büyükanne ve büyükbabalarımızın Melody için isteyeceği şeydi.

"Senin yeteneğin..." sesi kesiliyor. "Reid, sana söyleyemem bile."

Keşke öyle olsaydı çünkü Bayan Starling'in bugün kız kardeşime doğum günü için ne gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Beğenmene sevindim," diyorum çünkü bu uygun geliyor.

"Sevmek mi?" diye tersliyor. "Daha çok aşk gibi. Böyle bir bakım paketi tam da ihtiyacım olan şeydi."

Bakım paketi mi?

Bu, Melody'ye alınacak şeyler listemde ilk sıralarda yer almazdı ama tepkisine bakılırsa Bayan Starling kız kardeşimle ilgili bende olmayan bir kavrayışa sahip.

"Aylık kahve çekirdeği aboneliği harika," diyor. "İki haftada bir taze çiçek teslim edileceği için çok heyecanlıyım ve Reid'in iki dergisine bayıldım. Biri okul için, diğeri de sadece benim için."

Kimin birden fazla dergiye ihtiyacı var ki? Ya da

hiç mi?

"Ama bu stetoskop, Reid." Sesi çatlıyor. "Mükemmel ve üzerine benim adımı yazdırmışsın. Dr. Melody Hunt."

"Melody," diye fısıldıyorum insanlar toplantıya, öğle yemeğine ya da her nereye gidiyorlarsa oraya giderken yanımdan geçip giderken.

"Keşke burada olsaydın da sana sarılabilseydim," diye itiraf ediyor. "Bana her zaman en güzel sarılmaları sen yaparsın."

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Kahkahalar kulağımı dolduruyor. "Hâlâ her zamanki gibi kibirlisin." "Her zaman öyle olacağım."

"Biliyorum." İç geçiriyor. "Birazdan derse gitmem gerekiyor ama arayıp teşekkür etmek istedim. Her şeyin içinde geldiği sepete bayıldım ve ilk çiçek teslimatı da birkaç dakika önce geldi. En sevdiğim çiçeğin nergis olduğunu unutmamışsın."

Ben yapmadım, ama keşke yapsaydım.

"Gitmem gerek," diyor aceleyle. "Tekrar teşekkür ederim. Seni seviyorum, Reid."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona. "Eğer yapabilirsen doğum gününün tadını çıkar."

Cevabı aramayı sonlandırmak oluyor. Telefonu takım elbise ceketimin cebine geri sokmadan önce ekrana bakıyorum. "Seni özledim, Melody."

Bu kelimeleri hiçbir zaman zamanında söyleyemiyorum ama her gün yanımda taşıyorum.

Baden'in bana doğru geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Orta parmağı hariç diğer parmaklarını yumruk yapmadan önce selamlamak için elini kaldırıyor, yani aslında beni tersliyor.

Birbirimize yaklaştığımızda kıkırdamadan edemiyorum. "Ben de sana."

Cuma günü tam gün çalışmak, herkesin canının bir bira ya da sudan daha doyurucu bir bardak bir şey çekmesine neden olur.

Görünüşe göre buna asistanım da dahil çünkü Cleo Flannery ile iş çıkışı bir şeyler içmek için planlar yaptığını duyabiliyorum.

"Greenwich Village'da yoğun şeftalili martini yapan şirin bir bar var ve barmen gözleri yormuyor."

Bu, dikkatimi o kadar çok çekiyor ki dizüstü bilgisayarımın ekranındaki her neyse onu okuyormuş gibi yapmayı bırakıp Bayan Starling'in masasının yanında durduğu ve sırtı bana dönük olduğu yere doğru bakıyorum. Cleo tam önünde duruyor ama ben onu fark etmiyorum bile çünkü gözlerimi asistanımdan ve giydiği koyu yeşil elbiseden alıyorum.

Baden'le geldiğimde onu ilk gördüğümde Bayan Starling'in kafasını kaldırıp bakmadığına şükrediyorum. O zaman da ayakta idi ve telefonda bir müşteriyle konuşuyordu.

Elbisenin içindeyken onu yandan görebiliyordum. Bakışlarımı ince kumaşın altındaki kıcının kabarıklığından uzak tutmak kolay değildi, ama bir şekilde dikkatimi onun vücudundan Baden'in yüzüne çekmeyi başardım.

"Barın adı ne?" diye soruyor Cleo'ya.

"Teneke Çapa," diye yanıtlıyor hemen. "Reid gitmene izin verir vermez bana mesaj at. Lobide buluşup oraya gidebiliriz."

"Yapacağım," diyor Bayan Starling ve yüzünü göremesem de gülümsediğini biliyorum. Yumuşak sesinde bunu duyuyorum.

"Barmenin adı Zeke. Dağınık siyah saçlar, gözlükler ve günlerce sürecektir dövme hayal edin." Cleo, şeftalili martini içmek için gittikleri bu bardaki barmenin meziyetlerini anlatıyor.

Bir insan neden bu kadar tatlı bir içkiye on sent harcar bilemiyorum ama iyi bir kadeh viski ya da votka da herkesin ilk tercihi değil ama benim için kesinlikle öyle.

Asistanım ayaklarının üzerinde kayıyor, sağ ayakkabısının topuğu yerde sürükleniyor. "Sanırım..."

Tam söyleyeceği şey ofis telefonunun çalmasıyla kesilir.

Bir gram bile tereddüt etmeden eline aldı. "İyi günler. Bay Hunt'ın ofisi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

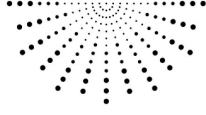
Tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına odaklanıyorum çünkü bana bir çağrı göndermek üzere olduğunu tahmin ediyorum ve beni mükemmel kışına bakarken yakalamasını istemiyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Müsait olup olmadığını kontrol edeceğim, Bay Bogner. Bir dakika efendim."

Sormasını beklemiyorum. Aramayı telefonuma göndermesini işaret ediyorum.

Nazikçe başını sallayarak bunu yapıyor, sonra dönüp bana doğru yürüyor ve ihtiyacım olduğunu bildiği mahremiyeti sağlamak için ofisimin kapısını usulca kapatıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Evie

"SENİN TAVSİYENİ ALDIM," diyorum Cleo'ya kadehimi havaya kaldırıp kadeh kaldırırken.

İpucunu anlıyor ve kendi bardağını da kaldırıyor, böylece benimkinin bir santim yakınına geliyor. "Umarım almaya değer bir tavsiyedir."

Gülerek bardağımın kenarını hafifçe onunkine dokunduruyorum. "Öyleydi. Baden'le birlikte izin talebinde bulundum."

"Akıllı kız." Tin Anchor'daki bu küçük yuvarlak masaya oturmadan önce sipariş ettiği şeftali aromalı içecekten bir yudum almadan önce göz kırpmıyor.

Ben de onu takip ederek aynısından sipariş ettim ve daha önce hiç martini içmemiş olmama rağmen çok beğendim.

Ben de yudumluyorum ama yutarken acele etmiyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum çünkü bu gece kendimi tek bir alkollü içkiyle sınırlıyorum. Yarın bütün günümü organizasyona ayıracağım.

Her ne kadar Lottie bugün bana gönderdiği mesajda Paris'e yapacağımız hızlı gezi için ihtiyacım olan her şeyin masrafını karşılayacağını söylese de, onun cömertliğinden faydalanmak istemiyorum.

İki küçük siyah elbise de dahil olmak üzere yanımda getireceğim birkaç kıyafetim var, böylece oradayken akşam yemeği için Paris'in gözde mekanlarından birine gidersek hazırlıklı olurum. Rahat ayakkabılar, üç Sundresses, ve ve ZORUNLUyoga Pantolon ve seyahat günleri için kazak gardırop seçimlerimi tamamlıyor. Önümüzdeki birkaç gün boyunca tüm planlama ve paketleme işlerini halletmem gerekiyor çünkü sadece önümüzdeki Cuma ve sonraki Pazartesi izin istedim. Baden bunu saniyeler içinde onayladı. Ona e-posta gönderdikten sonra, bu konuda her şey hazır.

Bay Hunt veto etmediği sürece sorun yok.

"İzne ne için ihtiyacın var?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Lütfen bana bunun ateşli bir adamla hafta sonu kaçamağı olduğunu söyle."

Daha önce övdüğü barmene bir göz attım. İçeri girdiğimizde kendini Zeke Morrow olarak tanıttı ve bir gülümsemeyi paylaşmamıza rağmen bir kıvılcım hissetmedim.

İlk bakışta sıırıslıklam aşık olmayı beklemiyorum ama bir erkekle çıkmayı kabul etmeden önce ona karşı güçlü bir çekim hissetmem gerekir. Zeke'te henüz böyle bir şey hissetmedim ama belki bara gidip sohbet edersem bu durum değişir.

Kesinlikle muhteşem. Siyah tişörtünün kumaşının kaslı göğsünü zorlayışını ve dövmeli ön kollarını görmezden gelmek imkânsız. Bilmem gerekirdi. Sürekli ona bakıyorum.

"Bir hafta sonu için gidiyorum. Aslında önümüzdeki hafta sonu," diyorum ama bu kadarla bırakıyorum.

Cleo iyi bir arkadaş ve bir yabancıyla Paris'e gideceğimi itiraf edersem, beni gitmemem için ikna etmeye çalışacağından endişeleniyorum.

Dün gece gerçek bir suç programının tekrarını izledikten sonra yatarken ben de aynısını yaptım.

Bir an Lottie'nin beni havaalanına çekmek için gönderildiğini düşündüm. Paris'e giden uçağa bindiğimde, bir daha asla görülmeyecektim çünkü suç ortakları bizi bekliyordu.

Fransa'da beni yakaladıkları anda hikayem sona erecek.

Lottie'nin adını internette hızlıca arattıktan sonra tüm bunları susturdum. Sosyal medyada bir varlığı yok, ama benim de yok, bu yüzden bunu kırmızı bir bayrak olarak görmedim.

Büyükbabasının ölüm ilanı ortaya çıktı. Charlotte Rushing, ona yapılan dokunaklı övgüde tek torunu olarak listelenmişti.

O Emmel servetinin varisi ve ben de onun beklenmedik nedimesiyim.

"Ateşli bir adamla mı?" diye soruyor.

Oyalamak için barın girişine doğru bakıyorum.

Cleo'nun bakışları benimkileri takip ediyor. "Baden mi o?" Başımı sallıyorum.

"Bu o."

Cleo onu selamlamak için elini kaldırdığında, bakışlarım topuğuna basan adama yöneliyor.

"Ne oluyor be?" Mırıldandım.

"Reid de burada." Cleo ayağa fırlar. "Onları da davet etmeliyiz."

Hayır, yapmamalıyız.

Haftanın beş günü neredeyse tüm hayatımı Bay Hunt'a adıyorum. Hafta sonları benim ve bugün Cuma gecesi olduğu için hafta sonunu da hafta sonu olarak kabul ediyorum.

"Yapmayalım," diyorum sessizce.

Cleo hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gülüyor. "Mesai saatleri dışında yönetimle sosyalleşmekten asla zarar gelmez."

Oh, evet, öyle.

Hayal kırıklığı seviyesinin artmasına ve yoğun pişmanlık duygularına neden olabilir. Eve gidip akşam yemeği için dondurulmuş bir pizza yemeliydim, buzdolabımda duran Bandello şarap şişesinde kalanlarla birlikte. Haftalardır orada duruyor ama o kadar da kötü olamaz.

"Baden!" Cleo ona sesleniyor.

Bakışları kalabalık mekânda geziniyor. Bar şirin ve zaten bayıldığım bir çekiciliğe sahip. Ben

Annemi Manhattan'a tekrar geldiğinde buraya getirmeyi planlıyordum çünkü b ö y l e bir yeri seveceğini biliyordum, ama şimdi bunu yeniden düşünüyorum.

Bay Hunt buraya sık sık gelirse, ben gelmeyeceğim.

Greenwich Village'daki bu küçük barın onun radarında olduğunu asla tahmin edemezdim. Gerçi onu ofis dışında hiç tanımıyorum, bu yüzden neyi sevip sevmediğine dair tahminimin bir değeri yok.

Baden sonunda Cleo'yu gördüğünde aradığını bulur. Omzunun üzerinden Reid'e doğru bir şeyler söylerken selamlamak için elini kaldırır.

Bay Hunt hâlâ ofisteki gibi giyinmiş, ancak Baden kot pantolon ve kömür rengi V yakalı bir kazak giymiş. Baden'in rahat görünümü Bay Hunt'ın gösterişli kişiliğiyle keskin bir tezat oluştursa da, odadaki tüm gözler onların üzerinde olduğu için her iki adam da şu anda ilgi odağı.

Zeke bulunduğumuz yere doğru yürüdü. "İkinizden birinin yeniden doldurmaya ihtiyacı var mı?"

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. "Gerçekten soğuk bir bardak su içebilirim."

Cleo arkasına bakar ve gülümser. "Neden Evie'yi bunun için bara götürmüyorsun? Orada oturup su içerken sohbet edebilir."

Şu anda Cleo'ya sarılabilirim çünkü Cuma gecemi neredeyse tüm günlerimi kontrol eden adamla geçirmek zorunda kalmamam için bana bir çıkış yolu verdi.

"İyi fikir." Zeke kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Baden ve Bay Hunt masamıza ulaştığında elime alıyorum. "Cleo," diye selamlıyor Baden önce onu.

"Hey, Evie."

Zeke'in elini sıkıca tutarak ayağa kalkıyorum. Boştaki elimle çantama uzanırken iki adama da bakıyorum. "Merhaba."

"Evie, Zeke'le barda takılmak için yola çıktı ama bana eşlik etmeni isterim." Cleo masamızın yanındaki boş sandalyeleri işaret ediyor. "Siz ikiniz bana katılmak ister misiniz?"

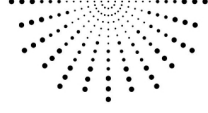
"Elbette." Baden önce kışını oturtur.

Bay Hunt'ın bakışları Zeke'inkine sıkıca sarılmış olan elime düşmeden önce yüzümde kalıyor. "Pekâlâ."

Az önce oturduğum sandalyeye yerleşti.

Şansım yaver giderse, ben barda uzun bir bardak soğuk suyu yavaşça yudumlarken, Bay Hunt içkisini bitirmiş ve buradan gitmiş olacak.

ON ALTINCI BÖLÜM

R Bayram

"NEDEN BÖYLE GÖRÜNÜYORSUN?" Kuzenim Donovan yüzümü işaret e d i y o r .

Elini kendi elimle itiyorum. "Götlük yapma." "Sana karşı dürüst olduğumda beni takdir ediyorsun, değil mi?" sorular sordu, hakaretimi görmezden geldi.

Donovan benim kardeşim gibidir.

Ailem bir araba kazasında öldükten sonra Donovan'ın annesi Melody ve beni yanına almayı teklif etti, ancak anneannem ve dedem devreye girdi ve Queens'teki evlerine taşındık. Babamızın ailesinin hayatımızda sürekli var olmasını sağlamak için ellerinden gelenin fazlasını yaptılar.

Donovan bana Central Park'ta bisiklet sürmeyi öğreten kişiydi. Her Aralık ayında ağacın altına hediyeler bıraktığını sandığım kırmızı elbiseli neşeli adamın aslında sadece pijamalı büyükannem olduğu haberini o verdi.

Benden dört yaş büyük ama aramızdaki bağ her zaman güçlü oldu.

Önündeki bira şişesinden bir yudum almadan önce, "Günlerdir uyumamış gibi görünüyorsun," diyor.

Hafta sonuma Cuma gecesi bir içkiyle başladım ve Pazar gecesi de aynı şekilde bitiriyorum.

Aradaki en büyük fark, Cuma gecesi Bayan Starling ve gözlerini ayıramadığı barmenle bakışıp durmamdı. Bugün, Tribeca'da bir bistronun verandasında olduğumuz için manzaram kuzenim ve ötesindeki şehir.

Ayda en az bir kez buluşmaya çalışıyoruz.

Donovan'ın bir veterinerlik muayenehanesi var. Kısa süre önce nişanlandı ve Grace adında bir kızı dünyaya geldi. Ben Vitori ile birlikteyim, bu yüzden birlikte geçirdiğimiz zaman dört haftada bir hızlı bir öğle veya akşam yemeği ile sınırlı.

"Çok çalışıyorum," diyorum gülerек. "Senin bahanen ne? Bütün suçu bebek Gracie'ye atma."

Yanımızda oturan insanların bakışlarını üzerine çeken derin bir kahkaha atıyor. Hiçbiri sinirlenmiş gibi görünmüyor. Aslında hepsi gülümsüyor çünkü Donovan'ın gülüşü insanlara bunu yapıyor.

Bir elini koyu kahverengi saçlarının arasından geçiriyor. "Bok gibi görünmüyorum."

Piç kurusu haklı. Her zamanki gibi derli toplu görünüyor.

Klinikten doğruca buraya geldiği için mavi önlük giymiş.

Takım elbise giydim çünkü bugünün büyük bir kısmını ofiste geçirdim. Gardırop seçimime tanıklık edecek kimse yoktu ama yine de role uygun giyindim. Dün de aynı şeyi yaptım.

Bu hafta sonu ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey işti. Cuma gecesi Bayan Starling'i dövmeli barmenle sohbet ederken görmek beklenmedik bir şeydi. Baden'e bira içmek için Tin Anchor'a uğramayı önerdiğimde, onu Cleo ile yalnız bulacağımı düşünmüştüm.

Bunun ötesinde ne olabileceğini düşünmedim, ama başka bir adamın onunla bir saatten fazla flört etmesini izlemek

saat değildi.

Bir müşteri aradığında ayrıldım. Baden beni durdurmadı ve Cleo da eve, kocasının yanına gitmesi gerektiğini söyleyerek peşimden çıktı.

Geceyi evime yakın başka bir barda bitirdim. "Senin dünyanda neler oluyor?" Donovan değiştirir sandviçinden bir ısırık almadan önce.

Bakışlarımı sipariş ettiğim salataya çeviriyorum. Ona da geleceğim ama önce elimdeki iyi haberi onunla paylaşmak istiyorum. "Bir düğünde sağdıç olacağım."

"Ne?" Çenesini yukarı kaldırıyor. "Senden sağdıçları olmanı kim istedi?"

"Randall Fitzpatrick."

"Randy?" Başını sallıyor. "Sen çocukken o senin en iyi arkadaşındı. İkiniz yıllarca ayrılmazdınız."

Bu konuda haklı, ben de başımı salladım. "Evleniyor ve benden yanında durmamı istedi, ben de bunu yapıyorum."

"Aferin sana." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"İçimde ne olduğunu düşünmedin mi?" Ses tonumu saran gerçek merakla soruyorum.

"Böyle bir şeyi kabul etme yeteneği."

Salatadan bir ısırık alıyorum ve bunu düşünürken çiğniyorum. "Ne gibi bir şey? Smokin giyerim, bir arkadaşımın evlenmesini izlerim ve kaldırabildiğim kadar şampanya içerim."

Keten peçetesini dudaklarına götürerek kıkırdıyor. "Peki ya bekârlığa veda partisi? O her zaman sağdıçın sorumluluğundadır."

Lanet olsun.

"Belli ki bunu düşünmemişsin." Alnının ortasına vuruyor. "İşini kolaylaştır ve damat ve arkadaşlarıyla bir hafta sonu Vegas'a git. Ucuz değil ama eğlenceli."

Haklı, ancak para kazanmakla ilgili olmayan herhangi bir şey için ülkenin dört bir yanına uçmak benim için zaman kaybıdır.

Kitaplar.

"Bunu d    neceğim" diyorum, bir yandan da kendime bu i  in sonunda Azelius Spas'ın sahibi olacağımı, yani teknik olarak bir bakıma i  le ilgili bir seyahat olacağını hatırlatıyorum.

Donovan parmağını telefonunun ekranında gezdirerek ni  anlısı Delia'nın kız bebeklerini kucağına aldığı bir fotoğrafı g  steriyor. "  una bak, Reid."

Fotoğrafa bakıyorum. Bu onun ailesi. Bu kadar derin bir mutluluğu bulmak i  in otuz altı yıl beklemiş ve bu onu olduğundan daha da iyi bir adam yapmış. "Senin adına ne kadar mutlu olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Belki bir g  n telefonunda ni  anlın ve bebeğinin b  yle bir fotoğrafı olur."

"Yavaş ol, ihtiyar." G  l  yorum. "Senin i  in i  e yarayan bir   ey benim i  in de i  e yarayacağı anlamına gelmez."

"Deneyene kadar ele  tirme." Sırıttıyor. "Ayrıca, k   ede seni neyin beklediği hakkında hi  bir fikrin yok."

"Ofiste beni bekleyen bir i   olduğunu biliyorum." Salatama bakıyorum. "Yani bunu yiyip hemen oraya gitmem gerekiyor."

"  alı  mak her   ey demek değildir." Bu onun yeni favori tavsiyesi. "Ama sen Randy'den bahsedince aklıma birkaç g  n   nce klinikte olan bir   ey geldi."

G  lmekten kendimi alamıyorum. "Yani i   her   ey değil ama b  y  k bir par  ası mı?"

Bileğini havada bir fiske vurarak yorumumu ge  i  tirdi. "Eski bir arkada  ınız rutin bir muayene i  in k  peğini getirdi. Onu birkaç yıldır g  rmemi  tim."

Sonunda salataya yumuluyorum, taze ye  illiklerden bir   atal dolusu ağzıma atıyorum. Beklenen soruyu sormadan   nce   iğniyor ve yutkunuyorum. "Kim?"

"Kevin Dalca." G  l  ms  yor. "Yakın zamanda Boxy adında yakı  ıklı bir boks  r evlat edindi."

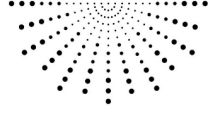
"Bu orijinal." Salatadan bir ısırık daha alıyorum.

Çenesini aşağı doğru eğiyor. "Seninle iletişime geçmeye çalıştığından bahsetti..."

"Biliyorum," cümlesini tamamlayamadan onu durduruyorum çünkü Kevin'in ne istediğini çok iyi biliyorum. "Ona bir mesaj atarım."

Yakında kelimesini atlıyorum çünkü Donovan'a yalan söylemek daha önce yaptığım bir şey değildi ve şimdi de buna başlamaya niyetim yok.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Evie

Başımı ovuşturarak derin bir nefes alıyorum ve telefonumdaki notlar uygulamasına kaydettiğim kontrol listesine bakıyorum.

Lottie beni Paris'e davet ettiğinden beri, seyahat için gerekli olduğunu düşündüğüm olası her şeyi not ettim. Sözde '*olmazsa* olmazlarımın' hepsini bavuluma dolduramayacağımı fark ettiğimde, listeyi kırpmaya başladım.

Olabileceğim kadar hazır olduğuma inanıyorum ve bu gece New York'tan uçacağım için bu iyi bir şey.

Lottie beni havaalanına götürmek için gelmeden önce hazırlanmak için tam bir saatim var.

Arabası olmadığı için oraya gitmek üzere bir SUV şoförü ayarladığını söyledi. Benim de yok. Ama araba kullanmayı biliyorum. Bu tatlı beceriyi on altı yaşındayken öğrendim. Annem ısrar etti ve her ne kadar Manhattan'da yaşıyor ve ihtiyacım olan her yere yürüyerek ya da toplu taşıma araçlarıyla gidiyor olsam da, araba kullanmak bir gün işime yarayabilir.

Tam listemi son bir kez gözden geçirirken telefonum çalıyor.

"Anne," diye fısıldıyorum ekrana bakarken.

Yolculuktan önce ondan haber almamayı umuyordum çünkü anneme sanal bir yabancıyla Avrupa'ya gittiğimi nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

Lottie'nin Emmel servetinin varisi olduğunu paylaşarak endişelerini gidermeye çalışırsam, bu onu kızının Bay Emmel'in torununun baş nedimesi olduğu gerçeğiyle övünmek için yerel Emmel'lere gönderecektir.

Bana her zaman iyi hizmet etmiş olan dikkat dağıtma numarasını kullanmaya karar verdim. Konuşmayı ona odaklayacağım.

"Selam anne," diye cıvıldıyorum cevap verirken.
"Nasılsın?"

"Olabildiğim kadar iyiyim," diyor aceleyle. "Kızım nasıl?"

"Ben harikayım."

Ben değilim. Sadece iki kez uçağa bindim, bu yüzden gergin kelebekler sadece midemi değil, vücudumun her santimini ele geçirdi.

Şu an gerçekten titriyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, belli ki annelik duygusu tavan yapmış. "Sesin farklı geliyor."

Uzun, derin bir nefes alıyorum.

"Eminim." "Pekâlâ canım."

Bunu aştığımıza şükrederek ona gününü soruyorum çünkü bu her zaman bir avuç hikayeye yol açıyor ve hesaplarıma göre, bu, bana sonuncusunu anlatmayı bitirdikten sonra aramayı bitirebileceğim kadar zaman alacak. "Günün nasıldı anne?"

"Tamam."

Ne?

Annemle son beş yıldır haftada en az birkaç kez telefonda konuşuyorum ve bu soruya hiçbir zaman tek kelimeyle cevap vermedi.

"Sadece iyi mi?" Daha fazlasını istemek için onun eski numarasını kullandım. "Evet."

Gününün iyi geçmediği belli olduğu için yatağımın kenarına oturuyorum. "Neyin var?"

"Yanlış bir şey olduğunu kim söyledi?" diye karşılık veriyor. "Sen." Zayıf bir kahkaha atıyorum. "Seni tanıyorum ve bir şeyler doğru gitmiyor."

Yumuşak bir ses çıkarıyor. Önce çıkaramadım ama sonra anladım. "Anne? Ağlıyor musun?"

Küçük bir hıçkırıkla birlikte fısıltıyla "Zor bir vardiyam vardı. Bugün hastanede bir şey oldu."

Bu parçaları bir araya getiriyorum ve cevabını zaten bildiğimi hissettiğim bir soru soruyorum: "Bir hastayı kaybettiniz mi?"

Daha önce hiç olmamıştı ama ilk kez olduğunda onu çok etkileyeceğini biliyordum. Annem tanıştığı herkesi çok önemser. Onu bu kadar iyi bir hemşire yapan özelliklerinden biri de budur.

"Yaptım," diye fısıldıyor. "Çok hastaydı, o yüzden şimdi huzur içinde, ama yine de zor."

"Çok üzgünüm anne," diyorum ses tonuma sığdırabildiğim kadar şefkatle. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Sessizce hıçkırıyor.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Onu görmek için eve gitmemi isteyebileceğini çok iyi bilerek soruyorum.

Eğer böyle bir şey olursa, Lottie'yi rahat bırakacağım. Anlayacağını hissediyorum. Umarım anlar.

"Hayır, ama teşekkür ederim tatlım." Nefes veriyor. "Baban bu akşam beni sevdiğimiz bir restorana yemeğe götürecek. Küçük, sakın bir yer. Yarın iş arkadaşlarımdan bazılarıyla yürüyüşe çıkacağım ve Pazar günü hepimiz hastanın anısına bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışacağız. Hayvanları çok severdi. Bana evcil hayvanlarıyla ilgili pek çok hikaye anlatmıştı."

Annemin etrafında böylesine güçlü bir destek sistemi olması gözlerimi yaşartıyor. "Kulağa çok hoş geliyor."

"Olacak," diye beni ve kendisini temin ediyor, sanırım. "Sadece sesini duymak istedim."

"Ben de senin sesini duyabildiğim için mutluyum."

"Gitsem iyi olacak," diyor etrafında gıcırdayan deri sesiyle birlikte.

Tam olarak nerede olduğunu tespit edebiliyorum. Yatak odasındaki büyük resim penceresinin yanında duran en sevdiği eski sandalyesinden kendini dışarı sürüklüyor.

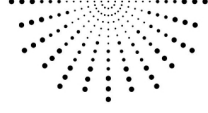
"Tekrar özür dilerim anne," diyorum ona. "Seni seviyorum." "Ben de seni, benim güzel kızım."

Telefon görüşmesi benim açımdan herhangi bir itiraf olmadan sona erdi. Lottie ile Paris'e gidebilir ve annemin iyi olacağını bilerek macerayı kucaklayabilirim.

İşin bonusu, patronumun yarın ya da Pazartesi günü onun emrinde olmayacağını fark ettiğini sanmıyorum.

Planladığım izin günlerinden bahsetmedi, yani Baden bundan bahsetmemiş olmalı. Keşke duvarda bir sinek olsaydım da Bay Hunt'ın ona tek kelime bile etmeden iki gün izin aldığını fark ettiğinde vereceği tepkiye ilk elden tanık olabilseydim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

R Bayram

OFİSİME BAĞLI ÖZEL TUVALETE GİRMEDEN ÖNCE,
BİR ŞEYLERİN YANLIŞ OLDUĞUNU BİLİYORUM.

Beni bekleyen bir fincan kahve yoktu ve Bayan Starling'in masası dün işten çıktığından beri hiç dokunulmamış gibi görünüyordu.

Derin derin içime çekiyorum, ama dün gece ben ayrıldıktan sonra düzenli turlarını yapan temizlik ekibinin izniyle sadece biraz limon kokusu alıyorum.

Bayan Starling her sabah bu tuvalete girmiyor, ama bu o kadar sık oluyor ki onun parfümünün kalıcı kokusuyla yıkanmayı dört gözle beklemeye başladım.

"Reid!" Vance yakın bir yerden adımı sesleniyor, ben de tuvalettteki aynaya bir bakışta zaten bildiğim şeyi anladığım için görüş alanıma giriyorum.

Kravatım mükemmel bir şekilde düğümlenmiş. Kafamdaki her saç yerinde ve çenem olabildiğince pürüzsüz.

"Buradayım," diyorum onu ofisimin kapısında gördüğümde.

Arkasında duran kişiyi zar zor görebiliyorum ama sarı saçları ve siyah eteği gözümün önüne geliyor. Bu onun yönetici asistanı. Natasha Heary bu girişimi başlattığımızdan beri Vance'in sağ kolu.

Bu süre zarfında, burada iş yerinde tanıştığı kıdemli bir analistle evlendi ve bir oğulları oldu.

O da en az Vance kadar kendini işine adanmış durumda ve Vance'in de onu analist olma yolunda adım atması için teşvik ettiğini biliyorum.

Kesinlikle bunun için gerekli beceriye ve içgörüyeye sahip.

"Merhaba Reid." Vance'in omzunun üzerinden bir el sallıyor. "Yardım etmek için buradayım."

"Neyle?" Bakışlarım Vance'in yüzünden Natasha'nın yüzüne kayıyor, Natasha onun kolundan sıyrılıp önünde duruyor.

"Evie'nin yerini doldurmak için."

Bu lakap Evangeline'e hiç yakışmadı ama bu binadaki herkes bu lakabı seviyor gibi görünüyor.

Ben Bayan Starling'in nerede olduğunu sormadan önce Vance bir yönetici asistanını nasıl paylaşacağımızın lojistiğiyle ilgili ayrıntıları dağıtıyor.

"Natasha masasından çalışacak, ancak aramalarınız onun cep telefonuna yönlendirilecek."

Bu noktayı vurgulamak için asistanı elindeki telefonu sallıyor. "Onlara cevap vereceğim ve önemli olanları size aktaracağım. Ayrıca toplantılarınıza da katılabilirim ve bugün ve Pazartesi için randevuları olan müşteriler geldiğinde Evie'nin masasında olacağımdan emin olabilirsiniz."

"Pazartesi mi?" Ben soruyorum. "Evangeline bugün ve Pazartesi yok mu?"

"Evangeline," diye fısıldıyor Natasha. "Hiç kimsenin onun tam adını kullandığını duymamıştım."

Vance beni inceliyor. "Baden sana söylemedi mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Her kelimesine sinirlenerek bağıríyorum. "Bayan Starling hangi cehennemde?"

Natasha öne çıkarken, "Şehir dışında," diye cevap verdi. "Bir hafta sonu kaçamağına gitti."

"Tek başına mı?" Sorunun dudaklarımdan çıktığını fark etmeden önce soruyorum.

Vance ve asistanı, dizginleri ele alıp bana duymak istemediğim şeyi söylemeden önce birbirlerine bakıyorlar. "Bu bir son dakika seyahatiydi. İzin istediğinde Baden'le tüm detayları paylaşmadı. Tek söylediği yeni tanıştığı biriyle gideceğiydi."

Bu cumayı sikeyim.

Natasha başını kaldırıp Vance'e bakar. "Umarım bu adam ona iyi davranır. Cleo bana Evie'nin son erkek arkadaşının fiyasko olduğunu söyledi."

Bu hem çok fazla bilgi hem de neredeyse yeterli değil.

Evangeline gibi bir kadın nasıl bir fiyaskoyu çekebilir? O mükemmel.

"Natasha'yı paylaşma konusunda iyi misin?" Vance soruyor. Başımı salladım. "Baden'in gelip gelmediğini biliyor musun?"

"Henüz değil." Natasha başını sallar. "Scott öğle yemeğinden sonraya kadar gelmeyeceğini söyledi."

Scott, Baden'in asistanı, muhtemelen yönetici asistanımın nerede olduğu hakkında istediğim bilgiye sahip olacak, bu yüzden onu ziyaret etmem gerekiyor.

Natasha, Bayan Starling'in masasına bakar. "Evie bana bugün ve Pazartesi için programınızı gönderdi. İşleri takip edeceğim, ama ben o değilim, bu yüzden sizin için şehirde koşturmamı beklemeyin."

Vance gülüyor. "Bunu benim için bile yapmayacaksın."

"Ya da kocam," diye ekliyor. "Personel dinlenme odasında taze demlenmiş bir demlik kahve var Reid, ya da daha az kafein tercih ediyorsanız, kupaların yanında bir kutu papatya çayı bulacaksınız."

Scott'ı ziyaret etmeden önce iyi bir kahve içmek için dışarı çıkmam gerekiyor gibi görünüyor. "Not edildi, Natasha."

Bana bir sırtış fırlattı. "Bana ihtiyacın olursa masamda olacağım."

Ona ihtiyacım yok. O Bayan Starling değil, o yüzden bu işi tek başıma halledeceğim. Ayrıca, asistanımın onunla aynı havayı solumayı hak etmeyen bir adamla şehri terk ettiğini bildiğim için ne kadar iş yapabileceğimi bilmiyorum.

"SCOTT, Evie'nin size birkaç günlüğüne uçağa atlayacağını söylemediği izlenimine kapılmış."

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Baden'in bana yaklaştığını görüyorum.

Bir pop yıldızının son turnesinden kalma kot pantolon ve tişört giydiği için rahat Cuma olayını biraz abartıyor. Bu turne beş yıldan uzun bir süre önce gerçekleşti ve Baden hiçbir gösteride kalabalığın arasında değildi.

Onun müziğini dinlediğinden bile şüpheliyim ama eski müşterilerimizden biri lisanslı kıyafetler satan bir internet mağazası işletiyordu. Baden bir sürü tişört satın aldı, New York'ta giydi ve birkaç kişi bunları nereden aldığını ilgi gösterince, Vance ve beni bu işin Vitori için sağlam bir yatırım olduğuna ikna etti.

O zamandan beri ülke çapında bir tuğla ve harç giyim mağazaları zincirine sattık. Online mağazayı markalarına sorunsuz bir şekilde entegre ettiler ve biz de anlaşılmadan kazançlı çıktık.

Ayrıca Baden, bugün hâlâ bu gömlekleri giydiği için gardırobuna da katkıda bulunmuştur.

"Bundan bahsedebilirdin," diyorum ona.

Kahve almaktan dönerken Scott'ın masasına uğradığımda, Evie'nin geçen hafta Baden'e ulaşarak uzun bir hafta sonu talep ettiğini söyledi. Gideceği yeri belirtmemişti ama Perşembe gecesi New York'tan uçağını söylemişti.

Bundan sonra dün gece hem JFK hem de LaGuardia'dan kalkan uçuşları incelemek için bir saatten fazla zaman harcamış olabilirim. Bu muazzam bir zaman kaybıydı. Bayan Starling şu anda herhangi bir yerde herhangi biriyle olabilir.

"Aklımdan çıkmış," diyor. "Hafta sonu planların nedir?"

Bu sorunun cevabını biliyor çünkü her hafta aynı cevap. " alı mak."

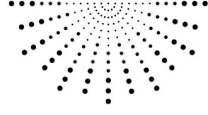
"Ben de."

Bu beni o kadar  a ırtıyor ki kıkırdıyorum. "Bu hafta sonu çalışıyor musun?"

"Gerektiğinde zaman ayırıyorum," diye gülümseyerek beni temin ediyor. "Yarın ak am S r nit 'de yemek yiyelim. Güne iyi bir son olur."

Fransız restoranı  ehrin en iyilerinden biri olduğu ve Baden bir şekilde bize her zaman son dakika rezervasyonu yaptırmayı başardığı için başımı sallıyorum. "S r nit  o zaman."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

E vie

Küçük balkonda durup Eyfel Kulesi'ni seyrederken gözlerimin kenarları yaşlarla doluyor.

Alacakaranlık Paris'in üzerine çöktü ve şehirdeki son gecem olmasına rağmen, Cuma günü geldiğimizden beri bir ömür boyu sürecekle deneyimler yaşamış gibi hissediyorum.

Bir tasarım butiğindeki özel randevumuz sırasında Lottie için en güzel gelinliği bulmakla kalmadık, aynı zamanda çarpıcı bir nedime elbisesi de seçebildim. Lottie'nin seyahatimizden önce bana telefonunda gösterdiğinden daha koyu bir deniz mavisi tonu.

Önümüzdeki hafta New York'taki evime teslim edilecek olan sırt dekolteli elbise neredeyse yere kadar uzanıyor ve bel çevresinde minik kristallerle süslenmiş.

Denediğimde, bunun o olduğunu biliyordum ve Lottie'nin beni içinde gördüğünde attığı mutluluk ışıltısı da bu gerçeği pekiştirdi.

Zamanımızın geri kalanını iyi yemek yiyerek, şehri yürüyerek keşfederek ve yakınlardaki bir parkta oturup insanları izleyerek geçirdik.

Sanal bir yabancıyla yurtdışına seyahat etme konusunda sahip olabileceğim tüm çekinceler, bu binadaki personelin ve sakinlerin Lottie'yi ilk geldiğimizde nasıl karşıladıklarını gördüğümde ortadan kalktı.

Fransızca konuşamıyorum ama birkaçı İngilizce konuşabiliyor, bu yüzden Lottie'nin çocukluğundan beri düzenli olarak Paris'e geldiğini hemen anladım.

Bulduğumuz daire bir zamanlar onun büyükanne ve büyükbabasına aitti. Artık tamamen kendisine ait ve burayı çok sevmesine rağmen, bana ailesinin de kendisiyle birlikte buranın tadını çıkarmaya açık olmasını dilediğini söyledi.

Para pek çok insana mutluluk getirebilir ama Lottie Rushing için bunu yapmadığı kesin.

Yarın veda edeceğimiz daireye bakmak için arkamı dönüyorum.

Büyük değil ama cazibesi bunu fazlasıyla telafi ediyor.

Ana odada iki şezlong bulunmaktadır. Biri krem rengi bir kumaşla döşenmiştir. Diğeri ise yaz gökyüzüne uygun bir mavi tonunda. Tüm alanı kaplayan muhteşem koyu mavi ve beyaz karo zemini tamamlıyorlar.

Dar koridorun sonundaki iki yatak odası birbirinin ayna görüntüsüydü. Lottie bana uyuyacağım odayı gösterdiğinde ilk gördüğüm şey yumuşak beyaz çarşaflarla kaplı bir yatak oldu. Yatağın yanında, üzerinde taze çiçeklerle dolu bir vazo bulunan küçük, yuvarlak bir masa vardı.

Parlak renkli buket, açık mavi duvarlarla canlı ama mükemmel bir kontrast oluşturuyordu.

Burada olduğumuz her gün yataktan erken kalktım. Kendime bir kahve yaptıktan sonra yatağa oturdum, pencereden dışarı bakarken kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissettim.

"Aç mısın, Evie?" Lottie odaya girerken soruyor. "Şu çok sevdiğim bistroya doğru yürüyebiliriz."

Gözyaşlarımı kovmak için elimi yüzümde gezdirirken gülümsüyorum. "Açlıktan ölüyorum."

Gözleri benimkilerde oyalanıyor. "Burayı seviyorsun, değil mi?"

Balkondan çıkıp odaya geri dönmeden önce Eyfel Kulesi'ne son bir kez bakmak için omzumun üzerinden bakıyorum. "Bu yolculuk benim için bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

"Geldiğimizden beri bana en az on iki yüz kez teşekkür ettin." Aceleyle bana doğru geliyor, durduğum yere yaklaşırken elime uzanıyor. "Baş nedimem olmayı kabul ederek bana en büyük hediyeyi verdin. Bunun karşılığını sana nasıl ödeyeceğini bilemeyen benim."

Hâlâ bir yabancıнын baş nedimesi olduğum gerçeğini aklıma yerleştirmeye çalışıyorum, ancak bu gezi gelecekte güçlü bir dostluğun temelini attı.

Dünyanın en iyi bale akademilerinden birine ev sahipliği yapan asırlık bir binanın önünden geçerken, Lottie'ye henüz on yedi yaşındayken oraya öğrenci olarak kabul edildiğimi itiraf ettim. Ancak oraya hiç gidemedim çünkü düşüncesizce verilmiş bir karar bu fırsatı elimden aldı.

Ben okula bakıp neler olabileceğini düşünürken o da elimi tuttu. Oradan uzaklaşırken, benim için farklı bir hayatın başlangıcı olabilecek bir yere son bir kez bakmak için geriye baktım.

O kısa an dışında düğüne odaklanmaya çalıştım. Cuma gecesi Lottie banyo yaparken, sehpanın üzerine bıraktığı bir gelinlik dergisine göz gezdirdim.

İçinde gördüğüm nedime kontrol listesi başımı döndürdü, bu yüzden Cumartesi sabahı kahvaltıda ona bunu sordum. Güldü ve bana geleneklerden uzak olduğunu, bu yüzden gelin duşlarına ve bekarlığa veda partilerine tövbe ettiğini söyledi. Üstüne üstlük, düğün için bir konuşma hazırlama konusunda endişelenmemi de istemedi.

Rahat bir nefes aldım çünkü bunların hiçbirini üstlenmeye hazır değildim.

Lottie'nin elini sıkarak iç geçiriyorum. "Yolculuk, elbise ve tüm bu lezzetli yemekler için sana son bir kez daha teşekkür etmem gerekiyor. Bu manzara hediyesi için de teşekkür ederdim ama kelimeler kifayetsiz kalıyor."

Eyfel Kulesi'ne bakıyor. "Bistro'dan görebilirsin, hadi yemeğe gidelim. Yarın Manhattan'a dönmek zorundayız ama eğlence durmayacak. Perşembe akşamı New York'un sunduğu en iyi şampanyaları tatmak için müsait misin?"

"Patronum beni geç bırakmadığı sürece orada olacağım."

"Ona rahatlamasını söyle," diye öneriyor. "Ya da ben yapabilirim sen."

İçimden bir ses Bay Hunt'a ağzının payını vermek için Vidori ofislerine gitmekte tereddüt etmeyeceğini söylüyor. İşimle ilgili ayrıntılara girmememin ana nedeni de bu.

O da aynıydı. Ne iş yaptığını sormadım ama şu anda neredeyse tüm zamanını düğüne ayırdığını ve balayından sonra kendini kariyerine adayacağını açıkça belirtti.

Finans alanında çalıştığımı söylediğimde sadece gülümsedi ve konuşmayı davetteki yemek masaları için olası çiçek düzenlemelerine çevirdi.

"Bistro için yeterince şık görünüyor muyum?" Kalçalarımı bir o yana bir bu yana kaydırıyorum.

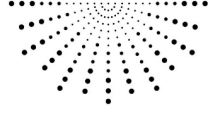
Benim uzun kırmızı elbiseme bakıyor. Renk, onun giydiği kıpkırmızı bluza benziyor. Görünümünü tamamlamak için siyah kot pantolon ve siyah botlar seçti.

"Bir milyon dolar gibi görünüyorsun." Gülümsemesi gardırop seçimimle ilgili tüm şüphelerimi yok etti. "En iyi şampanyalarından bir şişe sipariş edeceğim, böylece düğün için mükemmel elbiseleri bulmamızı kutlayabiliriz."

Buna tamamen varım.

Paris'in ana cazibe merkezinin nefes kesen manzarası ve bir kadeh şampanya, hayatımın en güzel hafta sonunu kapatmak için ideal bir yol gibi görünüyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

R Bayram

Geçtiğimiz hafta sonu Bayan Starling'in nerede olduğuna dair duyduğum merak, Bogner'larla geçici olarak yaptığımız anlaşmanın çözülmesinin altında kaldı.

Dün gece geç saatlerde Baden'i arayarak bowling salonlarının geleceği konusunda kendileriyle aynı vizyona sahip olduğumuzdan emin olmadıklarını söylediler.

Vizyonumuz nettir.

İç dekoru bu on yıla taşıyarak onlara çeki düzen vereceğiz. Bogner'ler son birkaç yıldır fiyatlarını defalarca yükselttiği ve bowling salonunu Cuma gecesi iş ve okul baskısından kaçış yeri olarak gören aileleri kovduğu için, bowling oynamak isteyenlerin saatlik ücretlerini düşüreceğiz.

Daha iyi içecek seçenekleri ve video oyunlarına ayrılmış bir alan eklenmesi geliri hızla artıracaktır.

Baden, işletmeyi ileriye dönük olarak nasıl dönüştüreceğinin ana hatlarını aceleyle bir araya getirdi. İşletmeyi satın alma bedeli ve iyileştirmelerin maliyeti Baden'in harcamak istediği miktarın çok altında olduğu için

Ülke çapında bir zincire satmaya gittiğimizde kârımızın etkileyici olacağına inanıyorum.

Dün öğleden sonra ve akşamın büyük bölümünü Baden ve Bogner'larla birlikte anlaşmanın ince ayarlarını yaparak geçirdim.

Gece yarısı uyumak için ayrıldık, ancak tartışmamıza devam etmek için bir saat içinde hepsiyle atriyumda buluşmaya hazırım.

Bu noktada, bundan vazgeçmeye ve aynı derecede kârlı ve yarı yarıya stresli olacak bir şeye geçmeye hazırım.

Ofisimin geniş pencerelerinden birinden dışarı bakarken Bayan Starling'in sesi bana doğru geliyor: "Oh, buradasın," diyor. "Henüz burada olmanızı beklemiyordum."

Ona bakmak için döndüm.

Eğer güneş ve kumuyla bilinen bir yere kaçtıysa, bu fırsatı kaçırmış demektir. Bronzlaşmamış.

Yüzüne yapıştırılmış bir gülümseme var. Bakışlarım elbisesine düşmeden önce ona bir göz atıyorum. Bazı insanlar bunu sade olarak sınıflandırabilir, ama rengi leylak ve sağ gözbebeğindeki mor benekle oynuyor.

Elinde bir kahveyle bana doğru yaklaşıyor.

Masamdakini görür görmez gülümsemesi kayboluyor.

"Kahvenin saat dokuzda masanda olmasını istiyorsun.

Beş dakika var."

Bana sabah rutinimi mi hatırlatıyor yoksa benden bir doz öfkeyi mi uzaklaştırmaya çalışıyor anlayamıyorum.

"Erken geldim," diyorum ona. "Kendi kahvemi almak için durdum."

Bu, gülümsemesini kırmızı dudaklarına geri getirdi ve bu günlerdir gördüğüm en iyi görüntü olduğu için, onu biraz daha orada tutmak için bir şey söylüyorum. "Bundan sonra her sabah gelirken bir fincan kahve alacağım."

Ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Maaşına yüzde yirmi zam yaptığımı açıklasaydım tepkisi haklı olurdu. Tek yaptığım onu sokağın aşağısındaki kafeye gitmekten kurtarmak.

"Gerçekten mi?"

Elindeki fincana bakıyor. "Bunu ister misiniz efendim, yoksa ben alabilir miyim?"

Sesindeki umut benim için kayıp değil. Seramik kupasını düzenli olarak dinlenme odasında demlenen çamurla doldurduğunu biliyorum. Benim için aldığı kahve, taze çekilmiş organik çekirdeklerden yapılıyor ve tam doğru sıcaklıkta hazırlanıyor. Sevdiğim tek ekleme küçük bir parça krema.

"Bu senin." Ona bakıyorum. "Keyfini çıkar."

Tadına bakmadan önce "Oh, bakacağım," diyor ve plastik kapağın üzerinde çok hafif bir ruj izi bırakıyor. "Bu çok güzel."

"Reid." Baden asistanımın arkasında belirdi. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Evie omzunun üzerinden bakıyor. "Selam, Baden."

"Hey!" Ona geniş bir gülümseme fırlatıyor. "Yolculuk nasıldı?" "Büyülü," diye cevaplıyor iç çekerek. "Bu en iyisiydi

hayatımın hafta sonu. İznimi onayladığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Sorun değil," diyor aceleyle. "Her zaman."

Bu konuyu onunla tartışırdım çünkü asistanımın düzenli olarak günlerce ortadan kaybolabileceğini düşünmesini istemiyorum. Yılda üç hafta ücretli izin alıyor. Buradan uzaklaşmak için fazlasıyla yeterli bir süre.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım." Baden'in etrafından dolanıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

"Bu anlaşmayı kurtarmak için bir mucizeye ihtiyacımız olabilir." Gülüyor. "Aksi takdirde, iyiyiz."

Kapıyı kapatır kapatmaz, "Ona daha fazla izin sözü verme," diye uyarıyorum. "Ona burada ihtiyacım var."

"Onu burada istiyorsun," diye karşı çıkıyor. "Onsuz da gayet iyidim."

İkinci kısım konusunda haklı. İlk ifadesinin doğru olduğundan emin değilim ama bunu görmezden geliyorum.

"Bu anlaşmanın bugün yapılmasını istiyorum, Reid." Masamın karşısındaki ziyaretçi koltuklarından birine oturdu.

"Sanırım bu anlaşmayı

Bogners bu işi bitirmek için daha fazla para istiyor."

Bence haklı olabilir. Sert oynadıklarından şüpheleniyorum ama ben de aynısını yapabilirim. "Onlarla yalnız konuşmama izin verin. Eğer bu sabah onlarla bir anlaşmaya varamazsam, bunu değerlendiririz."

"Onlarla yalnız kalmak mı istiyorsun?" Gergin bir kıkırdama duyuldu. "Neden?"

"Bunu çok fazla istiyorsun."

Başını sallar. "Bilmiyorum. Üç tane yıkık dökük bowling salonu var. O kadar da istemiyorum."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde masamın köşesine yaslanıyorum. "Senin istediğin bowling salonları değil. O hoş yaşlı çiftin Florida'da emekli olmasını istiyorsun. Onların ömür boyu sürecektir hayallerini finanse etmek istiyorsun."

Sandalyede geriye doğru yığılır, eli kravatının düğümünü çekiştirmeye başlar. "Onlar iyi insanlar, Reid."

Bundan şüphem yok, ancak teklifimiz cömertçe, bu yüzden Bogner'lere işlerinde bu tür bir risk almaya istekli başka bir firma bulamayacaklarını hatırlatmam gerekiyor. Kendi hallerine bırakılırlarsa, yakın zamanda herhangi bir yere emekli olabileceklerinden emin olamıyorum.

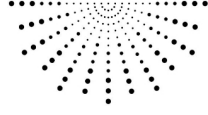
Şu anda işlerini yürütme şekilleri ancak sürdürülebilir. Yıllardır doğru yönde ilerlemiyor.

Dizini okşamak için öne doğru eğildim. "Bana öğlene kadar zaman ver."

Telefonunun ekranına bir göz atar. "Tamam. Öğlen bana güncelleme mesajı atman gerekiyor. Eğer herhangi bir ilerleme kaydedemezsen, daha fazla para teklif edeceğiz."

Böyle bir şey olmayacak. Adımdan emin olduğum kadar bundan da eminim.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Evie

Paris'teyken ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama yakında başka bir mini tatile çıkmam gerekebilir.

Görünüşe göre, ben şehir dışındayken kendi kahvesini almaya zorlandıktan sonra, patronum bunu her gün yapmaya karar vermiş.

Bunu söylediğinde içimden pargende atmak geldi, ancak üzerimde dantelli iç çamaşırını olan bir elbise olduğu için kutlama jimnastiğini atlamayı tercih ettim ve bunun yerine patronum için hazırlanan pahalı kahvenin tadını çıkardım.

Bir paket şeker almak için dinlenme odasına koşmak zorunda kaldım çünkü benim damak tadıma göre biraz fazla acıydı, ama onu da döküp hızlıca karıştırdıktan sonra, Bay Hunt Baden ile görüşürken her damlanın tadını çıkardım. Görüşme bittiğinde, hedefe doğru giden bir ok gibi ofisten çıktı.

Bu hedefin kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok çünkü patronumun bugünkü takvimi boş.

Buna ek olarak, dün gece bana o günkü görevlerimin ayrıntılarını içeren olağan e-postayı hiç göndermedi.

Salı günüm tam bir uyuklama gününe dönüşüyor ve jetlag olduğum için bunun kötü bir şey olduğunu söyleyemem.

"Bayan Starling," diye bağılıyor Bay Hunt arkamdan bir yerden.

Bu kata çıkmak için merdivenleri kullanmış olmalı çünkü asansörün geliş sinyali her duyduğumda sandalyemden kalkıp koridora baktım.

Bir elimi elbisemin eteğinde gezdirerek ayağa kalkıyorum. "Evet, efendim?"

"Önümüzdeki on beş dakika içinde hukuk departmanı Bogner'ların imzalaması için sözleşmenin bir kopyasını bana iletcek."

Aferin size, efendim.

Bunu tükürmek istiyorum ama gülümsüyorum. "Pekâlâ."

Masamın önünden geçerken bana baktı. "Bunu yazdır ve hemen kuryeyle onlara gönder. Öğlenle iki arasında Nova'da yemek yiyecekler. Onlara o zaman ulaştıracağımı söyledim."

"Daha iyisini yapabilirim," diyorum çünkü paylaşmak üzere olduğum fikrin onu üç, iki, bir... içinde vuracağını hissediyorum.

"Sözleşmeyi onlara götür," diye öneriyor. "Ofise dönerken yolda kendine bir öğle yemeği alabilirsin. Birinin köşedeki sosisli sandviç arabasının iyi olduğunu söylediğini duydum."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum, bu yüzden ihtiyatlı davranıp ona sırtıyorum.

"Avukatları da onlarla birlikte olacak," diyor bana. "Onu öğle yemeğine davet ettiler, bu yüzden sözleşme imzalanana kadar buralarda takılın."

Tek umudum önümüzdeki birkaç günü atlatması ve böylece ona yeni bir çift çorap ya da daha fazla çay getirmek zorunda kalmadan hafta sonuna yelken açabilmem.

"Yapacağım, efendim." Tekrar oturmak için masama döndüm.

Doğruca ofisine giden yola devam etmesini bekliyorum ama açık kapıya ulaşmadan önce duraklıyor. "Baden'in daha önce söyledikleri hakkında..."

Lanet olsun. Bana artık izin alamayacağımı söyleyecek. Dügünden bir gün önce Lottie'ye yardım edebilmek için en azından bir gün daha istiyordum ama tek başına kalabilir.

"Evet, Bay Hunt?" Ses tonumda herhangi bir duygu olmadan söylüyorum.

Mükemmel ruh halimi bozmasına izin vermeyeceğim. Seyahatin etkisinden hâlâ kurtulamadım. Paris'i unutmak kolay olmayacak, bu yüzden Fransa'da geçirdiğim zamanın tüm anılarını mümkün olduğunca uzun süre zihnimin ön saflarında tutmayı planlıyorum.

"Bir dahaki sefere bir ya da iki gün izne ihtiyacın olduğunda bana sor."

Şansımı zorluyorum çünkü bir atış yapmazsanız, nereye düşeceğini asla bilemezsiniz. "Onaylıyor musunuz, efendim?"

Benimle göz göze geldi. "Bakacağım."

Telefonuma kaydedebilmek için tekrar etmesini istemek geliyor içimden ama sözüne güvenip gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Birkaç hafta içinde bir güne daha ihtiyacım olacak, ancak ondan sonra ek bir izin öngörmüyorum."

Masama bir adım daha yaklaşıyor. Kolonyasının odunsu kokusu havada süzülüyor. O kadar sarhoş edici ki, bir sonraki erkek arkadaşıma bir şişe alabilmek için sık sık ne olduğunu merak etmişimdir.

Bay Hunt tam bir pislik olabilir ama her zaman harika kokar.

"Sen ve arkadaşın başka bir seyahate çıkmayı mı planlıyorsunuz?" diye soruyor.

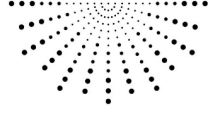
Tanıştığımızdan beri bana ilk kez kişisel bir soru soruyor olmalı. Ona bakıyorum ama cevap veremedi telefonla çılmaya başlıyor.

Eli ceketinin cebine dalıyor ve onu alıyor.

"Bunu almam gerek," diyor bana. "Bu sözleşmenin çıktısını al ve olabildiğince çabuk Bogner'lara ulaştır."

Ofisine girip ayakkabısını tekmeleyerek kapıyı arkasından kapatmadan önce anlayışla başımı sallıyorum.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Evie

Bu sabah bedava lüks bir kahve ve Nova'da öğle yemeği almaktan daha kötü olan pek çok şey var.

Bogner'ler nazik insanlar, bu yüzden öğle yemeğinde onlara katılmamı istediklerinde şaşırmadım. Avukatları Chloe Scott da en az onlar kadar misafirperverdi.

Onlarla biraz yalnız kalmak istediği belliydi, ben de izin isteyip tuvaleti bulmaya gittim. Oraya hiç varamadım. Bunun yerine, tuvaletlere giden koridorun yakınındaki gizli bir köşede bir banka yerleştim.

Sonraki on beş dakikayı annem ve babamla mesajlaşarak geçirdim. Annem çok iyi olduğunu iddia ediyordu ama babam hastası öldüğünden beri her gece ağlayarak uyuduğunu söyleyerek annemin hevesini kursağında bıraktı.

Babam bir dermatolog, dolayısıyla annemin içinde bulunduğu ölüm kalım durumlarıyla hiç karşılaşmamış olsa da, bir tıp profesyoneli ile hasta arasında oluşabilecek bağ konusunda eşsiz bir anlayışa sahip.

Bu akşam eve dönerken çiçek alacağına ve ikimizin adına ona vereceğine söz verdi.

Bu mesajlaşmaları bir fiyonkla bağladıktan sonra masaya döndüğümde sözleşmenin imzalandığını gördüm ve zarfı mühürleyerek Bay Hunt'ın masasına götürdüm, çünkü kendisi ortalıkta yoktu.

Otuz dakikadır burada oturuyor ve bugün ofise dönmeyeceğini umuyorum. Tam öğleden sonra kötü bir fincan kahve içip kafein almak için dinlenme odasına gidecektim ki asansör bu kata geldiğinin sinyali verdi.

Yaklaşan ayak seslerini duyar duymaz irkiliyorum çünkü Bay Hunt'ın köşeyi döndüğünde görüş alanıma girmek üzere olduğunu hissediyorum.

Öyle.

Ben de öğle yemeğine çıktığını düşünmüştüm ama daha çok parlak pembe ruj sürmüş bir kadınla bir iki saat geçirmiş gibi görünüyor.

Saçları dağınık ama bakmaktan kendimi alamadığım şey bu değil. Bir ruj lekesi ağzının köşesinden çene çizgisine doğru ilerliyor. Gün ortasındaki randevusunun kanıtı kravatında da parlak pembe bir çizgi şeklinde. Görmezden gelmek imkansız.

Bakışları ona kayıyor, muhtemelen gözlerimi ondan alamadığım için.

"Kahretsin," diye usulca küfrediyor, kravatın düğümünü hızla çözdükten sonra incelemek için çekip çıkarıyor.

Başparmağını rujun üzerine sürerek daha da fazla bulaştırıyor.

"Mahvoldu." Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkararak kravatı masama bıraktı. "Anladığım kadarıyla sözleşmeyi imzalatırken herhangi bir sorunla karşılaşmadın?"

Ofise dönerken saçımın gerçek olup olmadığını sormak için beni durduran kadını saymazsak, hiçbir sorun olmadığını söyleyebilirim.

Bir tutamı çekiştirdi. Kibarca geri çekilmesini söyledim. Times Meydanı'na giden süper kahraman kostümlü bir adam tüm karşılaşmayı telefonuna kaydetti. Bana videoyu "*yüz dolar gibi çok düşük bir fiyata*" satın alabileceğimi söyledi. Ona telefonunu nereye sokacağını söyledim.

Patronuma "Sorunsuz geçti," dedim. "İmzalı sözleşmeyi masanda bulacaksın."

O yöne doğru bakar. "Güzel."

Bogner'ların imzalarına bakabilmek için aceleyle zarfı yırtıp açmasını bekliyorum ama bakışlarını yüzümde sabit tutuyor.

Gözlerini benden alamaması umurumda değil, ama dişlerimin arasına sıkışmış bir roka parçası olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

Dudaklarımı kapatıyorum ve dilimi aceleyle dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, ama her şey yolunda gidiyor.

Ona yüzündeki rujdan bahsetmeyi tartışıyorum. Çenemde ketçap ve hardal varken beni uyarmıştı ama bu ruj.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı efendim?" Günü ilerletmek için sordum.

Buradan kurtulana kadar en az birkaç saat daha buralarda takılmam gerekiyor. Bu gece için tek planım uyumak ve daha fazla uyumak.

Bu hafta Lottie'ye ve resepsiyon için doğru şampanyayı ve düğün pastasının lezzetini seçmek de dahil olmak üzere daha fazla düğün planlamasına zaman ayırıyorum.

Elini çenesine götürüp ovuşturuyor. "Yeni bir ipek kravata ihtiyacım var. Gümüş rengi ideal olur. Kravatlarımı genellikle Milano'dayken alırım ama Berdine'ye gidip benzer bir kravat bulmanı istiyorum."

Ona ruj lekesinin kuru temizlemeciyle boy ölçüşemeyeceğini söylemek istiyorum. Lekeyi sorunsuz bir şekilde çıkarabileceklerini biliyorum, ama eğer bir tomar parayı

yeni süslü kravat, ben kimim ki onunla tartışayım? "Şimdi yapacağım."

Kravatını masamdan aldı ve bana doğru itti. "Bunu referans olarak al. Bununla aynı tonda bir tane istiyorum."

Ona uzanıyorum. "Oldu bil."

Kaşlarını çattı. "Güzel."

Pembe rujun kaynağı hakkında soru sormamı beklediğini hissediyorum, ama bunu yaparsam muhtemelen bunun beni ilgilendirmedeğini söyleyecek ve zaman geçiyor, bu yüzden ayağa kayıyorum ve çantamı alıyorum.

Aceleyle yanından geçerken, parmaklarını koluma dokundurmak için uzandı. "Yeni kravatı dörde kadar bana getirin, Bayan Starling."

Dörde beş kala olmadığı sürece bu işi yapabileceğimi biliyorum.

Saatime bakıyorum. Bir saatten fazla zamanım var, yani boş vaktim olacak. Ofise dönerken soğuk bir bardak limonata içmek için durabilirim.

Asansörlere doğru ilerliyorum ama bir sonraki isteği beni adımımın ortasında durduruyor.

"Ayrıca, Amsterdam ve Yetmiş Üçüncü Cadde'nin köşesindeki ofis malzemeleri dükkanından bir zarf alın."

Yüzümde parlak bir gülümsemeyle arkamı dönmeden önce dişlerimi gösteriyorum. "Ne büyüklükte bir zarf istersiniz, Bay Hunt?"

"On numara yeterli olacaktır."

Koridorun sonundaki depoda bunlardan binlerce olduğu için neredeyse oraya yürüyüp bir tanesini kapıp ona fırlatacaktım.

Yine de onu bundan daha iyi tanıyorum. Halihazırda tesiste bulunan binlerce zarf gibi sıradan bir zarf istemedi. Muhtemelen küçük bir servete mal olan ve el yapımı kağıttan yapılmış bir zarf bulmamı istiyor.

"Onu senin için getireceğim," diyorum elimden geldiğince büyük bir hevesle.

"Dörde kadar," diye hatırlatıyor bana.

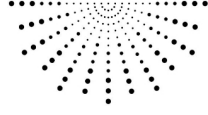
"Dörde kadar," diye tekrarlıyorum, gerçekten hoşuma gidecek limonatayı kaybetmenin yasını tutarak.

Yapılması gerekeni yapıyorum ve tam kapılar açılırken asansöre doğru koşuyorum.

Vance iniyor. İçeri atlıyorum ve beni lobiye götürecek düğmeye parmağımı sokuyorum, sonra da yumruğumu kapıları kapatan düğmeye vuruyorum.

Kapılar kapanırken Vance'e "Kaçmam gerek," diyorum. "Anlıyorum." Gülümsüyor. "Geri dönmene sevindim."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

R Bayram

"Görünüşe göre Bogner'larla çok iyi bir toplantı yapmışsın." Vance yüzüme bakarken çenesini yukarı kaldırdı. "Baden'in bir anlaşılmaya varmak için elinden gelenin fazlasını yapan biri olduğunu sanıyordum."

Bunların neredeyse hiçbiri bana mantıklı gelmediği için omuz silktim. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Yüzünde ruj izi var, Reid."

Tanrım.

Ofisimin bitişiğindeki tuvalete doğru koşmaya başladım. Lavabonun üzerindeki aynaya bir bakış bana az önce söylediklerini doğruluyor. Ağzımın köşesinden çıkan çok belirgin bir ruj lekesinin yanı sıra saçlarım da berbat durumda.

Bayan Starling görünüşümle ilgili bir şey söylemedi ama bunun için onu suçlayamam. Neden bana bir iyilik yapmak istesin ki?

Ruju temizlemek için başparmağımı yüzümde gezdirirken, Vance açık kapı aralığında belirliyor. "Eğer Bayan Bogner değilse, öğle yemeğinde seviştiğinizi varsayabilir miyim?"

"Keşke."

Kollarını göğsünde kavuşturarak kapı pervazına yaslanıyor. "Beni bilgilendirecek misin?"

"Norbeta," diyorum eski asistanımın adını söyleyerek. "Daha önce bir konuda yardıma ihtiyacı olduğu için aramıştı. Dairesine uğradım ve tam bana teşekkür ederken ayakkabısının topuğu kırıldı diyelim."

Bir kahkahayı bastırmak için eli ağzına gider.

"Hiç komik değil." Sözlerimin hiçbir ağırlığı yok çünkü ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Bana bir resim çiz." Saçlarıma bakıyor. "Tam olarak ne oldu?"

"Mutfağındaki üst dolaplardan birinden güzel tabaklarını indirmesi gerekiyordu, bu yüzden yardım etmek için uğramamı istedi."

"Bak sen, onun hiç sahip olmadığı en iyi torunu oluyorsun." "Kapa çeneni." Elimi saçlarımin üzerinde gezdirip düzeltiyorum. yerine.

"Dolaptan tabakları çıkarırken onun rujunu yüzüne nasıl bulaştırdığını hâlâ anlamış değilim."

"Benim oraya gelmemi beklemedi, ben içeri girdiğimde mini bir merdivenin üzerinde işi kendisi yapmaya çalışıyordu."

"Onun dairesine mi girdin?"

Anahtarlarımı şingırdatmak için elimi pantolonumun cebine daldırıyorum. "Anahtarım var."

Buna hiç şaşırmış gibi görünmüyor. Aslında, bu itirafı görmezden geliyor ve yüzüme nasıl ruj sürdüğüm konusunda beni sıkıştırmaya devam ediyor.

"Onunla birlikte merdivene çıktın mı, Reid?"

Ona bir bakış attım. "O indi. Ben kalktım. Bulaşıkları yıkadım. Yanağımı öpmek için içeri girdi. Merdivenin ayaklarından birine takıldı ve üzerime düştü."

Gülmesini bekliyorum ama ifadesi ciddileşiyor. "O iyi mi?"

"Onu yakaladım."

Sonunda gülümsedi. "Yüzünle mi?"

"Kravatım," diye itiraf ediyorum. "O da pek iyi değildi. Rujla kaplıydı. Buraya dönene kadar fark etmemiştim."

Bakışları gömleğimin açık yakasına düşüyor. "Lanet olsun."

Şuna bir bakın. Reid Hunt'ın kravatsız olması nadir görülen bir durum."

Ben de onunla birlikte gülerdim ama haklı. Kurumsal görünümümü tamamlamadan evden nadiren çıkıyorum. Kendimi bildim bileli hedefim her gün takım elbise giymek ve kravat takmaktı. İşim zamanımın çoğunu aldığından ve genellikle hafta sonları ya da akşamları müşterilerimle buluştuğumdan, her zaman bu şekilde giyiniyorum.

"Bu kravata değiştirmek için İtalya'ya gideceğiniz anlamına mı geliyor?"

Tuvaletten çıkabilmem için geri çekilmesini işaret ediyorum. "Hayır. Evie Berdine'e koşup yerine yenisini aldı."

Başını sallıyor. "Tabii ki yaptı."

"Bu ne demek oluyor?" Ofis koltuğuma yerleşirken soruyorum. "Senin için bunu yapması için onu göndermene şaşırmadığım anlamına geliyor." Masamın yanında durup saatine bakıyor.

"Bugün ona senin için başka ne yaptırıyorsun?"

Aynı soruyu ona yönelterek cevap vermekten kaçınıyorum. "Natasha'ya bugün senin için ne yaptırıyorsun?"

"Benim için kişisel ayak işlerini yapmak değil."

Dizüstü bilgisayarımın kapağını açıp ekranı tarıyorum. "Yapacak işlerim var, o yüzden kaybol."

"Randall'a neler olduğunu anlatır anlatmaz geleceğim." Masamın karşısındaki ziyaretçi sandalyelerine doğru yürüyor ama oturmuyor. "Azelius'u sordun mu?"

"Henüz değil," diye kısa ve öz cevap veriyorum, sağdııcı olmamı istediğinden beri Randall'la konuşmadığımı eklemeye zahmet etmiyorum. Bugün bunu değiştirmeyi planlıyorum. "Bir şeyler içmek için buluşma zamanı ayarlamak üzere onu daha sonra arayacağım."

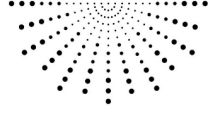
Bu Vance'i yeterince yatıştırdı ve ofisimin kapısına

doğru ilerlemeye başladı. "Bu anlaşma bizim için iyi olur, Reid."

"Biliyorum," diye açık açık söyledim. "Kapıyı arkandan kapat."

Ben telefonumu elime alıp çocukluk arkadaşımı arayarak bu hafta bira içme havasında olup olmadığını sorarken o gitmek için ipucunu alıyor.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Evie

Eğer evimi gezdirecek olsaydım, herhangi bir yönde on adımdan fazla atmam gerekmezdi.

Çünkü Murray Hill'de bir apartmanın üçüncü katındaki bir stüdyoda yaşıyorum.

Bina harika ve olabildiğince güvenli.

Kapıcı yok, ama etrafta dolaşan o kadar çok komşum var ki, işten eve dönerken köşeyi dönüp onlardan birinin yanına düşmediğim nadiren oluyor.

Hepimiz birbirimizi kolluyoruz ve bu bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir topluluk duygusu verdi. Tüm komşularımı ismen tanımıyor olabilirim, ancak onların dost canlısı yüzlerini bir kalabalığın içinden sorunsuzca seçebilirim.

Lottie benden çok daha farklı bir dünyada yaşıyor.

Teknik olarak, Manhattan'ın aynı adasında farklı bir mahalle ama burası evimden bir dünya uzakta gibi geliyor.

Tribeca'da yeni bir binadaki çatı katına çıkmak üzere asansördeydik. Kapıcıyla selamlaştıktan sonra bana bahşişle birlikte soğuk bir şişe su ikram etti.

özel bir oyun odası hakkında. Görünüşe göre, binanın en üst katındaymış. Her ne kadar bina sakinleri için ayrılmış olsa da, bana eğer bu civarda olursam, istediğim kadar oyun oynamanın yanı sıra ücretsiz atıştırmalıklar ve içecekler için de uğrayabileceğimi söyledi.

İstemediğim için ona teşekkür ettim ve Lottie'yi takip ederek asansörlere doğru ilerledim.

Asansörden inip koridora çıkarken, "Kapıcınız iyi biri," diye yorum yapıyorum.

Bana bir gülümseme attı. "Ondan hoşlandım."

Son bir saat içinde, Lottie Rushing'in birkaç kadeh şampanya içtikten sonra son derece sessizleştiğini keşfettim.

Bu gece, düğününde servis edilmesini istediği şampanyayı seçebilmesi için şampanya tatmak üzere bir şarap barını ziyaret ettiğimiz geceydi.

Hepsinin tadı bana aynı geldi. Bunun nedeni her birinden çok az miktarda tatmış olmam olabilir. Yarın çalışmam gerekiyor ve akşamdan kalma bir halde ofise gidemem.

Bay Hunt'ın bunu fark etmemesi mümkün değil ve onu tanıyorsam, zaten dolu olan programıma daha da fazla ayak işi sıkıştırarak bundan sonuna kadar faydalanacaktır.

Buraya gelirken, bir saat önce bana gönderdiği e-postaya bir göz attım. Konu başlığı her şeyi anlatıyordu: Çok Yoğun Cuma Programınız.

Şimdiye kadar, ölmekte olan bitkilerini sulamak için sabah 11'den önce dairesine uğramam gerektiğini biliyorum. Kuru temizlemeciye bırakmak için oradan iki takım elbise almam gerekiyor. Bir çift ayakkabısını götürmemi istiyor çünkü sol tekinin tabanının değiştirilmesi gerekiyor. Bay Hunt hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığı için, eminim onun yerine bu görevi üstlenen adam, sağ tekinin ihtiyacı olsa da olmasa da her iki tabanı da tamir edecektir.

Ondan sonra listeyi okumayı bıraktım çünkü listede işle ilgili gerçek bir görev göremedim.

Lottie koridorun sonundaki kapıyı açmadan önce kilidini açmasını bekliyorum. "Evim güzel evime hoş geldiniz."

"Lanet olsun, Lottie."

Gülmekten başı geriye düşüyor. "Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım?"

Ben de gülüyorum. "Büyük bir iltifat. Dairen muhteşem."

Az bile söyledim ama burası dergilere konu olacak cinsten. Çok geniş ve bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla, iç tasarım konusunda mükemmel bir zevke sahip.

"Teşekkür ederim," diyerek sözlerimi gülümseyerek kabul ediyor. "Büyük bir bardak suya ihtiyacım var. Sen de ister misin?"

Elimdeki su şişesini oynatıyorum. "Kapıcınız her şeyin hazır olduğundan emin oldu."

"Kendinizi evinizde hissedin." İki büyük deri kanepenin nefes kesici bir mermer şömineye baktığı bir alanı işaret ediyor. "Şu suyu alacağım, sonra da üzerime başka bir şey giyeceğim."

Tanıştığımızdan beri Lottie'yi kaç farklı kıyafetle gördüğümün sayısını unuttum. Bu gece, onun daha önce gördüğü bir görünümü geri dönüştürüyorum. Daha önce hiç özel bir şampanya tadımına gitmemiştim, bu yüzden bugün işe giderken giydiğim kırmızı elbiseyi Paris gezimiz için hazırladığım küçük siyah elbiselerden biriyle değiştirdim. Lottie'ye göre 2,5 santimlik yüksek topuklu ayakkabılarla *harika* görünüyorum.

Kanepelerden birine oturuyorum ve hemen önümdeki büyük sehpanın üzerinde duran gelin dergilerini fark ediyorum.

Kız kardeşim evlenmeden önce, beni ailemizin evinin yakınındaki Emmel's'e sürüklerdi, böylece mağazadaki kasa şeritlerinden birinin yanında kurulan serginin bir parçası olan gelinlik dergilerine göz atabilirdi.

Hiçbir dergiyi satın almaya zahmet etmezdi. Bunun yerine, bana resimlerini göstermek için onları çevirirdi.

ve her biri hakkında ne düşündüğümü sordu. O zamanlar bu kararın onun için ne kadar önemli olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm.

Bir derginin orta sayfasındaki şık, straplez bir elbiseyi görünce gözlerinin yaşardığını görsem de, sonunda annemin babamla evlenirken giydiği elbiseyi giydi.

Çok fazla manevi değeri vardı ama Tracey'nin düğün töreni sırasında yüzündeki gülümseme, hayalini kurduğu gelinliği giymiş olsaydı daha parlak olacaktı.

Arkamdan gelen bir ses bakışlarımı omzumun üzerinden gönderiyor. Hemen sevimli bir kot tulum giyen Lottie'yi fark ediyorum. Bir elinde bir bardak su, diğerinde ise resim çerçevesine benzeyen bir şey var.

"Nişanlığımın neye benzediğini görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Bana evleneceğini söylediğinden beri gizemli Randall'ı merak ediyordum.

"Görmeyi çok isterim."

Yanıma oturmadan önce cilalı gümüş çerçeveyi bana uzatıyor. "O şirinliğin tanımı."

Lottie'nin ve birkaç hafta içinde evleneceği adamın resmine bakıyorum. Bana adamın kendisinden beş yaş büyük olduğunu söylemişti ama bu görüntüde belli olmuyor. Saçları onunkilerle aynı tonda ve sıcak mavi gözleri, gülümsediğinde köşelerinden çıkan belli belirsiz çizgilere kadar tam da tarif ettiği gibi. Sakalı çenesini kaplıyor.

Fotoğraf bir stüdyoda çekilmiş olmalı çünkü arka plan grinin açık bir tonu gibi görünüyor. İkisi de yakası açık beyaz düğmeli gömlekler giymiş.

"Çok güzel bir çiftsiniz," diyorum içtenlikle. O da başını sallıyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

Ona baktığımda yanağından süzülen tek bir damla gözyaşı görüyorum. "İyi misin, Lottie?"

"Duygusal," diye tek bir kelime söylüyor.

Bir kolumu omzuna dolamak için yaklaşıyorum. "Bu beklenen bir şey. Düğün günün hayatının en önemli günlerinden biri olacak."

Yüzüme bakarken gözleri açılıyor. "Hayatımın en önemli günü olacak. Sanırım bu beni gerçekten etkiliyor."

Annem ve kız kardeşimin yardımını olmadan düğünümü planlamayı hayal bile edemiyorum. Gördüğüm kadarıyla Lottie'nin ona yardım etmesi gereken tek kişi benim ve iyi bir nedime olma konusunda pek de iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum.

Paris'teki gelinlik kararına katılmadım çünkü denediği her gelinliğe hayranlık duyuyordum. Bu gece, her bir şampanya örneğini beğenip beğenmediğimi sorduğunda sadece başımı sallayıp gülümseyebildim.

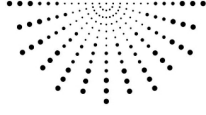
Adım atmam gerekiyor, bu yüzden pasta tadımına gittiğimizde fikrimi söyleyeceğim. Çiçekçiyle bulduğumuzda ve resepsiyon için yemek seçerken de aynısını yapacağım. Lottie'nin yardıma ihtiyacı var ve Randall kendi fikrini söyleyemeyecek kadar meşgul olduğu için onun kendini daha az yalnız hissetmesini istiyorum.

"İhtiyacın olan her şey için buradayım." Omzunu sıkıyorum. "Sen söyle, ben orada olacağım."

"Cumartesi öğleden sonra pasta tadımı ve ardından eğer uygunsanız akşam yemeği için Nova'ya gideceğiz. Düğün için yemek hizmeti verenler listemde onlar da var."

Onu daha yakına çekiyorum. "Ben ve midem sabırsızlanıyoruz."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

RBayram

Randall'ı Tin Anchor'a sürüklediğim gerçeğini görmezden geliyorum çünkü Bayan Starling'i burada görme şansım olduğunu düşündüm.

Ne de olsa bugün Cuma gecesi ve buraya son geldiğimde onu bir barmenle el ele tutuşurken görmüştüm.

Ama bu gece durum böyle değil. Asistanım görünürde yok. Dövmeli barmen de öyle. Hiçbiri beni ilgilendirmese de bu beni rahatlatmıyor.

Randall sipariş ettiği içkiden tadarken, "Kızgın görünüyorsun," diyor.

Ben bir şişe yerli bira tercih ettim. Randall eski moda bir bira istedi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu gece çalışan barmen yeterli bir iş çıkarmış.

"Yorgunum." Omzumun üzerinden girişe doğru bakıyorum. "Çok uzun bir hafta oldu."

"Söyleyeceğim." Oturduğu sandalyede arkasına yaslanır.

Onu bar yerine bir masaya yönlendirdim çünkü konuşmamız gerekiyordu. Her ne kadar bir masaya atlamak istesem de

Azelius hakkında konuşurken, önce sağdıçlık işini halletmem gerekiyor.

"Bekârlığa veda partisini hiç düşündün mü?" Soruyu ortaya attım.

Donovan'ın tavsiyesine uyup Las Vegas'a bir gezi planlayabilirdim ama Randall'ın yakın ailesi dışında, son on buçuk yıldır takıldığı insanlardan hiçbirini tanımıyorum. Bekârlığa veda partisinin sürpriz olmasını istesem bile, onun ya da en azından nişanlısının yardımına ihtiyacım olacak. Kadının adını bile bilmediğim için bu konuda büyük bir sorun var.

Bardağından bir yudum daha almadan önce, "Bu garip bir tesadüf," diyor.

"Neymiş o?"

"Bu hafta sonu Charlotte ile bu konuyu konuşacaktım."

Charlotte'un kim olduğunu sorardım ama umarım evlenmeyi planladığı kadın odur. Benim için boşlukları doldurmaya devam etmesine izin vereceğim.

"Bekârlığa veda partisi hakkında mı?" Konuşmayı istediğim yöne çekmek için soruyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Çocukken o yaz gittiğimiz East Hampton'daki evi hatırlıyor musun?"

O geziyle ilgili, dalgalar ayaklarını kapladığında kumların üzerinde duran büyükannemin yüzündeki saf mutluluk ifadesi dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Büyükbabam çalışmak zorundaydı, bu yüzden geziye katılamadı, ancak büyükannem Randall'ın ailesinin davetini memnuniyetle kabul etti.

Kiraladıkları evde kimsenin ihtiyaç duyamayacağı kadar çok yatak odası vardı ama Temmuz ayındaki o birkaç hafta boyunca hepsi doluydu.

"Hayal meyal hatırlıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Düğünden önce bir hafta sonu için birkaç arkadaşım ile birlikte oraya gideceğimiz için bir tazeleme alacaksınız."

Gülümsüyorum çünkü bu beni bir sürü planlamadan ve paradan kurtarıyor. "Bana uyar."

"Kısa bir ara iyi olacak," diyor. "İşlerle o kadar meşguldüm ki Charlotte'un düğünü planlamasına yardım etmeye bile zaman ayıramadım."

Duyduğuma göre, bu *iş stufi* istediğim bir şirketi satmayı da içeriyormuş. Azelius için ona hemen şimdi ve burada bir teklif yapma dürtüsüne direniyorum.

"Charlotte'la tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyorum, onun gerçekten de nişanlısı olduğundan emin bir şekilde.

"Onu seveceksin, Reid." Masaya bir göz atıyor. "Onunla tanışana kadar ilk görüşte aşkın var olduğunu düşünmemiştim."

Ben bu konseptte inanmayan biriyim. Bunun değişeceğini sanmıyorum.

Gelin ve damat arasındaki o çok önemli ilk buluşmayı sormam gerektiğini biliyorum ama düğündeki biri bunu bir konuşmayla açıklayacaktır. Bundan hiç şüphem yok.

Bu da beni bir sonraki sorularıma getiriyor. "Bu sağdıç olayında yeniyim. Düğünde sana kadeh kaldırmamı ister misin? Çocukken yaptığın bazı aptalca şeyleri anlatabilirim. Sağdıçlar genelde bunu yapar, değil mi?"

"Genellikle, evet." Sırıttıyor. "Charlotte ve ben işleri biraz karıştıracamız. Bu onun fikriydi. Ben kalkıp onun hakkında birkaç şey söyleyeceğim. O da aynısını benim için yapmak istiyor."

Anında rahat bir nefes aldım. Toplum önünde konuşmaktan çekinecek biri değilim ama yıllardır bu kadar yakın olmadığım bir adam hakkında bir konuşma yapmak zor olacaktı.

"Bir şey söylemem gerekiyor." Gülümsemesi kaybolurken ifadesi değişiyor. "Bariz soruyu sormadınız ve bunu takdir etsem de cevaplamam gerekiyor."

Nereye varmak istediğini biliyorum, bu yüzden arkama yaslanıyorum ve ne söylemesi gerekiyorsa söylemesine izin veriyorum.

"Çocukken kurduğumuz bağ kaya gibi sağlamdı." İçkisine bakıyor. "Benim için ayağa kalkan tek kişi sensin. Dört ya da beş yaşındaydık biliyorum ama o zamandan beri kimsenin yapmadığı bir şekilde benim için adım attın."

O güne dair hatıralarım o kadar geçmişte kaldı ki hiçbir ayrıntıyı hatırlamıyorum. Sadece bunun sonsuza dek arkadaşlığımızın bir parçası olan bir hikaye olduğunu biliyorum.

"Fırını satma zamanı geldiğinde arkamı kollayacağını biliyordum." İç çekiyor. "İşe sahip çıkacağın ve onu köklerine saygı duyacak ve üzerine bir şeyler koyacak insanların eline teslim edeceğin konusunda sana güvenmiştim. Sen de bunu yaptın."

Doğru söylüyor. Yaptım.

Baden ve Vance'in de rolü oldu ama bu anlaşmadaki işlerin çoğunu ben üstlendim.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, Vidori oldukça büyük bir kâr elde etti, ama bu Randall ve kız kardeşlerinin hak ettiklerini aldıklarından emin olduktan sonraydı.

"Senden sağdıcım olmanı istedim çünkü sen busun." Gergin bir şekilde gülüyor. "Sen tanıdığım en iyi adamsın. Sana güveniyorum, bu yüzden sevdiğim kadınla evlenirken yanımda olman mantıklı geldi."

İtirafı beni şaşırttı çünkü bunun on yıllar önce verilmiş bir sözle ilgili olduğuna ikna olmuşum.

"Onu unutmadım." Sesi alçalıyor. "Buzzy'nin bize birbirimizin sağdıcı olacağımıza dair söz verdirdiğini biliyorum ama bu onunla ilgili değil."

Büyükbabamın beni Randall'la tartışırken yakaladığı gün yüzündeki ifadeyi hatırlarken gözlerimi kapatıyorum. Birbirimize sonsuza dek iyi davranacağımıza dair yemin ettirdi ve ikimizin de erkek kardeşi olmadığı için, evlenme zamanımız geldiğinde birbirimizin sağdıcı olacağımıza dair serçe parmağımızla yemin etmek zorunda kaldık.

Buster Aitken tanıştığı herkes için Buzzy'ydi. Ona Büyükbaba dememi istedi ama ben Buzzy demeyi tercih ettim. Birkaç

Beklenmedik ölümünden birkaç hafta önce, sonunda pes ettim ve ona büyükbabam dedim.

Randall içkisini yudumlarken sessizce oturuyoruz. Bir tane daha sipariş etmeyi düşünüyorum ama öğle yemeğinden beri bir şey yemedim, o yüzden biraz ağırdan almam gerekiyor.

"Yarın akşam yemek için müsait misin?" diye sorar. "Müsaitim."

"Charlotte, Nova'nın yemeklerini düğün resepsiyonumuz için ayarlamadan önce bir deneme yapıyor." Bir elini kısa kesilmiş sarı saçlarının üzerinde gezdiriyor. "O küçük ayrıntılar konusunda ona yardım edecek kadar yanında olamadım, bu yüzden ona sürpriz yapacağım."

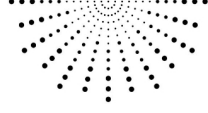
Üçüncü kişi olmak istemediğim için bunu belirttim. "Davetiniz için teşekkürler ama tahminimce nişanlınız sizinle baş başa yemek yemeyi tercih eder."

Yüksek sesle gülüyor. "Baş nedime de orada olacak. Onunla henüz tanışmadım, o yüzden bunu birlikte yapabiliriz."

"Orada olacağım," diyorum çok fazla düşünmeden.

"Güzel." İçkisinden kalanları bitiriyor. "Bir sonraki Tur benden, sonra da müstakbel eşimle baş başa vakit geçirebilmek için dışarı çıkıyorum."

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Evie

Bir hafta içinde iki kez NOVA'da yemek yemek bana lüks bir hayat yaşıyormuşum gibi hissettiriyor. Sadece Manhattan'daki en iyi yemeklerden bazılarının tadını çıkarmakla kalmıyorum, aynı zamanda bugün erken saatlerde, çökmekte olan pastadan doyasıya yedim ve ücretsiz küçük bir buket pembe gül aldım.

Lottie ve ben Sweet Bluebells adlı bir pastanede altı farklı pasta çeşidini tattıktan sonra şirin, küçük bir çiçek butiğine gittik.

Wild Lilac'ın sahibi Athena Millett, resmi gelin danışmanlığı randevusuna daha dört gün olmasına rağmen Lottie'ye ayırmak için birkaç dakika ayırdı. Lottie abartılı buketlerin fotoğraflarıyla dolu bir kitaba bakarken, Athena bizim için iki küçük çiçek demeti hazırladı.

Bana pembe güller verildi. Lottie'ye beyazlar verildi.

Dışarı çıktığımızda ikimiz de çok heyecanlıydık. Kendi adıma, Lottie'nin düğün için buketini seçmesine yardım etmek üzere geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca benimkini de seçeceğiz.

Randall ve sağdıcının smokin ceketlerine ilıştirecekleri çiçeklerle.

şu anda giydiğim lacivert elbiseyi giymek için eve gittiğimde, glleri uzun bir su bardağına koydum ve evimde ilk kez taze çiçekler olduğu için onları hayranlılıkla seyretmek için arkama yaslandım.

"Senin için bir sürprizim var, Evie." Erkek garson su bardaklarımızı doldururken Lottie'nin tüm yüzü aydınlanıyor.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk," diyor ve bana sırtıyor. "Her neyse," Lottie tek bir kelimeyi ne çıkarır. "Sen Srprizin ne olduğunu bilmek ister misin?"

Başımı sallayarak, sunucu bizi duyamayacağını bildiğim kadar uzaklaşana kadar bekliyorum. "Sanırım başka bir sürpriz olasılığı karşısında ağlayabilirim. Bunu onun önünde yapmak istemedim."

"Gelmiş geçmiş en iyi nedime olmak gibi bir yeteneğim var," diye itiraf ediyor. "Bunu sana prova yemeğinde vereceğim."

Bu bana Randall ve onun için bir düğün hediyesi bulmam gerektiğini hatırlattı. Onu çok az tanıdığım ve nişanlısıyla hiç tanışmadığım için bu biraz zor olacak.

"Teşekkür ederim," diyorum önceden.

"Sana şimdi söylemek istediğim sürpriz, düğünden önceki gece Beaumont Otel'de kalacak olmamız. Bize bir sit ayırttım."

Hayatımın bu bölümü gittikçe daha da güzelleşiyor. Klimalı olduğu için o otelin lobisine birden fazla kez girdim ve her gün oradan geçen açgözlü elleri bekleyen bir kase dolusu folyoya sarılmış nefis nane şekeri vardı.

Sıcak bir yaz gününde, şehri dven acımasız güneşten kaçmak isterken çantama birkaç şeker attığım için suçluyum.

"Gerçekten mi?" Hissettiğim tüm içsel şaşkınlık bu tek kelimelik yanıtın içine sızıyor.

"Randall ikimize de spa'da tam bir gün hediye ediyor." Kıkırdıyor. "Oteldeki değil, Azelius'taki

Madison'daki Spa."

Prova yemeğinde Randall'la karşılaştığımda ona sarılmak zorunda kalabilirim.

"İkiniz de çok cömertsiniz." Bu sözleri söylerken göğsüm daralıyor. "Tüm bunlar için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Telefonu masanın üzerinde vızıldar, o da eline alır ve ekrana bakar. Yüzünü geniş bir gülümseme kaplıyor. "Senin için bir sürprizim daha var ve bu şimdiye kadarkilerin en iyisi olabilir."

Kontratım sona erene kadar patronumun uzaktan çalışmasını bir şekilde ayarlamadığı sürece, bana zaten yaptığı tüm sürprizlerin üstüne çıkabilecek bir şey düşünemiyorum.

Sırtarak beklenen soruyu sordum. "Sürpriz ne?"

Telefonunun ekranını bir anlığına bana doğru çeviriyor ama tek seçebildiğim bir mesaj dizisi. Telefonu o kadar hızlı kendisine doğru çeviriyor ki tek kelimesini bile okuma şansım olmuyor.

"Randall ve sağdııcı akşam yemeği için bize katılıyor!"

Bunu beklemiyordum ama bunun onu ne kadar mutlu ettiğini görünce sevincine ortak oldum çünkü bu bulaşıcı bir şey. "Randall'la tanışacak mıyım?"

Omzumun ötesine bakarak gülümsüyor. "Ona bayılacaksın, Evie."

İlişkimiz tanışma aşamasını geçti ve arkadaşlığa doğru ilerliyor, bu yüzden onun kararlarına her geçen gün daha fazla güvenmeye başlıyorum. Eğer ona deli gibi aşıkça, benim de ondan hoşlanacağımdan şüpheleniyorum.

"Sağdııcıyla hiç tanışmadım," diye itiraf ediyor. "Randall'ın Queens'teki günlerine kadar uzanıyorlar. İkisi de orada büyümüş."

New York'u oluşturan tüm ilçeleri keşfedecek zamanım olmadı ama Queens listemde. Eninde sonunda oraya da gideceğim.

"Çocukken anne ve babasını bir trafik kazasında kaybetmiş," diye devam ediyor. "Bu gerçek bir trajedi."

Kalbim sızladı. "Randall ailesini mi kaybetti?"

"Hayır." Başını sallıyor.

"Sağdıç mı yaptı?" Soruyorum çünkü diğer tek seçenek o.

"Doğru," diye kısa ve öz cevap veriyor. "Onu ve kız kardeşini büyükannesi ve büyükbabası büyüttü. Randall'ın bana söylediğine göre, artık ikisi de yok, yani sadece o ve kız kardeşi var. Onun için üzülüyorum. Büyükbabam öldüğünde ne kadar yıkıldığımı biliyorum."

Birdenbire tüm büyükanne ve büyükbabalarım hala bu dünyada olduğu için kendimi inanılmaz şanslı hissettim.

"Her neyse." Derin bir nefes almak için duraklıyor. "Randall bana kankasının inanılmaz bir adam olduğunu söyledi. Nazik ve düşünceli biri. Randall'a bazı stresli iş konularında yardımcı olmuş. Bekâr olup olmadığını merak ediyorum. Sen bekarsın, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Bekar olabileceğim kadar bekarım."

Hafif bir kıkırdama çıkarır. "Güzel. Belki bu gece ikiniz arasında bir şeyler kıvılcımlanır. O senin kaderin olabilir, Evie."

Bakışları omzumun üzerinden restoranın girişine doğru kayıyor. "Geldiler!"

Hemen ayağa kalkıyor. Baş dönmesi vücudunu bir aşağı bir yukarı zıplatıyor. Randall ve sağdıçıyla tanışacağım için onun kadar heyecanlı değilim, bu yüzden ayağa kalkmak için acele etmiyorum.

"Sağdıç, Randall'a görünüş konusunda fark atıyor." Eliyle yüzünü yelpazeliyor. "O çok yakışıklı, Evie. Cidden bu adamın senin için doğru kişi olabileceğini düşünüyorum."

Restoranın girişine doğru bakıyorum ve Randall'ı Lottie'nin bana gösterdiği çerçeveli resimden hemen tanıyorum. Bize yaklaşırken dudaklarını bir gülümseme kaplıyor ve yüzündeki neşe açıkça belli oluyor. Bulduğum yerden, sıırılsıklam aşık bir adam olduğu anlaşılıyor.

Bakışlarım omzunun üzerinden kayıyor. Randall'ın hemen arkasındaki adamı gördüğümde kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi ovuşturuyorum.

Bir kez daha bakıyorum ve Lottie'nin nişanlısının bir adım gerisinden restorana doğru yürüyen adamın patronum olduğunu fark ediyorum.

Bu Bay Hunt.

Lütfen burada biriyle buluşorsun.

Randall masamızın yanında durmak için yavaşlarken Bay Hunt'ın masamızın yanından geçip gitmesini nefesimi tutarak bekliyorum ama bu olmuyor.

Patronum da durdu. Bakışları doğrudan yüzüme odaklanmadan önce Lottie'ye kısa bir bakış atıyor.

Randall nişanlısını kucaklamak için kollarına alırken orada kalır. "Charlotte, aşkım. Büyüleyici görünüyorsun."

Kendimi tutamıyorum ama biraz bayılıyorum çünkü bu adam yakında evleneceği kadın için çok kötü şeyler hissediyor.

Öpüştükten sonra bana bakmak için geri çekildi. "Sen Evie olmalısın."

"Evangeline," dedi Bay Hunt alçak bir sesle. "Adı Evangeline Starling."

Lottie'nin gözleri büyüdü. "Bekle. Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Randall, kimse Lottie'ninkini yanıtlamaya fırsat bulamadan benzer bir soruyu kıkırdayarak yanıtlıyor. "Evie'yi tanıyor musun, Reid?"

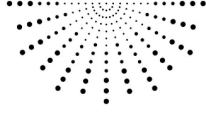
"Bay Hunt için çalışıyorum," diye fısıldadım. "Ben onun yönetici asistanıyım."

Doğrudan Bay Hunt'ın yüzünü işaret eden Lottie bir kıkırdama sesi çıkarır. "Yok artık! Bana bahsettiğin kişi o muydu, Evie? Randall'ın sağdııcı cehennemden gelen patron mu?"

Midem bulanıyor, ama dayanamayıp patronuma bakıyorum ve yüzünde bir gülümseme görüyorum.

Kravatını düzelterek bakışlarını benden ayırmıyor. "Bu benim. Ben cehennemden gelen patronum."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

R Bayram

ASİSTANIM bana *cehennemden gelen patron* unvanını bahşettiği için bir açıklama yapamadan Charlotte garip tanışma faslına devam ediyor.

Bana ulaşmak için Bayan Starling'in yanından dirsek atarak geçti. "Ben Charlotte Rushing."

İsmi tanıdım ama kadını tanımadım.

Charlotte Rushing, Emmel ailesinin servetinin tek varisidir. Ülkedeki en zengin insanlar hakkında az da olsa bilgisi olan herkes bunu bilir.

Birkaç saygın kaynaktan, ailesinin işinin geleceğini düşünürken yakın zamanda New York'a taşındığını duydum. Vitori'nin onu satın alacak likit varlığı yok, ancak bazı büyük yatırımcılarımıza dikkatlice hazırlanmış bir yalakalıkla, kişisel finansal portföyümü büyük bir şekilde düzleştirecek bir anlaşma yapabiliriz.

"Tanıştığımıza memnun oldum Charlotte." Ben de ona elimi uzattım ama o daha fazlasını istedi.

Kollarını bana doluyor. Bir centilmen olarak, bakışlarımı Evangeline'e sabitlerken bir elimi sırtının ortasında gezdiriyorum.

"Oturalım," diye öneriyor Randall. "Ben müstakbel gelininin yanındaki koltuğa oturacağım. Sen de yanına yerleşebilirsin..."

"Sanırım yemekten önce kadınlar tuvaletini kullanacağım," diye araya giriyor Evangeline.

Kimse onu durduramadan uzaklaşmaya başlar. Randall, "Tam olarak tarif ettiğin gibi biri," der. Charlotte. "Bir balerinin zarafetiyle hareket ediyor."

Bir balerin mi? Bayan Starling?

Soluma bakıyorum ve neredeyse öne doğru düştüğünü görüyorum, çünkü tepsi taşıyan bir garson, kalabalık restoranda neredeyse koştuğu için yolundan çekilmeye çalışıyor. Adam sola dönüyor. Kız sağa doğru kayıyor.

Kendini ısmarlama lacivert takım elbise giyen bir adamın kollarında buluyor. Benim giydiğimi pek utandırmıyor ama asistanımı tutan adamın giyim zevki gerçekten harika.

Bu akşamın tamamı lanet bir şaka olmalı.

Randall, "Evie çocukken yıllarca dans eğitimi almış," diyerek daha önce hiç duymadığım bir bilgiyi bana aktarıyor.

Charlotte ekliyor: "Birkaç hafta önce Paris'teyken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Kabul edildiği bale okulunun önünden geçerken gözleri yaşarmıştı."

Bayan Starling Paris'te okula mı gitti?

Vidori'de herhangi biri işe alınmadan önce kapsamlı bir geçmiş araştırması yapılır. Bayan Starling'in dosyasına birden fazla kez baktım çünkü

Doğum gününün hangi gün olduğunu (*1 Şubatst*) ve nerede yaşadığını (*Murray Hill'de boktan bir binada*) merak ediyordum.

Tüm eğitim kayıtları buna dahil edildiğinden, birkaç ay sonra NYU'ya başlamadan önce Connecticut'ta liseden mezun olduğunu biliyorum.

"O bisiklet kazası ona çok pahalıya mal oldu." Charlotte başını sallıyor. "Büyük bir hayalden vazgeçmek zorunda kaldı. Bu kolay olamaz."

Her gün birlikte saatler geçirdiğim bir kadınla ilgili bir sohbette dışlanmış gibi hissetmek kolay değil. Son üç dakika içinde Evangeline hakkında onu tanıdığım on beş aydan daha fazla şey öğrendim.

Olduğu yere bir kez daha bakıyorum ve bu kez yönetici asistanım benimle göz göze geliyor.

Onunla ofiste sayısız saat geçirmiş olabilirim ama yüz ifadesini okuyamıyorum. Tek bildiğim şu anda sert bir şeyler içmeye ihtiyacım olduğu.

Garson kız masamızın önünden geçerken elim havaya kalkıyor. "Bir bardak votkaya ihtiyacım var."

Durup bana baktı. "Sizin masanıza atanmadım, efendim."

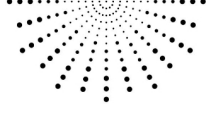
Randall usulca kıkırdarak, "Susamış," diyor.

"Ya da mutluluğumuza kadeh kaldırmak için acele ediyor," diye ekliyor Charlotte. Takım elbise ceketimin iç cebini karıştırıp cüzdanımı çıkarıyorum. Elime yüz dolarlık bir banknot aldıktan sonra garsona doğru itiyorum. "Votkayı getir. Söylemeyeceğim. eğer yapmazsan."

Faturayı elimden kapıyor ve beyaz düğmeli gömleğinin içine sokuyor, düğmeleri tekrar iliklemek için kumaşı çekiştirirken gördüğüm beyaz dantel görüntüsüne bakarak güzel bir sutyen olduğunu tahmin ediyorum. "İki saniye içinde döneceğim."

Bu biraz abartı oldu ama umurumda değil. Elime alır almaz içkimi yudumlayacağım. Umarım yönetici asistanım hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için hissettiğim ani dürtüyü siler.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

E vie

İÇİNDE BULUNDUĞUM BU DURUM, babamın bana neden her zaman imzayı atmadan önce sorular sormamı söylediğini açıklıyor.

Lottie baş nedimesi olmayı kabul ettiğimde bana gerçek anlamda bir imza attırmamış olsa da, büyük olanı da dahil olmak üzere tüm gerçekleri bilmeden bunu yapmaya karar verdim.

Patronum en iyi adamdır.

Şu anda saklandığım tuvaletteki üçlü lavabonun üzerinde asılı duran büyük aynadaki yansıma baka bakıyorum.

Bay Hunt'ın en iyi adam olduğu gerçeğindeki ironi benim için kayıp değil. Onu tanıdığım en kötü adamlardan biri olarak görüyorum ve şimdi onu cehennemden gelen patron olarak etiketlediğimi bildiğine göre, bunu yerine getirecek.

Tabii önce beni kovmazsa. Bu gerçek bir olasılık.

Onun hakkında ne düşündüğümü anladığında yüzünde bir gülümseme belirmiş olabilir, ama bunun sebebinin

kıçıma tek kuruş tazminat ödemededen işsizlik kuyruğuna göndermek için.

İş sözleşmemi ya da en azından en önemli kısımlarını okudum. Vitori veya şirketin sahipleri hakkında aşağılayıcı bir şey söylersem, o ana kadar yaptığım iş için bana borçlu oldukları paradan başka bir şey almadan beni kapı dışarı edebileceklerini biliyorum.

Son maaşımın ne kadar tutacağını hesaplamaya çalışıyorum, ancak hayatınız etrafınızda parçalanırken matematik zor.

"Evie?" Tuvalet kapısının yumuşak bir şekilde çalınması sessiz alanı dolduruyor. "Hâlâ içeride misin?"

Tuvaletin üzerine çıkıp restoran kapanana kadar orada saklanabilmek için kabinlerden birine gizlice girmeyi düşünüyorum ama ıyy.

"Buradayım, Lottie," diye sesleniyorum sessiz bir tonda.

"Birazdan yakında masaya döneceğiz."

Yakında göreceli bir kavramdır. Üç dakika içinde anlamına gelebileceği gibi, bu örnekte asla anlamına da gelebilir.

Lottie cevabımı bir davet olarak algıladı. Tuvaletin kapısı bir dokunuşla açıldı. "İçeri geliyorum."

Aynaya bir kez daha bakıyorum. Rujumu çoktan sürmüş ve elimi saçlarımda gezdirmiştim, yani hazırım.

"Hey," diye seslendi beni görür görmez. "Reid'in önünde ona cehennemden gelen patron dediğini ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim. Zarar yok, faul yok, değil mi?"

Yanlış.

Yarı ikna edici bir ses tonuyla, "Buna alınmadı," diyor. "Harika vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Çünkü kariyerimi nasıl bitireceğini planlıyor. Bay Hunt bana başkalarının acı çekmesinden zevk alan bir adam gibi geldi, sapıkça bir şekilde değil.

Bu daha çok, şahit olunduğunda neşelenilen bir yıkım şekli.

"Sana onun nazik olduğunu söylemiştim," diye saçmalamaya devam ediyor. "Bence bundan gerçekten zevk aldı."

Beni Vidori'den sonsuza dek kovduğunda tekmeyi yiyen tek kişi ben olacağım.

"Masaya geri dön," diye yalvarıyor aynada makyajını kontrol ederken. "Randall bir şişe şampanya sipariş etti."

Şampanyayı severim ve Bay Hunt beni yalnız bırakır bırakmaz başıma geleceklerin etkisini azaltacaktır.

O zalim bir piç, ama beni arkadaşının önünde kovacağını düşünemiyorum. Belki bu hüsnükuruntu, ama bu umuda mümkün olduğunca uzun süre tutunacağım.

"Tamam," diye fısıldadım. "Masaya geri döneceğim."

Lottie yandan sarılmak için yaklaşıyor ve kolunu omzuma doluyor. "Bence siz ikiniz harika bir çift olurdunuz."

Doğrudan ona bakmak için başımı sağa çeviriyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Kahkaha atıyor. "Ne? Çok seksi, değil mi? Görüyorsun, değil mi?"

Bay Hunt'ın yakışıklı olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum ama içimden bir ses Lottie'nin bu konudaki fikrimi onunla paylaşmaktan mutluluk duyacağını söylüyor, o yüzden bunu kendime saklıyorum.

"Randall'ın şampanya sipariş ettiğini mi söylediniz?" Hem konuyu değiştirmek hem de oturur oturmaz sinirlerimi yatıştırabileceğimi teyit etmek için soruyorum.

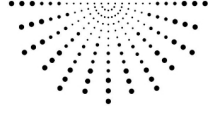
"Restoranın sunabileceği en iyi şey" diye beni temin ediyor. "Geleceğe kadeh kaldıralım. Hepimiz için parlak olacak."

Ben hariç.

Bu geceden sonra, geleceğim Ekim ayındaki yağmurlu bir gün kadar kasvetli olacak.

Milyonlarca küçük parçaya ayrılmadan önce hayatımın en güzel anlarını yaşayabilirim.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

RBayram

BAYAN STARLING bu yemek boyunca ona doğru sürekli bakışlarımdan kaçınarak çok iyi bir iş çıkardı.

Ayrıca neredeyse tek kelime konuşmadı ama bunun suçunu Randall'a atıyorum çünkü çenesini bir türlü kapatamıyor. Bu masadaki herkese geçmişine bir bakış attı. Sadece müstakbel gelini tüm bu sıkıcı detaylardan etkilenmiş görünüyordu ve Randall lisede neden okul birincisi seçilmediğini anlatmaya başladığında o bile ilgisini kaybetmiş gibiydi.

Nedeni basitti. Sandra Christensen ondan çok daha akıllıydı. Aylardır yazmakta olduğu yirmi üç dakikalık konuşmasını yapmak üzere mezuniyet töreninde kürsüye çıkamayacağı haberini aldığı geceyi hatırlıyorum.

O sırada ikimiz de on sekizinci doğum günlerimizi kutluyorduk. Donovan bize altılı bira ısmarladı, böylece Randall üzüntüsünü bastırabilecek, ben de olan biteni kenardan izleyebilecektim.

Charlotte, herkes için sipariş verdiği için zaten hepimizin bildiği bir şeyi söylüyor: "Bu biftek için ölünür."

Ben levrek tercih ederdim ve Bayan Starling'in yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifadeden onun da çim yerine menünün sörf kısmından bir şeyler yemek istediğini anlayabiliyordum, ancak Charlotte dizginleri eline aldı.

Araya girip herkese istediklerini sipariş etmeleri için ısrar etmeliydim ama Randall nişanlısının yemek ve erkek konusundaki kusursuz zevkini öylesine övüyordu ki gözlerimi devirip kabul ettim.

Bu yemeğin parasını ödeyeceğim çünkü bu sağdııcın yapacağı bir şey gibi görünüyor, ama yakında levrek için buraya geri döneceğim.

Charlotte'un üçüncü biftek lokmasından sonra söylediğine göre, önümüzdeki hafta başında asistanımla birlikte buraya dönecekmiş, böylece düğün için mezeleri tadabileceklermiş. Bunun bu akşam olması gerekiyordu, ama Randall beklenmedik bir şekilde ortaya çıkınca planı bozdu. Restoran dört değil iki kişilik bir numune hazırlıyordu, bu nedenle personel bunu yeniden planlamakta ve masamız için bir akşam yemeği servisine dönmekte hızlı davrandı.

Evangeline, "Bu iyi bir şey," diye ekliyor.

"Sosisli sandviçten çok daha iyi," diye ekliyorum asistanımın bir saniye dikkatini çekip çekemeyeceğimi görmek için.

Lanet bir cazibe gibi çalışıyor.

Bana bakıyor ve bir de ne görsün, dudaklarında küçük bir gülümseme var.

Kadın üç kadeh şampanya ve bir biftek yemeğinin tadını çıkarmış olsa da dudakları hâlâ rüyalarımın giren aynı çekici kırmızı tonunda.

Rüyalarımın mı giriyor?

Benim neyim var böyle?

Şampanya kadehimi itiyorum çünkü sadece birkaç yudum almış olsam da bu geceki limitime ulaştığım çok açık.

"Kim tatlı ister?" Charlotte soruyor, ancak ne tercih edeceğimize bakmaksızın hepimiz için ne isterse sipariş edeceğinden şüpheleniyorum.

Bayan Starling başını sallayarak, "Ben değil," diye cevap veriyor. "Eve gitmem gerekiyor."

Yalnız yaşadığını ve evcil hayvanı olmadığını ilk elden biliyorum. Asistanımla ilgili bu bilgiyi sadece birkaç hafta önce Natasha'ya bir gün köpek sahibi olmayı umduğunu söylerken kulak misafiri olduğum için biliyorum. Görünüşe göre şu anki ev sahibinin evcil hayvan beslememe konusunda katı bir politikası var.

Belki de asistanımın eve gitme ihtiyacı daha çok bir istektir. Onu suçlayamam. Ben de bu gecenin artık bitmesini istiyorum.

"Gerçekten mi?" Charlotte sızlanıyor. "Biraz daha kalamaz mısın, Evie?"

"Yapamam, Lottie," Bayan Starling Charlotte'a taktığı bu lakabı sanki ona haksızlık etmiş gibi diline doluyor.

Charlotte ona yarım yamalak bir gülümseme gönderir.

"Bu çok kötü." "Çok yoğun bir hafta geçirdim." Bayan Starling derin bir iç çeker, bana bakmıyor, çünkü o "*çok yoğun hafta*"dan ben sorumluyum.

Charlotte'la yalnız takılmakla ilgilenmiyorum. Bu yüzden mutfağın girişinde duran garsonumuza el sallıyorum. "Benim de eve gitmem gerek."

Bayan Starling bana baktı. "Öyle mi?"

Eğer evim en kaliteli votkaların olduğu bir barsa, evet. Evim bana kafamı dinleyebileceğim, kıyafetlerimi ve saatlerimi saklayabileceğim bir yerden başka bir şey sunmuyor.

"Şoförümü çağırayım," diyorum çünkü yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. "Önce sizi evinize bırakacağız."

Aynı anda hem şok olmuş hem de bu kadar güzel görünen birini daha önce hiç görmemiştim.

"Hayır." Başını sallıyor. "Buna hiç gerek yok Bay Hunt."
Randall güler. "Ben Reid, Evie. Şu anda ofiste değilsin, o yüzden formaliteleri bırak."

Bayan Starling bana doğru bakarken alt dudağının kenarını ısıırıyor ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Onun yanındayken arzularımın kontrolü ele geçirmesine izin vermemek için çok çalıştım. Bir yılı aşkın süredir bu savaşı kazandım, ama onun dudağını o şekilde çiğnediğini görmek bende de aynısını yapma isteği uyandırıyor.

Garsonu yaklaşırken fark ediyorum, bu yüzden gül kokulu havayı içime çekiyorum, bu da içimde büyüyen ihtiyacı bastırmak için her şeyi yapıyor.

Cüzdanımı tekrar çıkardım ve kredi kartımı ona doğru ittim. "Mutlu çift ayrıldığında hesabı kapat. Sanırım tatlıya düşkün olacaksınız."

Kartıma uzanıp başını salladı. "Kalmayacak mısınız, efendim? Manhattan'daki en iyi çikolatalı mousse'u kaçıırıyorsunuz."

"Çikolatalı mus?" Charlotte mırıldanıyor. "Evie buna bayılacak. Düğün için pasta seçerken çikolata onun favorisiydi."

Kendimi önemli hissettiğim için bu gerçeği hafızama kaydediyorum.

"Doldum." Bayan Starling sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir kez daha göğüslerinin üst kısmını kuş bakışı görmemi sağladı. "Ben de tatlıyı es geçiyorum."

Şoförüne bir mesaj gönderdim. "Araba birazdan burada olacak."

"Yolculuk teklifiniz için teşekkür ederim." Bayan Starling derin ve duyulabilir bir nefes alır. "Eve kendim gidebilirim."

"Seni götürmekte ısrar ediyorum." Sesimi alçalttım. "Bu bize düğün hakkında konuşma şansı verecek."

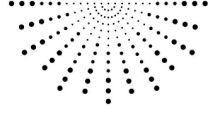
Düğün hakkında konuşmaya hiç niyetim yok. Cehennemden gelen patron yorumu da dahil olmak üzere bu gece yaşananlar hakkında konuşmak istiyorum.

"Sanırım bir gezintiden zarar gelmez. Teşekkürler, Reid."

Bu, bakışlarımı onun yüzüne yöneltmeme neden oluyor çünkü lanet olsun, ismim şimdiye kadar kulağa gelen en iyi isim. İlk söylediğinde olduğu gibi beni etkilemedi. Bu sefer dudaklarından dökülüşünü duymak *farklı* bir etki yarattı.

"Bunu sizin için çekeyim," diyor garson Bayan Kredi kartımı havada sallarken Starling'in göğüsleri. "Şimdi," diyorum sert bir ses tonuyla. "Evangeline ve ben Gidiyorum."

OTUZUNCU BÖLÜM

E vie

Nova'dan çıktığımızda kaldırımında bizi bekleyen siyah SUV'un arka koltuğuna kayıyorum.

Bay Hunt şoföre, masama sohbet etmek için uğradıklarında diğer çalışanlara sık sık yaptığı sessiz baş sallamalardan birini yapıyor. Bu basit bir "*merhaba*"nın bir kademe altında, ama patronum çenesini kaldırıp indirmeyi düpedüz samimi olmaya tercih ediyor.

Hiçbir zaman sessiz kafa sallayan bir tip olmadığım için şoförü ismiyle selamlıyorum. Basil. Vidori'de çalışmaya başladığımdan beri Bay Hunt'ın kullandığı şoför.

Basil arabanın kapısını usulca kapatmadan önce Bay Hunt yanıma biniyor.

Direksiyona geri döndüğünde boğazımı temizliyorum. "Basil, beni şu köşede bırakabilir misin..."

"Benimle eve geliyor," diye ağzından kaçırdı patronum, oturduğum yerden üç blok ötede bir köşeye bırakılma isteğimi yarıda keserek. "Bizi daireme götür."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Hayır."

"Evet," diye ısrar ediyor ve keskin bakışlarını bana yöneltiyor. "Konuşmamız gerek, Evangeline."

Duygularım düğüm düğüm olsa da sakın bir ses tonuyla "Pazartesi konuşabiliriz," diyorum.

Yarına sadece düşüncelerimi değil cesaretimi de toplamak için ihtiyacım var. Cehennemden gelen patron yorumunu sonsuza kadar görmezden geleceğini sanmıyorum ve hala işimi korumanın bir yolunu bulacağıma dair bir parça umut taşıyorum.

"Şimdi konuşmak istiyorum." Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce Basil'in başının arkasına bir göz attı. "Bu bekleyemez."

Ona her şeyi itiraf etmeden önce biraz daha zaman kazanmak için son bir yaklaşım deniyorum. "Bu gece çok fazla şampanya içtim efendim. Pazartesi sabahı çok daha akıllı başında olacağım. Sizinle sabah dokuzda ofisinizde buluşabilirim ve konuşmamız bittikten sonra hemen işe koyulabilirim."

Bu ifade varsayımlarla dolu. Bu gecedan sonra muhtemelen tüm güvenlik yetkilerimi elimden alacak ve Vidori ofislerinden sonsuza kadar men edileceğim.

"Bu gece konuşacağız, Bayan Starling." Koltuğunda geriye yaslanır. "Basil, yolda durup sert bir fincan kahve iç."

"Sizin için mi, efendim?" diye soruyor adam dikiz aynasından bakarken.

Bay Hunt'ın yansımasına baktı.

"Hayır," diye hızlıca cevap verdi. "Bayan Starling için. Büyük boy olsun. Üzerine biraz krema ve bir paket şeker eklesinler. O böyle sever."

Kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyor?

Sormak istiyorum ama o yanındaki pencereden dışarı bakıyor, Basil akşam trafiğinde arabayı ustalıkla yönlendirirken şehrin hızla geçip gitmesini izliyor ve ben patronumun dairesine girip kaderimi öğrenmeden önce kısa bir mola veriyor.

Nova'da içtiğim şampanya beni çok etkiledi.

Apartmanının lobisine doğru ilerlerken Bay Hunt'ın arkasından takip ediyorum. Görevli kapıcı doğal olarak patronuma megawatt gücünde bir gülümseme fırlatırken parmak uçları avucunun üzerinde dans ediyor.

Bu hareketi biliyorum. Bahşiş için can atıyor.

Gündüz vardiyasında çalışırken ve ben kuru temizleme ya da nadir bulunan saatleri bırakmak için uğradığımda bunu benimle defalarca denerdi.

Genellikle Beaumont Oteli'nin lobisinden aldığım folyoya sarılmış nane şekerlerinden birini ona ikram ediyorum.

Bana her zaman bolca teşekkür eder, ancak patronumun şu anda yaptığı gibi eline beş dolarlık bir banknot tutuşturmadığım için içten içe kaynayıp kaynamadığını merak etmişimdir.

Bekle bir dakika.

Bu beş değil. Elli.

Eğer bu gece işimi kaybedersem, kariyerimi kapı görevlisi olarak değiştirmeyi yeniden düşünmek zorunda kalabilirim. İşin dostça karşılama kısmında zaten uzmanım. Sorunsuz bir şekilde taksi çağırabilirim ve Bay Hunt'ın takım elbiselerini şehirde gezdiriyorum, bu yüzden lüks bir binanın lobisinden bir daireye kadar birkaç paket taşımak benim repertuarımın içinde.

"Gidelim, Evangeline." Bay Hunt kapılar açılır açılmaz asansörlerden birine binmemi işaret etti.

"Çoğu insan bana Evie der," diyorum, her ne kadar bu gece bu binadan ayrıldığımda muhtemelen bana eski çalışanımdan başka bir şey demeyecek olsa da.

Kahve fincanımı sıkıca kavriyor.

Basil arabada Bay Hunt'a verdikten sonra, benim için çok sıcak olduğundan şikayet etti, bu yüzden onu tuttu.

Ben buna ceza derdim, ama onun haklı olduğunu hissediyorum. Geçmişte bu zincirden kahve sipariş etmişim ve fincanların etrafına sarılan karton kılıflar neredeyse kağıt inceliğinde olduğu için biraz fazla sıcaktı.

"Sana Evangeline diyen var mı?" Patronumun sesi üzerimden akıp gidiyor.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. "Sadece sen."

"Neden?" diye soruyor, son hedefimize ulaştığımızı gösteren bir ding sesi havayı doldururken. "Neden sadece ben?"

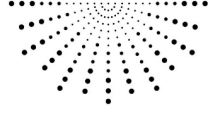
"Evie bana daha çok yakışıyor."

Asansör kapıları açılırken bile bakışları yüzümde geziniyor. Biz çıkmadan önce kapanmalarını engelleyecek düğmeye elimle basmak için öne doğru atılıyorum. Bay Hunt'a tekrar baktığımda, hâlâ bana bakıyordu.

Ağzım birden çok kurudu. Elindeki kahve fincanına bakıyorum, ama bir yudum alabilmek için fincanı almayı teklif edemedim, dairesine giden koridoru işaret ediyor. "Yolu biliyorsun, Evangeline."

Bana Evie deme isteğimi görmezden gelmesi beni şaşırtmadı, ama neden yapsın ki? Muhtemelen önümüzdeki on dakika içinde haftaya gidecek bir işim olmadan bu asansöre geri döneceğim. Tek teselli ödülüm şu anda rehin tuttuğu pahalı bir fincan kahve olacak.

BÖLÜM OTUZ BİRİ

R Bayram

RESTORANDAN ÇIKTIĞIMIZDA Basil'e Evangeline'i eve götürmesini emretmeye niyetliydim ama o arabama bindiğinde gecenin bitmesini istemiyordum.

Bu gece Nova'da olanlar hakkında onunla konuşmam gerektiğinden, bunu yapmanın tam zamanı gibi görünüyor. Çünkü yakında olarak Biz aracılığıyla ve KAPI ve içine Dairemde kahveyi uzattım. Canının kahve çektiğini biliyorum çünkü sabahları gözlerini kahveden alamıyordu.

Asansör.

İlk yudumdan sonra "Bu mükemmel," diye mırıldanıyor.

Beni geçip gidiyor ve dairemin derinliklerine doğru ilerlerken sırtını ve dolgun kalçalarını anında görebiliyorum.

Bu popo dünyanın harikalarından biri olarak kabul edilmeli çünkü mükemmelliğin nihai tanımını bu. İçtiği kahve en iyi ihtimalle tatmin edici.

Bana dönüp bakıyor. "Oturayım mı?" Cevap olarak başımı sallıyorum.

Oturma odasının demirini oluşturan gülünç derecede pahalı kanepenin ortasına yerleşiyor. Bu daireye ilk taşındığında tuttuğum bir iç mimarın seğimiydi. Boş sayfayı yeniden tasarlamaya başlamadan önce sorduğu tek soru, abartılı mı yoksa minimalist bir tema mı istediğimdi. Bir tercihim yoktu, bu yüzden ona hayal gücünü kullanmasını söyledim.

O kadar da esnemedi çünkü bu dairenin tamamı iyi harcanmamış paranın bir kanıtı.

Hiçbir şeyi değiştirme zahmetine girmedim çünkü evim hiçbir zaman benim sığınadı. Ofisim, içinde kendimi rahat hissettiğim bir yere en yakın olan yer.

Evangeline'in bulunduğu yerin karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Bu bana onu net bir şekilde görmemi sağlıyor ve şu anda ihtiyacım olan mesafeyi sunuyor.

Bu daireye sayısız kez geldi ama hiçbirinde Ben. Bu o a yeni deneyim için her ikisi de . Biz ve yemek boyunca vücudumun ona nasıl tepki verdiğini düşündüm, I ihtiyaç için tutmak at en az a az ayaklar arasında Çünkü onu öpme isteği giderek artıyor. Bir ağız dolusu kahve daha içtikten sonra, fincanı bizi ayıran şık gümüş sehpanın üzerine koyuyor. "Sen Lottie'ye senin hakkında ne söylediğimi merak ediyor olmalı."

Bir elimi kalçamda gezdirerek bacak bacak üstüne atıyorum ve sandalyede arkama yaslanıyorum. "Bunu nasıl merak etmem?"

"Hiçbiri o kadar kötü değildi." Yüzünü buruşturuyor. "Yani, bazıları harika değildi, ama sadece hayal kırıklığı söz konusuydu, efendim. Çok iyi bir patron oldunuz."

Gülümsememi tutmayı başarıyorum ama bir şey söylemiyorum çünkü yeniden ifade edeceğini varsayıyorum.

"Bana karşı çok iyiydin." Nefes nefese bir iç geçirdi.

Sikim bu sestten hoşlanıyor, bu yüzden ondan başka bir şey düşünerek piçi sakinleştirmeye çalışıyorum

Onu saatlerce becerdikten sonra bana tam olarak bu cümleyi söylüyor.

"Bana iyi para veriyorsun." Gülümsüyor. "Çok fazla dışarıda oluyorum, bu da yazın harika bir şey."

İşin tüm olumlu yönlerini anlatmasını takdir ediyorum, ancak şikayet etmek için bir nedeni var. Yönetici asistanlarımıza nasıl davrandığımız konusunda kendimi hiçbir zaman iş ortaklarımla kıyaslamadım.

Arkadaşlığa ya da bunun ötesinde bir şeye yer bırakmayan bir yaklaşım benimsedim. Benim için her zaman işe yaradı, ama bu durum benzersiz.

İkimiz de Charlotte ve Randall'ın düğün töreninin önemli bir parçası olmayı kabul ettik, ancak ben rolümü ortalama bir sağdıçtan çok daha geniş bir anlamda görüyorum.

Vidori'nin kâr hanesini doldurmak için sınırsız bir potansiyel görüyorum.

Azelius Spas ve Emmel's kapış kapış gidiyor ve eğer kartlarımı doğru oynarsam, evlilik cüzdanının mürekkebi kurumadan iki şirketi de avucumun içine almış olacağım.

"Eğer bana bir şans daha vererseniz, Bay Hunt, söz veriyorum bir daha olmayacak."

Ses tonundaki yalvarma notası dikkatimden kaçmadı. Koşullar farklı olsaydı, onu sırf küçüklük olsun diye kovmayı düşünebilirdim ama Randall'ın yaklaşan düğününe dahil olması her şeyi değiştiriyor.

Charlotte'un baş nedimesini işsiz olarak sokağa gönderirsem çok kızacağından hiç şüphem yok. Bu da Randall'ı bana karşı doldurur ve ben de Azelius ve Emmel'e sahip olma şansına veda etmek zorunda kalırım.

"Seni bu gece kovmuyorum," diyorum ve ona umutsuzca istediği ertelemeyi veriyorum.

Güzel yüzü bir gülümsemeye aydınlanıyor. "Gerçekten mi efendim?"

Neredeyse yeni evli bu çiftten istediğimi alabilmem için bana Bay Hunt ya da efendim diye hitap etme formalitesini bırakması gerektiğini bilerek başımı sallıyorum.

"Bana Reid demeye başla," diye öneriyorum.

"Reid," yavaş bir ses t o n u y l a dilinde test ediyor.
"Emin misin?"

"Evet."

Omuzları sanki dünyanın yükü üzerlerinden kalkıyormuş gibi düşüyor. "İkimiz de Lottie'nin düğününde olduğumuz için buna izin veriyorsun, değil mi?"

Bunu görmezden geliyorum çünkü sorunun cevabını biliyor. Bu gecedен önce bana Bay Hunt demesini bekliyordum.

"Charlotte Emmel'i ne zamandır tanıyorsunuz?"

İki kadının arkadaş olduğunu öğrendiğimden beri çok şaşırdım. Asistanımın Emmel servetinin varisinin arkadaş olduğunu bilseydim, aylar önce tanışma talebinde bulunurdum. Charlotte'la ilişkisi olduğunu bilseydim Randall'dan da aynısını isterdim.

"Rushing," diye düzeltti beni. "Onun soyadı Rushing. Annesinin babası Emmel's'in kurucusuydu ama kısa bir süre önce vefat etti. Bu Lottie için çok zor oldu."

Koşuyor. Emmel. Soyadı ne olursa olsun, Charlotte Emmel'in şu anki sahibidir.

"Sorunuza geri dönelim." Evangeline sol gözünü ovuşturuyor ve altında bir rimel lekesi bırakıyor. "Lottie'yi sadece birkaç haftadır tanıyorum. Onunla saatini kuyumcudan aldığım gün tanıştım. Nişan yüzüğünün ölçüsü değiştirileceği için oradaydı."

Bu kadar yakın zamanda tanışmış olmalarına şaşırdım ama belli etmedim. "İkimiz de beklerken tanıştık." Bir ses çıkardı

küçük bir esneme. "O hafta akşam yemeği için buluştuk ve o zaman benden baş nedimesi olmamı istedi."

"Anlıyorum."

Koltuğa yaslanıyor. "Hafta sonu için Paris'e gittik ve sonra burada, New York'ta bir sürü eğlenceli düğün işi yaptık. Hiç arkadaş olmadığını söylediği için ona iyilik yaptığımı düşündüm."

Bir yabancıya yardım etmek istemeyi asistanıma bırakın. "Charlotte birlikte gittiğiniz kişi mi?"

Başını sallıyor. "Paris'te onun evinde kalmıştık. Her zaman Eyfel Kulesi'ni görmek istemişimdir ve onun evinin manzarası nefes kesiciydi. Bunu asla unutmayacağım."

Kaşları çatıldı. "Fransa'ya ilk gelişin miydi?" "Evet," diye fısıldıyor. "Avustralya'ya ve Paris'e gittim. şimdi de. Çok fazla seyahat etmedim. Avustralya seyahatine annemle gitmiştik. Bir mezuniyet hediyesiydi."

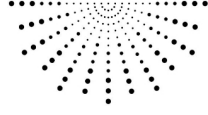
Randall'ın Evangeline'in bale dünyasındaki tutkuları ve bunu değiştiren bisiklet kazası hakkında paylaştıkları da dahil olmak üzere tüm bunlarla ilgili sorularım var.

Telefonum ceketimin cebinde çalmaya başladı ve ikimizi de korkuttu. Çıkardım çünkü büyükbabam bir keresinde bana çalan bir telefona her zaman cevap vermemi söylemişti. Yıllarca bu tavsiyeye uydum ve bana iyi hizmet etti.

Ekranda kız kardeşimin adı beliriyor, ben de yatak odamın mahremiyetinde aramayı cevaplamak için ayağa kalkıyorum. "Buna cevap vermem gerekiyor. Kılını bile kıpırdatma."

"Yapmayacağım." Evangeline yumuşakça gülümsüyor. "Burada seni bekliyor olacağım."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Evie

BİR KADIN, patron bulma görevine çıkmadan önce rahatsız bir kanepede SADECE bir süre bekleyebilir.

Bu kadının limiti otuz yedi dakika. İşte o kadar zamandır bu noktada oturuyor, Basil'in benim için aldığı kahvenin son damlasına kadar tadını çıkarıyordum.

Pahalı içeceğin son yudumuna geldiğimde, bir damlasını bile ziyan etmemek için kapağını kapattım ve bardağı yukarı kaldırdım.

Bazı geceler işten sonra en sevdiğim eski dizilerden bazılarını izlemeyi sevmeseydim, aylık birkaç dolar ödediğim yayın hizmetinden vazgeçmek isteyebilirdim. O parayı bir fincan bu kahveye yönlendirebilirdim.

Kağıt üzerinde, eski sitcomlar birkaç dakikalık kahve keyfinden daha ağır basıyor, ancak damak tadım şu anda bana buna değeceğini söylüyor.

Ayaklarımın üzerinde kayarken, komedi mi kafein mi sorusunu tekrar gözden geçirmek için aklıma bir not alıyorum.

Bay Hunt'ın yatak odasına giden koridora doğru birkaç adım atıyorum. Dikkatle dinliyorum, ama tek duyduğum

Buzdolabının. Bu da beni şaşırtan bir başka uzay çağı aleti.

Buradaki ayak işleriyle dolu gezilerimden birinde, bir bardak buzlu suya çok ihtiyacım vardı, bu yüzden dolaptan bir bardak aldım ve buzdolabının kapağındaki buzluğun altına tuttum.

Hiçbir şey olmadı... bardağı orada tutarken kesinlikle hiçbir şey çıkmadı.

Sensörün altındaki camı kaydırmayı denedim. Altından hızlıca ve sonra yavaşça geçirdim. Buzdolabıyla konuşup buz istemeyi denedim.

"Lütfen, buzdolabı, biraz buz alabilir miyim?"

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Arkamı dönene kadar tek bir buz parçası bile çıkmadı ve bom!

Küçük buz küpleri fişkırarak ahşap zemine sıçradı.

Sonraki otuz dakikayı yerdeki eriyen buzları temizleyerek geçirmeden önce soğuk bir bardak musluk suyuyla yetindim.

"Bay Hunt?" Adam derin düşüncelere dalmış olabilir diye adını sesleniyorum.

Başka biriyle konuşurken, sessizliğin karşımdaki kişinin telefonun diğer ucundaki kişiyi dinliyor olmasından kaynaklanabileceği ihtimalini göz önünde bulundurabilirim ama bu Bay Hunt.

Çok uzun süre konuşmadan duramıyor.

"Alo?" Yavaşça uzatıyorum. "Bay Hunt, iyi misiniz?"

Onun için o kadar endişelendiğimden değil, ama yine de bir işe ihtiyacım var, bu yüzden patronumun gözüne girmek ve onun gözünde kalmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

Yatak odasının kısmen açık kapısına yavaşça yaklaşıyorum. Hiçbir şey duymuyorum, bu yüzden her iyi yönetici asistanının yapacağını yapıyorum. Ses çıkarmadan içeri bakmaya çalışıyorum.

Patronumu göremiyorum, bu yüzden boğazımı sessizce temizlerken kapıyı bir santim daha itiyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Bay Hunt yatak odasının köşesindeki koltukta oturuyor. Işık loş, bu yüzden gözümün neye baktığıma alışması bir an alıyor. Gözümün önüne geldiğinde, bakmaktan kendimi alamıyorum.

Takım elbise ceketi yatağın üzerine atılmış. Kravatı da orada.

Gömleğinin üst iki düğmesi açık.

Yarı resmi Reid Hunt her türlü muhteşem. Muhtemelen bunun büyük bir kısmı uyuyor olması ve bana emir vermemesiyle ilgili.

Telefonunu yerde gördüm ve aldım.

Telefon görüşmesinin ortasında uyuyakalmış olabileceğini düşünemiyorum, ama bu uzak bir olasılık, bu yüzden ekranı kendime doğru çeviriyorum. Bu, patronumun uykuya dalmadan önce bakıyor olması gereken görüntüyü ortaya çıkarmak için yeterli.

Benim.

Fotoğraf bu gece Nova'da çekildi.

Yüzümün profilden çekilmiş bir fotoğrafı. Çenem hafifçe aşağıya eğilmiş, gülümsüyorum.

Fotoğrafımın çekilmesinden nefret eden biri değilim, ancak fotoğrafımın çekilmesi için aktif olarak fırsat kollamıyorum. Her fotoğrafta bu kadar iyi çıksaydım belki arardım.

Bakışlarımı patronuma çevirmeden önce resme bir saniye daha bakıyorum.

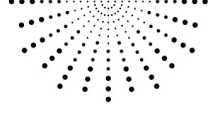
Onu uyandırmalıyım, ama uyuyan bir canavarı neden uyandırayım?

Telefonunu sandalyenin yanındaki küçük masanın üzerine koyduktan sonra, gömme dolabından yumuşak mavi bir battaniye alıp üzerine örtüyorum.

"İyi geceler Reid," diye fısıldıyorum yatak odasından ve dairesinden aceleyle çıkmadan önce, hâlâ bir işim olduğu için minnettarım.

Dairesinin kapısını kilitledikten sonra asansöre binerken derin bir nefes alıyorum. Telefonunda neden benim bir resmimin olduğunu asla bilemeyeceğim, ama bunu umursamadığımı biliyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

R Bayram

"UYAN!"

Kelimeler, Buzzy ile balık tuttuğumuz bir geziyle ilgili inanılmaz bir rüyayı istila ediyor. Oltamda büyük bir balık vardı ve büyükbabam yanımda durmuş, onu yakalamam için beni cesaretlendiriyordu.

Böyle rüyalar peşimi bırakmıyor. Büyükbabam bir keresinde ikimiz için Long Island açıklarında bir balık tutma gezisi ayarladığında, onu geri çevirdim. Hafta sonu için başka bir teklifim vardı ve onun yerine kendimi şımartmayı tercih ettim, böylece kız kardeşim Buzzy ile teknede zaman geçirmenin tadını çıkardı.

Melody, onun ikinci tercihi olmasına rağmen bu deneyimin değerini biliyor. O zamanlar bunun farkındaydı ama şimdi, yıllar sonra, bana hala o hafta sonu hayat piyangosunu kazanmış gibi hissettiğini söylüyor çünkü Buzzy ile asla solmayacak anıları var.

Tek sahip olduğum

şey pişmanlık.

"Kalk lan ayağa."

Ayakkabıma tekme atanın o olduğunu bildiğim halde Baden'i görmek için göz kapağımı aralıyorum.

Bekle. Ayakkabım mı? Neden uyurken ayakkabı giyiyorum ki?

Aşağıya baktım. Görünüşe göre pantolon ve gömlek giyiyorum, ve *her* nedense, iç mimarımın dolaba eklediği battaniyelerden biriyle yarı örtülüymüm çünkü onun sözleriyle "*estetik mekana uyuyor*".

Bu lanet bir dolap. Bir estetiğe ihtiyacı yok. üç yüz dolarlık battaniye.

"Ne halt etmeye beni bununla kapladın?" Baden'e soruyorum. Battaniyeyi yere fırlatırken yanından uçup gidiyor.

Doğal olarak, yatağın üzerine atmak için eğilip onu aldı. "Ben yapmadım. Bütün geceyi o sandalyede mi geçirdin?" Kendi sorumu sormak için onun sorusunu görmezden geliyorum.

"Gömleğin nerede?"

Çıplak gövdesine ve kollarına bakıyor. "Koşuya çıkmıştım, göt herif. İki saatten fazladır sana ulaşmaya çalışıyorum ve mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermediğin için hayatta olup olmadığını görmek için yanına geldim."

Telefonumun, geceyi geçirdiğim sandalyenin yanındaki masada durduğu yere bakıyorum. "Evangeline ile konuşuyordum ve sonra..."

"Uyumadan önce onunla mı konuşuyordun?" Telefonu işaret ediyor. "O zavallı kadını gece gece neden rahatsız ediyordun? Onu rahat bırak, Reid, yoksa seni bırakacak."

Bu pek olası değil. Manhattan'da benim cehennemden gelen patron olduğumu yaydığının farkında olduğumu anladıktan sonra yüzündeki panik ifadesi her şeyi anlatıyordu. Bayan Starling işini kaybetmek istemiyor.

Yorumunu görmezden geldim ve ona dün gece neler yaptığımı anlattım. "O buradaydı."

"Burası mı?" Sanki sorusunun cevabı çok açık değilmiş gibi yere bakıyor. "Evie burada seninle miydi?"

Başımı salladım. "Onu diğer odada bıraktım çünkü kız kardeşim aradı ve... kahretsin. Ondan sonra dalıp gitmişim sanırım. Yoksa o arama sırasında mıydı?"

Telefonu elime alıyorum ve dokunur dokunmaz ekran aydınlanıyor ve Nova'daki yönetici asistanımın çektiğim bir fotoğrafını gösteriyor.

Baden daha iyi görebilmek için başını eğiyor. "Bu Evie mi?"

Telefonu göğsümün ortasına bastırıyorum. "Sen kendi işine bak."

"Ben kahve yapacağım." Koşu şortunun bel bandına zar zor soktuğu gri tişörtünü çekiştirerek kafasına geçiriyor. "Sonra da neler olduğunu açıklayacaksın."

Kahkahalarım onu yatak odasından çıkarken takip ediyor. "Bunun olma ihtimali yok ve önce duş alacağım, böylece kahvaltı sipariş etmen için zamanın olacak."

"Yapacağım!" diye karşılık verir.

Yönetici asistanımın çektiğim fotoğrafını incelemek için fazladan bir saniye ayırıyorum.

Evangeline beni battaniyeyle örtmüş olmalı ve telefonumu masanın üzerine koyduğumu hatırlamadığıma göre, bunu benim için yapmış olmalı.

Bu da muhtemelen onun da bu görüntüye bir göz attığı anlamına geliyor.

Onun fotoğrafını çekmek için mantıklı bir nedenim olmadığından, o konuyu açana kadar yokmuş gibi davranacağım.

Aslında, şimdi sileceğim.

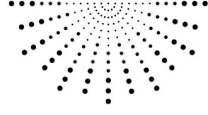
Başparmağım ekranımdaki çöp tenekesi simgesinin üzerinde geziniyor, bu da görüntüyü sonsuza dek eter içine çekecek.

Tek yapmam gereken basmak, ama...

Başımı sallayarak fotoğraf uygulamasını kapatıyorum ve telefonumu yatağımın üzerine atıyorum.

"Sonra silerim," diyorum kendi kendime banyoya doğru ilerlerken. "Kesinlikle sileceğim."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

R Bayram

Bu sabah Baden ile kahvaltı ederken Evie hakkında konuşmamak için hiç çaba sarf etmedim.

Ulaşmaya çalıştığı bir müşteri benim için bunu yaptı. Normalde Baden benim gibi hafta sonları pek çalışmaz ama tam kahvaltı teslim edilirken bir telefon aldı ve bir simidin yarısını üç lokmada ağzına attıktan sonra yola çıktı.

Kısa bir süre sonra ben de aynısını yaptım, ancak her zaman yaptığım şeyi yapmak yerine yürüyüşe çıktım - ofise gittim.

Şimdi Evangeline'in binasının önündeki kaldırımda durmuş, bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini düşünüyorum.

İş dinamiğimizi beklenmedik nedime ve sağdıç rollerimizle dengelemeyi tartışmak istiyorum.

Bu işin sonunda büyük bir ödeme günü görüyorum ve bunu gerçekleştireceksem asistanıma ihtiyacım var.

"Bay Hunt?" Evangeline'in sesi arkamda bir yerden geliyor.

Hemen döndüğümde onu pembe bir sundress giyerken buluyorum. Elinde meyve ve sebzelerle dolup taşan iki kumaş alışveriş torbası var.

İkisine de uzanıyorum. "Sana yardım edeyim."

Çantaların saplarını tutmama izin vermeden önce biraz direniyor. Biraz ağırlıkları var, bu yüzden sırtıyorum. "Pazarın yarısını mı satın aldın?"

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle ayrılıyor. "Birinde bir karpuz, diğerinde iki kavun var."

"Hepsi senin için mi?" Soruyorum çünkü Cleo'ya yalnız yaşadığını söylediğini duymuş olsam da, resimde bir erkek arkadaşı ya da sevgilisi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana hızlıca başını sallıyor. "Kavunları severim. Sen sever misin?"

Eğer on dört yaşında olsaydım ve yazları sık sık gittiğimiz açık havuzda arkadaşlarımla birlikte olsaydım, bu soruya çok gülerdim ama otuz iki yaşındayım, bu yüzden elbisenin içindeki dolgun göğüslerinin şekline hızlıca bir göz attıktan sonra boğazımı temizledim. "Bunları dairene götürmene yardım edeyim."

Binanın girişine giden yolumu kapatmak için önüme geçti. "Neden?"

Dün gecenin büyük bir bölümünde yüzüne yapışmış olan o panik ifadesi tekrar yüzüne yerleşti. Azelius Spas ve Emmel's'i ele geçireceksem ona ihtiyacım var, bu yüzden korkularını bir kez daha dindiriyorum. "Dün gece de söylediğim gibi Evangeline, işin güvende. Charlotte ve Randall hakkında konuşmak istiyorum."

Omuzları hafifçe düştüğünde rahatladığını belli ediyor. "Peki ya Lottie ve Randall?"

Ben cevap veremedim tişörtümün önünü çekiştirmeye başladı. "Biraz bu tarafa gelin, efendim."

Bebek arabası iten iki kadının geçmesine izin vermek için gösterdiği yöne doğru adım atıyorum.

Gömleği bırakmaması dikkatimden kaçmıyor. "Farklı giyinmişsin," diye fısıldıyor, tişörtün gömleğin ön tarafına basılmış tasarım ve soluk kot pantolon

Duştan sonra ekiştirdim. "Hokey sever misin?"

Hokeyi severim ve tişört de fena değil. Sahip olduğum birkaç gündelik kıyafetten biri. Liseden eski bir arkadaşım New York Falcons'ta birkaç sezon oynadıktan sonra kariyerini bitiren bir sakatlık geçirdi ve şirket ofisinde bir pozisyona atandı.

NHL takımı hesaba katılması gereken bir güç olduğunu kanıtladı. Bu tişört, birkaç yıl önce sezonluk bilet aldığımda bana hediye edilmişti. Sık sık giymiyorum ama bugün takım elbise giymeye gerek görmedim çünkü yapılacaklar listemde tek bir görev vardı, o da Bayan Starling ile konuşmak.

"Sezonluk biletlerim var," diye ağzımdan kaçırdım.

Ağzında bir gülümseme belirir. "Kapa eneni."

Ben daha cevap veremedenden gözleri büyüdü ve eli dudaklarını kapatmaya başladı. "Aman Tanrım, efendim. Çok özür dilerim."

Ben değilim.

Bu değişim, onu bulmak için yola çıktığımda beklediğim şey değildi, ama her saniyesini seviyorum.

"Size kombine bilet alacak bir adam gibi gelmiyor muyum?" Bir kıkırdamayı bastırarak soruyorum. "Yoksa beni genel olarak spordan hoşlanmayan biri olarak mı görüyorsunuz?"

Beni tepeden tırnağa süzüyor. "Sayı yaptıklarında zıplıyor musun?"

"Sadece kimse beni izlemiyorsa," diyorum yüzümü asmadan.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Favori bir oyuncun var mı?"

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Hepsine bayılıyorum ama özellikle bir tanesini çok seviyorum."

Lanet olası bir nedenden dolayı içimde kıskançlık kıvılcımları akıyor. Profesyonel bir hokey oyuncusuna aşık olması neden umurumda olsun ki?

"Bu Ryden Duran," diye ağzından kaçırmasını beklediğim ismi söyledi. "O en iyilerin en iyisi, değil mi?"

Eşleşecek yetenekleri olan harika görünümlü bir adam. Hokey dünyasını ateşe verdi. İtiraf ediyorum, memleketinin takımındaki favoriler listemde en üst sıralarda yer alıyor.

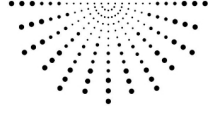
Yiyeceklerine bakıyorum ve bu konuşmayı bitirmek için bahanemi buluyorum. "Burada dondurma var. Dairene gitmeliyiz, böylece erimeden önce kaldırabilirsin."

Sanki söylediklerimi vurgulamak istercesine, yukarıdaki bulutlar parçalanarak gün ortası güneşinin bir diliminin görünmesine izin veriyor. Evangeline ona bakıyor. "Haklısın. Onu kaldırmalıyım."

Elimdeki çantalara kısaca bakıyor, iki omzunu birden silkiyor ve beni evine davet ediyor. "Sanırım onları benim için yukarı taşıyabilirsin."

Kabul ediyorum, böylece onu binasına kadar takip ediyorum ve hayatının daha önce hiç bulunmadığım bir bölümüne giriyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Evie

Bu sabah küçük alanımı temizlemek için zaman ayırdığımı için kendimi sessizce tebrik ederken dairemin kapısının kilidini açıyorum.

Her zaman evimi düzenli tutmaya çalışırım ama uyandığımda, geçen haftanın çoğunu pencerelerimden birinin altında duran parlak turuncu şiltenin üzerine kıyafetlerimi atarak geçirdiğimi fark ettim.

Son kiracı şilteyi terk etti ama buharla temizledikten ve çoğunu örtmek için sarı bir battaniye aldıktan sonra ne kadar değerli olduğunu fark ettim.

Annem beni ziyaret ettiğinde yatağı almasını istediğim için üzerine yatmıştım. O zamandan beri, yıpranmış parke zeminlere dokunmasını istemediğim her şey için bir toplama yeri haline geldi.

Patronum daireme ilk kez bakarken omzumun üzerinden bakmaya özen gösteriyorum.

İfadesini okumak imkânsız, o yüzden denemiyorum bile.

"Poşetleri mutfak tezgahının üzerine koyabilirsin," dedim. Gereksiz olmasına rağmen o yönü işaret ediyor.

Çünkü durduğu yerden benim mutfak olarak g rd ğim yeri görebiliyor.

Teknik olarak mutfak bir sıra dolap, küçük bir buzdolabı ve kompakt bir fırına sahip iki gözlü bir ocaktan oluşuyor. Bir bulaşık makinesi var, ama bozuk, bu yüzden benim için sadece başka bir depolama yeri.

Bay Hunt tezgâha doğru yürüdü ve poşetleri yere bıraktı. Ben ona teşekkür edemedem, ikram olarak aldığım ilekli dondurmaya uzanıyor. Dondurucuyu açıp neredeyse boş olan buz kalıbının yanına koyarak kendini evindeymiş gibi hissettiriyor.

"Gerisini ben hallederim." Ona doğru koştum. "Yardımanız için teşekkür ederim, efendim."

"Reid," diye düzeltti beni. "Bana Reid demeye başla."

Bu nazik hatırlatma yüzümün kızarmasına neden oluyor. O böyle giyinmişken ve dairemde dururken, ofiste olduğumuz ve İtalyan yapımı takım elbiselerinden birini giydiği zamanki gibi hissetmiyorum.

Bu iyi hissettiriyor.

"Reid," diyorum adını gülümseyerek. "Buna alışmam biraz zaman alacak."

"Ben de."

Sütü ve birkaç taze sebzeyi buzdolabına koymak için eğilmeden önce haftalık yiyeceklerimi tezgâha yerleştirmeyi bitiriyor.

"Tekrar teşekkür ederim." Kelimeler beni aceleyle terk ediyor. "Size içecek bir şeyler ikram ederdim ama gördüğünüz gibi sadece s t m var."

" ğle yemeği yedin mi, Evangeline?"

Başımı salladım. "Hayır, efendim... Reid'i kastediyorum."

Çenesini aşağı eğiyor. "Deniz mahsull  tacolar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onları seviyorum." Ellerimi ırpıyorum. "Gerçi bu şehirde hiç yemedim."

"Hiç mi?" diye sorar, kaşları dikleşir.

"Hayır. Asla."

Arka cebindeki telefona uzanıyor. "Basil'i arayacağım. Bizi Atlas 22'ye götürmesini söylerim."

"Atlas 22 mi?" Alçak sesle ısıklık çaldım. "O restoranın önünden onlarca kez geçtim ve internetten menülerini inceledim. Her şey çok lezzetli görünüyor."

"Öyle," diye sırtarak beni temin ediyor. "Basil'i şimdi arayacağım."

"Bugün Pazar," diye hatırlatıyorum ona. "Bugün onun izin günü değil mi?" "Basil ben ona çalış dediğimde çalışır."

Tabii ki patronum böyle söyler. Yörüngesindeki herkesin onun ihtiyaçlarına boyun eğmesini bekler.

"Bırakın Pazar gününün tadını çıkarsın." Ellerim kalçalarımın düştü. "Restorana metroyla gidebiliriz."

Şaşkınlık kaşlarını örüyor. "Metro mu?"

"Bu tren çoğunlukla şehrin altından geçiyor ve..."

Kahkahası duvarlardan sekerek küçük evimi dolduruyor. "Metronun ne olduğunu biliyorum, Evie."

"Evie," diye tekrarlıyorum kendimi bildim bileli taşıdığım lakabımı. "Bana yakışıyor, değil mi?"

Bana tekrar baktı. "Belki öyledir ama metro bana uygun değil. Basil'in bugün izinli olmasında ısrar ediyorsan, bir araç çağıracağım."

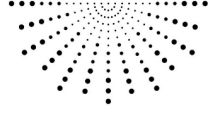
"Bu yaşayabileceğim bir uzlaşma." Banyoya doğru yola çıktım. "Temizlenmek için bir dakikaya ihtiyacım var, sonra tamamen seninim."

Ağzımdan çıkan kelimeleri fark ettiğimde adımlarımın ortasında duruyorum. Reid'in bana baktığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Öğle yemeği bitene kadar benimsin."

Sertçe yutkundum. "Anlaştık."

BÖLÜM OTUZ ALTI

R Bayram

Evangeline'i yemek yerken izlemek saf bir zevkti. Yumuşacık baharatlı karides parçaları ve bir insanın isteyebileceği tüm taze malzemelerle dolu sıcak, yumuşak mısır tortillasından her ısırık aldığında küçük bir inleme sesi çıkarıyordu.

Dün gece Nova'da onun yanına oturdum ve yemek yerken yüzünün profilden görüntüsünün keyfini çıkardım, ama şimdi karşıtımdayım ve olunması gereken yer burası.

"Evlendiğimde Atlas 22'ye sahip olacağım. Düğünüm," diye duyuruyor yanaklarından pembe bir allık akmadan önce.

Bu beni daha dik oturttu. "Evleniyor musun?"

Başını çılgınca iki yana sallıyor. "Hayır, hayır. Yakın zamanda değil. Yani, bir gün. Tabii benim için de uygunsa."

Bunu bildiğim için hissettiğim rahatlama duygusu yersiz ve istenmeyen bir şey. Ondan etkilenmek başka bir şey, ama özel hayatına dair bu yeni keşfedilen merak tamamen ve tamamen berbat.

"Randall ve Lottie'nin düğünü düşündüğüm tek düğün," diye itiraf ediyor. "İkisini de çok az tanıyorum ama duygusal olarak onlara bağlıyım. Düğünlerinin mükemmel olmasını istiyorum."

Bunu ben de istiyorum ama asistanımınkinden çok daha farklı bir nedenle.

Ben devreye girip şirketlerinin stresini üzerlerinden aldığımda mutlu çiftin birlikte başlayacakları hayatın neşesi içinde yüzmelerini istiyorum.

"Randall'ın bekarlığa veda partisi için planladığın eğlenceli bir şey var mı?"

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım Evie'ninkilerle buluşuyor. "Randall bununla ilgileniyor."

"O damat," diye hatırlatıyor bana. "Bunu yapmak sağdıcın işidir."

"Sağdıcın görevi damadın ne isterse yapmasına izin vermektir."

Gülüyor. "Bu da bir yaklaşım."

"Peki ya bekârlığa veda partisi?" İfadeyi yüzümü buruşturarak test ediyorum. "Öyle mi deniyor?"

"Sanırım öyle," diyor. "Lottie'nin hiç arkadaşı yok ve bana söylediğine göre ailesinden hiç kimse düğüne katılmayacak, bu yüzden bekarlığa veda partisi sadece ikimiz için olacak."

Charlotte'un ailesinden uzaklaşması benim için yeni bir şey değil. Bu konuda çeşitli kaynaklardan dedikodular duydum. Charlotte için ideal olmayabilir ama Emmel's'i satın alma planıma tam olarak uyuyor.

Parçalanmış bir ailenin devasa bir iş kararının arkasındaki itici güç olması alışılmadık bir durum değildir. Sizi hayal kırıklığına uğratan insanlarla aranızda mesafe koymanın, sizi hala birbirinize bağlayan tek şeyi terk etmekten daha iyi bir yolu olabilir mi?

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Tabağının yanındaki keten peçeteyi alıp hızla dudaklarına götürüyor.

"Tabii ki."

"Ofis dışında birbirimizi tanımıyoruz." Parmağıyla aramızda daireler çiziyor. "Birinin sağdıcı olduğunu bilmek seni bana daha insani gösteriyor."

İçimden kopan kahkaha tufanı yanımızda oturan insanların başını döndürüyor. "Daha insan mı? Bu da ne demek oluyor?"

Bakışlarını yüzümde kilitli tutuyor. "Dün gece yanında oturduğum adam ve karşımdaki... o, yani sen... ofis dışında çok farklısın Reid."

"İyi anlamda farklı mı?" Kekeleyerek konuşmasına bakılırsa bu sorunun cevabını zaten biliyor olsam da soruyorum.

"Çok iyi bir yol." Bardağındaki son suyu da bitiriyor.

Garsonun biz geldikten kısa bir süre sonra yanına koyduğu su dışında bir şey getirme teklifini reddetti. Daha sert bir şeyler sipariş etmek istedim ama ben de bir bardak su içtim ve şaşırtıcı derecede tatmin ediciydi.

"Ofis dışında farklı mı görünüyorum?" diye soruyor, kaşları kalkık.

Gerçek şu ki, o tamamen aynı. Ondan yayılan sıcaklık her zaman orada. Gördüğü herkese gülümsüyor ve imzası haline gelen kırmızı ruju her zamanki gibi kusursuz.

"Bilmiyorsun," diye dürüstçe gerçeği söyledim. "Bunu iyi bir şey olarak görüyorum, Evie."

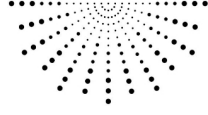
"Öyle mi?" Çenesini yukarı kaldırıyor.

Ben bunu başımla onaylayamadan devam etti: "Ben de bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Vitori'de kimseye senin iyi bir adam olduğunu söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Güzel, çünkü eğer yaparsan seni kovarım."

Dolgun dudaklarında sessiz bir sırıtış gördüğümde şaşırmadım. Hiçbir şey söylemiyor ama bana bakışı çok şey anlatıyor. Onu işe almam konusunda bana güveniyor. Şimdilik güveniyorum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Evie

"HAFTA SONUN NASILDI?" Cleo patronumun ofisine bitişik özel tuvalete giriyor.

"Peki." Lavabonun üstündeki aynada saçımı kontrol ederken ona bir bakış atıp gülümsüyorum.

Bugün işe giderken rüzgar sakindi, bu yüzden düzleştirilmiş saçlarım şimdi de evimden çıktığımdaki kadar muhteşem görünüyor.

Kırmızı ve mavi puantiyeli elbisemin beyaz yakasını düzeltmek için bana birkaç adım yaklaşımadan önce, "Birileri çok mutlu görünüyor," diye yorum yapıyor. "Bu olabildiğince sevimli, Evie."

Parmaklarımı elbisenin eteğindeki kumaşın üzerine sıkıştırıyorum ve ileri geri sallanması için hafifçe hareket ettiriyorum. "Ben de öyle düşünüyorum. Dün alışverişe çıktım ve buna bayıldım."

Alışverişin Past Over'da gerçekleştiğini eklemeye gerek duymuyorum. Orası benim en sevdiğim vintage dükkânı. Dün öğleden sonra Reid ile öğle yemeğinden eve dönerken içeri girdim. Hemen gözüme '*hafif yıpranmış elbiselerin*' olduğu bir raf ilişti.

Hepsi de harika bir fiyata. Üçü arasında karar veremediğim için hepsini aldım. İyi para harcadım.

Bana baktı. "Ayakkabılar da yeni, değil mi?"

Öyle değiller. Buraya taşındığımda onları New York'a yanımda götürdüm. O zamandan beri zamanımın çoğunu dolabımda geçirdiler. Kırmızı rugan, bu yüzden elbiseyle harika görünüyorlar. Cleo'nun yüzündeki onaylayıcı sırıtışa bakılırsa, o da aynı fikirde.

"Eski," diyorum iç çekerek. "Yine de zamansızlar."

"Zamansız olan ne?" Bu soruyu soran derin ses ikimizi de gafıl avladı.

Bakışları benimkileri yakaladığında Cleo'nun gülümsemesi kayboluyor. Tek kelime etmesine gerek yok çünkü yüzündeki panik ifadesi her şeyi anlatıyor. Patronum işe geldiğinde hiç bu tuvalette bulunmamıştım.

"Günaydın Reid," diyorum şok değerini arttırmak için.

İşe yarıyor. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve bu kez sessiz kalmıyor. "Reid?"

"Bu benim adım."

Patronumla yüzleşmek için dönüyor. Hâlâ lavabonun tam önünde durduğum için, görüş alanına girebilmek için sağa doğru birkaç adım atmam gerekiyor.

Bunu yaptığımda, bakışları üzerimde geziniyor ama Cleo'nun aksine, gözleri benimkilere ulaştığında oyalanıyor.

"Neden sana öyle sesleniyor?" diye sorar. "Evie size hep Bay Hunt derdi."

Gülümsememi engellemek için alt dudağımın kenarını ısııyorum. "Ve şimdi bana Reid diyor," diye kısa ve öz bir şekilde cevap veriyor.

"Beş dakika içinde bir toplantın var, Cleo."

"Öyle mi?" diye sorar, sonra bileğindeki saate bakar.

"Oh, kahretsin. Var."

Etrafindan dolanıyor ve bana bir el sallıyor. "Öğle yemeğinde boş olursam sana haber veririm. Belki bir sandviç ya da başka bir şey için buluşabiliriz."

"Evie'nin öğle yemeği planları var," diyor patronum, hem Cleo'yu hem de beni şaşırtarak.

Acelesi olduğunu bilmeme rağmen durup onu sorguluyor. "Neden ona Evie diyorsun? Büyük bir şey oldu, değil mi? Ya da senin bir... olmadığın alternatif bir gerçekliğe düştüm."

Sesi kesiliyor ama Reid cümlesine kaldığı yerden devam ediyor. "Sert popo mu?"

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor ama yüzündeki gülümseme saklanamayacak kadar geniş. "Sen söyledin, ben değil."

"Ben sert biriyim," diye itiraf ediyor. "Özellikle de en iyi yatırım analistlerimizden biri çok önemli bir toplantıya geç kalma yolunda ilerliyorsa."

"Çifte bok," diye mırıldandı. "Ben gidiyorum ama aranızda nelerin değiştiğini öğrenmek istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez," diyor ona bir bakış fırlatırken. "Şimdi git, Cleo."

Onun tavsiyesine uyuyor. Dört inç topuklu ayakkabı giymesine rağmen, gözden kaybolmadan önce ofis kapısına doğru koşar.

"Bana neden Evie dediğini ve benim sana neden Reid dediğimi sormaya devam edecek."

Bay Hunt bana baktı. "Yapmayacak."

Çalışanlarını tanıdığını sanıyor olabilir ama tanımıyor. Cleo bu işin peşini bırakmayacak ve ben de ona Reid'le aynı düğün partisinde olduğumuzu söylemekte bir beis görmüyorum. Cleo'yu benim kadar iyi tanıyan biri olarak, düğünlere bayıldığı için benimle gelip gelemeyeceğini soracağından şüpheleniyorum.

Masama doğru ilerlerken şakacı bir tavırla "Yapacak," diyorum. "Cleo üst düzey bir pozisyona yükselmek üzere. departmanı içinde."

Bu haber karşısında şoke olmuş bir şekilde yüz ifademdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmıyorum. "Ne?"

"Kararı bir hafta önce verdik." Bir avucunu gri takım elbise ceketinin yakasında gezdiriyor. "Baden ve ben maaş koşulları konusunda bir anlaşmaya varamadık ama dün gece anlaştık."

Akşam yemeğinde, bu yüzden öğleden sonra ona iyi haberi verecek."

"Çok heyecanlanacak," diye fısıldıyorum.

"Ona sunduğumuz şartları gördüğünde çok heyecanlanacak," diyor. "Şu anda sahip olduklarından bir adım ilerideler."

"İşe gidip gelmekten bir adım ötesi mi?" Yumuşakça gülüyorum. "Bu ne olabilir ki? Bu binanın çatısına inip her sabah onu bırakan ve her gün işten sonra onu alan özel bir helikopter mi?"

Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Korkarım helikopter yok ama teklifimizi okuduğunda mutlu olacağını düşünüyorum."

"Öyle olacağını biliyorum." Başımı salladım. "Cleo şirket için iyi işler yapıyor. Teklif ettiğiniz her şeyi hak ediyor."

Düzgün adımlarla bana doğru yürüyor. "Bu duyduğum pişmanlık mı? Keşke işe gidip gelirken bir araç ayarlasaydım mı diyorsun?"

Keşke daha yüksek bir yıllık maaş, bir hafta daha ücretli tatil ve öğle yemeği ödeneği isteseydim, ama yaşa ve öğren.

Omuz silkiyorum. "Pişmanlık duygu israfıdır, efendim." "Reid," diye düzeltti beni. "Adım Reid, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Bana birkaç santim yaklaştığında fısıldıyorum.

"Sözleşmenizin vadesi birkaç ay içinde doluyor," diye hatırlatıyor bana. "O zaman şartlarını tekrar gözden geçirebiliriz."

İşte o zaman ona bunun gerekli olmayacağını, çünkü iki yıllık sözleşmem sona erdiğinde Vidori'den ayrılmayı planladığımı söyledim.

Bu kelimeleri kafamda sıralıyorum ki onu kırmayacak bir şekilde söyleyebileyim, ama bunu yapamadan masamdaki telefon çalmaya başlıyor.

Hemen harekete geçtim ve ona doğru koşmaya başladım. Oraya vardığımda, tereddüt etmeden elime alıyorum. "Günaydın. Bay Hunt'ın ofisi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Potansiyel bir müşteri bana patronumla olan

toplantısını bugünden yarına alması gerektiğini
söylediğinde, ben de

omzumun üzerinden bana baktığını gördüm.

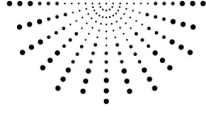
Göz göze geliyoruz ve sonunda bakışlarımı dudaklarına indirdiğimde yumuşak bir gülümsemeyle karşılaşıyorum ve arkamı dönüyorum.

Kendi iyiliği için de benim için de fazla yakışıklı.

Büyük resim planlarımı gözden kaçırmayı reddediyorum.

Onun şirketinde istediğim kariyeri yapamam. Gülümsemesinin beni hayallerimden vazgeçirmesine izin veremem ve kesinlikle ona aşık olamam.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RBayram

Greenwich Village'da kalabalık bir kaldırımda yürürken Evie, "Düğün hediyesi konusunda sana YARDIMCI OLAMAM, Reid," diyor. "Lottie'yi çok az tanıyorum ve Randall'la daha yeni tanıştım."

Randall'ı hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım ve mutlu çifte yaklaşan düğünleri için ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Birine hediye göndermem gerektiğinde yaptığım gibi bu görevi de Bayan Starling'in kucağına bırakacaktım, ancak bu benzersiz bir durum, bu yüzden onu benimle öğle yemeğine davet ederek bundan tam olarak faydalandım.

"Balayı için bir yer ayarladılar mı?" Onu yavaşlatmak için elbisesinin koluna uzanıyorum çünkü şu anda karşıdan karşıya geçiyoruz ve bisikletli bir adam yoluna sadık kalmaya kararlı görünüyor.

İkimizi de kıl payı ıskalayarak yanımızdan vızıldayarak geçti.

"Ne pislik herif!" diye bağılıyor arkasından, sözleri bu şehri herhangi bir günde oluşturan seslerin senfonisi içinde kayboluyor.

Omzunun üzerinden bakma zahmetine girmiyor. Onu duymamış olma ihtimali çok yüksek ve onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değil.

"Beni yavaşlattığın için teşekkür ederim," diyerek utangaç bir gülümsemeyle şükranlarını sunuyor. "Bu bir felaket olabilirdi."

Ya da adam son anda kıvrak bir hamle yapıp kızın etrafından dolanmış olabilir. Bunu asla bilemeyeceğiz, o yüzden başımı salladım. "Sorun değil, Evie."

Sokağın ortasında dururken bana bakıyor. "Öğle yemeği için tam olarak nereye gidiyoruz?"

Şüpheleri var. Bunu onun parlak mavi gözlerinde görüyorum. Sağ irisindeki leylak rengine odaklanıyorum. "Sağ gözün sol gözünden biraz farklı."

Bu onun gülümsemesini tüm yüzünü aydınlatana kadar genişletir.

Tanrım. Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilir?

Sadece yüzünün şekli ya da kemik yapısı değil. Bu o. Onunla ilgili her şey güzel, huzurlu, sakinleştirici bir enerji yayıyor...

Bir kamyon kornası ikimizin de bakışlarını sola çevirdi.

Bu adam Sürüş ve atık YÖNETİM kamyon durduğumuz yerden bir adım ötede durdu ve başını sürücü tarafındaki camdan dışarı çıkardı. "Hey aşıklar! Çekilin!" "Biz sevgili değiliz!" Bayan Starling ona bağıırıyor, ama ona bir dalga ekler.

Kamyon şoförü de aynı şekilde el sallayarak karşılık veriyor ama onunki kapalı bir yumruk ve sadece orta parmağı havada sallanıyor.

"Sana da aynısı, pislik," diye fısıldıyor.

Sesi o kadar yumuşak ki onu duyabilen tek kişi benim, ama bu hoşuma gidiyor. "Ona sen söyle, Evie."

Beni kamyonun yolundan çekip caddenin karşısındaki kaldırıma götürmek için elimi tutmadan önce bana sırtlıyor.

Ona dokunmanın tadını çıkaramadan elimi bıraktım.

"Pickled Dish'e gidiyoruz, değil mi?" Bu sözlerle hafif, esintili bir kahkaha eşlik ediyor. "Hemen köşeyi dönünce."

"Yakalandım." Teslim oluyormuş gibi iki elimi de kaldırıyorum. "Sunduklarını denemek hoşuna gider diye düşündüm."

"Oh, yapacağım." Gözleri büyüdü. "Beni buraya sosisli sandviç almaya gönderdiğinde ne sipariş ettiysen aynısını sipariş edeceğim."

"Ben de aynısından sipariş edeceğim," diyorum ona, köşeyi döndüğümüzde popüler lokantanın kapısının önünde uzayıp giden bir kuyrukla karşılaşyoruz.

"Oh, kahretsin," diye tekrar küfrediyor nefesinin altında. "Görünüşe göre beklememiz gerekecek."

Pickled Dish'in kurucusunun büyükbabamın yakın bir arkadaşı olduğundan bahsetmiyorum. O zamanlar restoran farklı bir isme sahipti ve menü seçimi on ürünle sınırlıydı, ancak yemeklerin kalitesi rakipsizdi.

Sahiplik o zamandan beri bir nesilden diğerine geçti ve Pickled Dish olarak isim değişikliği ile birlikte menü genişledi, böylece sadece uzun süredir müdavimleri tatmin etmekle kalmadı, aynı zamanda yeni dinleyicileri de cezbetti.

Kurucunun torunu olan şu anki sahibine kısa bir mesaj göndererek hattı kolayca kesebilirdim. Bu şehirde ipleri elime almak benim için kolay çünkü sıfırdan sayısız ilişki kurdum. Bunların çoğu büyükbabamın her gün tanıştığı düzinelerce New Yorklu ile kurduğu bağlantılar sayesinde oluştu.

"Sanırım iyi tarafı, beklerken Randall ve Lottie'nin düğün hediyesi hakkında konuşabilecek olmamız."

Ve bunu yaparken ona bakabiliyorum, yani herkes için bir kazan-kazan.

"Dünya kadar vaktimiz var," diye yalan söylüyorum çünkü bir saatten kısa bir süre içinde ofiste toplantım var.

Yüzüme bakıyor. "Gerçekten siz misiniz, efendim?"

Kahkahamı tutamıyorum, o yüzden dışarı salıyorum. Bizimle birlikte sırada bekleyen insanların başını döndürecek kadar yüksekti.

Şakacı bir şekilde omzuma tokat atıyor. "Ne demek

istediğimi biliyorsun. Son birkaç gün güzeldi. Seni dışarıda görmek

benim için ufuk açıcı oldu."

Ona bunun ne anlama geldiğini sorarak kaderi kışkırtmayacağım. Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim.

"Saat 1'de toplantın var," diye hatırlatıyor bana. "Biraz ertelememi ister misin?"

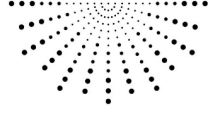
Dikkatinin benden ayrılmasını istemiyorum ama eğer yeniden planlarsa, bu onunla daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyor. "Bak bakalım saat ikide boşlar mı?"

Telefonunu çantasından çıkarırken "Hallediyorum," diye cevap veriyor.

Kısa sürede müşteriyi telefona bağladı. Konuşurlarken bana baş parmağıyla onay veriyor ve sadece onunla geçirmek için fazladan bir saatim olduğunu işaret ediyor.

Bugün çok daha iyi bir gün oldu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Evie

Saat ikiye on beş kala yollarımızı ayırma niyetiyle PICKLED Dish'ten çıkıyoruz. Patronumun finans bölgesinde bir toplantısı var ve ben de bu sabah bana e-posta ile gönderdiği görev listesine devam etmek üzere ofise dönüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunların hiçbirisi şehirde onun için bir şeyler bulma yarışına girmemi içermiyor. Çoğu gün kendimi zaman ayarlı bir çöpçü avındaymışım gibi hissediyorum, bu yüzden bu hoş bir mola.

"Siz çıkmadan önce ofise dönmüş olmalıyım," diyor ama bakışları sol omzumun üstündeki bir şeye takılı kalıyor. "Bu toplantı uzun sürerse, çıkış saatinden önce temasa geçerim."

"*İşten ayrılma zamanı*" benim dünyamda geçici bir kavram. Sözleşmemde iş günümün ne zaman biteceği belirtilmiyor. Bu her zaman Bay Hunt'ın takdirine bağlı olmuştur.

"Altıya kadar dönmeyi düşünüyor musun?" Sanki ofisten genellikle o saatte çıkıyormuşum gibi soruyu ortaya atıyorum. "Neydi o?" Soruyu sorarken elini kaldırdı.

Soru.

Jestin bana yönelik olmadığını biliyorum, bu yüzden omzumun üzerinden bakıyorum ve nefesimin altında küfrediyorum. "Allah kahretsin."

Magnus Brewster yaklaşıyor ve yüzümü görmesini istemediğimden, bir an önce görüş alanından çıkabilmek için vedalaşmayı hızlandırıyorum. Yatmadığımız halde patronuma yattığımızı söylemesine ihtiyacım yok.

Metroda Bay Brewster ile yaptığım konuşmanın bana musallat olacağını düşünmemiştim.

"Sizinle sonra konuşuruz efendim," diyerek yanından geçip yanlış yöne doğru ilerlerken bu sözleri sarf ediyorum.

"Ofis şu tarafta Evie," diye arkamdan sesleniyor ama ben geri dönmüyorum.

Yapamam çünkü yaparsam, eski müşterilerinden birine neden yalan söylediğimi açıklamak zorunda kalırım ve Reid'in Magnus'u bir arkadaş olarak gördüğünü sanmasam da, yaptığı her anlaşılmaya değer verdiğini biliyorum.

Köşeyi dönüp gitmem gereken metro durağına doğru ilerlerken kıkırdıyorum. "Magnus muhtemelen beni hatırlamıyordur bile. Böyle erkekler bir kadını gözden kaybeder kaybetmez unuturlar."

Masama yaklaşıırken içimde bir beklenti oluşuyor.

Bunun nedeni oturup beni bekleyen e-postaları yanıtlamak için sabırsızlanmam değil. Masamın köşesinde uzun pembe bir vazoda duran kocaman kır çiçekleri buketi başımı döndürüyor.

Patronumla öğle yemeğine çıktığımda orada değillerdi.

Telefonumu ve ofise dönerken aldığım limonatayı masamın üzerine koyarken, parlak renkli çiçeklerin arasına yerleştirilmiş küçük pembe bir zarf fark ediyorum. Titreyen ellerimle ona uzanıyorum.

"Oh, ne o Bu mu?" Cleo'nun ses geliyor
at Ben arkadan. "Söyle Evie. Adı ne ve
nasıl biri?"

Elimde tuttuğum zarfla ona doğru dönüyorum. "Ne?
Kim?"

"Aynen öyle." Başını sallıyor. "Nasıl biri ve daha da
önemlisi, kim o?"

Çiçeklerin kimden geldiği hakkında hiçbir fikrim
olmadığı için omuz silkiyorum. "Emin değilim."

"Birden fazla erkekle mi görüşüyorsun?" Tüm yüzü
geniş bir gülümsemeyle ışıldıyor. "Büyük şehirde genç ve
bekar olmana bak."

Gülüp geçiyorum. "Ben bundan çok uzağım."

"Aç ve kimden geldiklerine bak," diye teşvik ediyor
zarfı işaret ederken. "Ya da açmadan önce kimden
geldiğini umduğunu söyleyebilirsin."

Bunu bir saniyeden fazla düşünmeme gerek yok çünkü
umarım patronumdan gelmişlerdir.

Bu o kadar zorlama bir düşünce ki, bir kahkaha attım.

"Neyin var senin?" Cleo kolumu sıkarken soruyor.
"Fotoğrafta bir adam var, değil mi?"

"Sanırım annemden gelmişler," diyorum, bana hiç çiçek
göndermemiş olmasına rağmen.

Annem çiçek almayı çok sever ama iş çiçek
göndermeye gelince, parayı bir restoran için hediye
kartına ya da Metrocard'ıma yatırmak üzere nakit paraya
yönlendirmeyi tercih eder. "Sen olmaz Biliyorum
kadar sen çatlakve mühür üzerinde o
zarf."

Çiçeklerin bir erkekten gelmediğine ikna olarak
tırnağımın ucunu mührün altına sokup kırıyorum. Kartı
kaydırarak çıkarır çıkarmaz basılı metni okuyorum.

Gelmiş geçmiş en iyi nedimeye.

Umarım bunlar gününüzü aydınlatır.

Sevgiler,
Lottie

Cleo karta bakmak için yaklaşıyor, ben de işini kolaylaştırıp kartı ona doğru çeviriyorum.

"Baş nedime sen misin? Gelin eski bir arkadaşın mı?"

"Yeni bir arkadaş," diyorum. "Yirmi yıl içinde eski bir arkadaş olma potansiyeline sahip."

Hafif bir kahkaha atıyor. "Tüm kalıcı dostluklar bir yerden başlamak zorundadır."

Haklı, ben de başımı salladım. "İşe gitmem gerek."

"Ogre ile biraz konuşmam gerek." Beni geçip Bay Hunt'ın boş ofisine bakıyor. "Nerede o?"

Umarım artık Magnus Brewster ile konuşma mesafesinde değildir. Her şey plana uygun giderse, Bay Hunt toplantısına koşturmadan önce iki adam Pickled Dish'in dışındaki kaldırımında kısa ama samimi bir görüş alışverişinde bulundu.

Cleo'ya, "Gün bitmeden dönmüş olur," diyorum. "Bay Hunt'tan sizi aramasını istememi ister misiniz?"

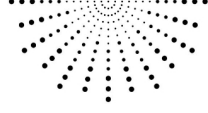
"Şu anda burada ve hiçbir telefona cevap vermeyecek." Bay Hunt'ın sesi Cleo'nun arkasında belirmeden önce bana ulaşıyor. "Şimdi benim ofisime, Bayan Starling."

Uh oh.

Patronum ofisine doğru giderken yanımızdan geçip giderken Cleo bana bakıyor. Uzaklaşmadan önce yaklaşıp fısıldıyor: "Sana Bayan Starling demeye geri döndü. Bu iyi bir şey olamaz."

Bariz olanı işaret ettiği için ona teşekkür etme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, çiçeklerden gelen kartı masama koyuyorum, iki avucumu elbisemin eteğine yerleştiriyorum ve Reid'i ofisine kadar takip edip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

R Bayram

EVANGELINE, BREWSTER İLE YATTI.

O siktiğimin götünü sikti.

Pickled Dish'in dışında bir roket gibi havalandığında, bunun işe geri dönmeye hevesli olmasından kaynaklandığını düşündüm.

Çok yanılmışım.

Magnus'un bize doğru geldiğini gördüğü için hızla gözden kayboldu ve onun *buluşmalarını* ya da her ne haltsa onu gündeme getireceğini biliyordu.

Magnus onu hemen tanıdı. Bana bağırma mesafesine geldiğinde ağzından çıkan ilk kelimeler "O tatlı küçük şeyi becerdim" oldu.

Neredeyse yumruğumu çenesine indirecektim ama bir şekilde kendimi tutup ellerimi pantolonumun ön ceplerine soktum ve "Asistanımla yattın mı?" diye sordum.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu soru daha çok bir suçlama gibi geldi çünkü iki eli de havaya kalktı ve bana sırtıtarak cevap verirken tam bir adım geri gitti. "Şu senin mavi gözlü güzel esmer

az önce konuştuğunuz kişi asistanınız mıydı? Kırmızı ruju çok güzel, değil mi?"

Haklı olduğu için, o konuşmaya devam ederken başımı sallayarak durdum, "Onunla bir tur daha atmayı çok isterim. Belki bir ara onunla konuşmak için ofisinize uğrarım."

Telefonumdan ses gelmemesine rağmen gelen bir arama varmış gibi davranmadan önce konuyu aylar önce onunla yaptığım anlaşmaya getirdim.

İşte o zaman Bayan Starling'in peşinden fırladım. Köşeyi döndüğümde gözden kaybolmuştu.

Basil'i hızlı bir şekilde aramam, ondan birkaç dakika sonra ofise dönmem için yeterli oldu, her ne kadar o daha önce başlamış olsa da.

Masasının üzerinde duran limonata bardağını suçluyorum. Yarıları dolu ve içinde hala buz var, demek ki buraya gelirken onu almak için bir mola vermiş.

Hemen yanında kocaman bir buket rengarenk gül varken limonatayı nasıl fark ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Eğer bunları ona gönderen Magnus ise, sanırım kafam patlayabilir.

"Bayan Tabbert toplantınızı erteledi mi?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

"Hayır," diye tersliyorum. "Burada işimiz bittiğinde bunu yapacaksın."

Bakışları bileğindeki saate düşüyor. "Belki de şimdi yapmalıyım. Toplantının birkaç dakika önce başlaması gerekiyordu. Zamanında gelmezsen nasıl davrandığını bilirsin."

Nasıl anladığını bilmiyorum çünkü Eunice Tabbert toplantılarımıza geç kaldığımda bana karşı hiçbir zaman hayal kırıklığını dile getirmez. Bunu her zaman bir e-posta ya da telefonla asistanıma iletir.

Evie'ye attığı birkaç öfkeli e-postayı ve asistanımın ustaca verdiği yanıtları okudum. Ayrıca Evie'nin Tabbert's Shoes'un sahibiyle telefonda nasıl konuştuğuna da kulak misafiri oldum.

Bu işi Eunice'in elinden alma şansını ne kadar istesem de, şu anda başka bir şeye daha ihtiyacım var.

An.

Cevaplar.

Soruların hepsi asistanımın Magnus Brewster'la neden soyunduğuyla ilgili.

Onun güzel vücudunu hiçbir şey örtmeden görme düşüncesi çok fazla. İkisinin birlikte olduğu görüntüyü kovmak için başarısız bir girişimde bulunarak avuç içlerimi göz çukurlarıma gömüyorum.

"Başınız mı ağrıyor, efendim?"

Bana Reid demesini hatırlatmalıyım ama şu anda bunun bir önemi yok. Magnus Brewster'ın aletinin ona dokunduğu gerçeğinin ötesinde her şey önemsiz.

Ellerimi bıraktım ve yüzünü ona döndüm. Gözleri karşıdan gelen farlara bakan bir geyik kadar geniş. O çok masum, saf ve açıkçası Brewster gibi bir piç için fazla iyi.

Bir elini alnında gezdiriyor. "Sanırım bunun ne hakkında olduğunu biliyorum."

Bunu, Magnus'u yaklaşıırken gördüğünde bir şimşek gibi fırladığının teyidi olarak kabul ediyorum. "Devam et."

"Bunu yapmadan önce, bana kişisel sorular sorma izniniz olmadığını belirtmem gerekir mi?" Doğal olarak uzun olan kirpiklerini kırıştırıyor. "Bunun sözleşmemde olduğunu hayal meyal hatırlıyorum." Bunu kontratına koyan salak benim. Baden ve Vance'i kişisel işlerimden uzak tutmak için yapmıştım ama şimdi beni kıcımdan ısırmak için geri geliyor.

Harika. Sadece harika.

Magnus ve onun arasında ne olduğunu ve daha da önemlisi ne zaman olduğunu en azından biraz açıklığa kavuşturmak için lanet olası kuralımın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Ayrıca sözleşmesinde herhangi bir müşteriyle oynaşmasını yasaklayan katı bir madde var. Benimki de dahil olmak üzere her sözleşmede var, çünkü en iyi arkadaşlarım bunda ısrar e t t i .

Aslında bu girişimi başlatmaya hazırlanırken aldığımız ortak bir karardı. Hiçbirimiz işin batmasını istemiyorduk çünkü aletlerimizi pantolonlarımızın içinde ve müşterilerden uzak tutamıyorduk.

Söyleyecek başka bir şey bulmakta zorlanırken "Doğru," diye mırıldanıyorum.

Magnus'un yanıldığını ve kırmızı ruj tutkunu nefes kesici bir esmerle daha yattığını anlamamı sağlayacak bir şey.

"Yine de kişisel bilgiler sunabilirim" diyor. "Sözleşmem bu konuda bir şey söylemiyor."

Sanki her şeyi itiraf edecekmiş gibi hissederek, bunu gerçekten isteyip istemediğim konusunda kendimle savaşıyorum.

Becerildiklerini onaylamanın hissettiğim her ne haltsa onu hafifletmeyeceğinden şüpheleniyorum. Sanki bir çimento kamyonu göğsümün üzerine park etmiş gibi. Nefes alamıyorum, nabzım hızla atıyor ve Norbeta'nın emekli olduğu gün bana şaka hediyesi olarak aldığı "*sakinleştirici ayıya*" yumruğumu geçirme isteği duyuyorum.

Aslında üç parçalı gri bir takım elbise giymiş bir oyuncak ayı, ama ona göre, eğer bu lanet şeye sarılırsam, tüm kaygılarımı kovalayacak.

Gözümün ucuyla gördüğümde tek hayal edebildiğim, Evie'yi becerdiğini söylediğinde Brewster'ın yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış.

"Hangi kişisel bilgileri vermek istiyorsun, Evangeline?" Soruyu sıkılmış dişlerimin arasından ısırarak çıkarıyorum.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bay Brewster benden bahsetti mi?" "Evet," diye kısa ve öz cevap veriyorum.

"Aslına bakarsanız, siz tek konuştuğu şey."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben de bundan korkuyordum."

Patron ve çalışan ilişkimizin sınırlarını zorlayarak çizgiyi biraz aşıyorum. "Nedenmiş o?"

Boynunun arkasını kaşımak için uzanıyor. Doğal olarak, kolunun hareketi elbisesinin önünü sıkıyor. Elbisenin kumaşı göğüslerinin üzerinden geçerken geriliyor.

Göğüsleri.

Magnus onları gördü ve dokundu. Büyük ihtimalle meme uçlarını emmiştir.

"Birlikte yattığımızı söyledi mi?" diye soruyor. Sözlü bir yanıt verebileceğimden emin değilim, başımı sallıyorum.

Uzun bir iç çekti. "Yatmadık. Onun gibi biriyle asla yatmazdım."

Az önce söylediklerine yanıt olarak sorulmak için yalvaran en az birkaç soru var ama ben şu anda yanıtını almam gereken soruyu soruyorum. "Onunla yatmadın mı?"

Gözle görülür bir şekilde titriyor. "Tanrım, hayır. Benim tipim değil ama bir sabah metroda bir kadınla övünüyordu. Adı Julie'ydi. Onu nasıl becerdiğini anlatıp duruyordu."

Şok olmuş bir sessizlikle ona bakıyorum. Brewster ve başka bir kadınla ilgili olsa da sikişmekten bahsettiğini duymak nabzımın hızlanmasına yetiyor.

"Özür dilerim," diye uysalca özür diliyor. "O kelime ağzımdan kaçtı ama o sabah metroda defalarca kullandığı bir kelimeydi."

O konuşmaya devam ederken ben de sessiz kalıyorum, "Onu telefonda duydum... yani, o sabah trendeki herkes onun biriyle Julie'yi çivilediği sırada nasıl çığlık attığını konuştuğunu duydu. Bu çok saygısızcaydı. Julie'nin kim olduğunu bilmiyorum ama onun yerinde olsaydım bir grup yabancının defalarca geldiğini bilmesini istemezdim."

Hafif bir kahkaha atıyor. "Dikkatinizi çekerim, Bay Brewster onun bir sürü orgazm yaşadığını iddia eden kişi. Dayanamadım ve ona söyledim..."

"Ona ne söyledin?" Sesi kesilirken zorluyorum.

"Sesini tanıdım çünkü birkaç ay önce sizinle konuşmak için ofisi aramıştı.

Sonra da ona bir kez seviştiğimizi ve yatakta iyi olmadığını söyledim."

Yüksek sesle gülüyorum.

"Tekrar özür dilerim efendim ama birinin ona haddini bildirmesi gerekiyordu." Gülümseyerek başını sallar. "Julie'nin gerçek bir insan olduğundan bile emin değilim, ama eğer öyleyse, umarım yaptığım şeyi takdir eder."

"Eminim eğer gerçekse, biliyordur."

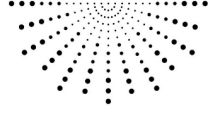
Gözleri parlıyor. "Bay Brewster bunları size daha önce onu gördüğünüzde anlatmadı, değil mi?"

Başımı salladım. "Bana seni becerdiğini ve bir tur daha istediğini söyledi."

Ağzı kaşlarını çatıyor. "Bunların hepsine hayır. Magnus Brewster'la yatmak benim asla gerçekleşmeyecek listemde. Onun gibi bir adamı öpmem bile."

"Benim gibi bir adamı öper miydin?" Ağzımdan kaçırdım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Evie

Hayır, duyduğumu sandığım şeyi duymadım.

Bay Hunt'ın bana onun gibi bir adamı öpüp öpmeyeceğimi sormasına imkan yok.

Birkaç hafta önce olsa cevabım çok yüksek sesle ve anında "Hayır!" olurdu.

Şimdi, emin değilim. Dudakları çok öpülebilir gibi görünüyor. Dolgunlar, tam doğru şekildeler ve pembenin çok cazip bir tonu var.

"Neydi o?" Aslında ne söylediğini tekrar etmesini istiyorum çünkü işle ilgili olabilirdi ve bu şirketin gördüğü en iyi yönetici asistanı olma serimi bozmak istemiyorum.

Bana yaklaşıyor, ama daha bir şey söyleyemeden ofisinin kapısı açılıyor ve eski yönetici asistanı içeri dalıyor.

Her zamanki gibi harika zamanlama, Norbeta.

Elinde bir tabak kurabiye var. Bulunduğum yerden çikolata parçacıklı gibi görünüyorlar. Fırında çok fazla zaman geçirmişler gibi kokuyorlar.

Bunu bir daha yapmamam gerektiğini bilecek kadar Norbeta Pittman'ın kurabiyelerinden tattım.

"Evie!" Beni mutlulukla selamlıyor. "İkinize de ikram getirdim. "

"Harika," diyorum aşırı pişmiş kurabiyeler için toplayabildiğim kadar coşkuyla. "Bir tane de ben alayım."

Başka bir şey söylememe gerek yok çünkü Norbeta tabaktaki en büyüğünü alıp bana ikram ediyor.

Minnettarlıkla başımı sallayarak kabul ediyorum.

"Teşekkür ederim."

"Son lokmanın tadını çıkarın," diye öneriyor. "Sorun olmazsa yakışıklı huysuzla yalnız konuşmam gerekiyor."

Ofise her geldiğinde, Reid'i tanımlamak için seçtiği bir kelime vardır. Her zaman bugün olduğu gibi bir iltifatla başlar.

Yakışıklı huysuz. Akıllı

huysuz.

İş meraklısı yengeç.

Her zaman Reid'in ona karşı zaafı olduğu için bundan kurtulduğunu düşünmüşümdür. Bana verdiği saçma görev listelerinden herhangi birini tamamlamak için şehirde koşturduğunu hayal etmek zor. Bu Norbeta'nın işleri rekor sürede bitirebileceğini düşünmediğim anlamına gelmiyor. Yapabileceğini biliyorum. Sadece Reid'in ona bana olduğu kadar sert davrandığını sanmıyorum.

"Bayan Tabbert'i arayıp toplantınızı yeniden planlayacağım," diyorum patronuma. "Sonra da beni bekleyen e-postalara ve sesli mesajlara yanıt vermeye başlayacağım."

"Teşekkür ederim Evie," diyor yumuşak bir ses tonuyla ve ayak parmaklarımla kıvrılmasına neden oluyor.

"Masanızın üzerindeki çiçekler nefes kesici," diyor Norbeta. "Arkadaşın baş nedimesi olduğun için sana teşekkür etmek için böyle bir buket gönderiyorsa, düğündeki çiçeklerin neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum."

Norbeta'nın çiçeklerle birlikte gelen kartı okumasına şaşırdığımı söyleyemem. Hâlâ herhangi bir şeyin

Masamın etrafındaki her şey onun için mübah. Muhtemelen ona kendi işine bakmasını hiç söylemediğim içindir.

"Çiçekleri Charlotte mu gönderdi?"

Reid soruyor. Onunla kısa bir süre göz göze geliyorum. "O gönderdi."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bildiğim iyi oldu." *Neden? Bunu bilmek neden iyi?*

Elimdeki kurabiyeye bakıyorum. "Tekrar teşekkür ederim, Norbeta."

"Sorun değil." Tabaktan bir kurabiye daha kaydırmadan önce sırtıyor. "Patronumuz bunu alabilir. Bayan Tabbert'i aradıktan sonra neden geri kalanını dinlenme odasına götürmüyorsun?"

İş arkadaşlarım vasatın altındaki unlu mamuller için beni asla affetmeyecekler, bu yüzden tabağın yanına Norbeta'nın ikramı olduğunu açıklayan bir not bırakacağım. "Ben yaparım."

Dönüp ofisinden çıkmadan önce patronuma bir daha bakmıyorum, söylediğini duyduğumu sandığım sözler hâlâ aklımdan çıkmıyor. Ofis kapısını arkamdan kapatır kapatmaz sırtımı kapıya yaslayıp başımı sallıyorum.

Reid Hunt bana asla onu öpüp öpmeyeceğimi sormazdı ama bu soruya cevap veremeyeceğim anlamına gelmiyor. Patronum söylediğim her şeyi duyuyor gibi görüldüğü için gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum.

Onun gibi bir adamı öperdim.

Aslında, şansım olsa onu anında öperdim.

"BU BERBAT." Baden ağzındaki küçük kurabiye parçasını kağıt peçeteye tükürdükten sonra kahve makinesinin yanındaki çöp sepetine atıyor. Kurabiyenin geri kalanı da onu takip eder.

"Norbeta yaptı," diyorum ona, kurabiye tabağının yanına bıraktığım kartta açıkça belirtilmiş olmasına rağmen.

"Pastacılık dersleri aldı." Gülümsüyor.

"Norbeta mı yaptı?"

Gülüyor. "Teknik olarak, Reid emekli olduktan bir ay kadar sonra onun aşçılık dersleri almasını ayarladı. Derslere gittiğini kesin olarak söyleyemem."

"Sanırım hayır." Sırıtiyorum. "Yine de çabası için ona A verirdim." "Çok nazıksın." Bir fincana kahve dolduruyor. şüpheli saatler önce demlenmiş. "Bunları o mu getirdi, yoksa Reid mi seni gönderdi?"

Bu adil bir soru, çünkü patronum geçmişte beni Norbeta'nın dairesine unlu mamulleri ya da ödünç verdiği kitapları almaya göndermişti, çünkü aynı gerilim romanı sevgisini paylaşıyorlardı.

"O getirdi." Kurabiyelere bakıyorum. "Şu anda Reid'le birlikte."

"Buranın gitmesine izin veremez." Bütün hafta buzdolabında duran küçük bir kartondan kahvesine biraz krema koyuyor.

"Bunun ekşi olmadığına emin misin?" Durduğu yere yaklaşıyorum, krema kutusunun kontrolünü ele geçirmeye hazırım, böylece koku testi yapabileceğim.

Bunu kendisi yapıyor. "Güzel kokuyor."

Yine de buzdolabına geri koymak için kutuyu ondan alıyorum. "Norbeta'yı çok iyi tanımıyorum ama ondan hoşlanıyorum."

"Onu çok iyi tanıyorum ve hâlâ seviyorum," diye şaka yapıyor. "Reid için aileden biri gibi."

Bu bana Lottie'nin onun için çalıştığını fark etmeden önce Reid'in ailesi hakkında söylediklerini hatırlattı. Anne ve babasının öldüğünden haberim yoktu. Bu düşünce neredeyse gözlerimi yaşartıyor çünkü annem ve babam öldüğünde darmadağın olacağımı biliyorum.

Baden takım elbise ceketinin yakalarından birini çekiştiriyor. "Yakında şehrin öbür ucunda bir toplantım var, o yüzden gitmem gerekiyor. Şirketin geri kalanını o kurabiyelerin acısından kurtar, Evie. Onları şimdi çöpe atarsan kimsenin haberi olmaz."

Gülüyorum. "Bileceğim."

Bana bakıyor. Gri gözleri yüzümü dikkatle inceliyor. "Sen benim olabileceğimden çok daha iyi bir ruha sahipsin ve sonsuza kadar Reid'in yönetici asistanı olmak için fazla iyisin."

"Sonsuzluk çok uzun bir zaman," diye fısıldıyorum.

Ona nihai hedefimin Fortune 500 şirketlerinden birinde pazarlama alanında çalışmak olduğunu söylemek istiyorum. Baden'in de Reid gibi bu şehirde sayısız bağlantısı var ama Vidori'den bir yıl içinde ayrılmayı planladığımı itiraf edersem patronuma söyleyecektir.

Bunu kesinlikle biliyorum.

"Gerçekten de öyle." Sırıttıyor. "Şirketteki mevcut rolünüzün ötesinde bir gelecek hakkında konuşmak isterseniz kapım her zaman açık. Cleo küçük bir pozisyonda başladı ve hayallerinin ötesinde bir pozisyona sıçramak üzere."

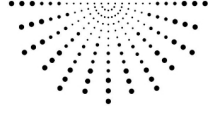
Başımı sallıyorum çünkü neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. "Bunu kendine sakla." Şakacı bir sallamayla beni uyarıyor parmağının ucuyla. "En azından bugünün sonuna kadar."

Omzumun üzerinden atıyormuş gibi yaptığım bir anahtarla dudaklarımı kilitliyormuş gibi yapıyorum.

"O hayali anahtarı nereye attıysan Norbeta'nın kurabiyelerini de oraya at." Kıkırdıyor. "İş arkadaşların bunun için seni sevecek."

Beni zaten seviyorlar. Yani, çoğu seviyor. Bay Hunt'ın bana karşı ne hissettiğini tam olarak bilmiyorum. Aşk olmadığını biliyorum ama benden hoşlanıyor olma ihtimali var ve bunun harika bir asistan olmamla bir ilgisi olmadığından şüphelenmeye başlıyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

R Bayram

Günümü bölen sadece bir beklenmedik ziyaretçi değil. İki kişi.

Basil'in cipi Norbeta'nın içinde olduğu halde kaldırımdan kalkarken, Randall'ın ofisimin bulunduğu binanın dışında durduğum yerden en fazla yirmi adım ötede bir taksiden indiğini görüyorum.

Bütün gün bana henüz yanıtlamadığım mesajlar gönderdiğinden, burada olmasına şaşırmadım.

"Reid!" diye sesleniyor, ona doğru baktığımı görür görmez. "Selam dostum. Nasılsın?"

Gülümsemeden edemiyorum. *Bu dostluk* lakabı biz çocukken bir beyzbol sahasında doğdu. Farklı takımlarda olduğumuz için dayanışmamızı göstermek amacıyla bulduğumuz ortak bir lakaptı.

Ben kimseyi vuramayan bir atıcıydım. Randall topa bile vuramazdı ama oyunu severdik.

"Hey, dostum," diyorum, kelimelerin bunca yıldan sonra nasıl hissettirdiğini test ederek.

Bunu umursadığımı söyleyemem.

Bu onun yüzünde kocaman bir gülümseme yaratıyor.
"Harika, değil mi?" "Harika olan ne?" Sağa bakıyorum
ve sabit

kaldırımdaki yaya akışı.

"Bu şehir." O da beni takip ediyor ve benim baktığım
yöne bakıyor. "Bu hayat. Arkadaşlığımız."

O kadar uzun süre ihmal edilmişti ki, sağdıcı olmamı
istediği gün yeniden bağlantı kurduğumuzda sanki uzak
tanındıklarımız gibi hissettik.

"Her şey harika," diye onaylıyorum başımı sallayarak.
"Bütün gün seni görmezden geldiğim için mi buradasın?"

"Öyle mi?" Şok olmuş gibi davranıyor. "Ben sadece bir
ya da beş müşteriyle meşgul olduğumu sanıyordum."

"Ya da altı." Kıkırdıyorum. "Kahve içmek için
zamanım var. Köşede iyi sayılabilecek bir kafe var."

Saatine bir göz atıyor. "Bir saat kadar boşum. Bugün seni
neden takip ettiğimi tartışmak için yeterli bir süre."

Yürümeye başlaması için gideceğimiz yönü işaret
ediyorum. Tartışmanın Azelius ve ülke çapında başarılı bir
spa zincirine devretme arzusu üzerine yoğunlaşacağını
umuyorum.

Bu sektördeki bağlantılarımdan herhangi birine
ulaşmak için erken olur, ancak olası bir satış fikrini bana
attığı an için telefon numaralarını hazır tutuyorum.

"Yakalayıcı olarak yedek kaldığın ve o çocuğun sopayı
yüzüne vurduğu zamanı hatırlıyor musun?" Başını sallıyor.
"İki gözün morarmıştı ve burnuna kaç dikiş atılmıştı?"

Burnumun kenarında beyzbol sopasının değdiği yeri
ovuyorum. "Sadece bir tane."

Yakalayıcı maskesi takmam gerekiyordu, ama net
göremiyordum, bu yüzden tüm sonsuz küçük çocuk
bilgeliğimle, tam top bana doğru koşarken maskeyi
yüzümden yırtıp attım. Sopadaki çocuk topu savurdu ve
ıskaladı. Ben de kaçtım.

ama sopayı hayal kırıklığıyla yana fırlattığında sopa gözlerimin ortasına isabet etti.

Bu benim yakalayıcı pozisyonundaki ilk ve son seferimdi. "Harika zamanlardı." Kıkırdıyor.

"Senin için, belki." Omzunu okşadım.

"Şu halimize bak." Benim takım elbiseme bir göz attıktan sonra bakışlarını kendi giydiği gri elbiseye çeviriyor. "Uzun bir yol kat ettik, Reid."

Bu bir gerçek, o yüzden başımı salladım. "Yaptık."

"Bugün seninle konuşmak istediğim konu da bu," diyor köşeye yaklaştığımızda.

"Ne kadar ilerlediğimiz hakkında mı?"

"Ve nereye gittiğimizi." Göz kırıyor. "Bana bir kahve ve sandviç aldıktan sonra her şeyi açıklayacağım."

Kafeye yaklaşırken "Tamamdır," diyorum.

Şirketinin yaklaşan satışını idare etmek için ödenecek önemsiz bir bedel. Gelecek benim için her geçen saniye daha da parlak görünüyor.

"Gelecek hafta sonu East Hampton'a gideceğimizi söylemek için bugün beni takip mi ettin?" Her kelimesinden hayal kırıklığı damlıyor, ama Randall bunu fark edemeyecek kadar sersemlemiş.

"Evet," diyor *o kadar* geniş olduğu için acıttığına yemin edebileceğim bir gülümsemeyle.

"Bunu bana bir mesajla da söyleyebilirdin."

Bu rastgele bir yorumdan ziyade benim açımdan geleceğe yönelik bir öneri. Bu öğlen kahve randevusunun işle ilgili olduğunu düşünerek umutlanmıştım. Görünüşe göre değilmiş.

"Charlotte bu gece Evie'ye haber verecek," diyor sanki bu son dakika haberi değilmiş gibi. "İkisi Cuma gecesi bizimle orada buluşacak."

Asistanım benimle aynı anda East Hampton'da mı olacak? Aynı lanet evde mi?

Elindeki seramik kupadan bir yudum alıyor. "Bu çok güzel, Reid."

O haklı. Öyle, ama kahve tartışmak istemiyorum. Evie'nin gelecek hafta sonu plajda olması hakkında konuşmak istiyorum ama yapamayacağıma göre iş konuşmayı tercih ederim. Onunkini satın alabileceğimi ve ikimizin de kârlı çıkacağını biliyorum.

"Gelmeleri için birkaç arkadaşımı da davet ettim." Kıkırdıyor. "Gerçi hepsi erkek, yani yanında bir kadın getirmek istersen, çekinme."

"Evie istediğim tek kadın."

Hayır, bekle.

"Öyle demek istemedim," diye geçiştirmeye çalıştım. "Öyle demek istedim..."

Cümlemin ortasında beni durdurmak için bir elini havaya kaldırdı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Orada olmasını istediğin tek kadın Evie. İşini zevklerinden ayrı tutmayı seviyorsun, bu yüzden Evie'nin şu anda kiminle görüştüğünü bilmesini istemiyorsun. Zaten orada olacağına göre, neden yolculuğa başka bir kadın getirerek hayatını zorlaştırasın ki?"

Ha? Asistanımı istediğime dair yorumuma dayanarak bu sonuca nasıl vardı?

Onu istiyorum ama Randall bunu söyleyebileceğim biri değil. Charlotte Rushing'in bir sırrı on saniyeden fazla saklayabileceğinden şüpheliyim ve Randall hâlâ düşündüğüm adamsa, nişanlısından hiçbir şey saklamaz.

"Sorun değil," diyor sanki bir sorun varmış gibi. "Cuma günü benimle gel, istersen Cumartesi öğleden sonra şehre geri dönebilirsin. Cumartesi günü saat altıda Manhattan'da olması gereken bir arkadaşım var. Çıktığın kişiyle akşam yemeği için seni zamanında geri getirecektir."

Biriyle görüştüğüm sonucuna nasıl vardığını bilmiyorum ama tek ihtiyacım olan East Hampton'a kısa bir yolculuk, o yüzden başımı sallıyorum. "Ben de varım."

"Güzel." Fincanından bir yudum daha aldı. "Geldiğin için mutluyum. Birlikte geçirdiğimiz günlerin anılarını

çocuktuk."

Bu anıların çoğunu o kadar uzun süre gömülü tuttum ki, şimdi onları ortaya çıkarmak bana bir mezarı kazıyormuşum gibi geliyor. Bir anlamda öyle.

Telefonuna bir göz attıktan sonra, "Bunu kısa kesmem gerekecek," diyor. "Kaçırmamam gereken bir toplantım var."

Azelius'un önerilen satışıyla ilgili bir şeyse, kaçırın benim, ama ağzımı kapalı tutuyorum ve ayakta kalmaya çalışıyorum.

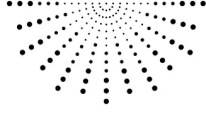
"Sağdıçım olmayı kabul ettiğin için tekrar teşekkürler, Reid." Göğsümün ortasına vurdu. "Bunu ne kadar takdir ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, dostum."

Kıkırdıyor. "Bu Hamptons gezisi hepimiz için iyi olacak. Belki Evie bundan sonra sana yeni bir gözle bakar. Sana ne demişti? Cehennemden gelen bir patron olduğunla ilgili bir şey."

Evie'nin Charlotte'a benim hakkımda söylediklerini hatırlayınca gülümsemeden edemiyorum. "Mucizeler her gün gerçekleşiyor. Sanırım bekleyip göreceğiz."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evie

"Bütün bir hafta sonu için East Hampton'a mı gidiyoruz?" Parktaki banktan atlayıp bir daire çizme isteğimi dizginlemeye çalışarak soruyorum.

"Sahilde muhteşem bir ev." Lottie iki kez göz kırptı. "Kulağa bizim için mükemmel bir hafta sonu kaçamağı gibi geliyor."

Gerçekten öyle.

Hamptons'a hiç gitmedim. New York'a taşındığımda planımın bir parçası da sahilde tatil yapmaktı. Hamptons en üst nokta olabilirdi ama henüz oraya ya da Manhattan yakınlarındaki herhangi bir plaja gidemedim. Görünüşe göre önümüzdeki hafta sonu bu durum değişecek.

"Cuma akşamı arabayla gideriz." Ona aldığım limonatadan bir yudum aldı. "Yani, nasıl yapacağımı bilmediğim için biri bizi götürecek."

"Var," diyorum. "Ama arabam yok."

Küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Bana söylendiğine göre, bu şehirde bir arabayı bir yılığına park etmek, bir araba satın almaktan daha pahalıya mal oluyormuş."

Muhtemelen bu konuda haklı. Ben toplu taşıma araçlarını ve ara sıra taksiye binmeyi tercih ediyorum, bu yüzden park ücretlerini ya da araba fiyatlarını hiç araştırmadım.

"Her neyse, Randall bizim için tüm bu düzenlemeleri yapacak."

Tabii ki yapacak. Randall nişanlılığın hedefleri olduğunu kanıtlıyor. Tek umudum, bir erkek diz çöküp bana evlenme teklif ettiğinde, Randall gibi nişanlılığımızla ilgili her küçük ayrıntıyla ilgilenmesi.

Limonatamdan bir yudum aldım. "Görünüşe göre bikini alışverişine çıkmam gerekiyor."

Yorumumdaki alaycı tonu anlamasını bekliyorum ama onun yerine bana göz kırıyor. "Gerek yok. Bedenleri tahmin etmekte çok iyiyimdir, bu yüzden sana Liore'den bir demet sipariş ettim."

Liore Lingerie mağazasına sadece bir kez adım attım. Şehre geldikten birkaç gün sonraydı. Manhattan'daki hayatım için birkaç yeni sütyen ve külot almak için içeri girdim ve son satış için işaretlenmiş ürünlerinden oluşan bir çantayla çıktım.

Yeni sezon ürünleri raflarda olduğu için indirimli olduğundan şüpheleniyorum, ancak derin indirimli fiyatlarla bile bana birkaç yüz dolara mal oldu.

O zamandan beri geri dönmedim.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, her ne kadar yaptığı için sonsuza dek minnettar olsam da.

Kişisel mayo koleksiyonum iki uyumsuz bikiniden ve gençliğimden beri giydiğim sarı bir tek parçadan oluşuyor. Bunların hiçbirisi vücudumda harika durmuyor.

"Liore yeni mayo serisini piyasaya sürdü," diyor bana. "Londra'daki bahar şovlarındaydım. Her şeyi en ön sıradan gördüm."

Annemin küçükken sürekli kıskançlığın yakışsız olduğunu hatırlatmasına rağmen, Lottie'nin sadece birkaç ay önce Londra'da bir defileye katıldığını öğrenince içime bir kıskançlık saplanmasına engel olamıyorum.

"Plaj kaçamağımız için mayolarıma bakmaya başladığımda, onların tüm sevimli takımlarını hatırladım ve bizim için bir online alışveriş çılgınlığına giriştim."

"Teşekkür ederim, Lottie."

Bu sefer tüm dikkatini bana veriyor. "Bir şey değil. Senin için seçtiğim şeyi seveceğini düşünüyorum."

"Biliyorum," diyorum dürüstçe. "Yanıma birkaç güneş elbisesi ve sandalet alacağım."

"Güneş kremi unutma." Yolda koşan bir grup çocuğa bakıyor. "Central Park'ı ya da New York'u bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bu şehre aşık olmak çok kolay."

Bana doğru bir bakış attı. "Bu şehirde aşık olmak da çok kolay."

"Bu konuda uzman olan sensin." Plastik limonata bardağımı onunkinin yanına vuruyorum. "Bu şehirde sadece aşık olmakla kalmadın, yakında burada evleniyorsun."

"Çok yakında." Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. "Lafı açılmışken, hadi gidip düğün ayakkabısı alalım."

Tam o anda ayağa kalkıyorum. "Düğünde giymemiz için bize ayakkabı almıştın zaten. Paris'teydi, hatırladın mı?"

Bir parmağını alnının ortasına vuruyor. "Doğru ya. Unutmuşum. Prova yemeği için ayakkabı alalım."

"Giyebileceğim ayakkabılarım var." Elini tuttum. "Benim için zaten çok şey yaptın."

"Onlar sadece ayakkabı, Evie." Gözlerimin içine bakmak için geri çekilmeden önce bana kocaman sarılıyor. "Uzlaşalım."

Gülümsüyorum. "Uzlaşmak mı? Nasıl?"

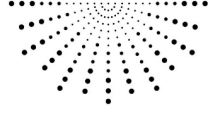
"Ben prova yemeği için ayakkabı bakacağım, sen de en çok hangisini beğendiğin konusunda bana dürüstçe fikrini söyleyeceksin."

Bunun nasıl bir uzlaşma olduğunu bilmiyorum ama ben varım. Bu gece yapacak bir şeyim yok, o yüzden onun ayakkabı alışverişi çılgınlığına eşlik etmek kulağa eğlenceli geliyor.

Ben parktan çıkan patıkaya doğru bir adım atamadan kolunu belime doluyor. "Eğer onsuz yaşıyamayacağın bir çift ayakkabı bulursan, onları sana almama izin vereceksin. Anlaştık mı?"

Lottie'yi uzun zamandır tanımıyorum ama onunla tartışmanın, savaş ne olursa olsun sadece benim kaybetmemle sonuçlanacağını biliyorum. "Anlaştık."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

R Bayram

CEHENNEMDEN GELEN BİR HAFTADAN BAHSEDIYORUZ.

Aylardır peşinde olduğumuz üç anlaşma son beş gün içinde bir araya geldi. Bu da toplantılarda ve masamdan uzakta geçirdiğim saatler anlamına geliyordu.

Başka bir deyişle, her gün Evie'ye bakmak için sadece birkaç dakikam vardı ve bu hafta sonunu nasıl idare edeceğimizi tartışma şansım yoktu.

Bugün ofisten ayrılmadan önce bunu yapmayı umuyordum ama öğleden sonraki bir toplantıdan döndüğümde masası boştu. Baden asansörden inip bana Evie'nin bir buçuk saat erken ayrılmak istediğini söyledi ve yoğun bir görüşmenin ortasında olduğum için ona izin verdi.

Baden elinde Vance ve onun davetiyesiyle geldi. Haftayı kutlamak için bu akşam Nova'ya yemeğe gitmek istediler ama ben East Hampton'a gidiyorum.

Randall bizi öğle vakti götürmesi için bir minibüs ayarladı ama ben o gün ofisteki işimi bitirdikten sonra Basil'in beni götürmesini sağlayarak bu tekerlekli sirkten vazgeçtim.

Sorduğumda yüz ifadesinden başka planları olduğunu anladım ve ona normal aylık maaşının dört katı tutarında bir ikramiye gönderdim. Bunu o karşımda dururken yaptım, böylece bankasından gelen para yatırma mesajını gördüğünde gülümsemesinden yayılan sevince tanık oldum.

Pazartesi günü ayrıntıları muhasebeye bildireceğim.

"Pazar günü sizi almamı ister misiniz, efendim?" Basil, çocukken iki hafta geçirdiğim sahil evine yaklaştığımızda sordu.

Kız kardeşim ve büyükannem evi gördüklerinde çılgılık attılar. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük ev olduğu için ben şaşkınlıktan sustum. Bunun ötesinde, arkasındaki okyanus manzarası hayranlık uyandırıcıydı.

Büyükannem o tatilin çoğunu büyükbabamın da bizimle birlikte orada olmasını dileyerek geçirdi ama işi nedeniyle Manhattan'da kaldı. Melody ona sahilde bulduğu deniz kabuklarından oluşan bir koleksiyon getirmişti.

O lanet şeylere altınmış gibi değer verirdi. Öldüğü güne kadar cebinde her zaman en az bir tane taşırdı.

"Yarın," dedim Basil'e. "Beş ya da altı gibi diyelim."

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Yirmi dört saatten daha az bir süre var."

Zamanı nasıl söyleyeceğimi biliyorum, bu yüzden yorumu görmezden geliyorum.

Randall arkadaşlarından birinin arabasıyla geleceğini ve onunla Manhattan'a dönebileceğimi söylemiş olsa da, bunun gerçekleşeceğine güvenmek istemiyorum. Planlar değişir, ama benimkinin değişmesini istemiyorum.

Basil ipucunu alır ve konuyu değiştirir. "Yıllardır böyle olmamıştım. Ya sen?"

"Uzun zaman oldu," diyorum, ayrıntılara girmeden. "Pek bir şey değişmiş gibi görünmüyor."

Geceyi geçireceğim ev hâlâ ben çocukken boyandığım açık mavi tonunda. Panjurlar o zamanki gibi bembeyaz ama sanırım bunun nedeni düzenli olarak yeniden boyanıyor olmaları.

Basil cipi garaj yoluna yönlendirdi ve park etti. O koltuğundan kalkıp aracın etrafını sarana kadar ben kapıyı açmış oluyorum.

Ne giydiğimi zaten görmüş olmasına rağmen bana bir kez daha bakıyor. "Daha rahat bir görünüm hoşuma gitti, efendim."

Kot pantolon, mavi düğmeli gömlek ve bütün gün üzerimde taşıdığım lacivert takım elbise ceketi. Elimdeki deri çantaya sadece gerekli eşyalarımı koydum. Bu yolculuk benim için kısa ve tatlı olacak. Sağdıç ben olabilirim ama Randall'ın davet ettiği diğer adamlar muhtemelen benim yıllardır olduğumdan daha iyi arkadaşlar.

"Reid!" Randall kırmızı şortu ve üzerinde yıllar önce sattığı fırının logosu bulunan beyaz tişörtüyle evin ön kapısından çıkıyor. "Başardın."

"Yapacağımı biliyordun."

Kıkırdıyor. "Daha çok bunu umuyordum. Acil bir iş durumunun planlarınızı bozup bozmayacağından emin değildim."

Komşu evler epey uzakta olduğu için sessizlik havayı dolduruyor.

Basil boğazını temizleyerek konuşmayı keser. "Hepsi bu kadarsa, efendim, şimdi şehre geri döneceğim."

"Hepsi bu kadar," diyor Randall, ben daha tek kelime edemedim. "Reid yarın arkadaşım ile birlikte geri dönebilir ya da isterse Pazar günü bizimle birlikte parti minibüsüne binebilir."

Basil bir kıkırdamayı öksürükle bastırıyor. "Bay Hunt ile Manhattan'a dönüş yolculuğu için ayarlamaları çoktan yaptım."

"Tabii, her neyse." Randall'ın elinde içki yok, ama sözlerindeki hafif geveleme bana birden fazla içki içtiğini söylüyor.

Saat neredeyse sekiz olduğuna göre, yolda birkaç kadeh içmek için fazlasıyla vakti olmuştur ve buraya geldiğinden beri de birkaç kadeh içmiştir.

Basil'in gözü benimkine takıldı. "Sadece bir mesaj uzağınızdayım, efendim."

Satır aralarını okuyabiliyorum. Bu bekarlığa veda partisinden erken ayrılmam gerekirse diye Basil telefonuna yakın olacak.

"Bıraktığın için teşekkürler Basil."

Minnettarlığımı nadiren maddi olarak gösterdiğim için gözleri büyüdü. "Rica ederim, Bay Hunt."

Bununla birlikte, SUV'a geri döndü ve beni yönetici asistanıma durmadan bakmadan önümüzdeki yirmi iki saat boyunca askerlik yapmanın bir yolunu bulmaya bırakarak gitti.

"İçeri gel," diyor Randall, kapıyı işaret ederek. "Herkes havuz kenarında takılıyor."

Stratejik olarak zaten burada olup olmadığını sormadan önce Bayan Starling'in bikinili kısa bir görüntüsü aklımdan geçiyor. "Herkes kim?"

"Pete, Linus, Kyle," diye adını hiç duymadığım adamların isimlerini sıralıyor. "Şuradaki Jimmy'nin arabası. Dediğim gibi Reid, yarın onunla gidebilirsin. Basil'i araba yolculuğundan kurtarır."

Kapalı garaj kapılarından birinin yanına park etmiş siyah BMW'ye bakıyorum.

"Charlotte burada mı?" Asıl sormak istediğim soruyu geçiştiriyorum. Evangeline'in burada olup olmadığını öğrenmek istiyorum, bu yüzden nişanlısını soruyorum çünkü arabayla birlikte geldiklerini varsayıyorum.

Omzuma vurarak kıkırdıyor. "Charlotte'u henüz çok iyi tanıımıyorsun ama bir yere gitmek için toparlanmasının sonsuza kadar sürdüğünü göreceksin. Bir saat içinde burada olurlar. Görünüşe göre bir araba kiralamış ve onları Evie götürecektir."

Gülümsüyorum. "Evie araba kullanabiliyor mu?"

Yüzümü inceliyor. "Onu da nişanlımı tanıdığın kadar iyi tanıyor gibisin."

Bu konuda haklı ama bunu kabullenmeyeceğim. "İkisini de tanıyacak kadar uzun kalmıyorsun. daha iyi." Gülüyor. "Yine de buna şaşırmadım. Reid Hunt için her zaman her şey işti ve hiç oyun yoktu."

Eğer itibarım buysa, bunu sorun etmiyorum. Çok çalışmak beni bulduğum yere getirdi ve bu konuda çok az şikayetim var.

"Tabii biraz eğlence ve oyun için erkenden şehre dönmeyeceksiniz."

Basit bir *hayır cevabı* şüphelerini giderecek olsa da bunu cevapsız bırakıyorum.

"Oyunculardan bahsetmişken, öğle yemeğinden önce başlama vuruşu yapacağımızı haber vermek istedim," diyor. "Sadece biz çocuklar."

Evangeline muhtemelen Charlotte ile havuz kenarında takılırken, Randall yarın ben de dahil olmak üzere arkadaşlarını golf oynamaya götürecektir, çünkü buradan çok uzakta olmayan bir saha var. Çocukken Randall'ın ailesiyle oraya gitmiştik. Çok severdi. Ben hayatımı kurtarmak için sopayla topa vuramazdım.

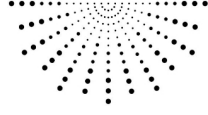
Benim gibi bir adamı öpüp öpmeyeceğini merak ettiğimi ağzımdan kaçırdığımdan beri Evie ile bir dakika bile yalnız kalamadım. Düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan kaçtı. Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Yine de, bir daha olmasına izin veremeyeceğim anlık bir sürçmeydi.

Asistanımı öpmem.

Bu lanet düğün bittiğinde, birbirimizi sadece ofiste görmeye geri döneceğiz. Olması gereken de bu. Bu daha profesyonelce ve sonsuz alkolle bir sahil evinde olmaktan çok daha az tehlikeli.

"Sana şu içkiyi getirelim." Randall eve doğru işaret ediyor. "Önümüzdeki hafta sonuna kadeh kaldırmak istiyorum çünkü bunun asla unutamayacağımız bir hafta sonu olacağını biliyorum."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Evie

Bu lüks SUV'un direksiyonuna geçene kadar araba kullanmayı ne kadar özlediğimi FARK ETMEMİŞTİM. Kaputun önündeki amblem her şeyi anlatıyor. Bu Mercedes, dünyanın en büyük rock grubunun konser düzenini utandıracak bir ses sistemi de dahil olmak üzere tüm zil ve ıslıklarla donatılmıştır.

Lottie müzikten sorumluydu, bu yüzden biz otoyolda yasal hız sınırı içinde ilerlerken telefonundaki çalma listesini SUV'un hoparlörlerinden bangır bangır duyurdu.

Beni "gaza basmaya" teşvik etti ama hız cezasına ihtiyacım yoktu. Ayrıca, camı açıp temiz havayı ciğerlerime doldurarak yolculuk etmekten keyif aldım.

Lottie klimayı açmak istedi ama ben arabayı eski usul soğutmamızda ısrar ettim.

Rüzgâr saçlarının birkaç telini yanağına doğru savurur savurmaz gemiye bindi. Bu, tanıştığımızdan beri onu rahatlarken gördüğüm nadir anlardan biri olabilir.

Düğünü planlamanın onu çok zorladığını biliyorum. Bunun daha çok ailesinin sadece fiziksel yardım değil duygusal destek de sunacak durumda olmamasından kaynaklandığını düşünüyorum.

"Soldaki ilk ev," diyor, her ne kadar açık görüşteki tek ev bir dergideki malikâneye benzese de.

"Orada mı kalıyoruz?" Cipi uzun, dolambaçlı araba yoluna doğru yönlendiriyorum. "Lottie, burası nefes kesici."

"Söyleyeceğim." Hafif bir kahkaha atıyor. "Randall güzel olduğunu söyledi, ama bu yüzyılın yetersiz ifadesi."

Garaj yoluna doğru ilerlerken, garajın önüne park etmiş siyah bir BMW görüyorum. "Bu ev sahibinin aracı mı? Bizi karşılamaya ve malikâneyi gezdirmeye mi geldiler?"

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Bir ev sahibi mi? Ne demek istiyorsun?"

"Burası kiralık bir tatil evi," diye bariz bir şekilde belirttim. "Birinin evi, değil mi? Sanırım kiralamayla ilgilenmesi için bir şirket tutmuşlardır. Hafta sonu için anahtarları teslim etmek üzere bizimle burada buluşacak bir temsilci var mı?"

BMW'nin yanına park etmeye odaklanmak için arkamı dönmeden önce bakışları yüzümde geziniyor.

Motoru durdurur durdurmaz emniyet kemerimi çözüyorum ve döndüğümde onu da aynı şeyi yaparken buluyorum. Saçlarını düzeltmek için bir elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Sanırım bu araba Randall'ın arkadaşlarından birine ait."

Midem kurşun bir balon gibi düştü. "Ne?"

Bana doğru bakmıyor, bu yüzden yüzümde olduğundan emin olduğum şok ifadesini kaçırıyor. "Randall ve arkadaşlarının çoğu bu öğleden sonra şu parti otobüslerinden biriyle geldiler, ama başka bir arkadaşının, Johnny ya da Jimmy ya da J'li bir şey olduğunu söyledi."

Başımı koltuğa yaslıyorum ve gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum. "Anlıyorum."

"Randall ve arkadaşlarının burada olacağından bahsetmiştim, değil mi?"

Gözlerimi açtığımda onun dik kaşlarla bana baktığını görüyorum. "Sen yapmadın."

"Oh, kahretsin." Kıkırdıyor. "Özür dilerim Evie. Bu bekârlığa veda partisi. Birkaç arkadaşıyla tanıştım. İyi çocuklar. Biri evli ama karısı hafta sonu kız kardeşiyle birlikte, o yüzden burada değil."

Başımı salladım. "Tamam."

"Bir diğeri Maryland'de bir kızla uzun mesafeli görüşüyor, o yüzden sınırların dışında." Göz kırıyor. "Sanırım diğerleri bekar ve tabii ki Reid de var, yani..."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Bay Hunt burada mı?"

Bileğindeki pırlanta işlemeli saate bakıyor. "İşten çıkma vakti çoktan geçti, Evie. O Reid. Sadece Reid."

O *sadece* Reid değil.

O benim patronum ve günler önce Magnus hakkında konuşurken onu yanlış duyduğumdan beri öpmeyi düşünmekten vazgeçmediğim adam.

Her ne kadar Reid'in onun gibi bir adamı öpüp öpmeyeceğimi sormasını dilersem de, kulaklarımın bana oyun oynadığını biliyorum. Yine de dudaklarının dudaklarıma değdiğinde nasıl hissettireceğini hayal etmemek imkânsızdı.

"Dünyadan Evangeline'e." Lottie elini omzuma attı. "Hadi içeri girelim ve bu hafta sonunu başlatalım."

O arabadan iner inmez bu kiralık arabayla kaçarak hafta sonunu bitirmek istiyorum ama onun için burada olacağıma güveniyor, bu yüzden bunu yapmalıyım.

Derin bir nefes alarak arabanın kapısını açtım. "Hadi gidelim."

Bu evin dış cephesinin etkileyici olduğunu düşünmüştüm, ancak iç cephesinde hiçbir şey yok.

Uzman değilim, ancak zorlanırsam tasarım stilini modern olarak nitelendirebilirim. Ahşap zeminler açık bir tonda boyanmış. Duvarların tamamı beyaza boyanmış. Tonozlu tavanlar, gözü bir dizi tavan penceresine doğru bir yolculuğa çıkaran büyük ahşap kirişlere sahiptir.

Mobilyalar bej, mavi ve beyaz tonlarının bir karışımıdır. Yemyeşil beyaz çiçek demetleri şeffaf vazolar içinde mekanın her yerine serpiştirilmiş. Yakınlarda yanan mumlar havayı vanilyanın eşsiz kokusuyla dolduruyor.

Burası sıcak bir alan ve eğer evin geri kalanı da içinde bulunduğum odanın ambiyansına benzerse, burası yeryüzündeki cennetten bir parça olabilir.

"Bu güzel yaratıklardan hangisi yakında Bayan Fitzpatrick olacak?" Sadece solmuş bir kot pantolon giyen siyah saçlı bir adam bize yaklaşıyor.

Saçlarının hafifçe dağınık olması ve saat beş yönündeki gölgesinin üst düzey olması açısından yakışıklı. Tam teşhirde oldukları için kaya gibi sert karın kaslarına bir göz atmamak imkansız.

Lottie sol elini havada sallıyor. "Bu benim. Yakında Lottie Rushing-Fitzpatrick olacağım."

Adam kadının elini tutup üstüne yumuşak bir öpücük konduruyor. "Pete Sabatino."

Benim durduğum yeri işaret etmeden önce ona geniş bir gülümseme veriyor. "Bu Evie Starling."

Bakışları üzerimde geziniyor. Kesik kot şortuma ve işten sonra giydiğim kırmızı tişörtüme baktı. Çıplak ayaklarımı bir çift yıpranmış deri sandaletin içine sokmadan önce saçlarımı orantısız bir at kuyruğu şeklinde topladım.

Pete onun elini bırakıp benimkini alıyor ve aynı muameleyi yapıyor ama bu kez dudakları bileğime ulaşana kadar elimin arkasına bir dizi yumuşak öpücük konduruyor. "Parmağında nişan yüzüğü olmadığını fark etmeden edemedim, Evie."

Lottie, "Bekâr ve kaynaşmaya hevesli," diyor.

Kaynaşmaya hevesli misin? Ne zamandan beri?

"Bu ikimiz için de geçerli." Pete gülümsüyor ve bunun onun için iyi bir bakış olduğunu kabul ediyorum. "Daha sonra sahilde bir içki paylaşalım."

Omuz silkiyorum çünkü hiçbir şeye ya da hiç kimseye söz vermiyorum. Bunun bir bekarlığa veda hafta sonu olması gerekiyordu, bir erkekle takılacağım bir yer değil.

Ayrıca, patronumun buralarda bir yerde olması gerekiyor. Pete'in yakışıklılığına ve inkar edilemez çekiciliğine rağmen, Reid'i öpme fikrine hala takılmış durumdayım.

"Evangeline'in daha sonra sahilde bir şeyler içmek için vakti olmayacak."

Bunu kimin söylediğini görmek için sola bakmama gerek yok çünkü bu ayak parmaklarını kıvıran sesi neredeyse her gün duyduğum için her yerde tanıyabilirim.

Pete patronuma bir bakış attı. "Evangeline?"

Lottie ona, "Ona yle diyor çünkü onun için çalışıyor," diye bilgi veriyor.

Başını sallıyor. "Randall sağdıcin nedimeyi tanımasıyla ilgili bir şeyden bahsetmişti. Bunun bir iş meselesi olduğunu fark etmemiştim."

Sonunda Reid'e bakıyorum ve onu bana bakarken buluyorum.

"şu anda işte değil," diyor Pete ona. "Yani, kiminle içki iebileceğini sen belirleyemezsin."

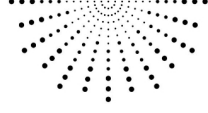
Haklı, ama Reid'in ona daha sonra bir şeyler içmek için zamanım olmayacağını söylemesinin bir nedeni olmalı.

"Bir iş meselesi çıktı," diyor Reid ve bunu otoriter bir ses tonuyla dile getiriyor.

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Bakışları dudaklarıma konmadan önce yüzümde geziniyor. "Bir pazarlıkta bana yardım etmeni istiyorum, Evangeline. Birkaç saatten fazla sürmez."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

R Bayram

Evie, paçaları yıpranmış kot şortu ve omzunda küçük bir delik olan kırmızı tişörtüyle bile bu dünyayı şerefletirmiş en güzel kadındır.

Alkolden bahsetmiyorum çünkü bir damla bile içmedim.

Bu büyük yemek masasındaki neredeyse herkes içti, yönetici asistanım da dahil.

Randall'ın arkadaşlarından Linus'un bardağına doldurduğu kırmızı şaraptan pek hoşlanmadığı belliydi. Tanrıya şükür yüzük parmağında geniş altın bir bant var.

Randall'ın başka bir tanıdığı olan Jimmy'nin de bir ilişkisi var. İlişkide olduğu kadınla görüntülü konuşmuş. Bunu ilk yemek servis edilirken yaptı. Herkesin selamlamak için el kaldırabilmesi için telefonu çevirdiğinde ben katılmadım.

Charlotte kadına düğünde onunla tanışmak için sabırsızlandığını söyleyerek şovu çaldığı için buna gerek görmedim. Telefon Evangeline'e doğrultulduğunda el salladı ve Jimmy'nin kız arkadaşına yumuşak bir merhaba fısıldadı.

Asistanım çekingen ve ağırbaşlı ama yine de kendine özgü kırmızı rujuyla seksi bir siren gibi görünüyor.

"Bu Bandello'nun kırmızısı mı, Evie?" Başını hafifçe sallamadan önce onu bardağına bakarken yakaladığımda masanın öbür ucundan soruyorum.

Öpülesi dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılırken gözleri benimkilere ulaşıyor. "Evet."

Başımı salladım. "Sana başka bir şey getireyim."

O itiraz edemedi ya da başka biri ona yardım etmek için ayağa kalkmadan (*yani Pete*), ben geniş mutfağa doğru yola çıkıyorum.

Çocukluğumda buraya geldiğimden beri bu ev en az bir kez kapsamlı bir tadilatı geçti. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar da bir saray gibi görünüyordu. Yapılan tüm iyileştirmeler benim kitabımda gereksizdi, ancak zenginlerin yakacak parası olduğunda, bunu genellikle tek bir nedenden dolayı yaparlar.

Eşit derecede zengin arkadaşlarını etkilemek için.

Herkesin görüş alanından çıktığımı anladığım anda durup bir elimi mermer tezgahın üzerine koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bunun bir faydası olmadı. Asistanımı bu evde ilk gördüğüm andan beri nabzım hızla atıyor.

Aşık olmuş bir çocuk gibi hissediyorum ama çocuk değilim.

O ruju Bayan Starling'in ağzından öpmek için yanıp tutuşan bir adamım.

"Reid?" Fısıltıyı andıran yumuşak sesi beni tamamen şaşırtıyor.

Döndüğümde onu benden bir adımdan daha az uzakta dururken buluyorum. Nefesimi keskin bir şekilde içime çektiğimde parfümünün yumuşak kokusu beni sarıyor.

Bir daha asla bir güle aynı şekilde bakmayacağım. "İyi misin?"

Benim için endişelenmeyi ona bırak. "Ben iyiyim.

Neden?" "Farklı görünüyorsun." Bakışları ceketimin açık yakasına

Beyaz keten gömleğim solmuş kotuma düşmeden önce.

Bir kolumu dirseğıme kadar kıvırıyorum. "Burası çok sıcak."

Tişörtünün altında sertleşmiş meme uçlarının belirgin hatlarına kısa bir bakış atıyor. "Sanırım klima en yüksek ayara ayarlanmış."

"Olamaz," diye mırıldanıyorum, diğer kolumu kıvrarak.

"Yardım etmeye geldim," diyor bana. "Sanırım Randall'ın övgüyle bahsettiği buzlu çaydan bir bardak içeceğim."

Çok nazik davranıyor. Bir sürahi yıldız buzlu çay yapmakla ilgili bir sürü saçmalık geveledi ve kimse ona bir bardak teklifini kabul etmediği için, biraz alarak onun egosunu besliyor. Yaparken onu izledim. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Tezgâhtan uzun bir bardak alıp mutfaktaki iki adadan birinin ortasında duran çay sürahisine doğru yürürken, "Acı olacak," diye uyarıyorum onu.

"O böyle tarif etmemişti" diyor.

Dudaklarına götürmeden önce dolu bir bardak doldurmasını izliyorum. İlk tadı aldığında yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor.

"Tükür onu," diye öneriyorum, yanındaki lavaboyu işaret ederek.

Tavsiyemi dinlemiyor ve yutkunuyor. "Ben asla tükürmem."

Buzlu çaydan bahsediyor ama lanet olsun ki beynim bunu algılayabiliyor. Tek düşünebildiğim, onu önümde diz çökmüş, hepsini boğazından aşağı alırken hayal ederken, daha sonra duşta boşaltmak zorunda kalacağım yük.

"Hiç tükürmüyorsun," diye tekrarlıyorum alçak bir ses tonuyla.

Onun bakışlar yakalar Benim, ve I
bkz. ve an kulağa nasıl geldiğini fark eder.

"Öyle demek istemedim," diye fısıldıyor. "Gerçi ben de tükürmüyorum."

Bunu bilmeme gerek yoktu ama aynı zamanda bunu asla unutamayacağım.

Gergin bir kahkaha atıyor. "Ç e n e m i kapatmam lazım. Genelde hiçbir şey tükürmem demek istedim."

Bu ukuru istediği kadar derin kazmaya devam edebilir çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum.

Bu bir yalan. Onun durduğu yere bir adım daha yaklaşıyorum.

Geri ekilmiyor. Bakışları bana kilitlenmiş bir şekilde yerini koruyor. Bu adil çünkü gözlerimi ondan alamıyorum.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye soruyor. "Salata sosu mu?"

Tam elini dudaklarına götürmek üzereyken ondan önce davrandım. İşaret parmağım çenesine iniyor.

Hafifçe yukarı kaldırıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Nefesi kesiliyor. "Yüzüme ketçap ve hardal sürdüğüm gün de yüzünde aynı ifade vardı."

Çenesini parmağımla başparmağımın arasına alıyorum. "Bu nasıl bir bakış Evangeline?"

Beni dikkatle inceliyor. "Sanırım kafa karışıklığı ve hayal kırıklığının bir karışımı."

Bundan çok uzak. Karasevda ile karışık bir merak.

"Sanıyorsun," diye tekrarlıyorum o iki kelimeyi. "Neden kafamın karışacağını ve hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünüyorsun?"

Sertçe yutkunur. "Buna cevap vermeyeceğim. İşime devam etmek istiyorum."

Tüm abalarımaya rağmen gülüyorum. "Burası güvenli bir alan. Burada olan her şeyin ofiste size karşı kullanılmayacağına dair söz veriyorum."

Elini önüne doğru uzattı. "El sıkışalım."

Bu adımı atmamız gerektiğini düşünmesi onu eğlendirse de, bunu sadece diğer elimle ona kısaca dokunabileceğim anlamına geldiği için yapıyorum.

Elini tutup bırakmaması için tutarak tam da bunu yapıyorum.

Dokunuşumdan kaçmak istercesine çenesini kaldırıyor ama ben ona bunu yapmıyorum. Onun yerine, cevap vereceğini umarak soruyu ikinci kez soruyorum. "Neden sana karşı kafamın karışık ve sinirli olduğunu düşünüyorsun?"

Alt dudağı titriyor. Bu tam bir titreme değil ama kendini savunmasız hissettiğinin bir işareti. Yine de bastırıyorum çünkü onun bu halini seviyorum, biraz açıkta ve savunmasız. "Anlat bana, Evie."

"Bu bir sır değil." Gülmeye çalışıyor ama ses çok yumuşak, çok kırık ve herhangi bir neşe barındıramayacak kadar zorlama. "Benden pek hoşlanmıyorsun."

Ona bakıyorum, bu sözleri zihnimde tekrar tekrar söylerken işlemeye çalışıyorum.

"Seni kızdırdığımı söyleyebilirim," diye fısıldıyor. "Beni ofisten çıkarmak için sürekli ayak işlerine gönderdiğini biliyorum."

Ona daha da yaklaştım. O kadar yakın ki onu öpmek için sadece birkaç santim hareket edebiliyorum.

Alt dudağını yalıyor ve bakışlarını bir saniyeliğine kaçırıp tekrar yüzüme çeviriyor. "Benden hoşlanmanın bir zorunluluk olmadığını biliyorum. Bana tahammül ediyorsun, bu da bir şeydir, değil mi?"

Sikim kotumun içinde ağrıyor. Onu daha da yaklaştırmak için can atıyorum, böylece ona karşı baskı yapan ana hatlarını hissedebilir ve ona ondan hoşlanmayan bir adam gibi hissedip hissetmediğini sorabilirim.

Onu omzuma alıp kaldığım yatak odasına götürmeden önce öpmek ve sabaha kadar becermek geliyor içimden.

"Söylediğim hiçbir şeyi bana karşı kullanmayacağını söylemiştin," diye hatırlatıyor. "Yani yapamazsın."

Elini bırakıyorum ama benimki yanıma değil kalçasına düşüyor.

Bakışları ona kayıyor. "Reid?"

"Senden hoşlanıyorum," diyorum -hayır- bu iki kelimeyi sıkılmış dişlerimin arasından hırıldayarak söylüyorum çünkü kendimi zor kontrol ediyorum.

Gözleri beni kavuruyor. "Norbeta'yı sevdiğin kadar mı?"

Parmağım şortunun belindeki kemer halkalarından birine takılınca bir kahkaha atıyorum. Onu daha yakına çekiyorum. "Norbeta'yı hiç bu şekilde sevmemiştim."

Dudakları hafifçe aralanıyor ve yumuşak bir ses çıkıyor. "Düşündüğüm gibi mi demek istiyorsun?"

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Randall'ın sesi köşeyi dönmeden hemen önce havada gürlüyor.

İkimizi görmeden önce Evie geri kaçıyor ve ulaşamayacağım bir yere gidiyor.

"Bir bardak buzlu çay aldım," diye anons ediyor böyle standart altı bir içecek için fazla hevesli bir şekilde.

Randall, "Şanslısın," der ve bunu kasteder.

Evie kaçmak için bir fırsat görür ve elindeki buzlu çay bardağıyla tam da bunu yapar.

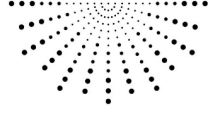
"Bira istiyorum." Müstakbel damat buzdolabına doğru giderken yanımdan gizlice geçti. "Sen de ister misin?"

"Elbette," diyorum ve şu anda hissettiğim ezici hayal kırıklığından eser kalmıyor.

"Pete bu gece Evie'yi çalıştıracağını söylüyor." Başını sallıyor. "Kızı rahat bırak, Reid."

"Bitmemiş bir işimiz var," diyorum dürüstçe. "İçimden bir ses Evangeline'in bu gece benimle birkaç saat yalnız kalmaktan rahatsız olmayacağını söylüyor."

BÖLÜM KIRK YEDİ

Evie

Yemek biter bitmez, kaldığım yatak odasına koşuyorum. Burası hafta sonu için benim teselli yerim. Arabayla gelirken sadece Lottie'yle bir kaçamak hayal ettim. Havuz kenarında dinleneceğimizi, sahilde yürüyeceğimizi ve durmadan onun düğünü hakkında konuşacağımızı düşündüm.

Bu konuda tamamen hemfikir dim ama şimdi tanımadığım ve çok daha iyi tanımak istediğim bir grup adamla iki gün geçireceğim.

Sorun şu ki, o adam benim patronum.

Sırtımı yatak odasının kapısına yaslıyorum ve odaya ilk geldiğimizden daha dikkatli bakıyorum. Bu sadece birkaç saat önceydi ama sanki günler geçmiş gibi hissediyorum.

Oda oldukça geniştir. İçeri girer girmez sol tarafta iki koltuk ve lambalı küçük bir masadan oluşan bir oturma alanı var. Burası okumak için ideal bir yer. Büyük yatağın püsküllü koyu gri başlığı pencerenin yanındaki uzak duvara dayanıyor. Yatağın üzerindeki gri ve beyaz nevresimlerin bir bulut kadar yumuşak olacağını şimdiden biliyorum.

Lottie bu odayı alabileceğimi söyledi çünkü hiç plaj tatili yapmadığımdan oldukça emindi. Bu yorumun bir şaka olduğu açıldı çünkü bugün araba kullanırken yıllardır herhangi bir plaja gitmeyi ne kadar çok istediğimi anlatıp durdum.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması beni ürkütüyor. Kıpırdamadan duruyorum, umarım gelen Reid'den başkası değildir. Eğer o ise, mümkün olduğunca sessiz kalmalıyım ki sonunda pes edip uzaklaşsın.

"Evie?" Lottie'nin sesi kapının diğer tarafından geliyor. "İçeride misin?"

Pete'e bekâr olduğumu ve kaynaşmaya hevesli olduğumu ağzımdan kaçırmak dışında Lottie zararsız, bu yüzden dönüp kapıyı açıyorum. "Selam."

"Hey, sen," diye şarkı söylüyor, sesi şarabın etkisiyle biraz daha yüksek. "Burada ne yapıyorsun?"

Saklanmak doğru cevap, ama ona sorgusuz sualsiz kabul edeceğini bildiğim bir alternatif sunuyorum. "Tazelenmek."

Yavaşça başını sallıyor. "İyi fikir."

Beni geçip banyoya doğru hızla ilerliyor. Daha adımımı bile atmamıştım ama etkileyici ötesi. Pençe ayaklı bir küvet ve ayrı bir duş ana atraksiyonlar.

Giydiği beyaz elbisenin uzun eteği, attığı her adımda ayak bileklerinin etrafında uçuşuyor. Bu, düğün gününde nasıl görüneceğinin bir ön gösterimi.

Lavabonun üzerinde asılı duran büyük aynanın önünde yan yana durana kadar onu takip ediyorum.

"Pete çok tatlı, değil mi?" diye soruyor bir elini saçlarında gezdirirken. "Sanırım senden hoşlanıyor, Evie. Yemekten sonra seni sordu."

Ondan sorularını tekrarlamasını istemeliyim ama Pete'e olan ilgim bir ile on arasında değişmiyor, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Havuzun yanında." Göz kırıyor. "Herkesin o bölgeyi terk etmesini kolayca sağlayabilirim, böylece

onunla biraz yalnız kalabilirsin."

"Hayır," diye o kadar hızlı söylüyorum ki iki kaşını birden kaldırıyor. "Neden olmasın?"

Hemen cevap veremeyeceğim güzel bir soru, bu yüzden blöf yaparak onu da geçiştiriyorum. "Yorgunum. İş için erken kalktım ve sonra da yola çıktım."

Sanki her şey ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını sallıyor. "Bütün bunları Reid'e anlattın, değil mi? Bu gece çalışman gerektiğini söylediğinde şaka yapıp yapmadığını anlayamadım."

Bay Hunt kışına tekmeyi yese bile şakadan anlamaz ama bunu Lottie'ye söylemiyorum çünkü Randall'a tekrarlar ya da doğrudan adamın kendisine gidip patronumun yüzüne karşı espri anlayışı olmadığını düşündüğümü söyleyebilir.

Bu hafta sonu zaten yeterince karışık.

"Reid'e dinlendiğini söylerim," diye teklif ediyor. "Pete'e de haber veririm."

Yatak odasının kapısı bir kez daha çalınca doğruca kapıya yöneldi. Kapıya ulaşmak için beni kenara itti.

Hâlâ banyoda olduğum için, sabaha kadar yanımdaki kapıyı çarpıp kilitlemeyi düşünüyorum.

"Reid?" Lottie'nin sesini duyduğumda en büyük korkum gerçekleşti. "Burada ne işin var?"

"Evangeline'i görmeye geldim."

Kapı pervazından ona bakmayı çok istiyorum ama direniyorum.

"Gerçekten çok yorgun," diyor ona. "Gözlerinin altında büyük torbalar var. Cildi solgun. Büyük E ile bitkinlikten bahsediyorum."

Aynada kendime bir kez daha bakıyorum çünkü *bu da ne?*

Yansımam hiç de fena görünmüyor. Aslında, sanırım Şirin kıyafetim ve at kuyruğumla bir hafta sonu plajı görünümü yakaladım.

Reid, "Onunla sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," diye ısrar eder. "Randall az önce seni arıyordu."

Kapının çarparak kapandığını duymadan önce "Gitmem gerek," diyor.

Beni terk etmenin yolu, Lottie.

"Banyoda olduğunu biliyorum," diye sesleniyor Reid usulca. "Nefes alışını duyabiliyorum."

Tanrı aşkına. Şu süpersonik işitmesi çok sinir bozucu.

Onun görüş alanına girmeden önce kendime son bir kez bakıyorum.

Beni görür görmez dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Randall sözümüzü kesmeden önce sorunuzu yanıtlama fırsatı bulamadım," diyor, sesi alçak.

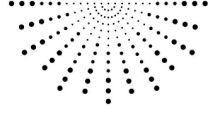
Tam olarak hangi sorudan bahsettiğini biliyorum ama boğazımı temizlemeden önce birkaç adım ileri atarak zaman kazanıyorum. "Ne sorusu bu?"

Elleri sanki içinde bir şeyi zapt ediyormuş gibi iki yanında yumruk olmuş olsa da telaşsız bir tempoyla bana doğru yürüyor. "Hangi soru olduğunu biliyorsun, Evangeline."

Kayıtsızmış gibi davranmak bir işe yaramıyor, ben de başımı sallıyorum. "Benden düşündüğüm gibi mi hoşlanıyorsun?"

Cevabı dudaklarından bir kelime şeklinde çıkmıyor. Bunun yerine aramızda kalan kısa mesafeyi kapatıp bir elini boynumun arkasında birleştiriyor, başımı hafifçe sola yatırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

R Bayram

Öpüşmeyi derinleştirirken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Bana aynı hızda bastırması ve azgın ereksiyonumu hissedebilmesi umurumda bile değil. Her şey onun için. Tüm bunlar onun için - bu ilk öpücüğün yoğunluğu, kalbimin gümbürtüsü ve bir elimi sırtında mükemmel kışına doğru gezdirme ihtiyacı.

Hedefime ulaşır ulaşmaz, takdir dolu bir hırıltı çıkarıyorum.

Aylardır ona dokunmayı düşünüyordum. Şimdi ise, onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Odada sıkıcı bir gümbürtü duyulduğunda bunu benim yerime başkası yapıyor.

Evangeline gözlerimin içine bakabilecek kadar öpüşmemizden geri çekiliyor.

Tanrım, o kadar güzel ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. Onu yatağa atma arzusu çok güçlü. Onun sikime boşalmasını izlemek için servetimin her kuruşunu verirdim.

"Kapıda biri var," diye fısıldıyor, her ne kadar belli olsa da.

Ağzının tadını bir kez daha alıyorum. Onu tekrar öpüyorum ama bu sefer alt dudacağında dişlerimin bir ısırığıyla bırakıyorum.

Parmakları morarmış noktaya gitti. "Ah?"

"Ah?" Kelimeyi onun sorduğı soru olarak tekrarlıyorum. "Acıyor mu, acımıyor mu?"

Hafifçe başını sallıyor, tam o sırada kapıdan bir gümbürtü daha geliyor.

"Beğendin mi?" Onun parmaklarıyla aynı yolu kendi parmaklarımla takip ederek soruyorum.

Tekrar başını sallayarak, dudaklarında durgun bir gülümseme beliriyor. "Evie, iyi misin?" Randall kapının arkasından

Kapı.

"Ne istiyor bu herif?" diye sordum.

"Seni duyabiliyor," diye işaret ediyor.

"O Doğru." Randall ekler ile a Gül. "Açık Kapıya, siz ikiniz. Size bir fikir danışmak istiyorum."

"İşte bir fikir." Kapıyı açıyorum. "Defol." Randall şaka yapıyormuşum gibi güldü. "İyiymi, dostum."

Hışımın yanımdan geçip Evie'nin odasına giriyor ve az önce açtığım kapıyı işaret ediyor. "Kapat şunu, Reid."

Evie başıyla onaylıyor, ben de yapıyorum. Randall'ın bu odada olmasını en son isteyeceğim şey, ama devam ediyorum ve lanet kapıyı çarparak kapatıyorum, ikimizi de onunla birlikte hapsediyorum.

"Ne?" Ona doğru havladım.

Bana attığı gülümseme istenmeyen ve yersiz, ama Evie'nin yüzüne bir tane daha getiriyor, bu yüzden duruşumu yumuşatıyorum ve ona dönüyorum.

"Charlotte'u balayımız için İtalya'ya götürmeyi düşünüyorum."

Evie'nin elleri göğsünün ortasına atlıyor. "Gerçekten mi?"

Oraya sayısız kez gittim ve hiçbirinde onun kadar heyecan duymadım.

"Çünkü gerçek," Randall diyor, tabii ki büyülenmiş tarafından onun coşkusu. "Tabii aklına onun seveceği başka bir yer gelmiyorsa Evie. Hiç balayı fikrinden bahsetti mi?" "Hayır." Bana bir bakış atarken başını sallıyor.

"Bunu konuşmadık."

Her ne kadar konuştuklarını, özellikle de Charlotte'un aile işiyle ilgili olanları merak etsem de, şimdi soru sormanın sırası değil.

Şimdi asistanımla baş başa birkaç dakika daha geçirmenin tam zamanı.

Bu rüya neredeyse anında buharlaşıyor çünkü kapı yine çalınıyor. "Evie? Reid hâlâ içeride mi? Randall'ın beni aradığını söyledi ama onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Randall bana nişanlısını neden yanlış yönlendirdiğimi soramadan kapıyı açtım ve bu partiye istenmeyen bir misafir daha ekledim.

Randall'ı görür görmez, "İşte buradasın," diye mırıldandı. "Bana ihtiyacın var mı, tatlım?"

Randall sanki ona büyük bir iyilik yapmışım gibi bana minnettar bir bakış attı. Sanırım Charlotte'u onu aramak için göreve göndermek o kadar da kötü değildi.

"Sana her zaman ihtiyacım olacak," diyor. "Sağdıcımız ve nedimemizle birkaç düğün detayı hakkında sohbet ediyorduk."

Kollarını kavuşturur ve ayağını yere vurarak kızgınmış gibi yapar. "Bensiz mi? Hiç adil değil."

"Bu bir sır," diye sesini karıştıma ekliyor Evie. "Buna bayılacaksın, Lottie."

Charlotte bir kolunu Evie'nin beline doluyor ve ben anında kıskanıyorum çünkü birkaç dakika önce ona bu kadar yakındım. "Çok mutluyum. Bu nasıl benim hayatım bilmiyorum ama rüya gibi."

Onun adına sevindim çünkü şu anda bir kâbusun ortasındaymışım gibi hissediyorum.

Charlotte bu sözleri bana yöneltti: "Siz ikinizin gitmesi gerekiyor ki ben de Evie'yle vakit geçirebileyim." "Seninle birlikte yapmasını istediğin iş her neyse beklemek zorunda kalacak."

Evangeline ile yapmak istediğim şeyi iş olarak tanımlamazdım. Yine de Charlotte'un daha önce Pete'e söylediğim, bu gece bir pazarlıkta bana yardım etmesi için asistanıma ihtiyacım olduğu yorumuna atıfta bulunduğunu biliyorum. Bu, açgözlü ellerini onun üzerinden çekmek için söylediği bariz bir yalandı.

"Git!" Bu söz Charlotte'un parmaklarını sallamasıyla birlikte Randall'a doğru gönderilir. "Şimdi!"

Onu takip etmemi işaret etti. "Çocuklar aşağıda havuzun oradalar. Hadi gidip onlarla takılalım."

"Yapmayalım," diye karşılık veriyorum ama bana bok atmasın diye gülümsüyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. Uzun bir gün oldu."

"Sağdıç sen olduğun için odanın tamamı sana ait." Randall omzumu okşadı.

Biriyle ikiz olma ihtimalim olduğunu fark etmemiştim. Randall'ın hafıza şeridinde yürüyüşü sırasında, çocukken paylaştığımız yatak odasını işaret etti ve sonra eşyalarımı oraya bırakmamı söyledi.

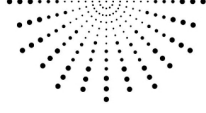
Buranın geçirdiği kapsamlı tadilat sırasında, bir zamanlar o odada bulunan ranzaların bir kral yatakla değiştirilmiş olmasına minnettar oldum.

"Sağ ol dostum." Bu sözlerin, burada olduğum için mutlu olduğuma dair güvence arayan bir parçasını besleyeceğini bilerek sırtıyorum.

Öyleyim ama onun düşündüğü sebepten değil.

Bugün Evangeline'i öptüm ve bağımlısı oldum. Başka bir tat almak için sabırsızlanıyorum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Evie

Patronumu öptükten sonra nasıl uyuyabilirdim ki?

Sıradan bir öpücük de değildi. Benim için öpüşmeyi sonsuza dek değiştirecek olan öpücüktü.

Lottie odama gelmeden önce Randall, Reid ve benim ne konuştuğumuzu anlattırmaya çalışıp başaramayınca iyi geceler dileyip gitti.

Soyundum, banyo yaptım ve sonra tekrar giyindim, ama bu sefer uzun mavi bir güneş elbisesi giydim.

Milford'da yaşarken gardırobumun vazgeçilmeziydi. Manhattan'a taşındığımdan beri sanırım iki ya da üç kez giymişimdir. Bu sabah dolabımın arkasında asılı olduğunu fark ettiğimde onu bavuluma tıktırdım. İyi ki de öyle yapmışım çünkü sahip olduğum en rahat şeylerden biri ve sahilde sakın bir yürüyüş için mükemmel.

Telefonumun saat göstergesine bakıyorum. Neredeyse gece yarısı olmuş. Herkesin hâlâ havuzun etrafında toplandığından ya da evin arka tarafına bitişik büyük ahşap güvertede takıldığından şüpheleniyorum.

Daha önce garaj yoluna girerken, evin yanından sahile inen bir yol fark ettim. Oraya yemek odasındaki sürgülü cam kapıdan ulaşabiliyorum. İçeride kimse olmadığı sürece, mehtaplı yürüyüşüm için fark edilmeden buradan gizlice çıkabilirim.

Telefonumu yatağıma atmadan önce ayaklarımı sandaletlerimin içine sokuyorum. Annemin beni araması için çok geç ve patronum da umarım bu evde bir yerlerde uyuyordur, ondan haber alamayacağım.

Kapıyı bir santim aralıyorum ve dikkatle dinliyorum. Yumuşak bir müzik odama giden koridordan aşağıya doğru akıyor. Sesleri duyabiliyorum ama kısık sesle. Sanki konuşan insanlar geceyi erken bitiren bizler için sessiz kalmaya çalışıyorlar.

Yatak odasından çıkar çıkmaz kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum ve yemek odasına doğru ilerliyorum. İnsanların toplandığından şüphelendiğim geniş oturma odasının yakınında olmadığı için temizim.

Cam kapıyı kaydırarak açıyorum ve gecenin serin havasına adım atıyorum.

Bir esintiyle birlikte tuzlu suyun kokusu anında burnuma çarpıyor. Birkaç saniye hareketsiz durup her şeyi içime çekiyorum.

Temiz hava, günün sıcağından arta kalan sıcaklık ve New York'ta bulunması neredeyse imkânsız olan sessizlik etrafımı sarıyor.

İçimde duygular kabarıyor çünkü Paris'te mini bir tatil yapmış olmama rağmen buna ihtiyacım vardı. Günlük hayatımın dışına çıkmaya ve doğanın her anı belirlediği bir dünyaya adım atmaya ihtiyacım vardı.

Patikadan sahile doğru koşuyorum. Yüksek sesle gülerek sandaletlerimi çıkarıyorum ve ayak parmaklarımın yumuşak kuma batmasına izin veriyorum. Muhtemelen küçük çakıl taşları, kayalar ve deniz kabuklarıyla dolu olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

Bunun için bir ömür boyu bekledim, bu yüzden o.

Tam suya yaklaşırken, olduğum yerde duruyorum.

Uzun boylu bir adam kıyıya yakın bir yerde durmuş, okyanusa bakmaktadır. Üstü çıplak ve sadece koyu renkli mayo giyiyor.

Bakışlarım onun üzerinde kalıyor. Açık gökyüzünde dolunay olduğu için minnettarım. Sırtındaki kasları ve omuzlarının ne kadar geniş olduğunu seçebiliyorum.

Eli, kalçasına düşmeden önce saçlarını karıştırmak için havaya kalkıyor. Kim olduğunu hemen anlıyorum çünkü sinirlendiğinde aynı hareketi yüzlerce kez yaptığını görmüştüm.

"Reid," diye fısıldadım. "Ben Reid."

Aniden döndü. Bana bakması için onu döndüren şeyin saçma işitme duyusu olduğunu söyleyemem. Sesimi ayırt etmesini kolaylaştıracak kadar yakınım.

"Evangeline?" diye soruyor, bana doğru yürürken. "Ne yapıyorsun?"

Ona da aynı soruyu sorardım ama saçları ıslak ve alnından geriye doğru itilmiş. Su damlacıkları göğsünü, kollarını ve bacaklarını kaplıyor. Belli ki gece geç saatte yüzmek için suya dalmış.

"Yalnız yüzmek güvenli değil," diyorum düşünmeden.

Ondan derin bir kıkırdama geliyor. "Artık yalnız değilim."

Başımı salladım. "Suya girmeyeceğim. Çok soğuk ve çok karanlık."

Elini bana doğru uzattı. "Seni güvende tutacağım."

Ona inanıyorum ama yine de gecenin bu saatinde suyun derinliklerine dalma fikri beni korkutuyor. "Hiç sanmıyorum."

"En azından suyun ayak parmaklarına değmesine izin ver." Sesi o kadar çekici ki, uzattığı eli gibi, ben de elimi uzatıyorum.

"Çok uzak değil ama" diyorum.

"Uzak değil," diye tekrarlıyor ve ihtiyacım olduğunu hissettiği rahatlığı sağlamak için elimi sıkıyor. "Yüzebilir misin?"

Başımı sallıyorum ama cevabımı sözlü olarak ekliyorum, "Yapabilirim ama beni bırakma, tamam mı?"

O daha iyisini yapıyor. Hâlâ elimi tutuyor olmasına rağmen, bir kolunu belime dolamak için beni kendine doğru çekiyor. "Seni bırakmayacağım."

Sonsuza dek kelimesi aramızda kalıyor, ya da en azından benim zihnimde öyle.

Düşünce sürecimi hala şarap etkiliyor olmalı çünkü sadece bir öpücük paylaştık ve o benim patronum. Yakın zamana kadar bu adama zar zor katlanabiliyordum. Şimdi, her zaman olduğumuz şeye geri dönmeye nasıl dayanacağımdan emin değilim: bir yönetici asistanı ve onun huysuz işvereni.

Geri çekiliyor, bana rehberlik ediyor. Suyun acı soğuğu ayak parmaklarıma çarpana kadar onun her adımını kendi adımlarımla eşleştiriyorum.

Elimde değil ama titriyorum.

Bu, ondan hızlı bir derin kahkaha patlamasına neden oldu. "Kısa sürede alışacaksın."

Suyun sıcaklığını kastettiğini biliyorum ama yine de açıklığa kavuşturmak istiyorum çünkü onun elini tutmaya alışmak yapabileceğimi bildiğim bir şey. Yapmak istediğimi düşündüğüm bir şey. "Neye hemen alışacağım?"

Sakin dalgalar ayaklarımıza vururken beni kendine doğru çekiyor. "Bu."

"Bu mu?" Yüzünü ve gözlerinde bir şeyle bana nasıl baktığını inceliyorum. Belki eğlence, ya da daha fazlası olabilir mi? *Saygı mı? Saf şehvet?*

"Biz." Bu küçücük kelime, sadece şu konularda çok şey vaat ediyor
İki mektup.

"Biz," diye tekrarlıyorum.

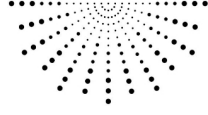
Başını sallıyor. Bu yavaş ve amaçlı bir hareket. Bayan Starling ve patronu Bay Hunt olmaktan çıktığımızı onaylayan bir hareket. Artık sadece Reid ve Evie'yiz, sahilde yalnız iki insanız ve ay ışığı bize olabilecekler konusunda rehberlik ediyor.

Eli çenemi tutmak için benimkini bırakıyor. Yüzümü çizirken başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırıyor.

Böylece gözlerimiz tekrar kilitleniyor. "Beni tekrar öp, Evie."

Bu bir soru ya da emir değil. Bu bir yalvarış, bu yüzden parmak uçlarıma kadar yükselirken usulca başımı sallıyorum. Ağzını benimkinin üzerine kapatmadan önce dili alt dudağının üzerinde kayıyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

R Bayram

ÖPÜŞMEYE HER ZAMAN çok dar ve farklı bir mercekten baktım. Birlikte olduğum kadını ihtiyaç duyduğum ve olmasını istediğim noktaya getirmek için gerekli olmuştur. Açık, alıcı, istekli ve benim ağzımdan daha fazlası için kıvranıyor ya da benim ağzım onunkinden başka yerlerde.

Evie ile durum farklı. Onu öpmek beni tüketiyor. Sahilde ne kadar zamandır b ö y l e olduğumuzu unuttum.

Dilimi ağzına sokarken ve dudaklarını ısırırken çıkardığı yumuşak sesler beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde teşvik etti.

Sikim bir tuğla kadar sert ve bundan daha fazlasını istiyorum, ama şimdilik bu anın tadını çıkaracağım. Bu kadının öpücüğünün hatırası beni sonsuza dek rahatsız edecek.

Hafifçe geri çekildi ve ben hırladım. Hırlıyorum çünkü onun bir yere gitmesini istemiyorum. Bu hafta sonunun geri kalanında aramızda çeyrek santimden fazla bir mesafe olmasını istemiyorum.

"Hayır," diye homurdanıyorum.

Gülüyor. Hafif ve neşe dolu.

En son ne zaman böyle güldüğümü hatırlamıyorum. Eğer bir bahisçi olsaydım, kaygısız mutluluk aşına olmadığım bir şey olduğu için servetimi asla üzerine koyardım.

"Bu kadar komik olan ne?" Elbisesinin çürük kumaşı arasından yemyeşil kışını okşarken soruyorum.

Altında sertleşmiş meme uçlarının hatlarından başka bir şey görebileceğim kadar şeffaf değil. Bakmamaya çalışıyorum ama çok başarısız oluyorum.

"Göğsüme mi bakıyorsun?"

Yüzüne bakmadan başımı sallıyorum. "Elbette öyle."

"Bazen bunu ofiste yaptığını düşünüyorum, ama çok iyi örtbas ediyorsun." Parmağı çenemi buluyor ve bakışlarımız buluşana kadar hafifçe eğiyor. "İşteyken bana bakıyor musun?"

"Bulduğum her fırsatta," diye itiraf ediyorum.

"Ne zamandan beri?" Bu soru onu bir parça eğlenceyle sarmalıyor.

"Seni işe aldığım gün," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Aslında seni işe almamayı düşündüm çünkü çok güzelsin."

Eli omzuma doğru kayıyor. Orada tutuyor, çıplak tenime dokunuyor ve içimde yeni bir ihtiyaç ateşini tutuşturuyor. "Gerçekten mi Reid?"

Bunu sorguluyor olması onun ne kadar çekici olduğunu daha da arttırıyor. Ne kadar nefes kesici olduğunu tam olarak anlamadığını uzun zamandır biliyordum. Onunla ilgili her şey karşı konulmaz, derin düşüncelere daldığı zaman parmağını alnına vurması da buna dahil.

Elini göğsümün ortasına götürüyorum, böylece kalbimin gürültüsünü hissedebiliyor. "Gerçekten mi?"

Gözlerimin içine bakıyor. "Yine de beni işe aldın."

"Kendime bir söz verdikten sonra sana." Kıkırdıyorum çünkü bu söz bu gece milyonlarca küçük parçaya bölündü.

Bakışları elimin beline dokunduğu yere düşüyor. "Şimdi de bana dokunuyorsun."

"Daha fazlasını istiyorum," diye itiraf ediyorum çünkü öpücüğümdeki ihtiyaç bunun kanıtı değilse bile, azgın ereksiyonum bunun kanıtı.

Bu mayo ereksiyonumu hapsedemeyecek kadar dar. Ağrım var ve bunun iyi bir şey olduğunu söyleyemem. "Odama gel, Evangeline."

Dudakları hafifçe aralanıyor ama tek bir ses bile çıkmıyor. Onun yerine, hissettiği her şeyi gözleri ele veriyor. Benimkilere kilitleniyorlar.

Avucunu tekrar içimde hissedene kadar elimi kolunda gezdiriyorum. "Hadi gidelim."

Ben elini çekiştirirken bile ayakları kuma sıkıca basmaya devam ediyor. "Peki ya..."

"Pazartesi mi?" Araya girip sorusunu ya da sorduğunu sandığım şeyi tamamlıyorum.

Başını hafifçe sallıyor. "Hayır, ama bu iyi bir nokta."

En kötü zamanda iyi bir noktaya değinmeyi bana bırakın. Asıl sorusunu bitirmesi için onu zorlayarak bundan kurtulmaya çalışıyorum. "Ne soracaktın? Ne hakkında?"

Alt dudağının kenarını çiğneyerek az önce söylediklerimi tamamen görmezden geliyor. "Pazartesi gününü düşünmüyordum bile, ama bunu dikkate almalıyız. Bu konuyu açtığına sevindim çünkü bunu yaparsak ofiste hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Tüm bunları görmezden geliyorum çünkü iyi bir noktaya değindi, ama bunun hakkında konuşmak falan istemiyorum. Yüzümü onun amına gömmek istiyorum. Bacaklarını ayırmak ve boşalana kadar onu becermek istiyorum ve sonra tekrar boşalıyor.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, korunmayı soracaktım." Buna ruhsuz bir kahkaha ekliyor. "Otuz saniye önce önemli olduğunu hissetmiştim ama bu iş daha fazla uzamadan durup düşünmemiz gerekiyor."

Prezervatifler. Bana prezervatifleri sormak üzereydi.

Bu güzeli sikmeye çok yaklaştım ve her şeyi berbat ettim çünkü hiç sabrım yok.

"Evie!" Charlotte'un sesi karanlığın içinden sesleniyor. "Kayıpsın! Neredesin?"

"Buradayım," diye fısıldıyor Evangeline o kadar yumuşak bir sesle ki Charlotte'un duymasına imkân yok.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Ona bir daha bu kadar yakın olma şansım olmayabilir, bu yüzden müstakbel gelin bizi bölmeden önce bu son birkaç saniyenin tadını çıkarmaya niyetliyim.

"Son bir öpücük," diyor. "Lütfen. O buraya gelmeden önce." Ben dekoşuşturdu aracılığıyla birçok Öpücükler önce ile ama bunun asla bitmesini istemeyeceğim bir şey olacağını biliyorum. Yine de yüzünü ellerimin arasına alıp usulca öpüyorum. O kadar nazik ki inliyor.

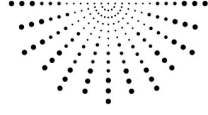
"Evie!" Charlotte'un sesi daha yakın, daha yüksek ve daha telaşlı. "Umarım boğulmamışsındır."

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Ben çıkıyorum, böylece senin cevaplamak istemediğin milyonlarca soru sormayacak."

"Tamam." Başını sallıyor.

İsteksizce onu bırakıyorum ve Charlotte'un Evie'yi sahilde yalnız bulabilmesi için sola ve karanlığa doğru koşmaya başlıyorum.

BÖLÜM ELLİ BİRİ

E_{vie}

MANTIK *seni* asla ~~yata~~ atmaz.

Bu tavsiye ben lisedeyken kız kardeşimden gelmişti. Tracey bir Cumartesi gecesi bizimkilerin evine uğradığında beni burnumu bir tarih kitabına gömmüş halde buldu. Ertesi hafta gireceğim bir sınav için çalışıyordum.

Arkadaşlarından biri benim arkadaşlarımdan birinin ablası olduğu için Tracey kasabanın en varlıklı ailelerinden birinin evinde bir parti olduğunu biliyordu.

Bana kitabı bir kenara bırakmamı, dikkat çekecek bir şeyler giymemi ve partiye gitmemi söyledi.

Güldüm ve ona bunun bana iyi gelmeyeceğini çünkü düşünmem gereken bir geleceğim olduğunu söyledim.

İşte o zaman, hayata her zaman mantıklı yaklaşırsam biriyle yatma olasılığım ile ilgili o değerli bilgeliği söyledi.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o gece ya da lise veya üniversite boyunca çoğu gece seks için derslerimden vazgeçmedim. Diplomaya giden yolu takip ettim çünkü

harika seks dahil hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde beni tatmin edeceğini düşündüm.

Şimdiye kadar sadece iyi seks yaptığım için, harika seksin kendim için planladığım hayat yolundan çıkmaya değip değmeyeceğini hala bilmiyorum, ama bunu öğrenmek istiyorum.

"En kötü ihtimalle beni becerdikten sonra kovar," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Sözleşmemi feshetmek için haklı bir nedeni olmayacağından sözleşmemi ödemek zorunda kalacak."

Aynaya bakmak için yatak odamın bitişiğindeki banyoya giriyorum. "Baden bana iyi bir tavsiye verecek ve Cleo'nun New York'un her yerinde iş bağlantıları var, bu yüzden er ya da geç bir pazarlama pozisyonu bulacağım."

Kendi kendime yaptığım moral konuşması yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

Makyaj çantamı tezgâhın üzerinde bıraktığım yere uzanıp rujumu yeniden sürüyorum. Bunu yapmamalıyım çünkü gecenin bir yarısı ve uyku beni cezbediyor ama Reid de öyle.

Bununla ilgili en büyük sorun, hangi yatak odasında kaldığını bilmemem ve kapıyı çalıp arkasında yarı çıplak ya da belki de tamamen çıplak bir Pete b u l m a k t a n nefret etmem.

Banyodan çıkıp yatağa doğru bakıyorum. Telefonum tam orada. Tek yapmam gereken patronuma bir mesaj atıp odama uğramasını istemek.

Artıları ve eksileri daha fazla tartmak için gözlerimi kapatıyorum çünkü spontanlık ve benim yakın bir ilişkimiz yok ya da bir yabancıнын nedimesi olmaya karar verene kadar yoktu.

Şu anda bunun akıllıca bir hareket mi yoksa büyük bir yanlış adım mı olduğunu söyleyemiyorum.

Bir çan sesi durgun havayı dolduruyor.

Hemen paniğe kapılıyorum çünkü gece geç saatlerde gelen mesajlar nadiren iyi bir şeydir. İleri atıldım ve

Kalbim hızla atarken telefonumu elime alıp yatağa doğru koşuyorum.

Gönderenin adını görür görmez nefesim kesiliyor ve mesajı okuduğumda bayılma korkusuyla yatağın kenarına oturmak zorunda kalıyorum.

Bay Hunt: Sorunuza cevap vermek gerekirse, yanımda prezervatif yok, ama şu anda sizi boşaltmak için sadece ellerimi ve ağzımı içeren en az bir düzine yol düşünebilirim.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Uyuyorum. Uyuyor olmalıyım.

Bu bir rüya olmalı."

Bir rüyanın içinde kaybolduğuma dair tüm düşüncelerim, bir sonraki mesajının telefonumun ekranında belirmesiyle paramparça oluyor.

Bay Hunt: Soracağınızı düşündüğüm soruya cevap verecek olursam, işiniz güvende. Bu hafta sonu ne olursa olsun ya da ne olmazsa olsun bu değişmeyecek.

Tüm bunları düşünürken, kişi listemdeki adını Bay Hunt'tan Reid'e değiştiriyorum çünkü onunla soyunmayı düşüneceksem bile bu bölüme ihtiyacım var.

Doğal olarak, düşüncelerim sahile ve mayosuyla nasıl göründüğüne geri dönüyor.

"Kaybedecek bir şeyim yok," diyorum kendimi patronumla seks yapmanın hayatımı darmadağın etmeyeceğine ikna etmek için. "Bu sadece seks."

Bu son üç kelime kulağa şaka gibi geliyor çünkü henüz seks ve duyguları birbirinden ayıramadım. Hiçbir zaman sadece eğlence olsun diye seks yapmadım. Her zaman bir ilişki bağlamında oldu.

Son mesajında yanıtla tuşuna basıyorum ve yavaşça bir yanıt yazıyorum, parmağımı telefonumun ekranına her dokunuşumda ne yaptığımı düşünüyorum.

Evie: Bir düzine yol mu?

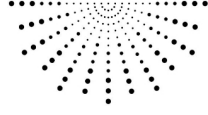
Parmaklarım titreyerek gönder tuşuna bastım. Yanıtı hızlı ve isabetli.

Reid: En azından.

Hayatımı sonsuza dek değiştireceğine şüphe olmayan dört kelimeyi yazmadan önce yatak odasının kapısına bakıyorum.

Evie: Kapım kilitli değil.

BÖLÜM ELLİ İKİ

R Bayram

KAPIM KİLİTLİ DEĞİL Evangeline'in tepkisi, onu boşaltmam için prezervatif ya da aletimin kullanılmadığı en az bir düzine yol olduğunu doğruladığımda oldu.

Aletim şimdiden onun için ağrıyor, ama hayatımda ilk kez, boşaldığımda nasıl hissedeceğimi düşünmüyorum. Tek düşünebildiğim Evie.

Bu gece, onun tekrar tekrar boşalmasını istiyorum. Benim tatminim ikinci planda.

Daha önce hiçbir kadına karşı böyle hissetmemiştim ama bu farklı. Kumsalda öpüşürken bana karşı kıvrınması, onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Ona hiç hak ettiği şekilde bakılmadı.

Çok fazla bastırılmış arzusu var ve ben onu açığa çıkarmak üzere olan adamım.

Sanki ev yanıyormuş gibi yatak odamdan çıktım. Boxer külotumun üzerine bir kot pantolon giymek için fazladan bir saniye ayırdım. Gömlekler ve ayakkabılar şu anda bana hizmet etmiyor, bu yüzden hepsi hala odamda

Çünkü onunla geçirdiğim zamanı hiçbir Şeyin bölmesini istemiyorum.

Koridorun sonundaki köşeyi yavaş bir koŐuyla dönüyorum ve doğruca bir adama çarpıyorum.

Herhangi bir adam değil. Randall.

Bu gecenin canı cehenneme.

nce nişanlısı sahilde olabilecekleri engelledi. Şimdi de yanaklarından süzülen gözyaŐlarıyla bana bakıyor.

Charlotte onun kalbini *kırdıysa*, ben... *ben ne yapacağım?* Kadını çok az tanıyorum ama Randall'ı tanıyorum ve onunla evlenmenin onun için doğru bir hareket olup olmadığını söyleyemem. İlişki dramasıyla ilgili sınırlı deneyimime göre, başkalarının işine karıŐmamak her zaman en iyi yaklaŐımdır.

"Nereden bildin?" diyor boğuk bir hıçkırıkla. "Neyi bildim?" O kadar hızlı tükürdüm ki iki kelime bir olur. "Ne?" diye sorar.

"Neyi nasıl bildim?" Her kelimeyi dikkatle telaffuz ediyorum çünkü bu istenmeyen ve gereksiz tartışmanın artık sona ermesi için beni duymasına ihtiyacım var.

"Seninle konuşmaya geldiğimi."

Hayır. Sadece hayır. Buna ne Şimdi ne de hiçbir zaman ihtiyacım yok. Ona bu geceyi bitirmesini ve iini parçalayan her neyse onun üzerinde uyumasını söylemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken, kocaman bir i çekti. O kadar gürültülü ki yemin ederim evin bu tarafında uyuyan herkesi uyandıracak. Evie evin diğer tarafında uyuyor. Ő a n s l ı y m ı Ő . Onun kanadı buradakinden daha sessiz olmalı çünkü ben Pete'in yanındaki odadayım ve onun Broadway hevesleri var mı bilmiyorum ama son bir saattir gösteri Őarkılarının sözleri kağıt inceliğindeki duvarlardan sızıyor. Plajdan döndüğümden ve kısa süreli

Evie ile karşılaşan Pete, tüm zamanların en unutulmaz müzikallerinden bazılarının en büyük hitlerini seslendiriyor.

Yakın zamanda bu müzikallerden herhangi birine gittiğimden değil. Çocukken birkaç matinede oturmak zorunda kalmıştım ama yıllardır bir Broadway tiyatrosuna adımımı atmadım.

"Charlotte için yeterince iyi miyim?" Bu sözler bir hıçkırıkla birlikte ağzından dökülür.

Tanrım.

"Bu da ne demek oluyor?" Ses tonuma sinirlilik karışıyor. Evie'yi yemeğe götürürken sözümü kestiği için mi, yoksa her zaman sahip olduğu özgüvenden yoksun olduğu için hafifçe kızgın olduğum için mi emin olamıyorum.

Randall çoğu odadaki açık ara en yakışıklı erkektir. Yetişkinlik hayatının büyük bölümünde sadece anne babasının değil, iki ablasının da beklentilerini yönetmek zorunda kalmış, ancak tüm bunları etkileyici bir kibirle yapmıştır.

Benim kadar ukala değildir ama her zaman kendisiyle gurur duymuştur.

"O çok güzel, Reid." Omuzlarımdan tutup beni sarsıyor.

Buna izin veriyorum çünkü ne kadar üzgün olduğunu görebiliyorum. Yanağını okşayarak ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Fena görünmüyorsun, Randall. Yerinde olsam sakallarını keserdim ama onun dışında on üzerinden yedi alırsın."

Çeneme şakacı bir yumruk atmasını bekliyorum ama yine gözleri doluyor. "Sence ben yakışıklı mıyım?"

Olayın ortasına ben atladım, yani bana ait. "Elbette." "O benden çok daha değerli," diye işaret ediyor Dışarı. "O bir servetin varisi, Reid. Lanet olası bir servet. Ben kendim için iyi şeyler yaptım ama onun serveti benimkini cep harçlığı gibi gösteriyor."

Bu, Azelius Spas'ın anahtarlarını Vitori'ye makul bir fiyata verme fikrini ona kabul ettirmek için mükemmel bir zaman olurdu. Ama bunu yapamam. Şimdi olmaz.

"Paranın önemli olduğunu kim söyledi?" Bu sözler benim ağzımdan çıktı.

Ben de Randall kadar şaşırdım. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor, ama yine de sorunun cevapsız kalmasına izin vermiyor. "Sen. Bana her zaman en önemli şeyin para olduğunu söyledin."

Yaptım ve eğer bu konuşma duygusal bir çöküşün eşiğinde olmadığı bir zamanda gerçekleşmiş olsaydı, aynı sözleri ona tekrar söyleyebilirdim.

"Onu seviyor musun?" Bu koridorda beni durdurduğu anda sormam gereken soruyu soruyorum.

"Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediğim kadar," diye itiraf ediyor ve ben de aynı ifadeyi onun gözlerinde görüyorum. Charlotte Rushing'i gerçekten seviyor ve bir an için uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissediyorum.

Randall'ı kıskanıyorum.

Bununla ilgili ilk deneyimim çocukluğumuzdaydı. Okulun ilk günüydü. Okulu bırakma sırasında Randall anne ve babasının ellerine sıkıca sarılırken, büyükannem benden birkaç adım ötede duruyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu çünkü annem ve babamın yanımda olması gerektiğini biliyordu.

Annesinin onun için düzenlediği her doğum günü partisinde bunu tekrar hissettim ve yıllar önce bu sahil evindeyken, ailesi hep birlikte okyanusta yüzmeye gittiğinde, ben büyükannem ve Melody ile kıyıda beklerken bu kıskançlık beni canlı canlı yiyordu.

Hayat bana pek çok açıdan nazik davrandı ama Randall'a davrandığı kadar değil. Charlotte ile nişanlanması da bunun bir kanıtı. Onu o kadar çok seviyor ki, kendi gözünde mükemmel olmadığı için onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor.

"Bir saniyeliğine odama gel." Kolumdan çekiştiriyor. "Charlotte'a düğün hediyesi olarak ne aldığımı sana göstermek istiyorum."

"Belki yarın, dostum." Elini okşadım. "Geç oldu."

"Uzun sürmeyecek," diye söz veriyor. "Bana beş dakika ver, sonra yatağına dönmene izin vereceğim."

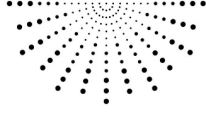
"Üç dakika," diye karşı çıkıyorum ama Evie'nin yatağına gitmeyi planladığımı eklemiyorum.

"Bu bana uyar." Az önce çıktığım koridoru işaret etti. "Sen gerçekten tanıdığım en iyi adamsın, Reid."

Ben değilim. Asla olamayacağım, ama olmayı arzulamadığıma göre, bu benim için sorun değil.

Evangeline'in sahip olduğu en iyi sevgili olmak istiyorum, bu yüzden odasına doğru ilerlemeye başlamasını işaret ediyorum çünkü saat işliyor ve dünyanın en güzel kadını beni bekliyor.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Evie

Patronumun blöfünü gördüm ve şimdi kendimi palyaço gibi hissediyorum.

Reid'e yatak odamın kapısının kilitli olmadığını bildiren o mesajı göndereli neredeyse otuz dakika oldu. Bu ev büyük olabilir ama *o kadar* da büyük değil. Yirmi sekiz dakika önce burada olmalıydı. Yolunu kaybettiyse yirmi beş, ki bu mümkün çünkü evin bu kanadında iki koridor var. Koridorlardan biri benim odama ve Lottie'nin kaldığı yatak odasına çıkıyor. Nişanlısıyla neden sarmaş dolaş olmadığını anlamıyorum ama kendine göre nedenleri olmalı ve bana bu konuda tek kelime etmediğine göre beni ilgilendirmediğini varsayabilirim.

Diğer koridor ise bir başka muhteşem banyoya ve bir film setine aitmiş gibi görünen çamaşır odasına açılıyor. O kadar mükemmel ki, daha önce yatak odamı ararken önünden geçtiğimde fotoğraf çekmek için durdum.

Eğer en küçük çamaşır odası için bile yeri olan bir evde yaşayacak kadar şanslı olursam, çamaşır odasını bu evin çamaşır odasıyla aynı yumuşak mint yeşili tonuna boyayacağım.

oda. Ayrıca sergileme amaçlı birkaç hasır sepet ve bir saat de ekleyeceğim çünkü kim her hafta çamaşır yıkamak için ne kadar zaman harcadığını bilmek istemez ki?

Şimdilik, yaşadığım binanın birinci katındaki eskimiş makineleri kullanmak zorundayım. Bu evde son teknoloji ürünü bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olduğunu bilseydim, yola çıkmadan önce çamaşırlarımı SUV'nin arkasına atardım.

Reid'in fikrini değiştirdiği ya da uyuyakaldığı belli olduğundan, beni boşaltabileceğini söylediği o düzinelerce yoldan birini bile deneyimleyemeyeceğim gerçeğine teslim oluyorum.

Orgazma çok ihtiyacım var, o yüzden bunu kendim halletmeliyim.

Evdeyken, metroda gördüğüm seksi bir adamın ya da en sevdiğim film yıldızının görsel imgesine güvenirdim ama bu gece, patronumun kafasını bacaklarımın arasında hayal edersem çabucak boşalacağımı zaten biliyorum.

Mesajında övündüğü düzinelerce yöntemden en az biri dilini ve amımı içeriyor olmalıydı. Sundress elbisemi çıkardım ve külotumu yatağın yanında yere bıraktım çünkü ne için ikisine de ihtiyacım yok

Yapmak üzereyim.

Günün sıcaklığı hala havada, bu yüzden serin esintiyi içeri almak için pencereyi açıyorum ve beraberinde yaklaşan gök gürültüsünün sesi geliyor. Uyuyor olsaydım beni uyandıracak kadar gürültülü, bu da yapmak üzere olduğum şey için mükemmel bir eşlik olduğu anlamına geliyor.

Kendime dokunurken nasıl sessiz olacağımı biliyorum ama yine de doğanın sağladığı ek gürültü hoşuma gidiyor. Yatağa sürünüp yayılıyorum. Bunu yapar yapmaz meme uçlarım sert noktalara dönüşüyor ve bunun pencereden üzerime vuran serin havayla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Çünkü Reid beni ayağa kaldırmasaydı neler olabileceğini düşünüyorum.

Parmaklarım karnımın üzerinden göbeğime doğru yılan gibi kıvrılıyor. Klitorisime ulaşır ulaşmaz, ritmimi bulurken kalçalarım küçük daireler çizmeye başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve Reid'in elinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum. Çıplak gövdesini ve beni öptüğünde kollarına sarılmanın nasıl bir his olduğunu düşünüyorum.

Daha fazlasını aramak için kıcımlı yataktan kaldırıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Reid'e ihtiyacım var.

"Reid," diye fısıldıyorum adını karanlığa, tam da bir gök gürültüsü daha havayı doldururken.

"Ben buradayım."

Göz kapaklarım açılıyor ve hemen yatağın ayak ucunda duran uzun boylu bir figür görüyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Dik oturuyorum, umutsuzca üzerimi örtecek bir şeyler arıyorum ama nafile. Battaniyenin üstündeyim. Elbisem yerde ve duştan sonra giydiğim bornoz banyodaki bir kancada asılı.

"Benim," Reid'in sesi çırpınışlarımı durduruyor. "Kapı kilitli değildi. Sen buradaydın. Tanrım, Evie. Seni gördüm..."

"Kendime dokunuyorum," diye başladığı cümleyi ben tamamlıyorum.

Soyunmak için hiç vakit kaybetmiyor. Kot pantolonu ve boxer külotu yere düşüyor ve ben bakakalıyorum. Sadece bakıyorum çünkü bu hala bir rüya gibi geliyor ama olmadığını biliyorum.

"Randall beni senden uzak tuttu," diye fısıldıyor, sesinin kenarında çiğ bir arzu var. "Bir konuda düğümlemişti. Sana ulaşabilmem için beni rahat bırakmasını istedim."

Başımı sallayarak vücuduna bakıyorum. Her şey çok etkileyici. Mümkün olan her şekilde güzel bir adam ve elinin sert aletinin üzerinde yumuşak bir şekilde kayması nefes kesici. Odada ışık olmamasına rağmen yüzündeki ifadeyi seçebiliyorum. Bu saf bir ihtiyaç. Beni istiyor en az benim onu istediğim kadar.

"Yere yat," diye emretti. "Şimdi."

Yapıyorum, ne olacağından emin değilim ama bunu çok istediğimi biliyorum. Buna daha çok ihtiyacım var.

"Kendine tekrar dokun," diye fısıldıyor yanımdaki yatağa sürünerek uzanırken.

"Neden?" Tükürdüm. "Sen buradasın."

Bunu bir kıkırdamayla yanıtlıyor, sonra da sikini avucunun içine alarak yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. "İzlemek istiyorum."

Bunu daha önce hiç yapmadım, ama onun için yapmak istiyorum, bu yüzden ihtiyacım olan yere geri dönene kadar elimi gövdemden aşağı indiriyorum. Kıvrımlarımı ayırıyorum ve parmak uçlarımı şişmiş klitorisimin üzerinde gezdiriyorum.

"Çabuk geleceğim," diye fısıldıyorum.

"Bu sefer." Her hareketimi hissetmek için elimi kendi eliyle kapatıyor. "Sen boşaldıktan hemen sonra bu tatlı amcığı yiyeceğim."

Bilmem gereken tek şey bu çünkü bütün gece bunu istedim.

Aletini okşayışını şaşkınlıkla izliyorum. Ben kendimi tatmin ederken gözleri elime kilitlenmişti.

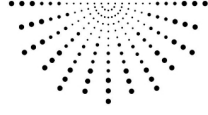
"Göz kamaştırıcısın Evangeline," diyor, parmakları benimkilerle uyum içinde çalışıyor, en hafif dokunuşla klitorisime sürtünüyor.

Elimi onunkinin altından kaydırmaya çalışıyorum, böylece sadece parmakları yarığımın üzerinde olacak, ama o gülüyor ve başını sallıyor. "Bu sefer kendini kurtar. Bu çok uzun bir süre için son kez olacak."

Bana yapacağı tüm kötü şeylerin vaadi, beni uçurumun kenarına göndermek için gereken tek şey. O kadar yoğun bir şekilde doruğa ulaşıyorum ki, bir gök gürültüsü sesi odada yankılanırken haykırıyorum.

Onun da boşalmasını bekliyorum ama boşalmıyor. Bunun yerine, yataktan aşağı kaymadan önce sikini son bir kez okşuyor, omuzlarıyla bacaklarımı ayırıyor ve dilini hâlâ zonklayan amıma daldırıyor.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

RBayram

Onu uyandırmak için Evangeline'in kık yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. Onu saatlerce uyanık tuttuğum için daha fazla uyumasına izin vermeliydim çünkü onu duşta boşaltmak için elimi kullanmadan önce iki orgazm yaşadım.

Üzerimize vuran ılık suyun altına girdikten sonra dizlerinin üzerine çökmeye kararlıydı ama sikimi ağzına alırsa uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.

Onunla ilk kez birlikte olduğumda hemen boşalacak değilim. Onun içine girmek istiyorum ve bunu gerçeğe dönüştürmek için prezervatife ihtiyacım var.

Randall'a ya da üçlü arkadaşlarından birine ellerinde olup olmadığını sorabilirim, ama bu Evie'yle aramızda olanları herkesin bilmesine neden olur ve ben bunu yapmayacağım.

Dokunuşum altında kıvranıyor, bu yüzden parmaklarımı amının üzerinde gezdirmeden önce bu kez sol yanağını öpüyorum.

"Oh," diye fısıldıyor. "Gerçektir."

Bunu yumuşak bir tokatla takip etmeden önce onu usulca ısıırıyorum. "Gerçek olduğuna inansen iyi edersin. Hepsi gerçekti."

Bana bakmak için sol gözünü aralıyor. "Tam bir atıştırmalık gibi görünüyorsun."

Genelde bir kadının böyle bir yorum yapması kaşlarını atmamla ya da eğer ilgileniyorsam sert bir sikişle sonuçlanırdı. Evie'nin alacağı şey bu, ama önce... prezervatif.

Kıını tekrar okşadım. "Döndüğümde üzerimde atıştırabilirsin."

Hafifçe kayıyor, böylece yüzünü tam olarak görebiliyorum. Bu onu kırmızı ruju olmadan gördüğüm ikinci sefer. İlk kez duşta rujunu ağzından öptüğümde görmüştüm.

"Gidiyor musun?" Ağır ağır i geçiriyor.

Onu kendi isteğimle terk ettiğime inanmasına izin vermeyeceğim, bu yüzden alnından usulca öpmek için hareket ediyorum. "Prezervatif almaya."

"Git!" Sırt st dönebilmek için beni hafifçe itiyor. "şimdi git!"

Bakişlarım onun vücuduna düşüyor. Yumuşacık, lekesiz bir ten ve yemyeşil kıvrımlar. Dilimin altında ve parmaklarımın etrafında boşaldığını hissettiğimden beri onu becermek için can atıyorum. Sikimi hemen içine sokmak istiyorum ama korunmak her şeyden önemli, bu yüzden bir kutu prezervatif almak için hızlı bir yolculuk bugün ilk işim.

Tadına bakmak için ağzımı sağ meme ucuna indiriyorum. Dudaklarım etrafına dolanır dolanmaz kalçaları yataktan kalkıyor. "Oh, Reid."

Adımın içinden kaçan yakarış, ağzımı yeni favori yerine geri göndermek için neredeyse yeterli. Onun tadı sarhoş ediciydi. Onu tekrar tekrar yemek mutluluktu.

"Git prezervatifleri getir," diye fısıldıyor inleyerek. "Onları bu gece kullanabiliriz."

Meme ucundan uzaklaşmak için sahip olduğum tüm gücü kullanmama rağmen yaptığım şeyi bırakıyorum. "Bu gece mi?"

Hızlıca başını sallıyor. "Herkes uyuduktan sonra."

Şu andan itibaren en az on altı saat var ve bu da onu becermek için beklemem için tam on altı saat çok uzun bir süre. "Bu geceye kadar beklemeyeceğim."

Gözleri büyüyor. "Herkes kahvaltı ederken ya da havuz kenarında takılırken bunu yapamayız."

"Neden olmasın ki?"

Üst dişleri alt dudağının üzerinde sürükleniyor. "Ben biraz gürültücüyümdür... Çok gürültü yaptığım biliniyor..."

Görünüşe göre asistanım konu seks hakkında konuşmaya gelince biraz utangaç davranıyor ve bu da beni nedense çok tahrik ediyor. Onu zorluyorum çünkü bana söyleyeceği kelimeleri duymak istiyorum - *hayır, buna ihtiyacım var*. "Ne yaparken yüksek sesle konuşuyorsun?"

Göğsüme bastırıyor. "Biliyorsun."

"Söyle" diyorum, iki bileğinden tutup onu yatağa sabitliyorum. Göğsünün üzerinde durup okyanus mavisi gözlerine bakıyorum. "Söyle, Evangeline. Sana ne yaparsam ses çıkaracak mısın?"

"Bana söyletme," diye yalvarıyor. "O gün sana metroda Magnus'u anlatırken ağzımdan kaçtı ama bu onunla ilgiliydi. Benimle ilgili değildi. Bunu yapmadan önce erkeklerle bu konuda konuşmam."

"Benim gibi bir erkekle hiç birlikte olmadın," diyorum kendimden emin bir şekilde. Ayrıca, daha önce boşaldığında yumuşak inlemelerini zaten duymuştum. Kulaklarıma müzik gibi geldi ve eğer bu, sikim onun içindeyken nasıl ses çıkaracağını bir önizlemesiye, duyduğum anda yükümü boşaltacağım.

"Bunu bilemezsin," diye meydan okuyor. "Daha önce de erkeklerle birlikte oldum."

Öyle demek istemedim ve o da bunu biliyor ama bileklerini daha sert bastırıyorum. "Ben..." dediğimde çok gürültü yapacaksın.

Dudaklarına bakarken cümlemin aramızda asılı kalmasına izin veriyorum.

"Ne zaman sen siktir Bana." o fısıldıyor.

"Bu sen Şimdi mutlu musun?"

Onu bırakıyorum, vücudundan aşağı kayıyorum ve dilimin ucunu amının üzerinde gezdiriyorum. "Artık mutluyum. Benim için gel."

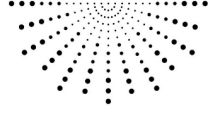
Başımı aşağı doğru iterken elleri saçlarımda kayboluyor. "O zaman gidip prezervatif alacaksın?"

Acele etmeden, acı verecek kadar yavaş bir şekilde yarığının uzunluğunu yalamadan önce tek cevabım başımı sallamak oluyor.

Uzun, yavaş bir nefes alıyor. "Bu gerçekten hoşuma gitti."

Dudaklarımı klitorisine dolamadan önce ona gülümsüyorum. Nelerden hoşlandığını zaten biliyorum ve daha yeni başlıyorum.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Evie

Kiralık cipin anahtarlarını Reid'in ulaşamayacağı bir yerde tutarken, "Sakın kaza yapmayın," diyorum. "Lottie arabayı aldığımızda beni sadece sürücü olarak listeledi."

Anahtarları elimden kapıp güldü. "Bir saat içinde tek parça halinde geri getireceğim."

Mağazanın ne kadar uzakta olduğunu bilmediğim için iç geçiriyorum. "En yakın mağazanın nerede olduğunu araştırdın mı, yoksa prezervatif alabileceğin bir yer bulana kadar amaçsızca araba mı kullanacaksın?"

Bakışları tekrar yüzüme yönelmeden önce bornozuma düşüyor. "Buradan çok uzak olmayan bir benzin istasyonu hatırlıyorum. Son yirmi yılda hiçbir şey değişmediyse, prezervatif satıyorlar."

Parmağımı koluna sokmadan önce zihinsel bir hesap yapıyorum. "On iki yaşındayken o benzin istasyonunda olduğunu mu söylüyorsun?"

Ben elini çekemeden o elimi tutuyor. "Bunu ben söylüyorum."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Geldiği belli, ama bu soru beni çok şaşırttı.

"Randall ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," diye açıklıyor anahtarları kot pantolonunun ön cebine sokarken. "Ailelerimiz yıllar önce burada birlikte tatil yapmıştı."

Bu konuda milyonlarca sorum var ama bir tanesini bile ağzımdan alamıyorum.

"Aslında bu evde kaldık." Yanımdan geçip yatağa ve bütün gece neler yaptığımızın kanıtı olan çarpık çarşafı bakıyor. "O yolculuktan sonra bir daha buraya adım atacağımı hiç düşünmemiştim ama iyi ki atmışım."

"Ben de memnun oldum," diye fısıldıyorum.

Çocukluğu hakkında soru sorma dürtüsü güçlü, ama şimdi zamanı değil. Manhattan'a döndüğümüzde aramızın nasıl olacağını hala bilmediğim için bunu yapmak için doğru bir zaman olacağından emin değilim.

"Sen ve Charlotte şehre ne zaman dönüyorsunuz?" diye soruyor.

Yirmi dakika önce güneş gökyüzünde tepeye tırmanırken ve ışığı odayı doldururken birbirimizin kollarında uyandığımızdan beri ona aynı soruyu sormak istiyordum.

"Yarın."

Suya bakan pencereye doğru bakmadan önce başını sallıyor. "Basil beni bu öğleden sonra alacaktı. Bunu yarına erteleyeceğim. Sen de benimle geleceksin."

"Yapamam." Başımı salladım. "Arabayı Manhattan'a geri götürmem gerekiyor. Lottie araba kullanmıyor."

Anahtarları kot pantolonunun üzerinden geçiriyor. "Randall ve arkadaşlarıyla birlikte parti otobüsüne binebilir. Ben de seninle döneceğim."

Bu fikir yüzüme anında bir gülümseme yerleştiriyor. "Eğer Lottie için sorun yoksa, benim için de yok."

"Güzel," diyor, bakışları yine bornozumun önüne düşüyor. "Şimdi gidip prezervatif alacağım. Ben de birkaç bardak alayım."

"Ben dışarıdayken bir kahve iç."

"Burada kahve var," diyerek ona mutfak tezgâhının üzerindeki özenle hazırlanmış kahve makinesini ve öğütülmüş kahve çeşitleriyle dolu bir sepeti hatırlatıyorum.

"Randall herkes için bir fincan hazırlama işini üstlenecek." Kıkırdıyor. "Kahve yapma becerisi çay yapma becerisiyle aynı seviyede."

Dilimi çıkarıp yüzümü buruşturuyorum. "Anlaşıldı."

Bakışları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor. "O dili daha sonra üzerimde istiyorum, Evangeline."

"Bu gece," diye söz veriyorum. "Herkes uyuduktan sonra." "Herkes öğle yemeğinden önce golf oynamaya gidiyor." Elimi çekiştiriyor.

Elini. "İşte o zaman sonunda seni becereceğim."

Nefesim kesiliyor. İfadesi çok acımasız ve beni mümkün olan en iyi şekilde çıplak hissettiriyor.

"Bunu hâlâ istiyor musun?" diyor, soru sormadan. "İstiyorum," diye fısıldıyorum.

Avucumu öpmek için elimi dudaklarına götürüyor. "Yakında döneceğim."

Seni özleyeceğim, dilimin ucuna gelmiyor. Onun yerine, odamdan çıkmadan önce başımı sallıyorum ve kapıyı sessizce arkasından kapatıyorum.

"Çocuklarla golf oynamaya gitmemin sakıncası olmadığına emin misin?" Lottie sevimli beyaz eteğinin bel bandını ayarlarken soruyor.

Giydiği kıyafete bakılırsa, başından beri planı Randall'ın sağdıcı ve arkadaşları için düzenlediği golf gezisini basmaktır. Yeşil sahada Reid'in yerini alacak olması mükemmel. Kyle kahvaltıda bana golf oynamadığını ama moral desteği için geleceğini söyledi.

Randall başını sallayarak, "Reid bugün seni çalıştırdığı için üzgünüm, Evie," dedi. "Bu işi bırakacağını düşünmüştüm."

Şirketin dizginleri burada, ama azimli olanlara rahat yok."

Reid sahil evinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra bana bir mesaj göndererek çalışmamız gerektiği bahanesiyle golf maçından çekildiğini söylediği için gülümsüyor ve iç çekiyorum. Bunun sonucunda Lottie'nin de çocuklarla birlikte golf sahasına geleceğini umuyordu. Görünüşe göre planı işe yaramış.

"Her şey yolunda," diye cevap veriyor Lottie benim yerime. "Bu gece hep birlikte güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Bir gece daha kalamayacağına emin misin Jimmy?"

Jimmy durduğumuz yere doğru bakıyor. Herkesin yemek odasında toplandığını görmek için odamdan çıktığımdan beri pencere kenarındaki bir bankta oturuyordu. "Yapamam."

Şaşırtıcı bir şekilde, Lottie daha fazlası için ısrar etmez. "Çok kötü."

Telefonumun ekranına bakıyorum. Reid bir saat içinde döneceğine söz vermişti ama iki saati çoktan geçmişti. Ya benzin istasyonu kapalı ya da uzun bir kahve kuyruğunda sıkışıp kalmış.

Pes ettim ve Randall'ın benim için yaptığı espressodan iki yudum aldım. Reid, Randall'ın demlenmiş içecek hazırlamaktan başka bir şeyle uğraşmaması gerektiğini söylerken şaka yapmıyordu. Barista olarak bir geleceği yok.

"Resmi buldum!" Randall yüksek bir sesle duyurdu. Yemek masasının yanında oturduğu yerden kalktı. "Bak, Charlotte."

Lottie nişanlısının yanına koşarak bir kolunu omzuna atıyor ve telefonunun ekranını net bir şekilde görebilmek için eğiliyor. "Şu halinize bakın. Hiç değişmemişsiniz. Öte yandan Reid değişmiş."

Bu dikkatimi yeterince çekiyor ve bulundukları yere bir adım daha yaklaşıyorum. Yine de görmek istemiyorum, çünkü Lottie'yi tanıyorsam, önümüzdeki on saniye içinde bir göz atacağım.

Randall'ın elinden telefonu kaptığı gibi mutfağın girişinde durduğum yere doğru koşarken tahminim gerçekleşiyor. "Evie, bak Randall'ın annesi ona ne göndermiş. Onun ve Reid'in yıllar önce buradayken çekilmiş bir fotoğrafı."

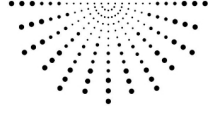
Görmek için sabırsızlanıyorum, onu yarı yolda karşılıyorum ve telefonun ekranına bakmak için başımı eğiyorum. İki çocuk kumların üzerinde yan yana durmuş, fonda okyanus var. İkisinin de saçlarını kestirmeye ihtiyacı var ve aynı çizgili mavi ve kırmızı mayoları giiyorlar. Sağdaki çocuk biraz daha uzun, omuzları daha geniş ve soldaki çocukla aynı coşkuyla gülümsemiyor. Hüzün saçan çocuğun patronum olduğunu hemen anlıyorum.

"Vay canına," diyebildim.

"Bu geçmişten gelen bir patlama." Uzaktan bir kapı çarparken Randall kıkırdar. "Reid geri dönmüş gibi görünüyor. Ona resmi göstermek için sabırsızlanıyorum."

Birkaç saniye geçmeden Reid köşeyi döner ve elinde iki fincan kahve, beyaz iple bağlanmış pembe bir kutu ve bir düzine güzel pembe gül bulunan karton bir tepsiyle görünür.

BÖLÜM ELLİ ALTINCI

R Bayram

Yemek odasına girdiğimde tüm gözler üzerimdeydi. Şaşırdığımı söyleyemem. Tahmin ettiğimden çok daha uzun süredir yoktum. Bir kutu prezervatif alabileceğimi düşündüğüm benzin istasyonu yıllar önce kalıcı olarak kapandı.

Bunu yakınlardaki bir kasabada bir eczaneye girdiğimde öğrendim ve kasanın arkasındaki kadın bana Long Island'ın bu kısmının tarihi hakkında uzun bir ders verdi. Tahtalı benzin istasyonundan bahseden ben olduğum için kendimi suçluyorum.

Kaderin cilvesine kapılıp ona nerede iyi bir kahve içebileceğimi sordum. Adını o zaman öğrendim. Judy Saccone. Görünüşe göre kardeşi gerçekten de harika kahve satan şirin bir kafe işletiyor. İlk fincan kahvemi Judy sayesinde içtim çünkü eczanedeki işine ara verip beni kafeye götürdü.

Ben ona sahil evine dönmem gerektiğini söyleyene kadar oturup konuştuk. Kafenin yanındaki fırına uğrayıp taze pişmiş ekmeklerden tatmam için ısrar etti.

Kız kardeşinin bu sabah hazırladığı çikolata parçacıklı kurabiyeler. Joanne fırının sahibinin adı.

Orada bir saat daha geçirdik ve son durağımız Saccone kardeşlerin en küçüğünün sahibi olduğu bir ieki dükkânıydı. Judy'nin rehberliğinde memleketinin gözde yerlerini gezdikten sonra ona teşekkür etmek için bir düzine sarı gül aldım. Parasını öderken vitrinde pembe olanları gördüm. Aramızda olup bitenlere mercek tutmadan bu alışverişı nasıl açıklayacağımı düşünmeden onları Evangeline için aldım.

Charlotte'un çiçeklere bakma şekli, onları kendisininmiş gibi sahiplenmek üzere olduğunu düşünmeme neden oluyor, ben de bunun önüne geçiyorum. "Senin için pembe güller aldım, Evangeline."

"Ne?" Charlotte tek bir kelimeyi avazı çıktığı kadar bağırarak söylüyor. "Neden? Milyonlarca sorum var."

Belli ki Evie bunların hiçbirine detaylı cevap vermek istemiyor çünkü açıklamayı o üstleniyor. "Ondan bana iek getirmesini istedim. Yatağımın yanında çok güzel duracaklarını düşündüm."

Charlotte'un yüzündeki ifadenin acıma olduğunu fark ettim. Evin içini süsleyen beyaz çiçeklerden oluşan abartılı buketlere bakılırsa, Randall onun iekli şeylerden ne kadar hoşlandığını biliyor.

Randall masanın yanındaki sandalyeden kalkarken, "Mutfakta birkaç vazo var," diyor. "Sana yerini göstereyim. Charlotte, neden Reid'e telefonumdaki resmi göstermiyorsun?"

Görmemeyi tercih ederim çünkü hangi resimden bahsettiğini bildiğimi hissediyorum. Randall'ın annesi yıllar önce büyükanneme bunun bir kopyasını vermişti. Gümüş bir çerçeveye koymuş ve şöminenin üzerinde önemli bir yere koymuş. Randall ve benim sahilde, evinin güvertesinden birkaç adım ötede çekilmiş bir fotoğrafımız. Bu resmin bana hatırlattığı tek şey, o zamanlar hayatımda sahip olduklarım için ne kadar nankör olduğum.

"Evie'ye yardım edeceğim," diye ısrar ediyorum. "Resme daha sonra bakacağım."

"Golf sahasına gitmek üzere yola çıkmamız gerekiyor." Charlotte parlak pembe tırnaklarından biriyle saatinin kadranına vuruyor. "Bugün yapmak istediğin işin Pazartesi'ye kadar bekleyemeyeceğinden emin misin?"

"Eminim," diye tersliyorum ama bunu küçük bir gülümsemeyle destekliyorum. "Bugün olması gerekiyor."

Evangeline'in bakışları benimkileri yakalıyor. "Bana kahve getirdin mi?"

Küçük kahkaha patlamaları havayı dolduruyor, ancak odadaki herkesin düşündüğünü ifade eden Pete oluyor. "Ona kahve vererek zamanını tekeline almaya çalışıyor."

"Ve kurabiyeler," diye ekliyorum fırından aldığım kutuyu kaldırırken.

Evie bana gülümsüyor. "Beni iyi tanıyor. Bunlar benim en sevdiğim iki şey."

Onu iyi tanımak istiyorum. Onu bu gezegendeki herkesten daha iyi tanımak istiyorum, ama şimdilik, ona güzel yüzünü gülümseten birkaç şey getirdiğimi bilmekten gurur duyacağım.

Kader planlarımı bozdu çünkü şehre indiğimde üzerimde olan kot pantolon, düğmeli gömlek ve takım elbise ceketini değiştirmek için yatak odama gider gitmez telefonum çaldı.

Görmezden gelmek istedim ama arayan Baden'dı. Şehir dışında olduğumu biliyordu, bu yüzden aramanın bir cevap gerektirecek kadar önemli olduğundan şüphelendim. Haklıydım da. Dün sabah kesinleştikten sonra bugün kanalizasyonda dönüp duran bir anlaşma hakkında endişeliydi. Çünkü satın almakla ilgilendiğimiz işletmenin sahibi dün öğleden sonra başka bir özel sermaye şirketi tarafından aranmış. Teklifimizi yüzde on gibi bir farkla geçtiler. Baden, sunduğumuz fiyatta yüzde yirmilik güçlü bir artışla bununla mücadele etmek istedi. Bunun yerine, ona bu işi benim halledeceğimi söyledim.

Telefonda pazarlık. Bu, prezervatif almak için yaptığım uzun yolculuk kadar uzun sürmedi ama Evangeline ile geçirdiğim zamanı kesti.

Telefonumu yatağın üzerine atıp çıplak soyunuyorum. Şu anda evde sadece Evie'nin olduğuna inandığımdan, onu bulmak için çıplak bir göreve çıkabilirim. Sorun şu ki, yönetici asistanım dışında hafta sonu burada kalan hiçbir insana güvenmiyorum. Birisi son anda golf oynamaktan vazgeçmiş olabilir ve bugün Evie'den başka kimsenin sikimi görmesini istemiyorum.

Bir çift beyaz mayo çekiştiriyorum, iki prezervatif paketini cebime sokuyorum ve yatak odasından çıkıyorum.

"Evie!" Üstünde hiçbir şey olmadan ana odada beni bekliyor olmasını umarak adını sesleniyorum ama köşeyi döner dönmez odanın boş olduğunu görüyorum.

Yemek odasında da olmadığından, evin öbür ucundaki yatak odasına koşuyorum. Açık kapıyı bir davet olarak görüp içeri girdiğimde yatağın üzerinde birkaç giysi buluyorum. Görünürde yok.

"Siktir," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Bu görüşme o kadar uzun sürdü ki benden ümidini kesmiş ve golf sahasına giden araçlardan birine binmiş olabilir.

Ona mesaj atmak için telefonumu almak üzere yatak odama dönerken, havuzun güvertesinde bir hareketlilik fark ediyorum. Durup bakmak zorunda kaldım.

Evie havuzun yanında dünyanın en mükemmel kırmızı bikinisini giymiş durmaktadır. Üzerine boyanmış gibi görünüyor ve dolgun göğüslerini zar zor örtüyor. Yüzünü havuza döndüğünde, bikinisinin altından kıcını ilk kez görüyorum.

Bir yanım kılını bile kıpırdatmak istemiyor çünkü bu tür bir mükemmellik nadir bulunur ve bu görüntüyü sonsuza dek hafızama kazımak için ona yeterince uzun süre bakmak istiyorum. Diğer yanım ise onu o kadar çaresizce istiyor ki şimdiden sertleştim ve ağrımaya başladı. Bugünkü gündemimde hızımı ayarlamak vardı,

ama amına girdiğim anda boşalmamak için gerekli iradeye sahip olduğumu sanmıyorum.

Benim dikkatli bakışlarım altında tekrar hareket ediyor. Havuza bakan bir sıra şezlonga doğru dönüyor. Bacaklarını yukarı kaldırıp arkasına yaslanmadan önce kışını bir tanesinin üzerine oturtuyor.

Onu bu şekilde sikmek işe yaramaz. Sikimi ona öyle bir sokmak istiyorum ki ikinci hamlemden önce sandalye çökecek.

Derin bir nefes alıyorum, cam kapıyı yana kaydırıyorum ve sesimi çıkarmadan ona doğru yürüyorum.

Öte yandan, o bir ses çıkarıyor. Daha önce hiç duymadığım ama bundan sonra en sevdiğim şarkı olacağını bildiğim bir şarkıyı mırıldanıyor.

Tam ben yanına yaklaşırken başını kaldırıp bakıyor. "İşte buradasın. Uyuduğunu sanmıştım."

Bu fikre gülüp geçiyorum. "Manhattan'a dönene kadar uyumaya niyetim yok."

"Öyle mi?" diye soruyor güneş gözlüklerini çıkarırken.

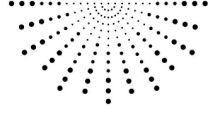
"Aynen öyle." Kışımı onun yanındaki sandalyeye oturtuyorum ve vücuduna bakıyorum. Bu konuda utangaç değilim. Utanmam için bir neden yok. Onu umutsuzca istiyorum ve o da bunu biliyor. "Çok güzelsin, Evangeline."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Herkes gitti." Ona bir el uzattım. "Benimle gel."

Elini benim elime bırakırken hareketlerinde hiç tereddüt yok. "Herkes golf sahasından dönene kadar tamamen seninim."

Bu süre ona istediğim her şeyi yapabilmem için yeterli değil ama elimden geleni yapacağım.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Evie

Reid mayosunun cebinden iki prezervatif paketi çıkarıp yatağın üzerine atarken ben odamdaki pencerenin yanında duruyorum. "İki tane mi?"

"Şimdilik," diye onaylıyor çenesini keskin bir şekilde sallayarak. "Seninle ilk sevişmem son olmayacak Evangeline ve muhtemelen uzun sürmeyeceğini kabul edecek kadar erkeğim."

"Çabuk mu olacak?" Bikini altımın kenarındaki iplerden biriyle oynuyorum. "Uyarın için teşekkürler."

Derin bir kahkaha atarken elleri şortunun bel bandına düşüyor. "Uzun zamandır seni becermek için yanıp tutuşuyordum. Bir erkeği hayalleri gerçekleşir gerçekleşmez kendini kaybettiği için suçlayamazsın."

"Kelime oyunu yapmıyorsun, değil mi?" Ona takılıyorum.

"Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin," diyor ciddi bir ifadeyle. "Senin gibi bir kadını daha önce hiç tanımadım."

Sevişmeden önce yaptığımız alışverişin bu şekilde olacağını hayal ettiğimi söyleyemem. Pantolonumun içine girmek için edepsizce konuşacağını ve kolayca pes edeceğimi düşündüm çünkü adam günah kadar ateşli.

Bakışları yatağımın yanındaki pembe gül vazosuna kayıyor. "Pembe gülleri seviyorsun."

Doğru söylüyor. Biliyorum ama bunu bilmesine şaşırdım. Daha önce onlarla geri döndüğünde yüzümü gülümsetmek için rastgele bir seçim olduğunu düşünmüştüm.

"Yiyeceklerinizi dairenize taşıdığım gün, masanın üzerinde uzun bir bardağın içinde birkaç pembe gül gördüm."

Ona bakıyorum, böyle bir şeyi fark etmiş olması beni şaşırtıyor. "Fark ettim."

"Norbeta sana çikolatalı kurabiye verdiğinde hep çok mutlu görünüyorsun, ben de bugün sana bir düzine aldım," diye itiraf ediyor alçak sesle.

"Kurabiyeleri iyi değil," diyorum ona, muhtemelen zaten bildiği bir şeyi söylüyorum. "Baden bana son demeti attırdı."

Sanki indirecekmiş gibi şortunun kemerini çekiştiriyor ama sonra elleri duruyor. "Başka nelerden hoşlanırsın?"

"*Sen*" demek istiyorum ama bu çok fazla, çok erken gibi geliyor ve yine de yeterli gelmiyor. Ondan çok hoşlanıyorum ama bu paylaşmam gereken bir şey değil.

"Bandello'nun kırmızı şarabı listeye giremiyor," diye benim yerime cevap veriyor. "Dövmeli bir barmen var mı?"

Tin Anchor'daki barmen Zeke'i hatırlayınca gülümsüyorum. Bu haftalar önceydi. Belli ki Reid, Cleo ve Baden ile içki içerken Zeke ile takıldığımı unutmamış.

"Onu tanımıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Onu sadece bir gece gördüm."

"Biriyle yatıyor musun?" diye soruyor.

"Bu ilginç bir soru..." Sesim titriyor.

"Dün gecenin çoğunu senin kukunla ziyafet çekerek geçirdikten sonra." Bana geniş adımlarla yaklaşıyor, böylece mesafe

Aramızdaki mesafe hızla kapanıyor. "Söyleyeceğin şey bu muydu?"

"Evet," diye fısıldıyorum, sadece arkamdaki pencere yüzünden değil, ona olabildiğince yakın olmak istediğim için de geri çekilemiyorum.

"Seni böyle görmek." Elini uzatıp az önce çekiştirdiğim bikini altımın ipiyle oynamaya başladı. "Seni böyle gördüğümde, paylaşmak istemiyorum. Başkasını becermeni istemiyorum."

"Pete bile mi?" Alay ediyorum.

Yüzü sert, ciddiyetinden ödün vermiyor. "Hiç kimse, Evangeline."

"Bu hafta sonu mu, yoksa daha uzun süre mi?"

"Çok daha uzun." İpi daha sert çekiştiriyor. "Eve gittiğimizde de bunun devam etmesini istiyorum."

Bunu bir olasılık olarak görmüyordum ama bu kadar ateşli bir adamla seks yapmanın sonsuz orgazmlar da dahil olmak üzere her türlü artısı var. Kariyerim eksiler listesinin başında geliyor ve bunu görmezden gelmek imkansız.

"Her seferinde bir gün," diyorum daha net düşünene kadar bunu yavaşlatmak için. "Ya da her seferinde bir sikiş."

Bu kelimenin onun üzerinde yaratacağı etkiyi daha o duymadan biliyorum. Düğüm çözülene kadar bikini altımın kenarındaki ipi daha sert çekiyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kollarının arasında, ona doğru bastırılmış halde buluyorum kendimi.

"Her seferinde bir sikiş, Evangeline," diye fısıldıyor kulağıma, sonra öpücüklerini boynumda gezdiriyor. "Şimdi başlıyoruz."

BİKİNİM YERDE ve ben nefesimi tutamadan yatağa sırt üstü uzanıyorum. Reid hâlâ mayosunu giymiş, üzerimde geziniyor, vücut ağırlığı başımın yanında duran bir eliyle destekleniyor.

Diğer eli boynumda acı verecek kadar yavaş bir rota çiziyor. "Bundan daha güzel bir şey görmedim."

Sözleri beni ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde besliyor. Daha önce hiçbir erkekten dış görünüşümle ilgili onay istememiştim ama onun güzel olduğumu düşündüğünü bilmek, seks sırasında genellikle hissettiğim kırılganlığı ortadan kaldırıyor.

Göz göze gelmek için geri çekilmeden önce derin bir öpücükle ağzımı alıyor. Hiçbir kelime konuşulmuyor ama aramızda derin bir şey geçiyor. İkimizin de ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu anlıyoruz. İkimizin de arzuladığı bir şey.

Sertleşmiş meme uçlarımdan birini dudaklarının arasına almak için başını eğiyor. Hassas tomurcuğa diliyle saldırıyor ve bu süreçte beni çılgına çeviriyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Yalamanın ortasında durup bana baktı. "Lütfen ne?"

Ona ne vereceğimi biliyorum, o da bana tam olarak arzuladığım şeyi verecek. "Lütfen sik beni, Reid."

"Yapacağım," diye mırıldanıyor ağzı tekrar üzerimde olmadan önce. Bu sefer karşı meme ucumdaydı. Üzerine üflemeden önce diliyle daireler çiziyor ve acı verecek kadar sertleştiriyor.

"Oh," diye mırıldandım. "Bu çok iyi."

"Her şey çok güzel," diyor. "Sen çok iyisin."

Onun her şeyi olmak istiyorum. Bu adamın sahip olduğu en iyi sevgili olmak istiyorum. Benimle daha önce hiç yaşamadığı şeyleri hissetmesini istiyorum.

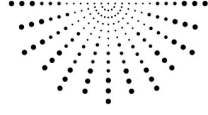
Tüm duyularım alt üst olmuş durumda ama başını geriye çekebilmek için parmaklarımı saçlarında gezdirmek üzere uzanıyorum. "Sik beni."

"Ne kadar açgözlü bir ufaklık." Kıkırdıyor. "Sana söyledim, dar amını sikimin etrafında hissettiğimde uzun süre dayanamayacağım. Ver şunu bana, Evie. Seni ellerimle, ağzımla boşaltacağım. Sonra da istediğimi alacağım."

Bunun vaadi o kadar çok ki, o yoluna devam ederken ben sadece başımı sallayabiliyor ve sırtımı battaniyeye yaslayabiliyorum

Vücudum.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

R Bayram

Elimi dudaklarıma götürüp yalayıp temizliyorum. Serbest kalmasının tadını çıkarma şansını boşa harcamayacağım. Yüzümü amına gömdüğümde, saçlarıma öyle bir kuvvetle yapıştı ki, acı kafatasıma yayıldı.

Buna bayıldım. Onun beni böyle orgazma götürmesi, sadece yükümü içine boşalttığımda nasıl hissedeceğimin gölgesinde kalacak.

O hayranlıkla izlerken ben mayomdan kurtuluyorum. "Bu şekilde onları nasıl indirdin?"

"Bu mu?" Sikimi avuçlayarak soruyorum.

Elini amının üzerinde gezdirerek başını sallıyor. "Şortunun önünü yırtacak sandım. Beni öptüğünde bana sürtündüğünü hissettim."

Ben de aynısını yapabileceğini düşünmüştüm, bu yüzden şu an çıplak olduğum için minnettarım. "Eğer bir istek varsa, her zaman bir yol vardır."

Dudaklarının arasından hafif bir kahkaha süzülüyor. "Yatakta iyi ve komik."

İltifatı olduğu gibi kabul ediyorum ve iki elimi de kalçalarımaya götürüyorum. "Teşekkür ederim."

"Sanki bunu daha önce duymamışsın gibi," diye takılıyor. "Ofiste daha fazla kişisel telefon almadığınızaya şaşırdım."

Sikimi dudaklarının arasından geçirmek için bunu görmezden gelmek istiyorum, ama prezervatif paketine uzanırken daha fazlası için bastırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kadınlar harika seksten kolay kolay vazgeçmezler."

Deneyimlerinden bahsedip bahsetmediğini sorardım ama eski sevgilileri hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Hiçbir şey. Hiçbirinin var olmadığı bir unutulmuşluk sisinde yaşamaktan mutluyum.

Paketi açıyorum ve o izlerken sikimi kılıfına sokuyorum. "Kaba davrandığım için beni affet."

"Sözler, sözler," diye fısıldıyor.

Ona zarar veremem, orgazm olmak için bile olsa, ama bu sefer nazik olmayacağım. Vücuduna ilk dokunduğumdan beri boşalmamıştım.

Yatağa geri tırmanmadan önce uyluklarını ayırmak için sağ bacağını çekiştiriyorum. Parmağımı amının üzerinde gezdirmem onun benim için fazlasıyla hazır olduğunu gösteriyor.

Sikimin tepesini hâlâ şiş olan klitorisinin üzerinde kaydırırken bir elini boynumun arkasına doluyor. Önce geriliyor, sonra da bu hissin etkisiyle titriyor.

Ucunu girişine çentikliyorum ve hissettiğim tüm ihtiyaçla, taşaklarım içine girene kadar sertçe itiyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor, omuzlarım geriliyor ve üç kelimeyi tıslıyorum: "Çok sıkıydın."

Kalçalarını yukarı kaldırırken tırnakları omuzlarıma batıyor. "Becer beni, Reid."

Terk ederek yapıyorum. Sikimin her dalışı bir öncekinden daha derin ve tırnaklarını tenimde sürüklerken, etrafımda sıkıldığını hissediyorum. Doruğa ulaştığında ondan kaçan tatlı ses beni daha da ateşliyor ve hızımı artırıyorum. Onu çılgınca beceriyorum, boşalırken adını haykırarak kenara düşerken ağzını derin bir öpücükle alıyorum.

"İKİ SIKIŞ VE BİR ORAL SEKS." Evangeline evin ön kapısının açılma sesine doğru dönerken ona bir gülümseme fırlatıyorum. "Bu yeterli bir zaman değildi."

"Anlaştık." Üzerindeki açık mavi tişörtün alt kısmını çekiştiriyor. Beyaz bir şortla eşleştirmiş ve kıyafetinin altında göz alıcı beyaz bir bikini olduğunu biliyorum.

Yakında yüzmeyi planlıyor. Ben de aynısını yapacağım ve vücudunu ona yapışmış olacağına şüphe olmayan çok sayıda erkek gözünden korumak için nafile bir çaba sarf edeceğimi hissediyorum.

Pete. Onun yakınında istemediğim kişi Pete, bu yüzden bakışlarını bikinili güzel vücudundan başka bir şey üzerinde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Kim kazandı?" Charlotte görünür görünmez Evie sorar.

Yüzündeki yenilmiş ifadeye bakılırsa, düğün öncesi golf turunun galibi olarak onun dışında herhangi biri ü z e r i n e bahse girerdim. "Pete kazandı."

Tabii ki öyle yaptı.

"Tebrikler, Pete!" Adam köşeyi dönerken Evie gülümseyerek bu cümleyi patlatıyor.

İki kolunu da uzatıyor. "Eğer onları dağıtacaksan zafer kucaklaşmasını kabul ederim."

"O değil." Bu fikri daha başlamadan öldürdüm. "Kutlama birasına ne dersin?"

"Randall çoktan satın alıp parasını ödediğine göre, ben varım." Pete gülüyor.

Diğer golfçüler yemek odasına girerken Randall en arkada kalmıştır. Bakışları telefonuna takılı kalmıştır. Elinin altında gezinmesi, dünyasında bir şeylerin yolunda gitmediğinin kesin bir işaretidir.

"Randall!" Ona seslendim. "İyi misin, dostum?"

Bakışları tekrar telefon ekranına düşmeden önce bana bakıyor. "Evet, tabii, sadece sağlamlaştırmaya çalıştığım bazı planlarda bir aksaklık oldu."

Bu konuya daha sonra tekrar döneceğim çünkü bu bir sağdıcın müstakbel damat için yapacağı bir şey gibi görünüyor. "Sen de bira ister misin?"

"Bunu geri çevirmeyeceğim." Telefonunu cebine koydu. "Yüzmeye hazır görünüyorsun. Biralardan sonra sana katılacağım."

Evie'nin yatağından çıktıktan sonra tekrar giydiğim beyaz şortuma bakıyorum. Onunla geçirdiğim son birkaç saat beni mümkün olan en iyi şekilde bitkin bıraktığından, giyecek başka bir şey aramak için evin öbür ucuna, odama gidecek enerjim yoktu. "Bunu biralardan önce yapalım."

"Ben de geleceğim," diyor Evie heyecanla. "Birkaç turdan kimseye zarar gelmez."

Bu konuda onunla tartışırdım çünkü Pete odanın ortasında soyunuyor. Üzerindeki mavi polo tişört kafasının arkasında havada uçuşuyor. "Mayo getirmedim. Çıplak yüzmem kimsenin umurunda değil, değil mi?"

Eli şortunun fermuarına değdiği anda Randall kahkahalar içinde yere yığıldı. "Hayır, Pete. Sadece hayır. Odanın dolabında birkaç çift mayo bulabilirsin."

"Lanet olsun." Pete, Evie'ye doğru bir göz kırpmıyor. "Bunu yapmadan önce belki de odayı yoklayıp havuza mayosuz atlamak isteyen başka biri olup olmadığını görmeliyiz."

Evie burnunu kıvrır. "Bu benim için bir takım elbise." "Ben de," diye katılıyor Charlotte.

"Gidip üstümü değiştiriyim."

Birden Evangeline'i bikiniyle kimin göreceğini kontrol edemeyeceğimi fark ediyorum, bu yüzden havuza açılan sürgülü cam kapılara doğru ilerliyorum. "Son gelen Randall'ın buzlu çayından bir fincan içmek zorunda."

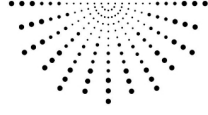
Kahkahalar havayı doldururken herkes üstünü değiştirmek için yatak odalarına doğru dağılır. Randall bile kıkırdarak katılır. "Hiç komik değil, Reid. Bu hiç komik değil."

Bir kolumu omzuna doladım. "Öyle olduğunu biliyorsun dostum."

Göğsüme dokunmak için yürümeyi bırakıyor. "Geldiğine memnunsun, değil mi? Bana fikrini değiştirdiğini ve yarına kadar buralarda olacağını söyle."

Evie'nin güverteye çıktığı yere bakıyorum. Beyaz bikini üstünü ortaya çıkarmak için tişörtünü başından çekiştiriyor. "Bugün hiçbir şey beni buradan uzaklaştıramaz, dostum. Kesinlikle hiçbir şey."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Evie

İki dakika içinde ikinci kez çaldığında Reid'in telefonunun ekranına BAKIYORUM. İlk arama, görmezden gelmek için düğmeye bastıktan sonra cevapsız kalmıştı. "Biri seni arıyor. Kevin. Kevin Dalca mı?"

Reid dönüp bana bakıyor, elleri kalçalarına düşüyor. "Kevin Dalca'yı nereden tanıyorsun?"

Yatağında bacaklarımı önüme uzatarak omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Birkaç kez ofisi arayıp seninle konuşmak istedi. O mesajları not ettim ve senin için masana bıraktım. Onları okuyorsun ve cevapsız çağrılara geri dönüyorsun, değil mi?"

Yanağını kaşıyor. "Eğer önemliyse, evet."

Başımı yastığa yaslıyorum çünkü az önce son bir saatimizi bu yatakta geçirdik. Reid Hunt'la sevişmek tam bir mutluluk ve Manhattan'a döndüğümüzde seks ve iş arasında nasıl bir denge kuracağımıza dair hiçbir fikrim olmasa da, şu anda bu konuda endişelenemeyecek kadar keyif alıyorum. "Kevin önemli değil mi?"

Başını sallıyor, sonra başını sallayarak onaylıyor. "Gerektiğinde Kevin ile konuşurum. Şu anda gerekli değil."

Şimdi."

Telefonuna tekrar bakıyorum, saati görüntülemek için parmağımı ekrana vuruyorum. "Cumartesi gecesi geç bir saat. Bu önemli bir zaman gibi geliyor."

Sağ eli çıplak karnının üzerinden yarı kalkık sikine doğru kıvrılıyor. "Burada beraberiz, bu yüzden önemli bir zaman. İkimiz için de çok önemli bir zaman."

Kulağa neredeyse romantik geliyor, ama ağzımı onun üzerinde arzuladığını biliyorum. Ben boşalmadan önce sikini içime sokarken bana bunu söyledi. Çok yoğun olduğu için o doruk sırasında bir parçam paramparça olmuş gibi hissettim. Beni kendisine doğru tuttu ve doruktan inene kadar saçlarımı okşadı. İşte o zaman beni ters çevirdi, tekrar içime girdi ve ikimiz de boşalana kadar beni becerdi.

"Kevin kim?" İtiyorum. "Başka bir eski arkadaş mı?"

Bana doğru yürürken eli sikinin üzerinde geziniyor. "Onun gibi bir şey. Onun hakkında konuşmayı bırak. Dilinin başka bir şey yapmasını istiyorum."

Alt dudacağımın üzerinden kaydırmadan önce oynatıyorum. "Seni tekrar emmemi istiyorsun."

Yatağın kenarına ulaştığında başını sallıyor. "Tekrar yutmanı istiyorum."

Gülüyorum. "Sana her zaman yaptığımı söyledim."

Sikini daha sert yumruklarken gözleri sıkıca kapanıyor. "Her zaman benimle olacaksın. Sadece benimle."

Bu kulağa bölgesel geliyor ve hoşuma gittiğini inkar edemem. "Sadece seninle."

Ben sırtüstü yatana kadar omzumu itiyor. Üstümde pozisyon almak için yatağa sürünürken, bir elimi kıkırda gezdirmek için uzanıyorum. "Sessiz olmaya çalış. Kimsenin işimizin ne gerektirdiğini bilmesini istemezsin."

Gözleri büyür. "Hepsi havuzun yanındalar. Buraya gelmeden önce mutfakta gördüğüm boş bira ve şarap şişelerine bakılırsa yarı sarhoşlar."

Gülmeliyim ama sikine odaklanmış durumdayım. Elimi etrafında dolaştırmaya çalışırken parmakları saçlarımın arasında kayboluyor. Sikinin tepesini dudaklarımla hizalıyor ve dilimi ucunda gezdirirken kısık bir inilti çıkarıyor.

Koridordan geçip yatak odama doğru yürürken Lottie, "Hep çalışıp hiç oynamamak nedense sana çok yakışıyor," diyor.

Gecenin bir yarısı ve Reid onunla kalmam için ısrar etse de, son bir buçuk günün yoğunluğundan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kafam ve kalbim arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başladı. Bu noktaya kadar suçu harika sekse attım ama bir saat önce, seviştikten sonra Reid'i odasındaki pencerenin ötesindeki karanlığa bakarken yakaladım.

Düşüncelerine karşılık bir kuruş verip veremeyeceğimi sormak istedim ama adam bir milyar dolar değilse bile milyonlarca dolar değerinde ve önemsiz bir kuruş bana başarılı bir iş adamının yüzeyinin altında neler yaşadığına dair önemli bir şey satın alamazdı.

Onun için çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra internetteki bir arama motoru aracılığıyla geçmişini araştırmaya çalıştım, ancak karşıma çıkan tek şey birlikte iş yaptığı bazı kişilerle çekilmiş birkaç fotoğrafı ve yıllar önce hakkında yazılmış bir makale oldu.

Kişisel hayatı, sadece birkaç rastgele parçasına sahip olduğum gizemli bir bulmaca. Çocukken yetim kaldığını ve büyükanne ve büyükbabasının yanında büyüdüğünü biliyorum. Kız kardeşi hakkında ona mükemmel bir doğum günü hediyesi gönderebilecek kadar bilgim var, ancak tüm bu bilgiler onun sosyal medya profillerinden geliyor.

Bu adamın kalbini asla bilemeyeceğimi fark ettim.

Aynı yöne gittiğimiz için dirseğimi Lottie'nin dirseğine doladıgımda, "Aşık olmak ve düğününü planlamak sana yakışıyor," diye karşılık veriyorum.

Hepimiz havuza girdikten sonra giydiğim beyaz sundress'in eteğini çekiştiriyor. "Daha yatmadın."

Yaptım ama onun varsaydığı şekilde değil, bu yüzden başımı sallıyorum. "Çok yorgunum. Okyanusun sesini dinleyerek uykuya dalmak için sabırsızlanıyorum."

"Onun için kendini yıpratmana gerek yok," diye fısıldıyor, şu anda uyanık olan tek iki kişi bizmişiz gibi görünse de.

"Reid için mi?" Bariz soruyu soruyorum.

"Gerçekten ne istiyorsun, Evie?" diye soruyor dürüst bir yüz ifadesiyle. "Bana kariyerinin bundan beş yıl sonra nasıl görüneceğini hayal ettiğini söyle."

Bu kadar ciddi bir konuya girmek için pek uygun bir zaman gibi görünmüyor ama iş bağlantıları olduğunu hissediyorum, o yüzden belki de bu adımı atmam gerekiyor. "Kendimi hep büyük bir şirketin pazarlama departmanında çalışırken hayal etmişimdir."

"Gerçekten mi?" Adımlarını yavaşlatıyor, ben de yavaşlıyorum.

"Pazarlama diplomam var," diyorum ilk kez ona. "Birkaç yaz boyunca bir giyim markasının pazarlama departmanında çalıştım. Kesinlikle çok sevdim."

Yüzümü inceliyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Vidori'deki işim harika," diyorum ki işimi sevmediğimi düşünmesin. "İyi para alıyorum ve orada çalışan pek çok inanılmaz insanla tanıştım."

"Ama farklı bir şey istiyorsun?" diye soruyor, az önce söylediklerimin satır aralarını okuyarak.

"Bir gün." Başımı salladım. "Şimdilik uyumak istiyorum."

Ben uzaklaşmaya başlarken beni durdurmak için elime uzanıyor. "Bir gün demişken. Randall'a düğünümüz için vereceğim hediye hakkında fikrini almak istiyorum."

Yorgunum ama bunun onun için ne kadar önemli olduğunun farkındayım, bu yüzden u s u l c a gülümsüyorum. "Ne vermeyi düşünüyorsun?"

Randall?"

"Sana göstermeyi tercih ederim."

Sekiz saat boyunca uyumayı tercih ederdim ama başımı sallıyorum. "Bu hafta sonu yanında mı getirdin yoksa telefonunda bir fotoğrafı mı var?"

"New York'a döndüğümüzde sana gösteririm," diye açıklıyor. "Eğer müsaitsen Çarşamba akşamı yapabiliriz?"

Patronumla yattığım için evdeki hayatımın nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama Çarşamba gecesi gelin adayı ve baş nedime randevusunu kabul ediyorum. "Boşum."

"Daha önce onun odasına gittiğimde Randall duştaydı." Sesini bir kez daha alçalttı. "Whispers of Grace'den bir kutu fark ettim. En zarif mücevherleri orada satıyorlar."

Gülüyorum. "Fark ettin mi, yoksa arıyor muydun?" "Fark ettim." O sırtıyor. "Sonra a kısa Arama. Randall, düğün hediyemi göstermek için yanında getirdiğini söyledi.

Reid."

"Açtın, değil mi?"

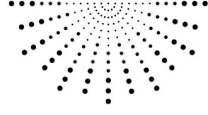
"Çok güzel bir kolye Evie," diye fısıldıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Özel yapım. Benim doğum taşım Randall'ın doğum taşının hemen yanında altınla işlenmiş. Bunu görünce ona düğün hediyesi olarak vermek için ekstra özel b i r şeye ihtiyacım olduğunu fark ettim."

"Anlıyorum."

"Çarşamba günü sen işini bitirdikten sonra ona ne aldığımı sana göstereceğim." Sonunda telefonunun ekranına bakar. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Yatağına git."

"Şimdi oraya gidiyorum," diyorum ses tonumdaki rahatlamayla ve bunu odama doğru koşarak destekliyorum çünkü hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yatağımdan ve benim yoluma çıkmasını istemiyorum.

ALTMİŐİNCİ BÖLÜM

RBayram

East Hampton'dan Manhattan'a dönüş yolunda Evangeline'in yanında oturmak bir zevkti. Ben sürmeyi teklif etmedim, o da anahtarları bana vermedi. Bunun yerine sürücü koltuğuna oturdu, arabayı en son ben kullanacağım için her şeyi kendi isteğine göre ayarladı ve yola çıktık.

Bu yolculukta sadece ikimizin olacağını düşünmüştüm ama Charlotte tam yola çıkmak üzereyken tüm bavullarını arkaya tıktırdı. Arabaya binip düğün planlarını konuşmak istediğini söylediğinde, ön yolcu koltuğuna oturup Evie'nin arabayı bir profesyonel gibi kullanmasını izlemekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Bu beni hiç beklemediğim bir şekilde tahrik etti. New York'a döndüğümüzde onu benimle eve gelmeye ikna edebileceğimi umuyordum ama Charlotte bu plana düğünle ilgili başka bir engel daha çıkardı.

Şu anda Charlotte'un evinde gelin ve damadın ilk dansı için müzik seçiyorlar. Ben ofisteyim, yarın sabah hangi müşteri dosyalarıyla hemen ilgilenmem gerektiğine karar veriyorum.

"Bugün Pazar, Reid," diyor Vance ofisimin açık kapısında belirirken.

Bu işe başladığımızdan beri benim kot pantolon ve tişört giydiğim, onun ise üç parçalı takım elbise giydiği nadir anlardan biri olabilir.

Vance'in de benim gibi hafta sonları bu ofiste zaman geçirdiği biliniyor, ancak nadiren tam iş kıyafetleri giyiyor.

"Kesinlikle öyle." Ona geniş bir gülümseme fırlatıyorum. "Bu sabah giyinirken bunu unuttun mu?"

Boynundaki mükemmel düzlükteki gri kravatı ayarlamadan önce bakışlarını takım elbisesine çeviriyor. "Bu sabah bir toplantım vardı. Önemli bir toplantıydı. Müşteriye hak ettiği saygıyı göstermek istedim."

İş ortaklarımın çalışma takvimlerini yakından takip ettiğim için bugün için planlanmış bir şey olmadığını biliyorum. "Kiminle toplantı?"

Çenesini kaşıyor. "Seni umutlandırmak istemiyorum, bu yüzden rapor edecek somut bir şey bulana kadar bekleyelim."

Vance üçlümüzün en pragmatik olanı. Bir anlaşmayı başlattığında, potansiyel müşteri şartlarını kabul etmeye yakın olana kadar neredeyse her zaman herhangi bir şey paylaşmayı erteler. Bu iş yapmamız için ideal bir yol değil ama onun sürecine saygı duyuyorum. Bugüne kadarki en büyük anlaşmalarımızdan bazılarını şirkete kazandırdığı için saygı duymak zorundayım.

"Doğru zaman geldiğinde bana haber verirsin," diyorum ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin ne olacağını bildiğim için.

"Her zaman yaptığım gibi." İki elini de pantolonunun ön ceplerine sokuyor. "Burada ne işin var? Bekârlığa veda plaj partinden sonra evde dinleniyorsundur diye düşünmüştüm."

Evde iyileşiyor olmalıydım ama parti yüzünden değil. Seks beni bitkin düşürdü ama yine de bir an önce daha fazlasını istiyorum.

"Yakında eve dönüyorum," diyorum.

Basil'e beni SUV'un bırakıldığı yerden almasını

söyledim. Beni eve götürdü, ama bir saat içinde

Yerimde duramayacak kadar huzursuzdum, bu yüzden Basil'e gecenin geri kalanını kendine ayırmasını söylediğim için bir araçla buraya geldim.

"Natalia'ya Randall'ın hediye kayıtlarını kontrol ettirdim çünkü şirketin ona unutamayacağı bir düğün hediyesi verdiğinden emin olmak istedim." Kıkırdıyor. "Emmel'in varisi Charlotte Rushing'le evleneceğinden hiç bahsedecek miydin?"

Randall'ın nişanlısının ailesinin mirasını bize satma fikrine açık olup olmadığını daha net bir şekilde anladıktan sonra bu büyük açıklamayı yapmayı planlıyordum.

"Kaynaklarım bana satmayı düşündüğünü söyledi, Reid."

Herkesin kaynakları bunu zaten bildiği için başımı sallıyorum. "Duydum ama henüz ona yaklaşmadım."

"Düğün yüzünden mi?" diye soruyor iki kaşını kaldırarak. "Yoksa satma arzusunun temelsiz bir gevezelik olduğunu hissettiğiniz için mi?"

Bu konuyu bu kadar zorlamasına biraz şaşırarak konuşmayı kolayca kapattım, "Doğru zaman geldiğinde onunla bu konuyu konuşacağım. Randall bize güveniyor. Azelius konusunda da bize güveneceğine inanıyorum, bu yüzden Emmel's'i boşaltma konusunda ciddiye müstakbel eşine bizi tavsiye etmenin değerini anlayacaktır."

"Kendinden çok emin görünüyorsun, Reid."

"Evet." Kapağı kapatmadan önce dizüstü bilgisayarımın ekranındaki takvime son bir kez bakıyorum. "Yarın için planladıklarıyla ilgilenemeyecek kadar yorgunum. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Bir hamburger yiyebilirim," diyor. "Ben ısmarlıyorum."

Hiçbir zaman bedava yemeği geri çeviren biri olmadım, bu yüzden masamın etrafında döndüm. "Bir hamburger ve bir bira, sonra da geceyi bitiriyorum."

Bileğindeki saate bir bakış atıyor. "Saat beş bile değil. Bu yolculuk seni yormuş."

Hiçbir fikri yok. Hassaslaşan ve ağrıyan sadece kaslarım değil. Daha önce hiç hissetmediğim duygular yaşıyorum. Bunlarla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Dünyayı kapatmalı ve düşünmeliyim.

Telefonum çalmaya başlıyor, ben de Evangeline'in adının ekranda dans ediyor olmasını umarak masamın üzerine koyduğum yere bakıyorum.

Bu o değil.

Vance daha iyi görebilmek için boynunu büker. "Bu Kevin."

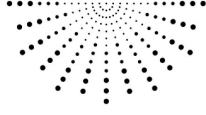
"Okuyabilirim," diye çıkıştım. "O bekleyebilir."

"Birileri çok acıkmış." Gülüyor. "Hadi karnını doyuralım da yarın işe geldiğinde bu kadar huysuz olma."

"Siktir git." Ben de kıkırdayarak katılıyorum. "Bu söz sana pahalıya patlayacak. Hamburgeri iyi bir kadeh viskiyle eşleştiriyorum."

Döndü ve ofisimden çıktı. "Hiç şaşırmadım, Reid. Bunda şaşılabilecek bir şey yok."

BÖLÜM ALTMIŞ BİR

Evie

Asansörden çıktım ve uzun, derin bir nefes aldım. İşte bu kadar. Bu benim sevgilimle birlikte çalışacağım ilk günüm olacak. Geçmişte iş ve eğlenceyi hiç karıştırmamıştım ama bu şaşırtıcı değil. Bunu yapma fırsatı hiç karşıma çıkmadı. Bunun ötesinde, yakın iş bağlarım olan biriyle takılmanın işimi ya da itibarımı kaybetmeme neden olacağından hep korkmuşumdur.

East Hampton'da Reid ile paylaştıklarımın sonras, sözleşmem sona erene kadar Vidori'ye olan bağlılığımı yerine getirebileceğimden eminim. Ayrıca yaptığım işten gurur duymaya devam edeceğimden de eminim. Bu binadayken, her şeyden önce Bay Hunt'ın asistanıyım. Bunun dışında, her şey serbest.

Köşeyi döndüğümde Reid'in sandalyemde oturduğunu ve bakışlarını telefon ekranına diktiğini görüyorum.

Masamın ortasındaki uzun cam vazoda bir düzine mükemmel pembe gül olduğunu fark ettiğimde dudaklarımda yavaş bir gülümseme beliriyor. Yanında da kafeden aldığım bir fincan kahve.

Reid'in tercih ettiği. Suç teşkil edecek kadar fazla ücret alan bir şirket.

"Günaydın," diyorum dikkatini bana çekmek için.

Ödül olarak öyle şeytani bir bakış atıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor. Üzerimdeki kraliyet mavisi etek ve beyaz bluzaya bakıyor. Uysal bir ofis kıyafeti ama beyaz dantelli bir sütyen ve külot setiyle eşleştirdim çünkü işten sonra kalıp herhangi bir şeyle ilgilenmemi isteyip istemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Tercihen bu senaryodaki '*herhangi bir şey*' onun siki olurdu.

Onu ağzıma almanın ne kadar lezzetli olduğunu fark ettiğimden beri ofiste sakso çekmek yeni favori fantezim haline geldi ve stoacı iş adamı kişiliğinin boşalmaya kararlı bir adama dönüşmesini izledim.

"Günaydın, Evangeline." Ayağa fırlıyor, elleri lacivert takım elbise ceketinin düğmelerini ilikleme için zıplıyor. "Hafta sonun nasıl geçti?"

Neredeyse kahkaha atacaktım ama yaklaşırken ayak sesleri duydum. Benden bir saniye önce duymuş olmalı.

"Hafta sonum güzel geçti." Cleo göründüğü sırada omzumun üzerinden bakıyorum. "Seninki?"

"şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"En iyisi hangisi?" Cleo'nun bakışları masamın üzerindeki çiçeklere düşmeden önce aramızda gidip geliyor. "Baş nedimem olduğun için bir teşekkür buketi daha mı?"

Bu soruyu görmezden geliyorum ve onun yerine bana ödenen işi yapıyorum. "Senin için ne yapabiliriz, Cleo?"

"Onunla zamana ihtiyaım var." Reid'in hâlâ masamın arkasında durduğu yere doğru bir başparmağını salladı. "Paylaşacak iyi haberlerim var."

Bunun ne olduğunu zaten biliyorum çünkü geçen haftanın sonlarında Cleo üzerinde çalıştığı satın alma işleminde bahsetmişti. "Telefonlarınızı bekleteceğim," diyorum patronuma.

"Güzel." Bana sırtlıyor. "Cleo gittikten sonra, sabahın büyük bir kısmını alacak bir toplantı için şehrin diğer ucuna gideceğim. O gün için yapman gereken işlerin listesini sana e-posta ile gönderdim Evangeline."

Cleo acı dolu bir ses çıkarır. "Sana sempati duyuyorum Evie."

O e-postayı ben asansörden çıkarken göndermiş olmalı çünkü bu sabah metroyla buraya gelirken kuyrukta bekleyen tüm açılmamış e-postalarımı temizledim.

"Ofisim, Cleo." Reid bakışları üzerimdeyken ofis kapısını işaret ediyor. "Basil'i ara ve yirmi dakika içinde benimle dışarıda buluşmasını söyle."

"Yirmi dakika mı?" Cleo inliyor. "En az otuz dakikaya ihtiyacım var." "Yirmi dakikan var," diyor Cleo'ya. "Hızlı konuş."

Reid'in bana gönderdiği liste, şu anda üstlendiğim görevle bitmeseydi hayal kırıklığının ötesine geçerdim.

Manhattan'da her zaman yaptığım şeyi yaparak saatlerimi harcadım. Temizleyiciden iki takım elbisesini aldım ve haftalar önce Lottie ile tanıştığım kuyumcuya masasının üst çekmecesinde duran bir saati bıraktım. Bugün orada karşılaştığım tek kişi, kendisi için önemli olduğu belli olan birinden miras kalan bir yüzüğün pırlantasını kaybettiği için çılgına dönmüş bir kadındı.

Patronumun saatini bıraktıktan sonra ona manevi destek vermek için yanında kaldım. Kuyumcu ona elması çok daha ucuza benzer bir taşla değiştirebileceğini söylediğinde kollarımda ve takım elbiselerin bulunduğu giysi çantasının üzerinde ağladı.

Daha sonra, yarın iade etmem gereken iki kitabı bırakmak için kütüphaneye uğradım. Son durağım bir plak dükkanıydı.

Vinyl Crush adında bir dükkan. Oradaki tek görevim otuz yıldan daha uzun bir süre önce üretilmiş bir plağın kopyasını bulmaktı. Reid'in bunu neden aradığını biliyorum. Norbeta için bir hediye. Hafta sonu ona gönderdiği bir e-postada bundan bahsettiğini gördüm. Benden kopyaladığı için, telefonuma onun için bir kopyasını aramak üzere bir not düşmüştüm bile.

Vinyl Crush'tan bir şey çıkmadı, o yüzden internetten bir tane bulup eski patronunun sürprizi olarak evine gönderteceğim.

Reid'in yatak odasına göz gezdirdim. Kuru temizlemeciden aldığım takım elbiseleri astım ve çiçeklerini suladım. Hâlâ zar zor dayanıyorlar. Sonunda listedeki son görevi de halledebilirim.

Onuncu olarak numaralandırılmıştı ve listede on birinci bir görev olmadığına göre, bunun tamamlamak için istediğim kadar zaman ayırabileceğim anlamına geldiğini varsayıyorum.

Yatak odasının bitişiğindeki banyoya doğru gidiyorum.

Burası erkeksi bir alan, ancak aynanın yanındaki rafta duran küçük bir cam tabakta pembe bir leke de dahil olmak üzere kesin kadınsı dokunuşlara sahip. Yaklaştığımda içinde pembe bir taş olan bir küpe ve bir kravat iğnesi buluyorum.

Klipsin üzerinde gümüş bir H harfi var, bu yüzden Reid'e ait olduğunu biliyorum. Vücudunun hiçbir yerinde piercing yok, bu yüzden küpe bir kadın tarafından bırakılmış olmalı.

Kıskançlık içimde yükseliyor. Aynadaki yansımama basit bir hatırlatma yaparak onu kovmaya çalışıyorum. "Sen onun ilk aşığı değilsin. Sonuncusu da olmayacaksın."

Bu beni öldürüyor ama gerçek bu. Eğer sevişmemizin eğlenceli olduğu ve bir yığın duyguya dayanmadığı gerçeğini gözden geçirirsem, bundan kalbim sağlam olarak çıkacağım. En çok istediğim şey bu.

Parmağım Matiz Kozmetik'in lüks köpük banyosu şişesinin üzerinde geziniyor. Onu burada, büyük küvetinin yanında bulmam şaşırtıcı değil. Ne de olsa, son ve nihai görev

Listede köpük banyosu molasının tadını çıkarmak ve o eve gelmeden ayrılmamak vardı.

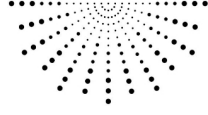
Çıkarırken saatimi kontrol ediyorum. Saat daha dört olmamış. Banyoyu şimdi mi yapmalıyım yoksa altıya kadar mı beklemeliyim emin değilim çünkü o gün ofisten çıkma eğiliminde.

"Siktir et," diye fısıldıyorum gülerek. "İstersem iki banyo yapabilirim."

Köpük banyosu yapmadan önce küveti doldurmaya başlıyorum. Gül kokusu havayı doldururken hızla soyunuyorum, kıyafetlerimi banyo tezgahına koymadan önce dikkatlice katlıyorum.

Kendimi küvete bırakmadan önce küpeye son bir kez bakıyorum, eve döndüğünde düşündüğü tek kadın olacağımı biliyorum.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

R Bayram

Dairemin kapısına ulaşmadan önce kravatımı çıkarmak için uğraşırken kendimi PRATİK OLARAK BAĞLIYORUM. İçeride beni neyin beklediğini biliyorum ve bu gün boyunca hem işkence hem de baştan çıkarıcılık sağladı.

Evime girer girmez kapıyı kilitlemeden önce ayağımla çarparak kapatıyorum. Beni hemen ses sisteminden süzülen müzik sesi karşılıyor. Bunun nasıl çalıştığını anlamak için zaman ayırmadım. Evangeline'in bulmuş olmasına şaşırdım ve sevindim çünkü uzaktan şarkı sesi de duyabiliyorum.

Kıyafetlerim ön kapıdan yatak odama kadar bir yol izliyor. Yatağımın yanına geldiğimde, atacak tek şey boxer külotum kalmıştı. Onları çıkarıyorum ve elimi ereksiyonumun üzerinde gezdiriyorum.

Basil binanın önündeki kaldırıma yanaşır yanaşmaz sertleşmişim. Ben arabadan inip içeri girmeden önce arabayı zar zor durdurdu. Bugün kapıcının eline yüz dolarlık bir banknot sıkıştırdığımdan eminim ama umurumda değil.

Bunu hak ediyor ve ayrıca şu anda inanılmaz cömert hissediyorum. Bu Evie'ye büyük fayda sağlayacak.

Banyonun açık kapısından içeri giriyorum ve aklımdan asla çıkmayacağını bildiğim bir görüntü görüyorum.

Bu noktadan sonra hayatımın nasıl bir yön alacağı önemli değil. Dünyanın en çarpıcı kadını küvetimde, mis kokulu köpüklerle çevrili olarak gördüğümde hissettiklerimi asla unutmayacağım.

Gözleri kapalı ve söylediğı her kelimedede dudakları aralanıyor. Küvete girmeden önce taze kırmızı ruj sürüp sürmediğinden emin değilim ama her iki durumda da minnettarım.

Bu şarkının tekrar eden nakaratını o kadar çok duydum ki, ben de ona katılıyor ve onunla birlikte söylüyorum. "Bana bunun doğru olmadığını söyleme. Ne hissettiğimi biliyorum."

Bir çığlık attığı anda gözleri açılır.

Çığlığın ağzı açık bir kahkahaya dönüşmesi sadece iki saniye sürer. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "O sensin."

"Etin içinde," diyorum, elimi aletimin üzerinde hareket ettirerek bunu vurguluyorum.

Bakışları onun yolunu izliyor. "Şu haline bak."

"Ben mi?" O odadayken birinin bana doğru bakacağı düşüncesiyle kıkırdıyorum. "Şu haline bak, Evangeline."

"Berbat durumdayım." Islak saçlarından birkaç tutamı kenara itmek için elini alnında gezdiriyor. "Bu günkü ikinci banyom. Kurumuş bir erik gibiyim."

"Nefes kesicisin," diye fısıldıyorum, sesimin çatladığının farkındayım çünkü o çok mükemmel.

"Dışarı çıkmalıyım, böylece..."

"Hayır!" Bağırıyorum, böylece "*siktir*" demek üzere olduğunu bildiğim halde kımıldamıyor. Onu yatağı götürmek ve bütün gece orada tutmak istiyorum ama başka bir şeyi daha çok istiyorum. "İçeri geliyorum."

"Burada mı?" İki eliyle baloncukları ayırarak doğrudan çıplak göğüslerine giden bir yol açıyor.

Bu soruyu bedenimin cevaplamasına izin veriyorum. Küvete yaklaşıyorum ve parmaklarımın basit bir hareketiyle görevi anlıyor. Kıçını öne doğru kaydırıyor, böylece arkasındaki küvete girebiliyorum. Kıçımın üzerine yerleşiyorum, sikim sırtının alt kısmına dayanana kadar onu bacaklarımın arasına çekiyorum.

"Bu çok güzel," diye mırıldanıyor. "Gerçekten güzel."

Ellerim sabit duramıyor, bu yüzden kalçalarına inene kadar yanlarında gezdiriyorum. Onları ayırması için onu teşvik ediyorum ve sağ elimin işaret parmağının ucuyla klitorisini buluyorum.

"Beni boşaltacaksın." Başı bana doğru düşüyor. "Öylesin, değil mi?"

"Tekrar ve tekrar." Teninin kokusunu içime çekiyorum, ciğerlerimi onunla doldurmaya çalışıyorum. "Sana dokunmamdan hoşlanıyorsun."

"Bayıldım," diye mırıldanarak beni düzeltiyor. "Bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyorsun."

Boştaki elim sol göğsünü arıyor. Meme ucunu dolgunlaştırıyorum, çimdiklemeden önce onu zirveye çekiyorum.

"Çok iyi," diyor yumuşak bir inilti çıkmadan önce. "Beni boşalt."

Tek istediğim bu, bu yüzden sessiz bir çığlıkla doruğa ulaşana kadar ne kadar güzel olduğunu fısıldarken amına dokunuyorum.

"UMURUMDA DEĞİL," diye homurdanıyorum her kelimedede, sikimi kınına sokarken. "Endişelenme, Evangeline."

Yatağımda karnının üzerinde kıvranıyor ve yemin ederim ki saf arzudan ölmeme ramak kaldı. "Tamamen ıslak."

"Kukun mu?" Gülüyorum, ama o kadar çok bastırılmış ihtiyaçla lekelenmiş ki kulağa uğursuz geliyor. "Umarım küvette sana yaptığım şeyden sonra ıslanmıştır."

Ben ona dokunurken iki kez boşaldı. İlk seferinde sırtı bana dönüktü, ama daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu yüzden onu döndürdüm, çıplak kucağıma çektim ve ağrıyan horozum boyunca amını kaydırırken göğüslerini emdim. Sahip olduğum iradenin her zerresini onun pozisyonunu hafifçe değiştirmemek için harcadım, böylece çıplak aletimi onun sıcaklığına sokabilirdim.

Şu anda hala bunu yapmak istiyorum, ancak korunmak onun için her şeyden önemli olduğu için toparlanıyorum. Benim için de her zaman öyleydi, ama onunla bir kez olsun prezervatiften vazgeçmek için her şeyimi verirdim.

"Yatak ıslak," diye sızlanıyor. "Kurumama izin vermedin. Beni bir mağara adamı gibi küvetten buraya kadar taşıdın."

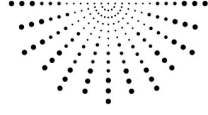
"Özete ihtiyacım yok." Yatağa sürünüp kalçalarını kavriyorum. "Acıtırsa beni affet, ama söz veriyorum hoşuna gidecek."

Ben arkadan tek bir hamleyle onun daracık amına dalarken yanağını yatak çarşafına gömüyor. Nefesim kesilirken başımın döndüğünü hissediyorum. Çok iyi hissettiriyor; çok iyi.

"Bayılıyorum," diye inliyor ben hızımı bulurken.

Aletimin ona her sert vuruşunda, onun adı dudaklarımdan dökülürken doruğa ulaşana kadar derin bir inilti çıkarıyorum.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

Evie

Queens'te bir kaldırımda duruyorum ve mavinin açık bir tonuna boyanmış şirin bir eve bakıyorum. Kırmızı ahşap pencere kutuları muhteşem beyaz çiçeklerle dolup taşıyor. Çimler kısa kesilmiş ve olabildiğince yeşil. Kendimi beyaz çitleri olan mükemmel bir müstakil aile evine bakıyormuşum gibi hissediyorum. Çitin kırmızı olduğunu kabul ediyorum ama tüm görünüm bana mutluluğu haykırıyor.

Lottie'nin yanımda durduğu yere bakıyorum. "Randall eskiden bu evde mi yaşıyordu?"

Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzülürken başını sallıyor. "Çok sevimli. Onu bahçede koşturan küçük bir çocuk olarak hayal edebiliyorum."

Randall'ı çok az tanıdığım için zihnimde bu imajı tam olarak oluşturmıyorum. "Büyümek için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

"Ailemin Kaliforniya'daki evi kadar mükemmel değil." Gülüyor. "Yedi yatak odası. On banyo. Sadece mutfak bile bu evin tamamından daha büyük."

Alan bolluğu, sevgi bolluğu anlamına gelmeyebilir. Tecrübelerime dayanarak konuşmuyorum. Büyüdüğüm evde ailem için fazlasıyla yeterli alan vardı. Fırsat buldukça mutfak masasında akşam yemeğine otururduk. Oturma odasında oyun geceleri düzenlerdik ve arka bahçemizdeki yaşlı meşe ağacından bir lastik salıncak sarkardı. Ailemin Milford'daki eviyle ilgili her anım güzeldir.

Bakışlarım sol tarafa ve yandaki eve kayıyor. Belli ki orada yaşayanlar evi önemsemiyor ya da bakımına vakit ayırmıyor. Evi kaplayan sarı boya dökülmüş. Ön basamaklarda beton parçaları eksik ve posta kutusu tek bir çiviyle gevşek bir şekilde asılı duruyor.

"Sanırım terk edilmiş," diyor Lottie. "Gerçi ben buraya sadece birkaç kez uğradım. Çimler uzamaya devam ediyor. Çiçekler ölmüş durumda ve çatıda bir delik var gibi görünüyor."

"Bu çok üzücü," diye fısıldıyorum, bir ailenin orada tatlı anılar biriktirip biriktirmedini merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Hayat bu."

Duygusuz olmaya çalışmadığını biliyorum, ama yırtık pırtık sarı eve baktığımda tek düşünebildiğim, neler olabileceğiydi.

"Muhtemelen sizi buraya neden getirdiğimi ve bunun Randall'ın düğün hediyesiyle ne ilgisi olduğunu merak ediyorsunuzdur."

"Ona çocukluk evini mi alıyorsun?" Şaka yapıyorum. "Büyük sürpriz bu mu?"

Gözleri büyürken eli ağzını kapatmak için sıçırıyor. "Nereden biliyorsun?"

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. "Burada mı yaşamak istiyorsun?"

"Sanırım bir gün gelebilirim," diyor, sanki bu fikri ilk kez düşünüyormuş gibi çekingen bir tavırla. "Manhattan'ı seviyorum ama burada özel bir şeyler var. Ne zaman gelsem bunu hissediyorum."

Ben de bir şeyler hissediyorum. Onun için sevinç. Tatmin edici bir hayat için yolunu buluyor. Bu onun ve Randall için yeni bir yol olacak ama Randall'ın geçmişine bağlı kalacak.

"Randall burada yaşamak istiyor mu?" Hafif bir kıkırdamayla soruyorum. "Ona sordun mu?"

"Sormama gerek yok." Başını sallıyor. "Tanışmamızdan kısa bir süre sonra bana her zaman ailesinin evini satın alıp ailesini orada büyütmeyi düşündüğünü, ancak bunu yapmak için gerekli parayı bulamadan evi sattıklarını söyledi. İki yıldan kısa bir süre sonra, ona ve kız kardeşlerine aile fırınlarını verdiler ve Arizona'ya taşındılar."

"Randall'ın fırını mı var?"

"Eskiden öyleydi," diye açıklıyor. "Artık Azelius Spas'ın sahibi."

"Hiçbir fikrim yoktu." Bakışlarımı yere indiriyorum. Evleneceği adam hakkında bu kadar az şey bildiğim için utanıyorum. Ben baş nedimeyim. Bu unvana layık olamadım ama hâlâ zaman var.

"Avukatım birkaç gün önce ev sahipleriyle telefonda görüştü ve satmakla ilgileniyorlar," diyor bana. "Onlara çocuklarımı bu evde büyütmenin benim için ne anlama geldiğini anlatan uzun bir mektup yazdım."

"Umarım senin için iyi olur, Lottie."

Çantasından bir zarf çıkarır. "Bu o mektup. Posta kutusuna atayım, sonra da yemek yeriz."

Pazartesi gününden beri baş başa vakit geçiremediğimiz için ilk planım Reid'le onun evinde akşam yemeği yemekti ama Lottie'nin bana ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum.

"Akşam yemeği kulağa harika geliyor."

O posta kutusuna doğru ilerlerken bakışlarım Reid'e mesaj atmak için telefonuma kayıyor.

Evie: Lottie ile yemek yiyeceğim, yarın görüşürüz.

Cevabı anında geldi.

Reid: Beni bu gece göreceksin. Yemeğin bitince bana mesaj at. Seni bana getirmesi için Basil'i göndereceğim.

Hızlıca cevap verirken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Evie: Dairene kendim gidebilirim. Uyarayım: Şu anda en güzel pembe ipek külotu giyiyorum.

Bir sonraki mesajını okuduğumda kızarmaktan kendimi alamıyorum.

Reid: Adil uyarı: Onları senden koparacağım. Eğer onları kurtarmak istiyorsan, buraya gelmeden önce çıkar.

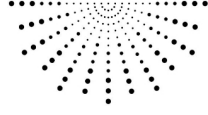
Kafamı kaldırdığımda Lottie'nin yüzünde geniş bir gülümsemeyle durduğum yere doğru geldiğini görüyorum. "Canım spagetti ve köfte çekti. Bildiğin bir yer var mı?"

"Yeri biliyorum." Telefonumu çantama bırakıyorum. "Adı Calvetti's. Manhattan'da. Yemeklere ve sahibine bayılacaksın. Dünyanın en tatlı İtalyan büyükannesidir."

"Kulağa mükemmel bir makarna gibi geliyor." İç çekiyor. "Yine de tatlıdan önce atlamam gerekecek. Randall'a onunla daha sonra bir şeyler içmek için buluşacağıma söz verdim. Tek başına iyi olacaksın, değil mi?"

Sırıtmama engel olamıyorum. "İyi olacağım."

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Evie

"Dün gece buraya geldiğimden beri KAÇ KEZ sikiştiğimizi sanıyorsun?"

Reid yatağının ayakucunda durduğum yere bakıyor. "Yeterince değil ve eğer böyle konuşmaya devam edersen, sayıyı bir artıracığım çünkü beni sertleştiriyorsun, Evangeline."

Battaniyeyi kenara atıp ereksiyonunu ortaya çıkardığında bunu doğruluyor. "Yatağa geri dön. Aletime binmek güne başlamak için en iyi yoldur."

Gülüyorum. "İki kişiydi, değil mi? Yoksa üç müydü?"

"Yeterli değildi," diye yineliyor, ayaklarına doğru kayarak. Sertleşmiş siki göbeğine doğru kıvrılıyor. "Üç tane olduğundan ve ortasında bir yerde uzun bir am yalama seansı olduğundan oldukça eminim."

Dün gece Lottie ile yemek yedikten sonra onun dairesine girer girmez orgazm sisi içinde olduğum için izimi kaybettim. Saniyeler içinde beni çırlıçıplak soydu ve gece yarısını geçene kadar hava almaya çıkmadık.

Sonunda restorandan yanımda getirdiğim büyük boy fırında ravioli siparişine daldım.

Bir telefon zili havayı dolduruyor. Komodinin üstünden telefonumu alamadan yolumu kesiyor. "Boş ver onu. Onun yerine dizlerinin üzerine çök."

Alnımın ortasına vuruyorum. "Büyük beyinler benzer düşünür. Bunu yapmak istiyorum patron, ama isteyken. Gerçekleştirmek istediğim bir fantezim var. Masanın altına gireceğim. Pantolonunu indireceksin ve..."

Banyoya gitmek için yanımdan geçerken "Duş alıyorum," diye sözümü kesiyor. "Bugün işe erken gideceğiz."

Bir an için onun uzaklaşmasını izliyorum çünkü adamın kıcı kusursuz. Gözden kaybolur kaybolmaz telefonumu elime alıyorum ve Lottie'den bir mesaj görüyorum.

Lottie: Dün gece benimle Queens'e geldiğin için tekrar teşekkürler. Eğer vaktin varsa bu gece yeminlerimi senin önünden geçirmek isterim.

Reid'i duшта görmek için banyoya doğru bakıyorum. Buhar yüzünden camdan vücudunun her ayrıntısını tam olarak seçemiyorum ama kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına yetiyor.

İşten sonra onunla burada buluşmamı isteyeceğinden oldukça eminim. İstiyorum ama aynı zamanda Lottie'nin nedimesi olarak görevimi yerine getirmem gerekiyor.

Mesajına cevap vermeden önce banyoya giriyorum. Cam duş duvarlarından birine usulca vuruyorum.

Bu onun dikkatini çekmeye yetiyor çünkü buğulanmayı gidermek için elini camın üzerinde gezdiriyor, böylece bana bakabiliyor. "Varlığınla beni şerefendiriyor musun?"

Başımı salladım. "Lottie bu gece tekrar buluşmak istiyor."

"Git." Başını sallıyor. "Randall'la akşam yemeği için buluşacağım. Ona bir sürprizim var."

"Anlat bana," diyorum sözcüklerin dudaklarımdan çıktığını fark etmeden önce.

Islak saçlarını alnından geriye doğru itiyor. "Düğün için smokin almak üzere onu birkaç günlüğüne İtalya'ya götürüyorum."

Randall'ın kiraladığı smokin için prova yaptığını belirtmeliyim. Biliyorum çünkü Lottie prova sırasında bana bir fotoğrafını gönderdi. Ona çok yakıştı.

"Ayrıca olası balayı destinasyonunu keşfetmekten hoşlanacağını düşündüm," diye açıklıyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Eğer kabul ederse, yarından sonraki gün yola çıkıyoruz." Suyun saçlarının üzerinden akmasına izin veren bir noktaya geçmeden önce gözlerini kapatıyor.

Görünüşe göre bu konuşma sona erdi, ben de Lottie'ye kısa bir yanıt yazdım.

Evie: Ben de varım. Nerede buluşalım?

Cevabını beklerken banyodan çıkıyorum. Gömme dolabın hemen dışında duruyorum. Bakışlarım ısmarlama takım elbise ve kravat rafına takılmadan önce değerli saatlerinin bulunduğu çantaya doğru bakıyorum.

Bu şeylere o kadar özen gösteriyor ki, yine de evinde hiç kişisel resim yok. Hiçbir şey geçmişinden ya da hayatı boyunca onun için önemli olan insanlardan bahsetmiyor. Hiçbir yerde Melody'nin çerçeveli bir resmi bile yok.

Telefonumun avucumda titrediğini hissettiğimde yere bakıyorum.

Lottie: Benim evimde takılalım. Dışarıdan sipariş veririm. 7 gibi diyelim mi?

Duş kapısının kapandığını duyduğum anda orada olacağımı teyit eden bir mesaj atıyorum. Arkamı döndüğümde onu boynuna sardığı havluyla banyodan çıkarken görüyorum.

Bana gülümsüyor ve bir anlığına kalbim göğsümün içinde küçük bir dans yapıyor. Ona cidden aşık olabilirim. Korkarım çoktan aşık olmuş olabilirim, ama bildiğim acı

Yaşadığı tecrübeler, kalbini ben dahil kimsenin ulaşamayacağı bir yerde tutabilir.

"İşe gitmeden önce üstümü değiştirmek için eve gideceğim." Saati baktım. "Ofise giderken bize kahve alacağım."

Bana doğru yaklaşıyor, yaklaştıkça aleti sertleşiyor. "Bunun icabına bakacağım. İş yerinde bana sakso çekme konusunda ciddi miydin Evangeline?"

Başımı salladım. "İstiyorum."

Uzanıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bunu uzun zamandır hayal ediyordum."

İtirafından cesaret alarak parmak uçlarıma kadar yükseliyorum ama benden en az bir karış uzun olduğu için bu pek işe yaramıyor. "Beni çok uzun zamandır istiyorsun."

"Senin bildiğinden daha uzun süre," diye fısıldıyor. "Artık sana sahip olduğuma göre, asla..."

"Neyi asla yapmayacaksın?" Sesi kesilmeden önce ne söyleyeceğini duymak istediğim için bastırıyorum. "Asla ne yapmayacaksın, Reid?"

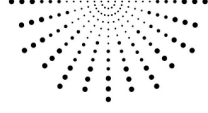
Ona bakıyorum, beni asla bırakmayacağını söylemesini istiyorum ama ağzından böyle bir şey çıkmıyor.

"Senden önce asla gelmeyeceğim." Bana hınzır bir gülüş attı. "Seni asla tatminsiz bırakmayacağım."

Ben az önce söylediği her şeyi özümserken o yanımdan geçip dolabına yöneliyor. Tüm bunlarla rahatlamalıyım, ama daha fazlasını istiyorum ve bu asla elde edemeyeceğimi bildiğim bir şey.

Bu onun kalbi.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

R Bayram

GEÇEN İKİ hafta bana karşı pek nazik değildi. Dürüst olmak gerekirse, bunun bir kısmının suçunu ben üstlendim. Randall ile İtalya'ya yaptığım hızlı seyahatin sadece seyahat ve smokin şeklinde bir hediye değil, aynı zamanda iş konuşmak için bir şans olması gerekiyordu.

Onu harika bir akşam yemeği ve birkaç kadeh viski ile yumuşattıktan sonra Azelius Spas'ı satın alma konusunu açmayı düşündüm.

Randall'ın Milano seyahatimizden birkaç kişiye bahsettiğini bilmiyordum. Varışımızın ertesi sabahı terzi dükkânına girdiğimizde Pete bizi bekliyordu, Jimmy de öyle.

Ben heyecanlanmadım ama Randall heyecanlandı. Anladığım kadarıyla tüm detayları Charlotte'dan almışlar. Pete özel bir uçak kiralamış ve bizden kısa bir süre sonra Milano'ya inmişler.

İşle ilgili bir sağdıç gezisi olması gereken şey, başka bir bekarlığa veda partisine dönüştü. Saklandılar.

aynı otelde kaldık, böylece tüm konaklama boyunca dörtlü olduk.

New York'a indiğimizde beni bekleyen cipe bindim. Basil yolculuğun nasıl geçtiğini sorma zahmetine girmedi çünkü yüzümdeki atık kaşlar her şeyi ele veriyordu.

O zamandan beri, birkaç önemli anlaşma zamanımı tekeline aldı. Evangeline'i neredeyse hiç görmedim. On  gündür onu elime almadım ve itiraf etmeliyim ki bunun eksikliğini hissediyorum. zlediğim sadece seks değil. Onu ve başımızda patron ve yönetici asistanı unvanları olmadan ofisten uzakta olmanın nasıl bir his olduğunu zlyorum.

"Evangeline!" Masasına yaklaşmak için köşeyi döndüğünü görür görmez adını sesleniyorum. "Bir dakika lütfen."

Çantasını masasına bırakırken başını sallıyor. "Geliyorum, efendim."

Bu sözlerin yoldan geçebilecek herhangi bir çalışanı yatıştırmak için yüksek sesle söylendiğini biliyorum, ancak ifade zihnimde çarpıtılmış durumda. Onun boşalmasını istiyorum. Elimden, dilimden ya da sikimden olması umurunda değil. Boşalıırken çıkardığı o tatlı sesleri duymayalı çok uzun zaman oldu.

Ofisime girer girmez kapı arkasından kapandı. "Merhaba."

"Merhaba," ayakta durmak için hareket ederken az önce söylediklerini tekrarlıyorum. "Soyun."

şaka yapıyormuşum gibi gülüyor ama bana bakar bakmaz gülmesi kesiliyor. "Ciddi misin sen? Ciddi olamazsın, Reid. Saat daha sabahın dokuzu ve on dakika içinde bir toplantın var."

"O dakikaların dokuzunda seni becerebilirim." Ellerim kemerime düştü. "Benim için boşalacaksın."

Sanki bir sineği kovalıyormuş gibi elini havada gezdiriyor. "Sanki bunu bilmiyordum."

"Soyun," diye tekrarlıyorum. "şimdi."

"Elbisem çok güzel, değil mi?" Parmak uçlarını giydiği pembe iekli elbisenin önünde gezdiriyor. "Bu bir sürtük

o yüzden uzlaşalım."

Fermuarımı indirmeden önce kemerimi çözüyorum. "Uzlaşmak mı? Nasıl?"

Sakso çekebilmek için beni oturmaya ikna etmeye çalışacağından şüpheleniyorum. Bunu ben seyahate çıkmadan iki gün önce yapmıştı. Dizlerinin üzerinde, masamın altına saklanmış, sikim ağzına girip çıkarkenki anısı o zamandan beri zihnimde tekrar tekrar canlanıyor.

Bana doğru uzanıyor, ben de yaklaşıp ona elimi uzatıyorum. Elim sımsıkı tutuyor ve eğilip güzel beyaz külotunu bacaklarından aşağı indiriyor, sonra da külotunu çıkarıyor. "Masanın üzerine eğileceğim. Beni arkamdan sertçe becereceksin."

Yemin ederim ki beynim bunu düşününce kısa devre yapıyor. "Topuklu ayakkabılarınla mı?"

Aşağı bakıyor. "Çıkması da çok zor."

Onu masamın yanına sürüklemek için kolundan çekiştiriyorum. "Ellerini şuraya koy."

O itiraz edemedi masamın çekmecesinden bir prezervatif çıkardım ve paketi dişlerimle yırtarak açtım. "Bu sert ve hızlı olacak."

"Ve muhteşem," diye fısıldıyor kışını elbisesinin eteğinin altında oynatırken. "Beni becerdiğinde hep öyle oluyor."

Eteğini yukarı kaldırıp iki parmağımı amının üzerinde gezdiriyorum ve amının benim için hazır olduğunu görüyorum. "Çok ıslaksın."

Hafif bir kahkaha atıyor ve ben girişine yaklaştığımda inlemeye dönüşüyor. "Buna şaşırmış olamazsın. Beni çok iyi beceriyorsun."

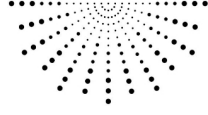
Kendimi bir saniye daha tutamıyorum, bu yüzden kılıflı horozumu ıslak sıcağına daldırıyorum. Dizlerim zayıflarken neredeyse dengemi kaybediyordum. "Tanrım."

"Sertçe," diye fısıldıyor. "Beni sertçe al."

Aynen öyle yapıyorum. Ben ona çarparken eliyle ağzını kapatıyor, her dalış bir öncekinden daha derin. Acele ediyorum

Böylece onunla son kez birlikte olduğumdan beri arzuladığım rahatlamayı nihayet hissedebileceğim.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

Evie

"QUEENS'TEKİ EVİ ALDIM!" Lottie dairesinin kapısını açar açmaz ılık atıyor.

Bir elimde beyaz gül buketi, diğ er elimde  ilekli dondurma olduğu için kollarımı açıp  enemle sarılmak için gelmesini istediğimi işaret etmekten başka bir şey yapamıyorum. "Senin adına çok mutluyum."

Bana sıkıca sarıldı. " imdi tek yapmam gereken hediye i Randall'a göstermenin en iyi yolunu bulmak. Evin anahtarını küçük bir kutuya koyup paketleyebilirim ya da d   n gecemizde evin tapusunu ona verebilirim."

Randall'ın çocukluk evini satın alma fikrini ilk ortaya attığından beri biraz araştırma yaptım ve fikrimi onunla payla tım. "Sanırım bunu yapmanın m kemm l bir yolunu biliyorum."

Çiçekleri ve dondurmayı benden aldı. "Bunlar için teşekkürler, Evie. Fikrini duymak için sabırsızlanıyorum."

Hemen konuya giriyorum çünkü payla acak harika bir  eyiniz varken neden bekleyesiniz ki? "Randall'ın ailesinin evinin yirmi be  yıl öncesine ait bir resmini buldum."

"Sen ne?" Mutfağa doğru giderken adımlarının ortasında durdu. "Ne zaman? Nasıl? Nereden buldun onu?"

Saatlerce araştırmam gerekti ama Queens'te tam da o sokakta bir topluluk toplantısını anlatan arşivlenmiş bir gazete haberine rastlayınca büyük bir başarı elde ettim. Randall'ın ailesinin sahip olduğu evin ve yanındaki küçük sarı evin bir görüntüsü vardı. O zamanlar ikisi de canlı görünüyordu. Beş ilçedeki fotoğraf stüdyolarına sarı evi kesip kesemeyeceklerini ve resmi benim için basıp basamayacaklarını soran çok sayıda e-posta gönderdikten sonra, bunu yapmayı kabul eden birini buldum.

Lottie'nin merakını yatıştırmak için tüm bunları tek bir cümleye sığdırdım. "İnternette buldum."

"Sen bir dahisin." Dondurmayı dondurucuya koyarken gülümsüyor. "Yani senin fikrin ona evin o zamanlar nasıl göründüğünün bir resmini vermek ve sonra da artık onun olduğunu söylemek mi?"

"Onun gibi bir şey." Tezgâhın üzerinde duran vazoya gülleri yerleştirmek için onun yanına geçiyorum. "New York'un simge yapılarının büyümlü fotoğraflarını çeken bir fotoğrafçı var. Queens'teki evin bir fotoğrafını çekip eski fotoğrafla birlikte çerçeveletip çerçeveletemeyeceğini sormak için onunla iletişime geçmek isteyebileceğini düşündüm. Eve asabileceğiniz bir tür o zaman ve şimdi şeyi."

Eli ağzına gider. "Aman Tanrım, Evie. Buna bayıldım."

"Belki Charlotte ve Randall'ın evi gibi bir şey yazan bir pankart ekleyebilir."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla doluyor. "Kesinlikle öyle olacak. Bizim evimiz olacak. Fotoğrafçının adı ne? Çalışmalarına bakmak istiyorum."

Bunu soracağını tahmin ettiğim için kot pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım ve Callie Morrow-Wells'in web sitesini açmak için parmağımı ekranda kaydırdım. Onu araştırmak için sosyal medya profillerini taradım ve Zeke'in kız kardeşi olduğunu görünce şok oldum. Dövmeli

Tin Anchor'daki barmen, ailesinin samimi fotoğraflarından birkaçında yer aldı. Bu şehirdeki ayrılık dereceleri gerçekten çok küçük.

"Onu yarın arayacağım," diyor heyecanla. "Randall buna çok sevinecek. Sevineceğini biliyorum."

Umarım öyle olur. Birine düğün hediyesi olarak ev almak bana abartılı geliyor ama benim banka hesabım Lottie'ninkinin çok küçük bir kısmı.

"Sebze yatağında bütün bir kızarmış tavuk yiyeceğiz," diyor gururla. "Hiçbir zaman iyi bir aşçı olamadım, ama her zaman gelişmek için yer vardır, değil mi?"

"Her zaman." Başımı sallayıp fırına bakıyorum. "Şimdi fırına koymak için hepsini hazırlamana yardım edebilirim."

Yüzleşmek için etrafında döner. "Oh, kahretsin. Yemeği koyarken fırını açmayı unutmuşum."

Kahkahalarımı kontrol edemiyorum. "Ne kadar zaman önceydi bu?" "Artık yiyemeyeceğimiz kadar uzun zaman önce." Başını sallıyor.

"Onu pişirsek bile, salmonella ya da şu anda üzerinde büyüyen gıda kaynaklı hastalıklardan çok korkarım."

Eğer bu sözler birinin iştahını kaçırmak için tasarlanmadıysa, öyle olmalıdır. "Akşam yemeğinde dondurma yiyelim."

Önerime gülümsüyor. "Kesebileceğim biraz meyvem var, buzdolabında birkaç farklı peynir ve dolapta birkaç kutu kraker var."

"Bana mükemmel geliyor."

"Hepsini bir şişe kırmızı şarapla eşleştireceğiz." Şimdiye kadar fark etmediğim bir şarap dolabını açtı. "Sen seç."

Daha önce hiç denemediğim bir üzüm bağından bir şişe almak için eğildim. "Meyveleri kesmeye yardım edeyim."

"Son zamanlarda sana o kuyumcуда tanıştığımız için ne kadar minnettar olduğumu söylemiş miydim?"

Söyledi ama ben omuz silktim. "Bana tekrar anlatabilirsin. Sorun olmaz."

Bu bana kocaman bir sarılma ve kahkaha kazandırdı. "Sen buzdolabındaki meyveleri kesmeye başla. Ben tavuk ve sebzelerden kurtulacağım."

Organik atık kutusunun mutfak lavabosunun altındaki dolapta saklandığını bildiğim yeri gösteriyorum. "Oraya gidiyor, değil mi?"

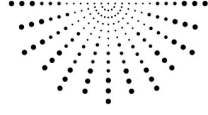
Burnunu sıkıyor ve başını sallıyor. "Bu kokuya uzun süre dayanamayacağım. Onu doğruca bodruma götüreceğim. Orada daha büyük bir toplama kutusu var. Queens'e taşındığımızda arka bahçede kompost yapıp bir bahçe ekeceğim."

Ona bakıyorum, gözlerindeki ışığı görmek beni heyecanlandırıyor. Hayatının nasıl bir araya geldiği konusunda gerçekten mutlu olduğunu söyleyebilirim. "Gelecek yaz otları yolmana yardım edeceğim."

Bunu iyice düşünmeden söyledim. Arkadaşlığımızın düğünden sonra da devam edeceğini varsayıyorum ama bu konuda konuşmadık.

"Bunu çok isterim, Evie. Bunu gerçekten çok isterdim."

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

R Bayram

Saat koleksiyonumun bulunduğu kutuyu DİKKATLE AÇIYORUM. Saatlerin çoğu hala çalışır durumda olsa da, birkaçı kararmış parçaların ve güvenilmez bir tedarik zincirinin kurbanı olmuş.

Bir asırdan fazla bir süre önce Fransa'da yapılmış gümüş bir tane alıyorum. Yüzündeki eller yıllardır hareket etmemiş. Hiç bileğimde olmadı ama güzelliği zamansız, tıpkı şu anda yatağımda uyuyan kadın gibi.

"Gecenin bir yarısı neden dolabında sürünüyorsun?" Arkamdan yumuşak bir ses soruyor.

Başımı eğerek gülümsüyorum. Kollarının beni sardığını, ellerinin göğsüme indiğini hissettiğimde gözlerim kapanıyor. Çıplak bedenini sırtıma bastırıyor. "İyi misin?"

Emin değilim. Kalbinin etrafına aşılmaz bir kale inşa etmiş bir adam, minyon mavi gözlü bir büyücü onun içine girmenin yolunu bulmuşsa iyi olabilir mi?

Tam olarak ne zaman olduğunu b i l e m i y o r u m ama ne olduğunu biliyorum. Evangeline'e aşık oluyorum.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum çünkü bir daha *iyi* olup olamayacağımı bilmiyorum. Olabilmemin tek yolu, bu dünyada kalan her günümü yanımda geçirmeyi kabul etmesi.

Bu, iki aydan kısa bir süre önce beni bir patron piçinden başka bir şey olarak görmeyen biri için büyük bir istek.

"Arkanı dön," diyor, sesinde hafif bir yalvarış var. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Bir kahkaha atıyorum çünkü sertleşmiş meme uçlarının tenime sürtünmesine ve vücudunu bedenime bastırırken belimden yayılan ısıya bakılırsa, bana sonsuza dek arzulayacağım şeyi göstermek üzere. Bu onun vücudu. Bunun ötesinde, onun kalbini istiyorum. Onu istiyorum.

Saati kutusuna geri koydum ve yavaşça döndüğümde onu tam da şüphelendiğim gibi buldum. Tamamen çıplaktı. Saçları yüzünün etrafında dağınık bir şekilde toplanmıştı ve ruju daha önce ağzına kondurduğum öpücükler yüzünden çoktan uçup gitmişti. "Bana ne göstermek istiyorsun?"

Elini arkasından çekerek telefonunu ortaya çıkarıyor. "Lottie bana görmek isteyeceğini düşündüğüm bir mesaj gönderdi. Saatler önce göndermiş ama o sırada biraz meşguldüm ve fark etmedim."

"Beni becermekle meşguldün."

"Aynen öyle." Saçlarını omzunun arkasına savuruyor. "Okumalısın."

"Eğer düğün resepsiyonunda masa düzeninin nasıl olması gerektiğiyle ilgiliyse, ilgilenmiyorum," diye takılıyorum. "Eğer daha önce dondurma yerken çektiği samimi bir fotoğrafı, telefonu bana ver."

Evie, Lottie ile vakit geçirdikten sonra bu gece evime ilk geldiğinde, akşam yemeği felaketini bana anlattı. Ona hayatımda yediğim en iyi orta pişmiş bifteği yediğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Bir şişe şarap. Bunların hepsini kuzenimle yaptım. Donovan yemeği ve arkadaşlığı takdir etti.

"Randall'dan Lottie'ye bir mesaj," dedi bana. "Okumalısın."

Gözlerimi kapatıyorum. "Eğer cinsel bir şeyse, kovuldun."

Hafif bir kahkaha atıyor. "Seni asla böyle bir şeye maruz bırakmam. Bilgin olsun, Lottie nişanlısıyla kapalı kapılar ardında neler olup bittiğine dair ayrıntıları paylaşmaz."

"Güzel." Elimi indiriyorum. "Metinde ne yazıyor?"

Telefonunu bana doğru itti. Mesajın ne olduğunu anlayabilmek için bir adım geri atıp dolabımdaki küçük lambaya doğru yürümem gerekiyor. Yüksek sesle okuyorum: "Reid sahip olduğum en iyi arkadaş. Her zamankinden daha yakınız. Yeniden kardeşim gibi olmaya başladı."

Bu sözlerin içime işlemesine izin verdim. Onları ve bu duyguları sevdiği kadınla paylaşan adamı takdir ediyorum. Randall duyguları konusunda her zaman benden daha açık olmuştur. Herkesin birbiriyle her şeyi paylaştığı bir ortamda büyüdü. Ayı gibi sarılmak ve *seni seviyorum* demek onun evinde her zaman olağan şeylerdi.

"Bu çok hoş," diye fısıldıyor Evie. "O senin için de önemli, değil mi?"

Bu yüklü bir soru. Randall'ın sağdııcı olmanın özlemini çektiğim bir deneyim olduğunu söyleyemem, ancak önemli bir iş anlaşması olacağını bildiğim şey için bir sıçrama tahtası. Bunu ya o ya bu durumu olarak görmüyorum. Hayallerindeki kadınla evlenirken onun yanında durabilir ve aynı zamanda başka bir işin satışında ona yardımcı olan adam olabilirim.

"Öyle," diye dürüstçe cevap veriyorum, ancak bu cevap onun düşündüğü kadar açık olmasa da.

Bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. "Biliyordum. Düğünleri çok eğlenceli olacak, değil mi?"

"Bir şeyler olacak." Başımı sallıyorum ama bu ifadeyi genişletmiyorum. Ben bu tür şeyleri izlemekten hoşlanan bir adam değilim.

İki insan birbirini sonsuza dek seveceğine yemin eder. İçimden bir ses bu düğünün benim için farklı bir deneyim olacağını söylüyor çünkü Charlotte ve Randall evlenirken Evie'ye bakıyor olacağım.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Alnının ortasına vuruyor. "Önümüzdeki hafta iki gün izin için talepte bulunmam gerekiyor."

Düğün o hafta olduğu için bu kadarını bekliyordum. "Ne için?"

Bir parmağını çıplak göğsüme bastırıyor. "İzne ne için ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Telefonunu saat kutumun yanındaki dolabın üzerine koyarak soruyorum.

"Öyle," diyor çenesini sertçe sallayarak. "Peki, bana izin verecek misiniz, yoksa Baden'e mi sormam gerekiyor?"

Onu kollarıma aldım. Sağ elim hemen çıplak kıkına gidiyor. Olması gerekenden daha sert sıkıyorum ama o takdirle kıpırdatıyor. "Bunu biraz düşüneceğim."

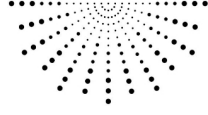
Parmak uçlarına kadar yükseliyor, dişlerini omzuma geçirmeden önce dudaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Belki bir uzlaşma yolu bulabiliriz?"

Bunun nereye gittiğinin keyfini çıkararak, arkamı dolaba yaslıyorum. "Dinliyorum."

Eli göğsümden aşağı kayarken, "Sertleşmişsin," diye fısıldıyor. Parmaklarıyla sikimin etrafında daireler çizer çizmez usulca inliyor. "Bunu emeceğim. Son damlasına kadar yutmadan önce döllerinin dilimi kaplayışını izleyebilirsin."

"İzin onaylandı." Saçlarından bir avuç alıp avucumun içine aldım. "Şimdi dizlerinin üzerine çök."

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Evie

"CİDDİ MISIN?" Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki e-postaya bakıyorum. "Tüm bunları bugün yapmamı mı istiyorsun?"

Reid başını sallar. "Sana güveniyorum, Evangeline."

Bir müşteriyle yaklaşan bir toplantının yeniden planlanması hakkında konuşurken masasında otururken bana az önce e-posta ile gönderdiği görev listesini okumaya başladım. O andan itibaren ayağa kalktı ve benim masama doğru yürüdü. Şu anda karşımda duruyor.

"Times Meydanı'ndaki bir şeker dükkanından bir paket sakız?" Bir şekilde yüzümü asmadan ilk görevi okudum.

"Ne zamandan beri sakız çiğniyorsun?"

"Asla." İnci gibi beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Bu Vance'in yeğeni için. Yarın annesiyle birlikte ofise uğrayacak ve sakızın en sevdiği şey olduğunu biliyorum."

Yüzüne bakıyorum. "Kulağa iyi bir adam hareketi gibi geliyor." Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Ben iyi bir adamım, Evie."

"Belki de öylesindir." Listeyi okumaya devam ediyorum. "Kuyumcuya uğrayıp paketlenmiş hediye alırsınız mı?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. O kadar yüksek ki, korkarım durduğu yerden duyabilir. Düğünde giymem için bana özel bir şey aldı mı? Düğüne sadece birkaç gün kaldığına göre, bu olayın anısına bana bir bilezik ya da kolye almış olması ihtimal dışı değil. "Hediye mi? Kimin için?"

"Randall için kol düğmeleri," diyerek aksesuar olarak kullanabileceğim ekstra güzel bir şey hayalimi yıktı.

Kendimi sessizce azarlıyorum çünkü birlikte yatan bir patron ve çalışandan başka bir şey olduğumuzu hiç ima etmedi. Dün öğleden sonra konferans salonlarından birindeki kısa toplantıları için aldığım bir tabak çörekle heyecanlanan bir müşterinin önünde beni övmek dışında benim hakkımda ne hissettiğini ifade etmedi.

Bittiğinde aceleyle iki çörek yedim ve halının üzerinde toplam on bir sent bozuk para buldum. Buna kazanmak dedim.

Görev listesini okumayı bırakıyorum çünkü bunun benim için Manhattan'da koşturmak ve öğle yemeğinde sosisli sandviç yemek anlamına geldiğini zaten biliyorum.

"Şimdi buna başlayacağım." Masamdan geriye doğru itiyorum. "Gitmeden önce yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Öp beni," diye fısıldıyor.

Şaşırmış bir halde omzumun üzerinden koridora doğru bakıyorum ama görünürde bir çalışan göremiyorum. "Burada mı? Şimdi mi?"

Yüz ifadesi bir anda arzudan hayal kırıklığına dönüşüyor. "Ben de bunu istiyordum ama Baden az önce merdivenlere açılan kapıdan çıktı. Şu anda bize doğru geliyor."

Olabildiğince dikkatle dinliyorum ama bir şey bulamıyorum, bu yüzden koridorun aşağısını görmek için birkaç adım daha yaklaşıyorum. Kot pantolon, tişört ve spor ayakkabı giymiş Baden'in bize doğru koştuğundan eminim.

Reid'le yüzleşmek için geri döndüm. "Kulaklarının nesi var?"

Sanki spor ayakkabı giyen bir adamın gizlice yaklaştığını

herkes duyabilirmiş gibi gülüp geçiyor. "Sen de gitmelisin

o görev listesi, Evie. Güne başlamadan önce Baden ve Vance ile kısa bir toplantı yapacağım."

Baden köşeyi dönüp görüş alanıma girdiğinde masamın çekmecelerinden birinden çantamı almak için eğildim.

"Rolüne uygun giyinmen çok hoş," diye takılıyor Reid. "Takım elbisen nerede?"

"Her biri evimdeki dolapta asılı duruyor." Baden tişörtünün önünü iki parmağının arasına sıkıştırıyor. "Bu gündelik bir toplantı olduğu için, role uygun giyindim."

Bakışlarını tekrar Baden'e çevirmeden önce Reid'le göz göze geliyorum. "Dün gece eve gelemedin mi?"

"Bu seni nasıl ilgilendirir?" Kıkırdıyor. "Bu arada, günaydın, Evie."

"Günaydın," diyorum masamdan uzaklaşırken. "Bugün yapmam gereken bir sürü şey var, o yüzden hemen işe koyulmalıyım."

Asansöre doğru ilerlerken Baden arkamdan, "Daha fazla çoraba ihtiyacı yok," diye sesleniyor. "Ya da zarflara, çünkü malzeme dolabında binlercesi var."

"Kapa çeneni," dediğini duyuyorum Reid'in. "Neden asansörü değil de merdivenleri kullandın? Düzeni mi bozuldu?"

Çağrı düğmesine basar basmaz asansörün kapıları açıldığına göre, bu soruyu onun yerine ben cevaplayabilirim ama yapmıyorum. İçeri girip nefes alıyorum. Reid'le aramızda çok şey değişti, ama ofiste hâlâ onun yönetici asistanıyım, bu yüzden patronumun bugün yapılacaklar listesindeki her görevi kontrol edebilmek için harekete geçmem gerekiyor.

OTUZ DAKİKA SONRA, içimden küfrederek asansörden çıkıyorum. Reid bana bir görev listesi gönderdiğinde her zaman yaptığım şeyi yapmalıydım. Buradan kaçmadan önce listenin tamamını okumalıydım.

Bunu yapmış olsaydım, listedeki dokuzuncu görevin iki kütüphane kitabını iade etmeyi içerdiğini fark ederdim. Bana gönderdiği e-postaya göre, her iki kitap da masasının köşesinde duruyormuş. Onların yerine iki yeni gerilim romanı istiyor. Okumak için ne zaman vakti olduğunu anlayamıyorum çünkü zamanının çoğunu ofisten uzakta birlikte geçiriyoruz.

Koridorda acele edebilmek için topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Masamın alt çekmecesinde bir çift rahat yürüyüş ayakkabım olduğundan, kitapları alıp asansöre koşmadan önce hızlı bir ayakkabı değişimi yapacağım.

Masama ve onun da ötesinde Reid'in ofisine giden köşeyi dönmeden hemen önce duruyorum. Kahkahalar havayı dolduruyor. Belli ki Reid'in Baden ve Vance ile toplantısı hâlâ devam ediyor. İlk tepkim hayal kırıklığı oluyor çünkü bu, muhtemel bir müşteriyle yapacağı kahve toplantısına geç kalacağı anlamına geliyor. Şimdiye kadar buradan üç blok ötedeki bir kafede olması gerekiyordu.

Bir sonraki görevime giderken o kafeye uğramayı aklıma not ediyorum. Reid'i bekleyen kişiye taze bir fincan kahve alacağım. Patronuma geç kaldığını söyleyeceğim ve bu da ortakların doğaçlama toplantısını bölecek.

"Azelius Spas'ı ele geçirmek için harekete geçmeliyiz," diyor Vance ve beni olduğum yerde durduruyor. Sesi o kadar yüksek ve net ki masamın yakınında duruyor olması gerektiğini anlıyorum. Bulduğum yerden sadece birkaç adım ötede. "Emmel'i de satın almaktan bahseden sendin, Reid. Sağdıç olmanın ikisiyle de aranı açtığını söylemiştin."

"Bu ona bir avantaj sağlıyor," diye araya giriyor Baden. "Bir düşün Vance. Randall'ı yıllardır görmemişti. Reid'i bilirsin. Bir şekilde çıkar sağlamayacak olsaydı bu düğünde sağdıç olmayı kabul edeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Ne haltlar dnyor burada?

Duyduklarım karşısında sersemlemiş bir halde gözlerimi kapatıyorum ve başımı koridorun duvarına yaslayarak onların görüş alanından çıkıyorum.

"İkinize de söyledim, ben hallediyorum," diye tersliyor Reid. "Randall ve Charlotte'u bana bırakın. İşinizin başına dönün. Gitmem gereken bir toplantı var."

Bu benim kaçmam için bir işaretti, ben de en yakın saklanma yerine doğru kaçtım. Tuvalete. İçeri daldığımda Cleo'yu aynada saçını düzeltirken buldum. Burası onu bulacağımı düşündüğüm son yerdi, yeni ofisine bağlı özel bir tuvaleti olduğu gerçeğini göz önüne alırsak. Kıdemli analistlerin yöneticisi olarak yeni avantajlarından biri de bu.

"Evie?" diye soruyor bakışları yüzümde gezinirken. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Lavabo sırasının yanında durduğu yere yaklaşıyorum ve üstlerindeki aynaya bakıyorum. Haklıydı. Solgunum. Tenim nemli görünüyor. Göründüğüm kadar zayıf hissediyorum. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Kolu hemen belime dolanıyor. "Otur."

Beni duvara dayalı lacivert bir banka doğru yönlendiriyor. Üzerine oturuyorum ve dizlerimin ne kadar sert titrediğini hemen fark ediyorum.

Reid sağdıç olmayı sadece kâr için mi kabul etti? Bunca zamandır amacı mutlu çiftin kendi işlerini ona satmalarını sağlamak mıydı? Gerçekten o kadar acımasız mı?

"Gidip dinlenme odasından bir şişe su alacağım." Cleo omzuma vurdu. "Burada bekle."

Bileğinden tutarak onu durduruyorum. "Lütfen bir dakika bekle. Kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum."

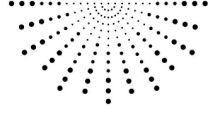
Yanımda oturuyor. Rahat bir nefes alıyorum çünkü koridorda Reid'le karşılaşmasını istemiyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey onunla yüzleşmek.

Tam üç dakika geçene kadar sessizlik içinde oturuyoruz ve Reid'in koridorda gürleyen sesini duyuyorum

Birinin onun için asansörü tutmasını bekliyordum.
Asansörün kalkış sinyali geldiğinde Cleo'ya bakıyorum.
"Sanırım iyi olacağım." "Seni eve götürmesi için şoförümü
arıyorum," diyor bana. "Reid'e hasta olduğunu
söyleyeceğim. Yerine bakacak birini bulurum.
senin için, bu yüzden hiçbir şey için endişelenme."

İşi bu şekilde bırakmak daha önce yaptığım bir şey değil
ama daha önce hiç aşık oluyormuşum gibi de
hissetmemiştim. Kalbimi vermeye hazır olduğum adamı
tanımıyor bile olabileceğimi fark ettiğimde gözlerim
doluyor.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

R Bayram

Evangeline'in hastalığının ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından, daha iyi hissetmesine yardımcı olacağını umduğum birçok şeyle birlikte apartmanına geldim. Bunlar arasında Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir bistrodan aldığım sözde ev yapımı tavuk çorbası, Wolf Candy'den bir düzine farklı çikolata, Times Meydanı'ndaki bir oyuncakçıdan aldığım bin parçalı bir puzzle ve şimdiye kadar içtiğim en iyi kırmızı şaraptan bir şişe var. Doğal olarak, bir düzine pembe gül de getirdim.

Binasının kilitli kapısının yanında bulunan pedin üzerindeki soyadının yanındaki düğmeye basıyorum. Cevap vermesini beklerken paslanmış interkom hoparlörüne bakıyorum.

Bir kadın elinde anahtarla yanımdan geçip gidiyor. Kolları benimkinden bile daha fazla paketle dolu. "Özür dilerim. Bugün çok fazla ucuzluk buldum. Sana o kadar sert çarpmak istememiştim."

"Yardım etmeme izin verin," diyorum, hâlâ dahili telefona bakarak. İçime bir endişe çöküyor çünkü ya Evie dairesinde sızıp kaldıysa? Ya ateşi onu etkisiz hale getirdiyse?

Kadın neredeyse elindeki her şeyi bana doğru itiyor. Ona yardım etmek için elimdekileri yeniden düzenliyorum.

"Bu çiçekler için ölünür." Bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Bu binadaki şanslı bir bayan bunları alıyor mu?"

İçimden bir ses bu binadaki herkesin Evangeline'in iyiliğini tecrübe ettiğini söylüyor, bu yüzden bir inanç sışçraması yapıp adını söylüyorum. "Evie Starling."

"Oh, Evie." Anahtarı kilidin içinde çeviriyor. "O çok tatlı biri. Şimdi onu görmeye mi gidiyorsun?"

"Öyleyim." Dahili telefona son bir kez bakıyorum.

"Beni takip edin." Elindeki çantalardan birini tutuyor. bana fırlattı. "Ben onun bir kat üstünde oturuyorum."

Onu binaya kadar takip ederken tereddüt etmiyorum çünkü Cleo bana Evie'nin kendini iyi hissetmediğini ilk söylediğinde içimi kaplayan tedirginlik şimdi korku şeklinde içimde kök salmış durumda.

Evie'nin dairesinin kapısının çalınması, tahmin edemeyeceğim bir sürprizi ortaya çıkardı.

Charlotte yüzünde sert bir ifadeyle kapıyı açtı. Daha iyi bilmesem, boka battığımı düşünürdüm.

"Senin teslimatçı olduğunu sanıyordum," diye açıklıyor yüz ifadesini. "Yirmi dakika önce Evie için her türlü güzel şeyle dolu bir smoothie sipariş ettim ve hâlâ gelmedi."

Elimdeki her şeye dikkatini çekmek için çenemi eğiyorum. "Bunları onun için getirdim."

"Çiçekler mi?" Buketi elimden kaparak seçti. "Bunlar muhteşem, Reid. Evie sana cehennemden gelen patron derken yanılmış olabilir."

Pencerenin yanında duran Evangeline'i görmek için onun yanından geçip bakıyorum. Sırtını bana dönmüştü, ama onun da

Daha önce ofiste giydiği elbiseyi kot pantolon ve sarı bir sweatshirt ile değiştirdi. "Evangeline? Nasılsın?"

"İyi," diyor bana dönmeden önce. "Burada ne işin var? Binaya nasıl girdin?"

Beklediğim yanıt bu olmasa da iki soruya da cevap veriyorum. "Cleo bana kendini iyi hissetmediğini söyledi, ben de sana birkaç şey getirdim. Komşularınızdan biri beni içeri aldı. Zili çaldım ama cevap vermedin."

Ayrıca onu iki kez aradığımı ve üç mesaj gönderdiğimi, ancak hepsinin cevapsız kaldığını belirtiyorum.

"Duymak çok zor," diye açıklıyor. "Genelde insanlardan beni alt kattayken aramalarını istiyorum. Bu şekilde onları yukarı çağırabiliyorum."

Sanki bir işaretmiş gibi, telefonu çalmaya başlar. Cevap vermek için kot pantolonunun arka cebinden çıkardı. "Hey. Seni ararım."

Ekрана kısa bir bakış atarak görüşmeyi sonlandırdı. Sanki beni bilerek görmezden geliyormuş gibi görünüyordu.

Charlotte teslimatçıyı içeri almak için duvardaki panele yöneliyor, ben de Evie'ye doğru ilerliyorum. "Konuşabilir miyiz?"

Başını sallıyor ama sonra omuz silkiyor. "Sanırım?"

Bunu evet olarak kabul ediyorum ve dairedeki tek özel alan onun banyosu olduğu için koridora doğru ilerliyorum.

Charlotte, "Ben gidip teslimatçıyla yarı yolda buluşurum," diye öneriyor. "Birinin tırmanması için çok fazla merdiven var."

Evden çıkar çıkmaz Evangeline'e yaklaştım. "Neyin var? Bana nasıl hissettiğini söyle."

Attığım her ileri adımda bir adım geri çekiliyor. "Midem bulanıyor."

"Grip mi oldun?" Yine de ona yaklaşıyorum çünkü çok savunmasız görünüyor. Tek yapmak istediğim onu kollarıma almak. "Bir doktora görünmen gerekiyor mu? Ev ziyareti yapabilecek birini tanıyorum."

Alt dudağı titriyor. "Grip değil."

Benimle hiçbir sağlık sorununu paylaşmadı ama yine de paniğe kapılıyor. "Daha ciddi bir şey mi? Bilmek istiyorum."

"Hasta değilim," diyor i çekerek. "Cleo beni zayıf bir anımda yakaladı. Kendimi iyi hissetmiyordum çünkü oktaydım. Beni eve göndermek onun fikriydi."

Yaklaşıyorum. "Neyin oku?"

Benimle göz göze gelmek için çenesini yukarı kaldırıyor. "Baden ve Vance ile Randall ve Charlotte hakkında konuşıtuğunuzu duydum."

Zihnimde o konuşımanın izlerini sürüyorum. Çift ve işleri de dahil olmak üzere birkaç konuya değindik. "Ne duydun?"

Başı hafifçe sallanıyor. "Sen onun sağdıcısı çünkü onun işine el atmak istiyorsun, Reid. Charlotte'unkini de istiyorsun. Bu yüzden mi onların düğün partisindesin? Bütün bunlar senin kr haneni doldurmak için miydi?"

Kelimeler peş peşe geliyor. Her soru bir öncekinden daha sert vuruyor. Nasıl oldu da bu sabah bize yaklaştığını duymadım? Neden teninin gl kokulu tatlı kokusunu almadım?

Nasıl bu kadar berbat ettim?

"Evie, açıklamama izin ver." Sertçe nefes veriyorum. "Lütfen."

Charlotte'un ayak sesleri geri döndüğünü işaret ederken dairesinin kapısı tekrar açılır. "Bu smoothie çok lezzetli kokuyor. Düğünden önce yeni gibi olacaksın."

Evie gülümseyerek arkadaşına hediye vermek için yanımdan geçiyor. şu anda onlardan biri için neler vermezdim. Bir kaş atmaya bile razıyım. Her şeyle mutlu olurum ama o bana hiçbir şey vermiyor.

Telefonu çalıyor, o da cebinden geri çıkartıyor. "Baden az önce izin talebimi onayladı."

Kayboldum, başımı salladım. "Ne?"

Sonunda tekrar bana baktı. "Bana Perşembe ve Cuma günleri izin verdin ama ben ondan yarın ve arşamba günlerini de istedim. O da kabul etti. Bana bir mesaj gönderdi ve ödemeli olarak alabileceğimi söyledi."

Ekranı görebilmem için telefonunu çeviriyor ama yüzüne bakmak için görmezden geliyorum. Genelde orada olan neşe gitmiş. Gözleri boş bakıyor. İfadesi okunamaz halde.

"Aman Tanrım!" Charlotte bize doğru koşarken çığlık atıyor. "Bu sana düğünden önce dinlenmen için fazladan zaman kazandırır. Bu Baden denen kişiye benim için de teşekkür et."

Evie başını sallar. "Başımı sallayacağım. Sanırım şimdi dinleneceğim."

Yaşayan en zeki adam değilim ama aptal da değilim. Kafama çekiç gibi vurulduğunda bir ipucu alabilirim. Benim çıkmamı istiyor.

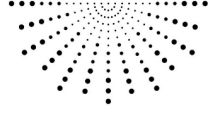
"Sen dinlenirken ben kalırım," diye teklif ediyor Charlotte. "Canın yemek istediğinde Reid'in getirdiği çorbadan biraz ısıtabilirim. Şimdi çiçekleri suya koyacağım."

İki kadının birbirlerine bakışlarını izliyorum. Bu andan önce var olduğunu fark etmediğim bir şey görüyorum. Arkadaş olmuşlar. Belli ki birbirleri için önemliler.

"Prova yemeğinde görüşürüz." Charlotte kapıya doğru ilerliyor. "Uğradığın için teşekkürler, Reid."

Evangeline'in beni gözünün önünden uzaklaştırmak istediği acı verici bir şekilde ortada, bu yüzden onun bu isteğini yerine getiriyorum ve aramızdaki şeylerin bir daha eskisi gibi olup olmayacağını merak ederek oradan ayrılıyorum.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

Evie

İki gün önce Reid'in Baden ve Vance ile konuşmasına kulak misafiri olduğumdan beri kendime ayıracak zamanım olmadı. Çünkü dairemdeki rahatsız sandalyelerden birinde en fazla on dakika geçirdikten sonra Lottie, onun evine gidersek benim için çok daha iyi bir hemşire olacağını söyledi.

Lüksün kucağında birkaç saati geri çevirecek biri olmadığım için bu planı kabul ettim. İki gecelik bir yatıya dönüştü. Lottie bizi benim binamdan kendi binasına bırakması için birini aradı. Birkaç dakika sonra bir adam daireme geldi ve güller ve çorba da dahil olmak üzere Reid'in getirdiği her şeyi aşağıya taşıdı.

O zamandan beri zamanımın çoğunu Lottie'nin misafir odasında, son birkaç haftadır zamanımın çoğunu birlikte geçirdiğim adam ile ortaklarıyla yakında gelin ve damat olacak kişi hakkında iş konuşurken kulak misafiri olduğum adamın aynı kişi olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışırken gözlerim yaşararak geçirdim.

Reid'in Azelius Spas'ı satın almak için Randall'ın sağdııcı olmayı kabul etmesi yeterince şaşırtıcıydı, ancak Emmel's'i satın almayı planladığını bilmek beni şaşkına çevirdi.

Lottie aile şirketini satmaktan hiç bahsetmedi ama Reid'i tanıyorum. İş dünyasının her köşesinde bağlantıları var. Yine de niyetini ve kulak misafiri olduğum şeyin gerçekten bir olasılık olup olmadığını merak ediyorum.

"Bir noktada Emmel's'i işletmeyi düşünüyor musun?"

Lottie'nin kafası ç 1 k t 1 . Onun yemek masasında, birkaç dakika önce teslim edilen bir kahvalt ı serisini paylaşıyor. On kişiyi doyuracak kadar hamur iş i var. Ş imdiye kadar tereyağ lı bir kruvasanı bitirdim. Ağ zıma bir lokma daha atacak gücüm var mı bilmiyorum.

Ç enesine vuruyor. "Neden? Eğer yaparsam benim için çalışmaya gelir misin?"

Bu soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, az önce aldığım kahve yudumunda neredeyse boğ uluyordum. Gülümsemeden önce öksürerek geç iştiriyorum. "Bana iş mi teklif ediyorsun?"

Parmaklarıyla ç enesini sıkıyor. "Aslında satmayı düş ündüm."

İşte bu kadar. Reid gerçekten de içeriden bazı bilgilere sahipti. Bu durum, Randall'ın sağdııcı rolünü Vidori Capital Partners'ın değ erini artırmak için kullandığı gerç eğini mazur göstermez.

"Bunu biriyle konuştun mu?" Reid'in bu bilgiye nasıl ulaşt ığını merak ederek soruyorum.

Baş ını sallıyor. "Kaliforniya'da birkaç kişi var. Biri, büyükbabam ölmeden önce bile iş i satın almak isteyen bir adam. Diğ eri de büyük bir marketin sahibi. Emmel's'i kendi ş emsiyeleri altına almak istiyorlar. Eğer bu yola girersem, ülkedeki tüm Emmel's'ler isim değ iş ikliğ ine uğ rar."

Elindeki Danimarka peynirini parçalara ayırmasından bunun onu üzdüğ ünü anlayabiliyorum.

"Bununla ne yapmak istiyorsun?" Yumuş akça soruyorum.

"Burayı büyükbabamın yaptığı gibi işletmek istiyorum," diye itiraf ediyor. "Ailelerin orada iyi indirimler bulmasını ve içeri girdiklerinde bir topluluk duygusu hissetmelerini istiyorum. Emmel's'te her zaman hoş karşılanacaklarını bilmelerini istiyorum çünkü biz onlar için bir aile gibiyiz."

"Sende kalmasını istiyorsun," diye az önce söylediklerini özetliyorum. "Onu tekrar ailenin mirası haline getirmek istiyorsun."

Tek bir damla gözyaşı döküyor. "Bir gece yemekte Randall'la bu konuyu konuştum."

Ne söyleyeceğimi düşünürken kahvemden bir yudum alıyorum.

"Birlikte koşmamız gerektiğini söyledi." Gülüyor. "O zaman şaka yaptığını düşünmüştüm ama bu fikri sevdim."

Bunu söyleyebilirim. Gözyaşları yerini ondan yayılan bir parlaklığa bıraktı. "Belki de bu konuyu iyice düşünmelisin."

"Yine de Queens'te yaşayacağım," diye hatırlatıyor bana. "Emmel'in merkez ofisi Kaliforniya'da."

"Merkez ofisi New York'a taşıyabilirsiniz. Şu anda orada çalışanlara karşı koyamayacakları bir taşınma teşviki sunun."

Başını sallıyor. "Bu işe yarayabilir. Yine de bir pazarlama uzmanına ihtiyacımız var. Büyükbabam işin bu yönü için çok çaba sarf etmedi ama ben kendimi işleri farklı bir yöne götürürken görüyorum."

Sadece fikir mi ortaya atıyor yoksa pazarlamanın tüm inceliklerini bilen birine ihtiyaç duyduğundan bahsetmesinde haklılık payı var mı bilemiyorum. Bir adım atıyorum çünkü böyle bir pozisyonla ciddi olarak ilgilenebileceğimi bilmesini istiyorum. "İş o noktaya gelirse, başvurmak isterim."

"Eğer iş o noktaya gelirse, iş senindir" diyor hiç tereddüt etmeden.

"Geçmişimi o kadar iyi bilmiyorsun," diye açıklıyorum ki anlasın. "Pazarlama alanında çalıştım ve diplomam var ama henüz bir uzman olarak nitelendirilebileceğimden emin değilim."

"Sana güveniyorum." Elimi sıkmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Bu önemli, Evie. Benim için çok önemli."

Bu benim için de çok önemli.

"Reid seni ondan çaldığım için ayaklarını yere vurabilir ama bunu atlatacaktır." Sırıttıyor. "Kendine dikkat etmelisin."

Doğru söylüyor. Haklıyım. Reid için her şeyi karmaşıklaştıran şeyler hissediyor olabilirim ama günün sonunda geleceğimi ben çizeceğim ve Emmel's gibi bir şirketin pazarlama departmanında çalışmak doğru yönde atılmış bir kariyer adımı.

"Bugün Queens'e gitmek ister misin?" diye soruyor, konuyu kolayca değiştirerek. "Callie'den evin çektiği fotoğrafın fazladan bir baskısını çerçeveletmesini istedim. Onu evin şimdiki ya da eski sahibine bırakmak istiyorum."

Gülümsememi engelleyemiyorum. "Çok isterim."

"Daha iyi hissetmene sevindim," diyor uyandığımdan beri üçüncü kez. "İstersen haftanın geri kalanında burada kalabilirsin. Bu bize son dakika düğün detaylarını kontrol etmek için zaman verir. Birkaç öğle yemeği ve küçük bir alışveriş yapabiliriz. Sana dinlenmen için bolca zaman vereceğime söz veriyorum."

"Çok isterim," diye geveliyorum çünkü onun dairesi benimkinden çok daha rahat.

"Güzel." Başını sallıyor. "Kahvaltıyı bitirelim ve fotoğrafı bırakmak için eve gidelim. Reid'i kontrol etmen gerekiyor mu?"

Bakışlarım onunkileri yakalıyor. "Neden yapayım ki?"

İki gün önce bana getirdiği pembe güllerin bulunduğu vazoyu işaret ediyor. "Buraya gelmeden önce senin evine uğradığında senin için çok endişelenmiş görünüyordu. Ona kendini daha iyi hissettiğine dair kısa bir mesaj göndermenin zararı olmaz."

Evet, olur.

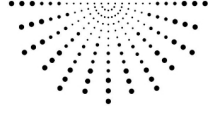
Reid'i tanıyorum ve kulak misafiri olduğum Şey hakkında konuşmak için bunu bir davet olarak gorecektir. Bana kendisini aramamı isteyen mesajlar ve e-postalar gonderdiği için bu sonuca varmam çok da zor değil.

Ona ne soylemek istediğimi öğrendiğimde söyleyeceğim.

"Cleo, bir iş arkadaşım, nasıl olduğumu soran bir mesaj attı. Ona söyledim. Reid'e iletcek."

Lottie bundan memnun görünüyor. "Daha nemli Şeylere geçelim. Hadi Queens'e gidip yeni eski evime bir kez daha bakalım."

BÖLÜM YETMİŞ BİRİ

R Bayram

EVANGELINE bana sessiz kaldığından beri hayatım alt üst oldu. Bunun onun masasının arkasında olmamasıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey başıma gelen en iyi şeyi berbat etmiş olabileceğim gerçeğiyle ilgili.

Bunu düzeltmeliyim ve bunu hemen yapmalıyım.

Ona daha fazla çiçek göndermek işe yaramayacak çünkü evde olmadığını biliyorum. Bunu dün gece apartmanının kapısında bekledikten sonra öğrendim. Ona mesaj atıp beni bırakmasını istemeyi düşündüm ama o ana kadar gönderdiğim tüm mesajları görmezden geldiği için başka bir plan yaptım.

Binadan çıkan bir adam beni içeri alana kadar neredeyse bir saat dışarıda bekledim.

Beni kısaca sorguladı. Ona takım elbisesini beğendiğimi söyledim. İçeri girmemi işaret etmeden önce başıyla beni onayladı.

Ondan sonra Evangeline'in kapısını beş dakika boyunca yumrukladım, ta ki bir kadın kafasını kapıdan çıkarana kadar.

ve bana çenemi kapatmamı söyledi.

Yüzümdeki ifade umutsuzluğumu ele vermiş olmalı çünkü Evangeline'i Pazartesi gecesini *"sarışın arkadaşını ve iri kasları olan yakışıklı bir adamla"* çıkarken gördüğünü söyleyecek *cesareti* kendinde buldu.

Tek bir kelimesi bile Randall'ı tarif etmediği için Komşu, iri yarı, kaslı adamın apartmandan pembe güllerle birlikte birkaç şey daha taşıdığını açıklayana kadar kıskançlığın öfkesi beni kavradı. Bir tanesinin çorba kabına benzediğini not etmeyi ihmal etmedi.

Randall'ı aramak için bulmacanın parçalarını bir araya getirdim. Binadan çıkarken onu aradım ve dün gece Charlotte'la takılıp takılmadığını sordum. Çalıştığını söyledi, ayrıca nişanlısı da nedimesiyle birlikteymiş. Evie onu son gördüğümünden beri Charlotte'un evinde kamp yapıyordu.

Randall, şoförü Mack'in onları Evie'nin evinden oraya götüren adam olduğunu rastgele bir gerçek olarak eklediğinde şansım yaver gitti.

Charlotte'un dairesini takip etmek de bir seçenek ama oranın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından ve Evie'nin bunu kabul edilebilir bulacağından şüphelendiğimden şansım yok.

Başımı ellerimin arasına alıp sertçe nefes veriyorum.

"Hangi anlaşmayı berbat ettin?" Baden, ofisimin açık kapısı olduğunu tahmin ettiğim yerden soruyor.

Yaklaşan konuşma için sadece kendimi suçlayabilirim. Üç saat önce işe geldiğimde lanet kapıyı kapatmalıydım. Asla sabah altıda gelmem ama son iki gecedir gözümde uyku girmede ve dairemde bir saniye daha duramazdım. Son zamanlarda Evie'yle orada çok fazla unutulmaz an geçirdim.

"Bu bir anlaşma değil," diye itiraf ediyorum.

Baden beni satır aralarını okuyacak kadar iyi tanıyor.
"Kime kazık attın?"

Kapıyı kapatmasını işaret ediyorum. Çalışanlar geliyor ve meraklı birinin söyleyeceklerime kulak misafiri olmasını istemiyorum. Evangeline'in şu anda ihtiyacı olan son şey, eğer hâlâ bir ilişkimiz varsa, iş arkadaşlarının ilişkimizi öğrenmesi.

Masama bakan misafir koltuklarından birine oturmadan önce takım elbise ceketinin düğmelerini açarken, "Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyor.

Normalde takım elbisenin kalitesi ve kesimi hakkında yorum yapardım ama bugün değil. Şimdiye kadar karşılaştığım en büyük krizin ortasındayım ve tavsiyeye ihtiyacım var.

"Kime kazık attın?" diye tekrarlıyor. "Melody'yi incitecek bir şey mi söyledin? Vance'i yine kızdırdın mı? Eğer öyleyse, dert etme. Öğle yemeğine kadar seni affedeceğini biliyorsun."

"Ben Evangeline," adını sesimde bir çatlakla söylüyorum. "Evie. Evie'yi becerdim."

"Onu kovdun mu?" diye sorar, bariz bir sonuca atlayarak. "Bana onu bu hafta fazladan izin istediği için kovmadığını söyle Reid. O benim suçum. Ben onayladım."

"Sanırım ona aşığım." Ağzı açık kaldı. "Ne?"

Başımı iki yana sallıyorum ve son cümlemi kendi gerçeğimi yansıtacak şekilde düzeltiyorum: "Ona aşığım. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Onu çok seviyorum Baden."

"Bok yok mu?" Kıkırdıyor. "Ondan hoşlandığını biliyor mu ki? Bir kadını posta pulları ve kütüphane kitapları toplamak için Manhattan'da günlük çöpçü avına göndermek onun kalbini kazanmanın yolu değildir."

Bunu görmezden geliyorum çünkü o haklı. Ona hak ettiği saygıyı göstermedim ama o ayak işleri onu gözümün önünden uzaklaştırmanın bir yoluydu. Ona ilk görüşte aşık olmamış olabilirim ama bu bir şehvetti. Bu aşka dönüştü. Bunu daha önce hiç yaşamadım ama ne olduğunu biliyorum. Benim

Büyükbabam bana hep kalbimin beynimden önce anlayacağını söylerdi. Haklıydı da.

Tanrım. Keşke Buzzy burada olsaydı da benimle konuşsaydı. Çok geç olana kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemeyecek kadar safmışım.

"Haftalardır birlikteyiz," diyorum ona, bakışlarımı onunkilere kilitleyerek bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamasını sağlıyorum. "Boş zamanlarımın neredeyse tamamını onunla geçiriyorum."

Başını sallıyor. "Onu seviyorsun. O senin hakkında ne hissediyor?"

Keşke bilseydim. Geçen gece evinde gözlerinde gördüklerime bakılırsa, benim için hissettiklerinin başında hayal kırıklığı geliyor. Sanırım biraz öfke ve kafa karışıklığı da var. Şu anda hissettiği ilk on duygu arasında aşk, hatta hoşlanma var mı bilmiyorum.

"Bilmiyorum." Bir elimi alnıma götürüyorum. "Evie, Randall'ın düğününde baş nedime olacak."

"Ne zamandan beri?"

"Sağdııcı olmamı istediği zamandan beri."

Gözleri açılıyor. "Yani Charlotte Rushing ile yakın mı? Bu gerçeği bizi şaşırtmak için arka cebinde saklıyordun, değil mi? Bunu Emmel's için bir anlaşma sağlamak için kullanabileceğini biliyordun."

Ağzından çıkan her kelime bana Evie'nin bu hafta başında Baden ve Vance ile yaptığım konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra çıkarmış olması gereken şeyi hatırlatıyor.

"Yakınlaşıyorlar," diye açıklıyorum. "Onu Emmel'le anlaşma yapmak için bir araç olarak görmüştüm ama yanılmışım. Böyle düşünmekle çok yanılmışım. Randall'ın sağdııcı olarak Azelius'un kontrolünü ele geçirebileceğimi düşünerek aptallık ettim."

Baden masamın köşesine dokunmak için masama yaklaşıyor. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Plan hep buydu.

Satmaya hazır olduğunda Azelius'u ele geçirecektin. Emmel'in ki pastanın üzerindeki krema gibiydi."

"Evie benim iyi bir adam olduğumu düşünüyordu." Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak başımın arkasını sandalyeme yaslıyorum. "İyi bir adam olduğum için en iyi adam olduğumu düşündü. Randall'ı eski bir dost, bir kardeş gibi gördüğümü düşündü. Benim şimdi var olmadığını düşündüğü bir yanıma gördü."

"Sen neden bahsediyorsun? Sen iyi bir adamsın."

"Geçen gün konuşmamıza kulak misafiri oldu," diye konuya giriyorum. "Azelius ve Emmel'i istediğimizi ilk o duymuş. Onun gözünde ben Randall ve Charlotte'u banka hesabımı doldurmak için kullanan acımasız bir piçim."

"Siktir." İç çekiyor. "Özür dilerim Reid."

"Ona her iki şirketle de ilgilendiğimizi söylemeliydim," diyorum. "Bilmeye hakkı vardı. Randall ve Charlotte'un da vardı. Azelius'un sahibi olduğunu fark ettiğim anda Randall'a bir şeyler söylemeliydim."

"Mesele de bu, Reid." Koyu gri pantolonundan bir parça tiftik koparıyor. "Spa zincirinin sahibi olduğunu bilmeden önce onun sağdıcı olmayı kabul ettin. Bunu bir sebepten dolayı yaptın. Götün teki olduğunu düşündüğün için kendini hırpalama. İş dünyasında olabilirsin ama Vance ve benim için iyi bir arkadaş oldun. Sen çok zor günler geçirmiş sağlam bir adamsın."

"Herkesin geçmişinde birkaç engel vardır."

"Çocukken anne babanı kaybetmişsin," diyor. "Sonra büyükbabanı ve büyükannenini. Winston'a güvenmek senin için her şeyi berbat etti. Bu konuda hiç konuşmuyorsun ama ben biliyorum."

Hayatımın milyarder Moses Winston'la ilgili bölümünü unutabilmeyi çok isterdim ama bu akıl hocalığının etkisi yıllarca peşimi bırakmadı. Asla geri alamayacağım bir zaman ve beni değiştirdi. Beni gurur duymadığım şekillerde değiştirdi.

"Bunların hepsini atlattım" diye yarı yalan söylüyorum çünkü çoğunlukla her derin kaybın acısını omuzlayabiliyorum

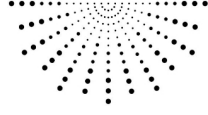
Acı çektim ve Winston'ın yanlışları ortaya çıktığında çektiğim acının üstesinden geldim. "Evie'yle işleri yoluna koymalıyım."

"Bir önerim var."

Elimi havada salladım. "ıkar ağzındaki baklayı. Ona layık olduğumu görmesi için her şeyi yaparım. Bunu düzeltmem gerek."

"Git Randall'la konuş," dedi. "Neler olduğunu açıkla. Azelius'ta gözümüz olduğunu kabul et ama Evie'ye olan aşkın her türlü anlaşmadan daha değerli. Bunu kabullen, Reid. Evie'ye tanıdığı en iyi erkek olduğunu göster."

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

Evie

"Callie'nin çektiği bu ev fotoğrafını sana göstermeyi unuttum." Lottie çantasından telefonunu çıkardı. "Bu kadar yıkık dökük bir şeyin doğru fotoğrafçı objektifin arkasındayken bu kadar güzel görünmesi çok acayip."

Siyah beyaz bir fotoğrafı net bir şekilde görebilmem için telefonun ekranını çevirdiğinde yüksek sesle nefes alıyorum. Fotoğraftaki şehrin üzerine alacakaranlık çöküyor, bu yüzden şu anda durduğum yerin yanındaki sokak lambası kaldırıma bir ışık huzmesi yayıyor. Bu, son on dakikadır baktığım sarı evi çerçevelemeye yetecek bir ışık.

Lottie'nin yeni evine onunla birlikte girdim çünkü evi ona satan çift kapılarına vardığımızda bizi çay içmeye davet etti. Lottie'nin sokakta yaşayan diğer insanlar hakkında bilgi sahibi olması için oturdum ve onların mahalle hakkında anlattıkları hikayeleri dinledim.

Sarı evi sorduğumda, ikisi de sahibiyile hiç tanışmadıklarını ama bir adamın çimleri kesmek için uğradığını söyledi. Gerçi haftalardır uğramıyormuş.

"Bunu bana gönderebilir misin?" diye sordum.

"Elbette." Gülüyor. "O evle senin aranda ne var?"

Açıklayamıyorum ama bir çekim hissediyorum. Kaba dış görünüşünün altında bir güzellik olduğunu söyleyebilirim. İnkâr edilemez bir cazibesi var. Peşinat için yeterli param olsaydı, sahibini bulup bir teklif yapmayı düşünebilirdim.

"Güzel bir ev," diyorum, ona karşı hissettiğim açıklanamaz bağ hakkında ayrıntıya girmek istemiyorum.

"Güzel bir evdi," diye uygun gördüğü şekilde beni düzeltiyor. "Şefkatli bakım aşamasının ötesinde, Evie. Şehirdeki en iyi müteahhit bile ona çeki düzen veremez."

Bence yanılıyor ama bunu ona söylemiyorum.

Bir adam bize seslendiğinde ikimiz de sola bakıyoruz. "Hey oradaki!"

Sağ kolu kırık olduğu için arkadaşça davranmakta bir sakınca görmüyorum. Annem bana bir yabancı yaklaşırsa diğer yöne kaçmamı söylerdi çünkü gizli bir silahı olabilirdi.

Bir metre ötemizdeki adamın kafası kelleşmiş, koyu renk çerçeveli gözlükleri var ve babamı kıskançlıktan çatlatacak çiçek desenli düğmeli bir gömlek giyiyor.

"Evin yeni sahipleri siz olamazsınız, değil mi?"

Nedense kalbim hayal kırıklığı içinde karnıma çarpıyor gibi hissediyorum. Önümüzdeki beş yıl içinde evi satın almak için uygun bir yolum olacağından değil, ama onu eski ihtişamına kavuşturacak kişinin ben olmayacağımı bilmek hayal kırıklığı yaratıyor. Yine de birinin yapacağına sevindim.

"Bu ev mi?" Lottie başparmağını oraya doğru salladı, sonra yönünü az önce çıktığımız eve çevirdi. "Olmaz öyle şey. O evi nişanım ve kendim için aldım."

Bir kahkaha atıyor. Neşeli bir kahkaha. O kadar bulaşıcı ki Lottie de katılıyor. Ben de katılıyorum.

"Ben de onu kastetmiştim," diye onaylıyor çenesini keskin bir şekilde sallayarak. "Beeker'ların evinden bahsediyorum. Yani sen ve

"Nişanlın yakında taşınıyor mu?"

Sesini daha önce duyduğumdan emin bir şekilde ona bakıyorum. Hafif bir İngiliz aksanı var ve bu çok çekici.

"Yakında," diye ince bir düzeltme yapıyor. "Bu blokta mı oturuyorsun? Komşu muyuz?"

"Hayır." Gülümsüyor. "Eskiden köşeye yakın bir yerde oturuyordum ama eşimle Manhattan'a taşındık. Şimdi kızımız ve torunlarımızla birlikte yaşıyoruz."

"Bir arkadaşını ziyarete mi geldin?" Lottie, kendisini hiç ilgilendirmese de bu yabancıнын Queens'te ne aradığını öğrenmeye kararlı bir şekilde soruyor. "Ben Lottie, bu arada."

"Kevin." Sol elini uzatıyor. "Kevin Dalca." Ona daha yakın olmak için hafifçe hareket ediyorum.

"Bay Dalca?"

"Yıllardır kimse bana böyle seslenmedi." Gülümsüyor ve Lottie'nin elini bırakıp benimkine uzanıyor. "Adım Kevin. Senin adın ne?"

Elini tuttum ve nazikçe sıktım. "Ben Evie Starling, efendim. Reid Hunt için çalışıyorum. Telefonda konuşmuştuk."

"Sen ne?" Lottie gülüyor. "Siz ikiniz ne zaman telefonda konuştunuz?"

Kevin bunu duymazdan geliyor ve bana gülümsüyor. "Reid'den beni aramasını isteyen birkaç mesaj bıraktım sana. Onun evi için mi buradasın?"

Lottie'nin gözleri büyür. "Reid'in evi mi var? Randall şehirde muhteşem bir dairesi olduğunu söylemişti."

Kevin'in yüzüne odaklanıyorum. Kalbim sormak üzere olduğum sorunun cevabını zaten biliyor ama yine de derin bir nefes alıp soruyorum: "Bu ev Reid'e mi ait?"

Hâlâ elimi tutuyor, başını sallıyor. "Burası onun büyükanne ve büyükbabasının eviydi. Burada büyüdü ama burayı bırakacak gibi görünmüyor. Onu küçüklüğünden beri tanıyorum. Bahçede ve ufak tefek tamirat işlerinde ona yardım ediyordum ama ayağım takılıp kolumu kırdığımdan beri yapamıyorum."

Dikkatimi bir zamanlar sevdiğim adamın evi olan eve çeviriyorum. "Çok güzelmiş."

"Ona aşık." Lottie gülüyor. "Bu onun içinde bir akor oluşturdu."

Kevin elimi tuttu. "Yaralandığımı ve evle ilgili yardıma ihtiyacım olduğunu söylemek için Reid'e ulaşmaya çalışıyordum. Aramalarım geri dönmedi. Evin onun için bir acı kaynağı olduğunu biliyorum, bu yüzden bir süredir iletişime geçmemesine şaşırmadım."

"Ben hallederim," dedim ona. "Senin için halledeceğim."

Lottie'nin telefonu çalıyor ve konuşmamızı bölüyor. Cevap vermek için birkaç adım uzaklaştığında sessizce bekliyoruz.

Howerton House'dan biri olduğunu hemen söyleyebilirim. Hem tören hem de resepsiyon için seçtiği mekân orası. Telefonun diğer ucundaki kişiye terasa dizdikleri beyaz ışıkların doğru boyutta olmadığını söylerken Kevin'e gülümsüyorum. "Hafta sonunda evleniyor."

Göz kırpıyor. "Anlaşıldı."

Telefon görüşmesi biter bitmez bize doğru koşmaya başladı. "Teras için yeni ışıklar seçmem gerekiyor. Seçtiklerim, biri saklandıkları kutuyu düşürünce hasar görmüş. Bu bir felaket."

"Seninle gelebilirim," diye teklif ediyorum ama içimden gelmiyor. Burada kalmak ve Kevin'la Reid'in çocukluğunun geçtiği ev hakkında konuşmak istiyorum.

"Hayır," dedi beni rahatlatmak için. "Gidip şu işi halledeyim. Eğer senin için uygunsa öğleden sonra tekrar buluşabiliriz."

"Bu işe yarar." Sarılmak için onu kollarıma aldım. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Bu her iki taraf için de geçerli," diye hatırlatıyor bana. "Seninle tanışmak güzeldi Kevin. Eminim taşındıktan sonra seni yine buralarda göreceğim."

"O zevk bana aitti." Yüzü bir gülümsemeye ışıldıyor. "Tebrikler sıraya girmiş gibi görünüyor, bu yüzden size diliyorum

sadece mükemmel bir düğün ve ardından gelecek mutluluk dolu yıllar."

"Teşekkür ederim." Telefonunun ekranından başını kaldırıp bakıyor. "Bir blok ötede müsait bir araç var. Belki de bugün şansım dönüyordur."

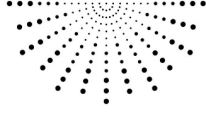
Belki de öyledir.

Telefonum bir bildirimle çalıyor, ben de Reid'in bana gönderdiği kısa mesajı okuyorum. Baden ve Vance ile konuşmasına kulak misafiri olduğumdan beri hiçbir mesajına cevap vermemiştim ama bu seferki farklı. Bu mesaj kalbimi yerinden hoplattı.

Reid: Bunu düzelteceğim. Ne pahasına olursa olsun, bunu düzelteceğim.

Çünkü benim için önemli olan tek şey sensin, Evie. Tek şey.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

Evie

İçinde bulunduğu araba Manhattan'a doğru uzaklaşırken Lottie'ye veda ediyoruz. Onunla gitmem için ısrar etmediğine sevindim. Kevin'le Reid ve hâlâ önünde durduğumuz bu ev hakkında daha fazla konuşmak istiyorum.

"Ben kendimi yeniden iyi hissedene kadar Reid'i başka birini işe alması için ikna edebilir misin?" Taktığı askıyı ayarlıyor. "Doktor, alçığı ve askı çıktıktan sonra birkaç haftalık fizik tedaviye ihtiyacım olacağını söyledi, yani yaklaşık bir buçuk ay içinde hazır olurum."

"Hepsini halledebilirim," diye onu temin ediyorum. "Bugün yardım edeceğim. İş için giyindim." Bir kahkaha patlatmak için konuşmayı kesiyorum. "Bahçe işleri yani."

Üzerimdeki mor tişört, kot pantolon ve siyah spor ayakkabılara bakıyor. Lottie'nin aksine, daha önce giyinirken gösterişli bir kıyafet tercih etmemiştim. O beyaz pantolon, belden bağlamalı kırmızı bir bluz ve parlak kırmızı topuklu ayakkabılarda karar kılmıştı.

"Bu işin bir kısmını kendin üstlenmek ister misin?" İki kaşını da dikleştiriyor. "Ofise gitmen gerekmiyor mu?"

Merakını anlıyorum ama başımı sallıyorum. "Eskiden bahçemizde babama yardım etmeyi severdim. Bunu özlüyorum."

Ofisle ilgili sorusunu atladığım gerçeğine tepki vermiyor. Onun yerine başını salladı. "Sol elimle de yardım edebilirim."

"Hayır." Koluna uzandım. "Bana biraz eşlik edebilirsin. Ama sadece zamanın varsa."

"Emin olabilirsin."

Gülümsüyorum. "Önce bir benzin istasyonu ya da bir köşe dükkânı bulacağım. İşe gitmeden önce bir bardak suya ihtiyacım var."

"Buna gerek yok." Sol eli şortunun ön cebine daldı. Üzerinde en az bir düzine anahtar olan bir anahtarlık görünüyor. "Buradayken susarsam diye buzdolabında birkaç şişe su bulunduruyorum. Evin hâlâ ayakta olduğundan emin olmak için haftada bir uğruyorum."

Evin içini görmeyi beklemiyordum ama Reid'in büyüdüğü eve bir göz atma şansını geri çevirmeyeceğim. "Kulağa harika geliyor. Teşekkürler, Kevin."

"Beni takip edin." Yürüyerek eve doğru ilerliyor. "Bugün buraya geldiğimde seni burada bulacağımı hiç düşünmemiştim. Arkadaşın bugün şansının dönmesi hakkında ne dedi? Sanırım benimki de öyle."

Gülümsüyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

KEVIN beni Reid'in çocukluğunun geçtiği eve soktuktan sonra her şey değişti. Çoğu insanın anlayabileceğinden çok daha fazlasını kaybetmiş bir çocuğun hayatına bir bakış attım.

İki şişe su açtıktan sonra, Kevin bana Reid'in çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatırken oturma odasındaki soluk açık mavi kanepeye oturduk. Neredeyse tüm zaman boyunca, kırmızı tuğlalı şöminenin üzerindeki ahşap şöminenin üzerinde duran yarım düzine çerçeveli fotoğrafa baktım.

Fotoğrafların her biri zaman içinde bir anı yakalamış. İlk fotoğraf Reid, Melody ve ailelerine ait olmalı. Bir Noel ağacının etrafında toplandıklarında yüzleri mutlulukla aydınlanmıştı. Kevin, Reid'in bu fotoğraf çekildikten birkaç ay sonra büyükanne ve büyükbabasının yanına taşındığını açıkladı. Ailesi öldükten kısa bir süre sonraydı.

Diğer fotoğraflardan bazıları Reid ve Melody'nin büyükanne ve büyükbabaları olduğunu tahmin ettiğim iki kişiyle birlikte çekilmişti. Gözlerimi alamadığım en soldaki fotoğraftı. Çünkü onu daha önce görmüştüm. Randall ve Reid'in sahil evindeki görüntüsüydü. Bir noktada, fotoğraf şöminenin üzerinde önemli bir yer edinecek kadar önemliydi ve o zamandan beri olan her şeye rağmen yerinden oynamadı.

"Vay canına, Evie!" Kevin'in sesi arkamdan geliyor. "Gerçekten ilerleme kaydetmişsin."

Otuz dakika önce özel bir şeyle döneceğine söz vererek ayrıldı. Şimdi ne olduğunu anlıyorum. Elinde bir paket yemek var. Kokuya bakılırsa, hamburger ve patates kızartması yemek ü z e r e y i z .

Tek yaptığım öndeki çiçek tarhlarından birinden birkaç düzine yabani ot koparmak oldu. Yine de katartik oldu.

"Yemeğimizi yiyelim, sonra da çim biçme makinesini çalıştırmama yardım edersen çimleri biçebilirim," diyor.

Başımı salladım. "Çim biçme makinesini çalıştırıp çimlerle ilgileneceğim. İşim bittiğinde bu çiçek tarhının geri kalanını da otlatırım."

Anahtarlığı tekrar çıkarıp bana doğru itiyor. "Neden anahtarı halkadan çıkarıp şimdilik saklamıyorsun? Böylece çıkarken kilitleyebilirsin. Gelecek hafta ofise uğrayıp alırım."

Kapının kilidini açmak için kullandığı kararmış altın anahtarı anahtarlıktan çıkarıp kotumun ön cebine sokuyorum. "Ona iyi bakacağım."

"Sen de ona iyi bakıyorsun, değil mi?"

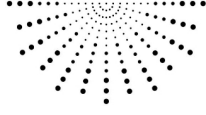
Kim olduğunu sormama gerek yok. Reid'den bahsettiğini biliyorum. "Deniyorum."

"Bu çocuk birden fazla kez cehenneme gidip geldi. Senin gibi birinin onun için çalışmasına sevindim." Gz kırıpıyor. "Yoksa orada daha fazlası mı var?"

"Daha fazla," diye itiraf ediyorum çünkü anlayacağına güveniyorum. "Hâlâ bunun benim için iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Reid Hunt'tan daha iyi bir adam bulamazsınız," diyor kendinden emin bir şekilde. "Aslında, onun tanıdığım en iyi adamlardan biri olduğunu söylemeye cüret edebilirim."

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

R Bayram

"ARADIĞINIZDA SESİNİZ CİDDİ GELİYORDU," diyor Randall. Dairemin kapısını açar açmaz. "Neler oluyor?"

Bunu komşularımın duyabileceği şekilde açıklamak istemediğim için içeri gelmesini işaret ediyorum. Geldi ve hemen ana yaşam alanını taradı. "Tanrım, Reid. Burası inanılmaz bir yer. Belki yıllar önce Buzzy'nin Winston'dan daha iyi bir kahraman olduğunu söylerken yanılmış olabilirim ama başardıklarına bir bak."

"Haklıydın."

Bu onu dönüp bana bakması için döndürdü. "Bunu nasıl söylersin? Burası onun yaşadığı gerçek daire mi?"

Bana bunu sormasından nefret ediyorum. Daire aramaya çıktığımda yaşamak istediğim tek binanın burası olmasından daha da çok nefret ediyorum. Bunun büyükbabamın hayatının çoğunu burada kapıcı olarak çalışarak geçirmiş olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu binada bir daire sahibi olma arzusunun nedeni Moses Winston'ın burada yaşamış olmasıydı. O zamanlar onun gelmiş geçmiş en iyi insan olduğunu düşünürdüm. Kendimi ona göre şekillendirdim.

Hayatımı onun örnek aldığı gibi yaşadım ve kariyer hedeflerimin peşinden giderek onu gururlandırmaya çalıştım.

Günün sonunda, bunların hiçbirine değmediğini kanıtladı. O bir dolandırıcıydı. Bu yüzden şu anda bu dünyada geçirdiği yıllardan daha uzun bir hapis cezasını çekiyor.

"Winston bir dolandırıcıydı," diye hatırlatıyorum ona. "Müşterilerinden para çaldı, Randall."

"Bunu biliyorum," diye sırtarak tersledi. "Ortadan kaldırılmadan önce, sen de dahil olmak üzere bu şehirdeki pek çok insan için bir kahramandı."

O haklı. Hayatımda Winston'ın yanlış yapamayacağını düşündüğüm bir dönem vardı, ta ki o yapana kadar. Beni kendi iş girişimlerinden birine çekmeye çalıştı ama içgüdülerim bana kendi yolumu çizmemi söyledi. İyi ki de öyle yapmışım.

"Burada yaşıyordu, değil mi?" diye soruyor, cevabımı beklerken kaşları dikleşiyor. "Bu dairede mi?"

Tavanı gösteriyorum. "Evi iki kat yukarıdaydı."

"Ah." Başını salladı. "Anladım."

Kanepeyi işaret ediyorum. "Neden oturmuyorsun? İçecek bir şey ister misin? Tamamen dolu bir barım var."

"Tabii ki biliyorsun." Kıkırdıyor. "Şimdiye kadar bir milyar değerinde olmalısın. Bana söyleyebilirsin. Arkadaşlar arasında küçük bir net değer konuşmasından zarar gelmez."

Bunların hepsini görmezden geliyorum. "Viski iyi midir?" "Evet, tabii." Gülümsüyor. "Buzsuz."

O konuşmaya devam ederken ben onu almak için yola koyuldum. "Düğüne sadece birkaç gün kaldı, Reid. Şimdiye kadar her şeyi ikinci kez tahmin edeceğimi sanıyordum ama etmiyorum. Charlotte'un benim için doğru kadın olduğunu biliyorum. Bunu içimde hissediyorum."

İkimize de elimdeki en iyi viskiden ikişer parmak dolduruyorum ve tekrar ona yaklaşıyorum. Onunkini uzattığımda bir yudum alıyor ve takdirle sırtlıyor.

Bardağımdaki son damlaya kadar yutuyorum çünkü buna ihtiyacım var. Bardağı sehpanın üzerine koyduktan

sonra yanına oturuyorum.

"Söylemem gerekenleri söylemeden önce, Buzzy'ye verdiğim söz nedeniyle sağdıcınız olmayı kabul ettiğimi bilmenizi isterim."

Elindeki bardaktan bir yudum daha alıyor. "Biliyorum."

Bunun omuzlarımdaki yükün bir kısmını hafifletmesi gerekirdi ama öyle olmadı, ben de günah çıkarmaya devam ettim: "Baden ve Vance'e sen teklif ettikten sonraki günlerde söyledim."

"Kıskandılar mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Bana Azelius Spas'ın sahibi olduğunuzu söylemekte gecikmediler."

Kaşları çatıldı. "Satın aldıktan sonra sana bundan bahsetmedim mi? Seni arayıp söylediğime emindim."

Muhtemelen biliyordu, ama o zamanlar olduğum gibi, bana sunacak bir şeyi olmadığını varsaydığım için aramayı kabul etmedim. Benden bir iyilik isteyen mesajına cevap vermemin nedeni, her şeyi kalın harflerle yazmasıydı: SAĞDICIM OL.

Bunu geri çeviremezdim çünkü hayatım boyunca büyükbabamı çok sık hayal kırıklığına uğrattım ve şimdi o öldüğüne göre bunu yapmaya devam edemeyeceğimden eminim.

"Bilmiyordum," dedim. "Buranın size ait olduğunu öğrendiğimde satmayı düşündüğünüzü de duymuştum."

Farkındalık yüz ifadesini değiştirir. "Satın almakla ilgilendiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Öyleydi," diye açıklıyorum. "Sağdıcın olmamın, onu satacak bir şirket aramaya başladığında bana avantaj sağlayacağını düşünmüştüm."

"Gerçi bunların hepsi sağdıcım olmayı kabul etmenden sonra oldu," diye belirtiyor. "Bunu az önce açıkladın."

Bana şüpheyle yaklaşıyor çünkü o böyle biri. Bu konuşmayı olduğu yerde bırakıp çekip gidebilirdim ama bu vicdanımı rahatlatmazdı. Evie ile geleceğime giden yolda lekeli bir adım olarak kalır.

"Düğünden sonra bir anlaşma yapabileceğimizi umarak fazladan çaba gösterdim."

Kıkırdayarak başını sallar. "Seni tanıyorum Reid. Azelius'u satma fikrini ortaya attığımı duyduğunu bildiğime göre, bu konuda bana daha önce baskı yapmadığına şaşırdım. Bir adam hem arkadaş hem de yönetim kurulu odasında köpekbalığı olabilir. Bunlar birbirini dışlamaz."

Bana verdiği övgü takdir edilebilir, ama bunu hak etmiyor. Bu noktada kaybedecek bir şeyim yok, bu yüzden itirafımı onun beklediğinden şüphe ettiğim bir haberle kapatıyorum: "Emmel's'i satın almayı da konuştuk. Charlotte'un satmayı düşündüğünü duydum."

Bana bakmak için başını yana çeviriyor. "Seçeneklerini değerlendiriyor, ama onu elinde tutmaya meyilli."

Neden fikrini değiştirdiğini sorardım ama umurumda değil. İkisinden birini satın almak Evangeline ile ilişkiyi zorlaştırma riskini de beraberinde getiriyor. Beni olmaya çalıştığım adam olarak görmesini istiyorum. Arkadaşlığa paradan daha çok değer veren bir adam.

Açıklamaya devam ediyor: "Emmel's'i birlikte yönetme fikrini gündeme getirdim. Elbette o bağımsız olarak işletecek ama ben üst düzey bir yönetim rolü üstleneceğim." Son ağız dolusu viskisini bitirmeden önce sırtıyor. "Azelius'a gelince, birkaç ay önce Pete'e CEO'luk görevini devralmak isteyecek birini tanıyıp tanımadığını sordum, böylece Emmel's'te onunla birlikte çalışma fikriyle nişanlığa gitmeden önce işleri yoluna koymuş olacaktım."

Başımı salladım. "Yani sattığın dedikodusunu çıkaran Pete mi?"

"Bunu ona hiç yakıştıramadım." Kıkırdıyor. "Sonra aklıma geldi. Kız kardeşlerimle konuştum, çünkü ben erken ölürsem spa'yı devralmak istedikleri konusunda şakalaşıyorlardı. Görünüşe göre onlar da eş CEO olmak istiyorlarmış. Yani planımız bu. Aile içinde kalmasını sağlayacağız."

"Her şey yolunda gitti," diyorum, satılık olmayan iki işletmeyi satın alma planları yaptığım için afallamış bir halde.

"Bunu bana haftalar önce sormalıydın." Sesi alçalır. "Arkadaşlığımıza bu gözle bakmadığını biliyorum."

ama umarım bana her konuda gelebileceğini biliyorsundur, Reid. İş, kişisel, Evie için hissettiklerin. Her şeyi."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Evie için ne hissediyorum?" "Ona aşıksın," diyor kesin bir ifadeyle. "I East Hampton'dayken görmüştüm. Ona kötü davranıyorsun. O biliyor mu?"

"Azelius ve Emmel'i satın almak için planlar yaptığımı biliyor." Başımı sallıyorum. "Baden ve Vance ile bu konuyu tartışırken kulak misafiri oldu. Benim acımasız bir pislik olduğumu düşünüyor, Randall."

"Herkes böyle düşünüyor."

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. "Böyle düşünmesini istemiyorum." "Git konuş onunla," diyor sanki o kadar kolaymış gibi.

"Charlotte'un evinde." Hayal kırıklığı içinde başımı geriye atıyorum. "Bana nişanlının adresini vermediğin sürece Evangeline'e ulaşmamın hiçbir yolu yok. Mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermiyor."

"Charlotte'ta değil." Telefonundaki mesajlaşma uygulamasını açıyor. "Charlotte bir saatten kısa bir süre önce bana mesaj atarak önümüzdeki birkaç saat boyunca yalnız olacağını söyledi, bu yüzden evlenmeden önceki son sevişmemiz için kıcımı kaldırıp onun dairesine gitmeyi düşünmeliyim."

"Belki Evie eve gitmiştir," diye fısıldıyorum.

Ayağa kalkmak için iter. "Mack aşağıda beni bekliyor. Buradan Charlotte'un dairesine yürüyebilirim, o yüzden arabayı al. Git sevdiğin kadını gör."

Ben de ayağa kalkıyorum ve çocukken yaptığım gibi kollarımı ona doluyorum. "Her şey için teşekkürler."

Sırtımın ortasını okşadı. "Sağdıcım olman için seni seçtim çünkü sen busun. Bunu sakın unutma."

Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. "Yapmayacağım. Gitmem gerek."

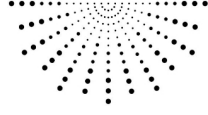
Telefonum çalıyor, gelen bir mesajın sinyalini veriyor. Evie'nin bana ulaşmasını umarak ceketimin cebine uzanıp telefonu çıkarıyorum.

Bu o değil. Kevin Dalca. Gönderdiği mesaj dünyamı alt üst etti. O kadar şaşırdım ki kanepede kıcıımın üstüne düştüm.

"Ne oluyor be?" Randall da yerine oturdu. "Sorun nedir? Ne oldu, Reid?"

Tek kelime etmeden telefonumu eline tutuşturuyorum. Kevin'ın mesajını yüksek sesle okuyor, "Selam Reid. Bugün eve uğradım ve Evie'yle tanıştım. Çok hoş bir kız. şu anda orada tek başına. Sanırım seni görmek istiyor."

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

E vie

Parmaklarımı mutfak penceresinde asılı duran sararmış perdelerin kumaşı üzerinde gezdiriyorum. Soldakinin alt kenarı tam olarak düz değil. Yaklaşıyorum ve hemen el dikişi olduğunu fark ediyorum. Acaba Reid'in büyükanne ve büyükbabalarından biri mi dikti, yoksa o mu ya da kız kardeşi mi diye düşünmeden edemiyorum.

Kumaşın parmaklarımdan düşmesine izin verdiğimde, ön kapıda bir ses duyuyorum. Annemin bana davetsiz misafirler ve kendimi korumam konusunda yaptığı tüm uyarılar zihnimde fırtınalar koparıyor. Bir mutfak çekmecesini sessizce açtığımda çok sayıda plastik kap kapağı buluyorum. Bir sonraki çekmecede çeşitli mutfak aletleri var, ben de uzanıp elime geçen ilk şeyi alıyorum. Bir sarımsak ezici.

İçimden küfrediyorum ama ön kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumdan, daha uygun bir silah bulmak için içeri girecek zamanım yok. Bu işimi görür.

Doğal olarak, telefonumu sehpanın üzerinde bırakarak çaylakça bir hata yaptım. O yan odada, yani

Sadece zihin gücümle 911'i arayamazsam, burada tek başımayım.

Bir uyarıda mı bulunayım yoksa sarımsak eziciyle odaya mı gireyim? Bu bir fareyi korkutup kaçırır mı?

Bana yaklaşan ayak seslerini duyar duymaz nefes alıyorum.

"Evie?" diye sesleniyor çok tanıdık gelen derin bir ses. "Mutfakta mısın?"

Reid beni görebilsin diye görüş alanına giriyorum. "Ben buradayım."

Bakışları sarımsak presine düşüyor. Başını hafifçe eğiyor. "Büyükbabam her pazar İtalyan yemeği yapardı. Boktan bir aşçıydı ama gelmiş geçmiş en iyi büyükbabaydı."

Baskıyı yavaşça tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Bana ondan bahset."

"Yapacağım." Başını sallıyor. "Sana anlatacak çok şeyim var ama önce buraya nasıl geldiğini bilmek istiyorum. Natasha ofise gelen telefonlara bakıyor. Kevin bugün bana mesaj atıp burada olduğunu söylemeden önce bana ulaşmamıştı. Siz ikiniz nasıl bağlantı kurdunuz?"

Merakını anladığım için hiç tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Lottie yandaki evi Randall için satın aldı. Bu onun düğün hediyesi."

"Kahretsin." Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Bu harika bir düğün hediyesi. O evi çok severdi. Bu hediyeye bayılacak."

Başımı salladım. "Bugün evi ona satan çifte bir şey bırakıyordu. Ben de onunla geldim ve biz kaldırımda dururken Kevin evinizi kontrol etmek için uğradı."

"Benim evim," diye fısıltının ötesinde bir sesle tekrarlıyor. "Artık senin evin olduğunu söyledi," diye açıklıyorum çünkü

yanlış konuşmak istemem. Belki Reid burayı hala büyükannesi ve büyükbabasının evi olarak görüyordur. Belki de bu yüzden henüz satmamıştır.

Başını salladı. "O haklı. Burası artık benim evim."

"Sesini ve ismini elbette seni aramak için ofisi aradığında tanıdım," diye devam ettim.

Çocukluğunun geçtiği evin mutfağında nasıl durduğumu açıklamak için. "Bana genellikle bakım işleriyle ilgilendiğini söyledi ama sakatlandığından beri..."

"Kevin yaralandı mı?" diye aceleyle araya giriyor. "Ne oldu? O iyi mi?"

Sesindeki ve yüz ifadesindeki endişe gerçektir. Kevin için endişelendiğini anlayabiliyorum, bu yüzden ihtiyacı olduğunu bildiğim güvenceyi veriyorum. "Düştü ve kolunu kırdı ama iyileşiyor. Durumu iyi."

"Onunla iletişime geçmeyi erteliyordum çünkü... şey, onunla konuşmak hiç... hiç kolay değil, Evie," cümlesini kekeleyerek tamamladı. "O bana kaybettiğim pek çok şeyi hatırlatıyor. Kaybettiğim pek çok insanı."

Hepsini sormak istiyorum ama bu konuşmanın hızını onun ayarlamasına ihtiyacım var. Ben onun gibi derin bir kayıp yaşamadım. Bunların üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum.

"Ailem bir araba kazasında öldü," diyor. "O kadar uzun zaman önceydi ki onlarla ilgili anılarım çok kısa."

"Üzgünüm, Reid."

Belli belirsiz başını sallıyor. "Büyükbabam ve büyükbabam beni burada büyüttü. Annemin büyüdüğü evde. O çocukken yattığı odada yattım. Bunun yardımı oldu. Sanırım bu, en çok ihtiyaç duyduğum anda kendimi ona yakın hissetmeme yardımcı oldu."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Şöminenin üzerinde onun bir resmini gördüm. Ona benziyorsun."

"Öyle," diye kabul ediyor. "Melody daha çok babamıza benziyor."

Şöminenin üzerindeki çocukluk fotoğrafları dışında, kız kardeşinin fotoğraflarını sadece sosyal medyada gördüm. Çok güzel bir kız. Gülümsemesi bulaşıcı. Girdiği her odaya neşe getirdiğini hayal ediyorum.

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Sana bir şey söylemem gerek Evie. Seninle dün hakkında konuşmam gerek."

"Baden ve Vance ile konuşurken kulak misafiri olduğum şey hakkında mı?"

Başını sallıyor. "Randall'ın sağdııcı olmayı kabul ettiğimde Azelius'un ona ait olduğunu bilmiyordum."

"Bunu bilmiyordum."

"Önemli bir nedenden dolayı sağdııcı olmayı kabul ettim." Parmağını kıvrırarak onu oturma odasına kadar takip etmemi istediğini işaret ediyor. Öyle yapıyorum ve şömineye ulaştığımızda resim çerçevelerinden birini alıyor. Çerçeveyi gözümün önüne getirmeden önce bir süre ona bakıyor. "Sağdııcı olmayı kabul ettim çünkü gelmiş geçmiş en büyük adam bana hayatımızın geri kalanında Randall'ın yanında olacağıma dair söz verdirdi."

Büyükbabası olduğunu tahmin ettiğim bir adamın resmine bakıyorum. "Bu senin büyükbaban mı?"

Başını sallıyor. "Buster

Aitken." "Nazik görünüyor."

Bana gülümsüyor. "Nazik, güçlü, çalışkan, bağışlayıcı. O benim için sadece en iyisini istedi ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım."

Kanepeye oturmasını işaret ediyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Mobilyanın hemen yanında duruyor ve başını sallıyor. "Eskiden bunun üzerinde oturur, kız kardeşim ve büyükannem ve büyükbabama film izlerdim. Sonra bir gün bunun artık önemli olmadığına karar verdim."

Bu evin onun için bir acı kaynağı olduğunu söyleyebilirim ama yine de gitmemizi önermeyi kendime yediremiyorum. Onu hiç bu kadar savunmasız ya da açık görmemiştim. İşte özlediğim Reid bu. Dünyaya sunduğu huysuz dış görünüşünün altında var olduğunu bildiğim adam bu.

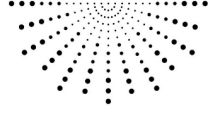
"Büyüdüğümüzde öncelikler değişir," diye teselli etmeye çalışıyorum. "Eminim büyükanne ve büyükbabanız onları hâlâ sevdiğinizi biliyorlardır."

Resim çerçevesini masanın üzerine bırakıyor. "Onlara yeterince sık söylemedim. Her gün on kez söylemeliydim ki benim için yaptıkları her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilsinler; onları ne kadar sevdiğimi bilsinler."

Pişmanlığın insanın ruhunu yiyip bitirdiğini duymuştum. şu anda buna şahit oluyorum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan elleri yüzümü kavırıyor. Gözlerimiz buluşana kadar başımı hafifçe yukarı kaldırıyor. "Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. Seni seviyorum, Evangeline. Seni ne kadar sevdiğimi bilmeni istiyorum."

BÖLÜM YETMİŞ ALTINCI

Evie

Doğru duyup duymadığımdan emin olamadan ona bakıyorum. O da bunu hissetmiş olmalı ki, "Seni seviyorum" diye tekrarladı.

"Ben de seni seviyorum," diyorum çünkü bu sözler haftalardır kalbimde yaşıyor. "Ben de seni seviyorum."

Beni usulca öpüyor. Şefkatli ve artık bana karşı hissettiklerinin sadece bir fısıltısını içeriyor. "Charlotte ve Randall hakkında açıklama yapmam gerekiyor çünkü geçen gün neden benim acımasız bir piç olduğumu düşündüğünü anlıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, başka zamanlarda da senin acımasız bir piç olduğunu düşünmüştüm."

Bir kahkaha attı. "Anlaşıldı."

"Vidori'nin senin için en önemli şey olduğunu biliyorum." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir nefes alıyorum.

Yüzümü hâlâ ellerinin arasında tutarak gözlerimin içine bakıyor. "Çok uzun bir süre içindi. Şimdi en önemlisi sensin. Sen. Sadece sen."

Nutkum tutuldu, alt dudacağımın saf duygudan titrediğini hissettim.

Beni tekrar öpüyor. "Buraya gelmeden hemen önce Randall'la konuştum. Ona Azelius ve Emmel's'i satın alma planlarımdan bahsettim. Ona artık ikisini de istemediğimi söylemeye çalıştım çünkü bu anlaşmalar her zaman seni ilk kez hayal kırıklığına uğrattığım zamanı hatırlatacaktı."

Bunun şaşkınlığıyla derin bir nefes alıyorum. "Benim için böyle büyük anlaşmaları pas mı geçeceksin?"

"Sen en önemlisin," diye tekrarlıyor. "Bu asla değişmeyecek."

"Tamam." Gülümsüyorum. "Ben en önemlisiyim."

Başını sallıyor. "Görünüşe g ö r e Randall her şeyi iş açısından anlamış ama bu şirketlerin hiçbir favori çiftlerimizin elinden çıkmayacak."

"Hayır mı?"

"Randall'ın kız kardeşleri spa'yı işletecek. Charlotte ve Randall Emmel'de birlikte çalışacaklar."

Ona bunun sözleşmem sona erdiğinde Emmel'de çalışmak için Vidori'den ayrılacağım anlamına gelebileceğini söylemek istiyorum ama şimdi sırası değil. Ayrıca, henüz hiçbir şey kesin değil.

"Onlar adına mutluyum," diyorum ve sonra bunu genişletiyorum, "Onlar adına her şey için mutluyum. Düğün, yandaki ev ve Emmel's'i Charlotte'un hayal ettiği gibi birlikte inşa edecekleri için."

"Ben de onlar adına mutluyum."

Yüzüne bakıyorum ve gözlerinin ne kadar parlak mavi olduğunu fark ediyorum. "Burada olmak nasıl bir duygu Reid? Bu evde olmak?"

Nefes verirken göğsü hafifçe kabarıyor. "Tuhaf."

"Nasıl yani?" Bastırıyorum, her duyguyu anlamak için merak ediyorum

Hissediyor.

"Buraya çok seyrek gelirim." Bunu parmağının ucuyla saatinin kadranına dokunarak noktılıyor. "En son aylar önce geldim, belki de bir yıl önce."

Şaşırdığımı söyleyemem. Ev o kadar çok anı barındırıyor olmalı ki, içeri adımını atar atmaz anılar tarafından boğulduğunu hissediyor.

"Yine de burada seninle olmak farklı." İki elime de uzanıyor. "Saçma gelebilir ama bugün burada kendimi güvende hissediyorum. Bunalmış değilim. Genelde olduğum kadar üzgün değilim."

Ellerini sıkıyorum. "Buna sevindim."

Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Büyükannem öldükten sonra hiçbir şey yapmadım. Bekle, bu doğru değil. Bir şeyi hareket ettirdim."

Tek kelime etmiyorum çünkü ekleyeceği bir şeyler olduğunu görebiliyorum.

"Küpelerini her gece yatmadan önce banyonun rafındaki küçük cam kaseye koyardı," diye açıklıyor. "Öldüğünün ertesi günü banyomda saklamak üzere bir tanesini yanımda eve götürdüm. Bu, Buzzy'nin kalp krizinden yaklaşık bir yıl sonra oldu."

Evinin banyosundaki tabakta duran tek küpeyi hatırlayınca kalbim sızlıyor. Bu onun büyükannesini hatırlatıyor. Onun ölümü, büyükbabasını kaybetmesinden çok kısa bir süre sonra gerçekleşti.

Cevabını bildiğimden şüphelendiğim bir soru soruyorum. "Büyükbabana böyle mi sesleniyordun? Buzzy?"

"Evet." Başını hafifçe sallayarak onaylıyor. "Herkes ona öyle derdi. İşten eve dönerken yolda ölmüş. Metrodaki biri onu tanımış ve büyükannemi aramış. Sanırım o gün kalbinin bir parçası öldü ve bir daha asla iyileşemedi."

Hissettiğim duygu yoğunluğunu engellemek için gözlerimi kapatıyorum. "Özür dilerim."

Bu iki kelime yetersiz geliyor. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama hiçbirini nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

"Birçok açıdan onları kaybetmek neredeyse anne ve babamı kaybetmekten daha zordu," diye itiraf ediyor. "Büyükannem ve büyükbabam hayattayken onların kıymetini tam olarak bilememiş olmaktan nefret ediyorum."

"Bazen ölüm merceği keskinleştirir," ben çocukken bir arkadaşımın evcil hayvanı öldükten sonra annemin bana söylediğini tekrarlıyorum. I

O zamanlar bu ifadenin hikmetini anlamamıştım ama sanırım şimdi anlıyorum.

"Benim için öyle olduğu kesin." Bana bakıyor. "Buzzy ile son bir gün geçirmek için neredeyse her şeyimi verirdim. Her saniyesini onun elini tutarak ve ona benim için ne ifade ettiğini anlatarak geçirirdim."

Elini tekrar sıkıyorum. "Bana onun senin için ne ifade ettiğini anlatabilirsin. Aynı şey olmadığını biliyorum ama onun hakkında her şeyi duymak isterim."

Evden çıkarken bana "Benimle eve geliyorsun," dedi. "Israr ediyorum, Evie."

"Çok isterim." Daha onunki eline geçmeden anahtarımı cebimden çıkarmıştım. "Ben kapıyı kilitlerim."

Ön kapının iki kilidini de sağlamlaştırmamı izlerken tek kelime etmiyor. Muhtemelen gereksiz bir hareketle, içeriyi kontrol etmek için paslı posta kutusunun kapağını açmak üzere uzanıyorum. Hareket, kalan son çivi için çok fazla. Dışarı kayıyor ve kutu yere yuvarlanıyor.

Dehşet içinde, hasar olup olmadığını kontrol etmek için posta kutusunu kapma telaşımla Reid'i neredeyse beton basamaklardan aşağı itiyordum.

Kahkahası gece havasını dolduruyor. "Gidici, Evangeline."

Topladım ve değerlendirdim. Haklıydı. Daha önce fark etmediğim şey, posta kutusunun altının o kadar çok pasla kaplı olduğu ve üzerinde birkaç açık delik olduğuydu. "Yeni bir tane alacağım."

Bana zahmet etme demesini bekliyorum ama başını sallıyor. "Yeni boya işi için yeni bir posta kutusu."

Hâlâ posta kutusunu tutarken ona bakıyorum. "Ev yeni bir boya işi mi alıyor?"

"Yeni boya, yeni çatı." Yanımda durana kadar beton basamakları iniyor. "Evi eski ihtişamına kavuşturmak için nelere ihtiyaç duyulduğuna dair bir liste hazırlamama yardım edeceksin."

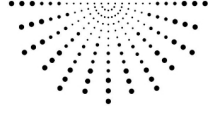
Sormamasını seviyorum. Bana yapmamı da emretmiyor. Yardım edeceğime dair açık bir varsayım. Haklı da. E d e c e ğ i m . "Tabii ki. Ev için planların var mı Reid? Onarıldıktan sonra satacak mısın?"

"Planlarım var." Evin dışını tekrar tarıyor. "Hiçbiri satmayı içermiyor."

Daha fazlası için baskı yapmıyorum çünkü doğru zaman geldiğinde bana söyleyecektir. Tek umudum bu ev için yaptığı planın bir şekilde bizi de içermesi.

Bize. Buna kesinlikle alışabilirim.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

R Bayram

Güzel kışını ellerimin arasına alıyorum, böylece onu hafifçe yukarı kaldırabiliyorum. Bu, sikimin onun içinde daha da derinlere kayması için yeterli. Dudaklarımdan dökülen hırıltıyı zapt edemiyorum. Kendimi susturmaya bile çalışmıyorum çünkü Evie'nin bana ne yaptığını bilmesini istiyorum. Onun için mümkün olan her şekilde kaybolduğumu bilmesini istiyorum.

"Tanrım, çok büyüksün," diye mırıldanıyor.

Onu öpmeden önce dudaklarına karşı gülüyorum.

"Bayılıyorsun." "Hem de çok," diye mırıldanıyor, ben onu öpmeye başladığımda nefesi kesiliyor.

tekrar içine. "Seni seviyorum."

Fiziksel anlamda birbirimize bu kadar bağlıyken, kelimeler böyle farklı bir şekilde çarpıyor. Onunla sevişirken kalbimin açıldığını hissettiğime yemin edebilirim. Hissettiklerimi ifade etmeyi de başarıyorum ama hepsi bir iniltiye dönüşüyor. "Seni seviyorum amına koyayım."

Her itişinde tırnakları omuzlarıma batıyor. Doruk noktasına yaklaştığını söyleyebilirim. Nefes alış veriş değişti. Yatak odamı dolduran inlemeler daha yüksek. Bu

Bu beni çıldırtıyor, bu yüzden kükrüyorum, arkama yaslanıyorum ve etrafımda boşalana kadar onu sertçe alıyorum.

Kendine gelmesi için ona bir saniye vermek amacıyla hızımı yavaşlatıyorum ama güzelim bunu istemiyor. Daha fazlasını istiyor. Yumuşak bir inilti onu terk ediyor. "Tekrar."

Ne kadar açgözlü olduğuna gülmek istiyorum, ama ona istediği her şeyi vermeye niyetliyim, bu yüzden daha sert pompalıyorum. Ben boşalmadan önce ikinci orgazmını yaşayacak.

"Reid!" diye haykırıyor, sesi hafızama kazınıyor. Adımı söylediğini duymak beni mahvediyor. Tüm kontrolümü kaybettim. I daireonu meme ucu ile benim Dudaklar ve ısırık Tekrar doruğa ulaşması için çaresizce. Çılgılığı, amının aletimin etrafında sıkılaştığı anı noktılıyor. O geliyor dudaklarından dökülen bir dizi tatlı sesle birbirinden ayrıldı.

Tekrar pompalıyorum ve sonra titreyip kenara düşmeden önce tekrar pompalıyorum.

BİR SAAT SONRA, nihayet yataktan çıkabilecek kadar kendime geldim. Öğleden sonra olmasına rağmen Evangeline hâlâ uyuyordu. Birbirimizi yıprattık, sadece yoğun sevişme yüzünden değil. Queens'teki evde olanlar benim için duygusal olarak çok yorucuydu. Sevdiğim kadından da çok şey götürdüğünden şüpheleniyorum.

Ona hayatımda yaşadığım kayıpların derinliğinden bahsettiğimde yüzündeki şefkati görebiliyordum. Bu dünyada genç yaştan itibaren kederle uğraşan tek kişi ben değilim. Bunu nasıl omuzlayacağımı öğrendim, böylece anne babamın ve büyükannemin resimlerine bakıp olanlara gülümseyebiliyorum. Buzzy'nin ölümü en zor olanıydı çünkü çok şey konuşulmadı.

Bir çift eşofman almak için gömme dolaba gidiyorum. Su ve yemeğe ihtiyacım var. Geçen gece Charlotte'ta Evie'yi

gördüğümde beri ilk kez acıktım.

Eşofman altımı buldum ve giydim. Tam dolaptan çıkıyordum ki ahşap saat kutusu gözüme çarptı.

Onu elime alıyorum. Ağırlığı, taşıdığı her bir saatin ne kadar değerli olduğunu hatırlatıyor.

"Saatleri neden bu kadar çok sevdiğini bana hiç söylemedin."

Evie'nin sesi beni kendime getirdi. Bir şekilde ben duymadan hemen arkamdan yataktan sıvışmış. Her zaman iyi bir dinleyici olmuşumdur. Bunun çocukluğumda Melody'nin geceleri uyanmasından kaynaklandığına inanıyorum. Evde onun iniltilerini ilk duyan ben olurdum, bu yüzden onu rahatlatmak için yatak odasına koşardım. Ona bir hikaye okur ya da bir tekerleme söylerdim. Üzüntüsünü kovmak için her şeyi yapardım. Hâlâ da yaparım.

Evie yanımdan geçip gidiyor. "Bir gömleğe ihtiyacım var."

Bakışlarımı onun çıplak bedeninden ayıramayarak, "Hayır, ayıramazsın," diyorum.

Mavi düğmeli gömleklerimden birinin kolunu çekiştiriyor. Saniyeler sonra göğüslerini örtmek için iki düğme ilikliyor. "Saatler, Reid. Çoğu erkekte bir ya da iki tane vardır. Sende otuz beş tane var."

Her sabah ayakkabılarımı bağlayabileceğim bir yer olsun diye iç mimarın yaptığı dar siyah banka oturmasını işaret ediyorum.

Otururken amını örtmek için gömleğinin alt kenarını çekiştiriyor. Dizlerimin üzerine çökmek, bacaklarını ayırmak ve durmam için yalvarana kadar onu yemek için çok istekliyim, ama yapamam. Şimdi olmaz. Aşık olduğum adamı tanımasına ihtiyacım var. Beni tanımasına ihtiyacım var.

Bana bakıyor. Yüzü makyajsız. Dudakları öpücüklerimden şişmiş ama gözlerinden başka yere bakamıyorum. Yüzüme yapışmış, ipucu arıyorlar. "Saatleri Moses Winston sevdiği için mi seviyorsun?"

Sadece hissettiğim savunmasızlıktan kaçmak için değil, aynı zamanda kendimi olacaklara hazırlamak için gözlerimi kapatıyorum. Bunu söylemek zorundayım.

Tanıdığım en önemli adamı nasıl yüzüstü bıraktığımı.

"Bir iş dergisinde sizinle ilgili bir makale okudum," diye açıklıyor. "Sizin için çalışmaya başlamamdan yıllar önce yazılmıştı. Yazı için yaptığınız bir röportaj sırasında söylediğiniz bazı sözlere de yer vermişlerdi. Moses Winston'ın akıl hocanız olduğunu ve size bir saat hediye ettiği için zamanında gelmenin değerini öğrendiğinizi söylediğinizi hatırlıyorum."

"Tutuklandığı gün o saati ayakkabıyla ezdim."

Geriye dönüp baktığımda aptalca bir hareket olduğunu görüyorum. Gururumu bir kenara itip saati ihtiyacı olan birine bağışlamalıyım ama saate verdiğim manevi değer, onu ve tutuklandıktan sonra Moses'la olan tüm bağımı yok etme çabamda itici güç oldu.

Bir müşterisi, kendisinin ve aynı derecede varlıklı arkadaşlarının cebini doldurmak için daha az varlıklı müşterilerinden çaldığını fark edene kadar bir yatırım şirketi işletiyordu. Çöküşünü çevreleyen haberlerde, hayat birikimlerini Moses'a kaptırdıkları için umutsuzluğa kapılan insanların bitmek bilmeyen video klipleri yer aldı.

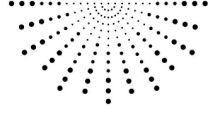
"Oh," diye mırıldandı. "Bilmiyordum."

"O bir dolandırıcıydı, Evie," diyorum ona ve bana yer açmak için hafifçe yana kaymasını işaret ediyorum. Tereddüt etmeden yapıyor, hatta mümkün olduğunca yakınına oturmamı istediğini belirtmek için sıraya vuruyor. Ben de öyle yaptım.

Parmakları saat kutusunun kenarında geziniyor. "Bunları o tutuklanmadan önce mi yoksa sonra mı toplamaya başladınız?"

Başımı arkaya atıyorum ve yavaşça nefes alıyorum. "Büyükbabam onları benim için topladı. Bunu yapmak yıllarını aldı. Öldükten birkaç gün sonra saatleri bulana kadar bundan haberim yoktu."

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

E^{vie}

Reid saat kutusunu her zamanki yerine, rafa dikkatlice yerleştirirken İZLİYORUM. Onun için çalışmaya başladığımdan beri bu dolaba sayısız kez girdim. Her zaman o dikdörtgen ahşap kutuya bakar ve bunun abartılı bir aşırılık örneği olduğunu düşünürdüm. Saatler konusunda uzman değilim ama bazı üst düzey marka isimlerini tanıyacak kadar bilgim var.

"Şifonyerinin alt çekmecesindeki saat kutusunun yanında bir defter vardı," diye açıklıyor. "Her saat numaralandırılmıştı ve defterde ona ayrılmış bir sayfa vardı."

Geri alıp almayacağını görmek için bekliyorum, ama hala onda olup olmadığını bile bilmiyorum, belki de bakmak ona acı veriyordur.

"Buzzy her saat için bir hikâye yazdı." Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "İlk aldığı saat altın Abdons saatiydi. 3B numaralı dairede yaşayan adama aitti. Bir sabah büyükbabamdan taksi çağırmasını istemiş, adam da saatin çalışmadığından şikâyet etmiş. Saatin yüzüne birkaç kez vurmuş."

ve binanın önündeki kaldırımında bulunan çöp kutusuna doğru yürümeye başladı."

"Onu atacak mıydı?" Ses tonumu bozan bir şaşkınlıkla soruyorum. "Neden tamir ettirmeye götürmedi?"

"Buzzy'ye göre adamın sağduyudan çok parası varmış." Bir kahkaha attı. "Buzzy torunu için alıp alamayacağını sordu."

"Senin için mi?" Fısıldıyorum.

"Evet." Başını usulca sallıyor. "Deftere, tamir edip edemeyeceğini görmek için arkadaşına götürdüğünü yazmış."

"Tamir etti, değil mi?"

"Düzelttim ve cilaladım." Sırıttıyor. "Bu koleksiyonun ilkiydi. Aylar sonra, başka bir kiracı büyükbabama babasına ait bir saat verdi. Dedem saati düşürüp yüzünü kırmış, o da ona yeni bir tane almış. 3B'de yaşayan adamı tanıyormuş ve o da ona Buzzy'nin kırık saati almasının sorun olmayacağını söylemiş."

"Onu da mı tamir ettirdi?"

"Tamir etmek altmış dolardan biraz fazla tuttu." Başını sallıyor. "Bin dolar değerindeki bir saatin altmış dolarlık bir tamire ihtiyacı vardı ve birisi bunun için onu çöpe atmaya hazırdı."

"Vay canına," diyorum şaşkınlıkla.

"Vay canına, doğru." Elime uzanıp kendi elinin arasında tuttu. "Moses Winston'la on yedi yaşımdayken bir gece tanıştım. Buzzy'nin yemeğini bırakmak için lobideydim. Jambonlu ve peynirli bir sandviçti. Queens'ten gelip ona verdiğim için bana teşekkür etti ama metroya bunun için binmemiştim. İşten sonra Moses'ı yolda göreceğimi umarak bindim."

Başımı salladım. "Bu senin için iyi oldu."

"Elbette." Bir elini kaldırıp alnına götürdü. "İçeri girerken büyükbabamın yanından selam vermeden geçti. Kahramanım olduğunu söylemek için peşine düştüm."

Çok sevdiği büyükbabasının önünde başka bir adama kahraman demesinin ona acı verdiğini söyleyebilirim.

"Tüm bu saçmalıklar içimden geldi çünkü ona bu kadar yaklaştığım için çok heyecanlıydım." Bana bakıyor. "Büyükbabam bileğinde büyükannemin ikinci el dükkanından aldığı bir saatle bir metreden daha kısa bir mesafede dururken onun saatine iltifat ettim. Winston'ın saatini ve haftanın her günü farklı bir saat takabilmek için onun gibi bir saat koleksiyonum olmasını istediğimi anlatıp durdum."

Saat kutusuna bakıyorum. "Büyükbaban bunları dileğini yerine getirmek için topladı."

İç çekiyor. "Zamanla bu binadaki kiracılar Buzzy'nin torunu için saat koleksiyonu yaptığını öğrendi. Bozuk saatlerini ona veriyorlardı, tamir edeceğini biliyorlardı. Bazıları binadan taşındıklarında teşekkür hediyesi olarak ona bir saat verdiler. Defterine, bir kiracının ona son binasındaki kapıcıya taşındığı gün teşekkür etmek için iki bin dolar nakit para verdiğini söylediğini yazdı. Bu, o zamanlar büyükannem ve büyükbabam için hayat değiştirici bir şey olabilirdi ama nakit para yerine bana vermesi için ona gümüş bir saat vermiş."

Ne diyeceğimi bilemeden elini sıktım.

Bana baktı. "Saatleri bana üniversiteden mezun olduğum gün verecekti ama bunu yapamadan öldü."

"Çok özür dilerim."

Başını sallıyor. "Cenazesinden önce, büyükannem benden şifonyerinin alt çekmecesinden iyi kravatını almamı istedi çünkü cenaze evindeki törende onu takmasını istiyordu. Saatleri o zaman buldum."

Kalbim onun için kırıldı. Bu keşfin acısı, hala yaşamakta olduğu kederini daha da yoğunlaştırmış olmalı.

"Onları hayattayken onurlandırmadığım adamı onurlandırmak için takıyorum." Saat kutusuna bakıyor. "Şimdi onları tamir eden kuyumcu büyükbabamın en iyi arkadaşıydı."

"Times Meydanı'ndaki mücevher dükkanında çalışan adam mı?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Milt. Onlarla çok iyi bir iş çıkarıyor. Hepsini parlatıyor ve çoğunu sorunsuz çalıştırıyor. Birkaçı tamir edilemiyor ama yine de takıyorum. Buna ihtiyacım var. Buzzy öyle istedi."

"Onu sevdiğini biliyordu, Reid."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Bu umuda tutunuyorum. Gençken ona sık sık onu sevdiğimi söylerdim. Bu daireyi aldım çünkü bir keresinde büyükanneme bir günlüğüne bu binada yaşamak istediğini söylemişti. Burada sonsuza kadar yaşamanın, vicdanı olmayan bir iş adamının onayının peşinden koşarak harcadığım zamanı bir şekilde telafi edeceğini düşündüm. Eğer geriye dönebilseydim, Moses'ın kendisi hakkında konuşmasını dinleyerek geçirdiğim her saati büyükbabama hayatta önemli olan soruları sormaya ayırırdım."

"Ne gibi?"

Elini kaldırıp bir tutam saçını alınımdan geriye doğru itiyor. "Aşık olduğunu nasıl anlarsın gibi."

"Bunu sen çözdün."

Eğilip beni usulca öpüyor. "Öptüm. Kalbim aklımdan önce anladı."

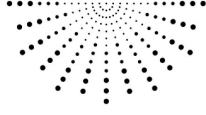
"Buzzy seninle gurur duyardı," diyorum çünkü buna inanıyorum. "Sen olağanüstü bir iş kurmuş olağanüstü bir adamsın. Senin için mükemmel olan bir kadına aşık oldun."

Başparmağıyla parmağı arasında çenemi sıkıştırıyor. "O benim için mükemmel."

Dolabın etrafına göz gezdiriyorum. "Eminim burada yaşadığınız için mutlu olacaktır, çünkü bu onun da hayaliydi."

"Bir günlüğüne tadına bakmak istedi," diye hatırlatıyor bana. "Queens'teki o evi çok severdi. Kızının ve torunlarının büyüyecekleri güvenli bir yer olsun diye o evin parasını ödemek için bu binada kışını yırtarak çalıştı. O ev onun hayaliydi. Sanırım artık benim de hayalim."

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

R Bayram

Randall'ın omzuna tokat attım. "Bir şey değil, dostum. Umarım Charlotte ve sen düğün hediyesini beğenirsiniz."

İki koluyla beni sarmak için elimi fırçalıyor. "Balayımız için bize özel bir villa kiraladın, Reid. Milano'da lanet olası bir özel villa. Bunun için sana ve Evie'ye ne kadar teşekkür etsek azdır."

Hediye fikrini ona açtığımda Evie tamamen aynı fikirdeydi. Maliyete katkıda bulunmakta ısrar etti, bu nedenle yeni evlileri iki haftalık tatilleri için İtalya'ya vardıklarında bekleyecek olan çiçekleri, şampanyayı ve tatlı tabağını onun karşılaması konusunda anlaştık.

Kucaklaşmadan geri adım attığımızda, bakışlarım terasın karşısındaki bir adama takılıyor. Onu daha önce ilk gördüğümde gözlerime inanmamıştım. "Magnus Brewster'ın düğünüze davetli olduğunu bana önceden haber verebilirdiniz."

Randall, Magnus'un durduğu yere bakar. Gözleri Evangeline'in göğüs dekoltesine takılmıştı. Onu suçlayamam çünkü o bu terastaki en güzel kadın.

Charlotte ikinci sırada yer alıyor ama türünün tek örneği olan gelinliğiyle bile sevdiğim kadını gölgede bırakamıyor. Evie her kıvrımını ortaya çıkaran muhteşem deniz mavisi bir gelinlik giyiyor.

"Fırına her zaman gelirdi," diyor bana. "Onu nereden tanıyorsun?"

"İş," diyorum ama bu kadarla bırakmıyorum. "Ayrıca Evie'yi becerdiğini düşünüyor."

Ağzı açık kaldı. "Evie'yi mi sikti?"

"Öyle olduğunu sanıyor," diye düzeltiyorum onu. "Bir sabah metroda götlük yapıyordu ve Evie'm ona haddini bildirdi. Ona yatakta berbat olduğunu söyledi."

Kükreyen bir kahkaha atıyor. O kadar gürültülüdür ki Pete, Kyle ve Charlotte dönüp bakarlar. "Çok komik."

"O mükemmel."

"Hareket halinde." Parmağıyla Magnus'un olduğu yönü işaret ediyor. Evie'ye doğru adımlarında biraz fazla coşkuyla yürüyor.

Onu korumama ihtiyacı yok, ama onu susturmasını izlemek istiyorum, bu yüzden terasa doğru kaçıyorum.

"Şimdi ne yapmamızı istiyorsun?" Evie'nin parmak uçları Charlotte'un dün gece baş nedime hediyesi olarak verdiği göz alıcı elmas kolyenin üzerinde dans ediyor. "Çakmak mı? Kullandığın kelime bu muydu? Beni becermek mi istiyorsun?"

Şu anda bir ayağından diğerine geçmekte olan Magnus'un hemen arkasında dururken kahkahamı bastırıyorum. "Daha önce sevişmiştik. Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Anladığımı söyleyemem." Başını sallıyor. "Sanırım bu unutulmaz olmadığı anlamına geliyor."

"Öyleydi," diye ısrar ediyor. "En az iki Os'un vardı." "Os mu?" Çenesini eğiyor. "Orgazm gibi mi?"

"Evet," diye fısıldıyor sert bir ses tonuyla. "Burada ihtiyatlı olmaya çalışıyorum."

"Ben de nazik olmaya çalışıyorum." Onun yanından geçip benimle göz göze geldi. "O adamı beceriyorum. Bana birden fazla

Her seferinde Os. Çok, çok fazla Os'dan bahsediyorum. O kadar çok Os var ki saymayı unutuyorum."

Başını o kadar ani çeviriyor ki neredeyse kahkahalarla güleceğim. "Reid mi? Reid Hunt'ı mı beceriyorsun? O senin patronun."

Başını sallıyor. "O benim patronum ve sahip olduğum en iyi sevgili."

O odaklanır onun DİKKAT geri üzerinde Evangeline. "İkinizin arasındaki bu şey ne kadar ciddi?"

"Benimle evlenecek."

Evie bana doğru yürüyor ve eliyle Magnus'un pazısını iterek onu kenara itiyor. "Ne?"

Önüme geçer geçmez yüzünü ellerimle kavırıyorum. Onu usulca öpebilmek için yukarı doğru eğiyorum. "Yıl bitmeden sana evlenme teklif edeceğim, Evie. Bunu Queens'teki evimize taşındığımız gün yapmak istiyorum."

"Evimiz mi?" Güzel mavi gözleri yaşlarla doldu. "Queens'te mi yaşayacağız?"

"Biraz sihir yapması için bir müteahhit tuttuktan sonra, o evde seninle birlikte yaşamak isterim. Tabii benimle Queens'te yaşamayı hayal edebilirsen."

"Bunu hayal edebiliyorum." Çenemi öpüyor. "Evi ilk gördüğümünden beri istediğim şey buydu."

Magnus boğazını temizleyerek sözümüzü kesiyor. "Bu sana ne kadar iyi bir sikici olduğumu kanıtlamak için hiç şansım olmayacağı anlamına mı geliyor?"

İkimiz de gülüyoruz ama ona cevap veren Evie oluyor. "Birlikte uyumadık. Hiç yatmadık. O sabah metroda beni kızdırdın. Julie hakkında övündüğünü duyduğumda kendimi kaybettim. Hiçbir kadın kapalı kapılar ardında neler yaptıklarını tüm dünyaya anlatan bir adama kendini teslim etmek istemez."

"Ciddi misin?" Magnus ona sorar. "Hepsini sen uydurdun." "Çünkü Julie." O izin verir dışarı a ağır nefes ver. "I tahmin et Ben istedimiçin utandırmak sen Çünkü I keçe sen değildi ona saygı duyuyorum."

"Sicilim hâlâ bozulmadı," diyor, az önce ona söylediği her şeyi görmezden gelerek. "Hâlâ harika bir sikiciyim."

"Bundan anladığın bu mu?" diye sorar, elleri kalçalarına düşer. "Burada öğrenilmesi gereken bir ders var, Bay Brewster."

"Doğru." Bakışları kızın göğüslerine kayarken başıyla onaylıyor. "Ders şu ki, ben hâlâ bu şehirdeki en iyi yatanlardan biriyim."

"Hayır," diyor kadın, adam uzaklaşırken başını sallayarak. "Ders bu değil."

"Nerede kalmıştık?" Elini uzatarak soruyorum. "Sana küçük sarı evimizden, Queens'e taşınmamızdan ve bir gün arka bahçede evlenmemizden bahsediyordum."

"Arka bahçemizde mi?"

"Evet." Onu kendime doğru çekiyorum. "Evi en iyi hale getirmek birkaç ay alacak, bu yüzden şimdi benim daireme taşın, Evangeline. Benimle yaşa, benimle çalış ve her günün her dakikasında seni sevmeme izin ver."

"Bir şartla taşınırım," diye fısıldıyor. "Ya da belki iki, ya da üç, ya da yirmi koşul olabilir."

Bir kahkaha attım. "Hepsini say."

"Beni çöpçü avına göndermeyi bırakın Bay Hunt." Gözlerinde bir kıvılcımla sırtıyor. "Bu tür şeylerin çoğu için bir teslimat servisi kullanmama izin verseydiniz, ofisteki ihtiyaçlarınızla ilgilenmek için daha fazla zamanım olurdu."

Boynunun yan tarafına doğru bir öpücük çizgisi çiziyorum. "Neye ihtiyacın var?"

"Birincisi ofiste oral seks."

"Siktir et bu düğünü. Şimdi işe gidelim."

Bu da omzuma şakacı bir tokat atmamı ve ardından ağzıma derin bir öpücük kondurmamı sağlıyor. Ayrıldığımızda Evie geri çekilip bana bakıyor. "Birazdan pastayı kesecekler. Sonra ilk dans ve sonra..."

"O zaman seni eve götüreceğim," diye sözünü kesiyorum. "Seni bu elbiseden çıkaracağım, külotunu yırtıp atacağım ve gecenin geri kalanını seni o kadar çok Os yapana kadar becererek geçireceğim ki izini kaybedeceksin."

"Bunların hepsine evet." Parmağını yüzümün önünde gezdiriyor. "Ama diyelim ki ben senin sikinin üzerine boşalana kadar sevişeceğiz."

Hemen sertleşiyorum, olabildiğince hızlı bir şekilde dokunabildiğim kadarına dokunmak için çaresizim. "Evie," diye mırıldanıyorum. "Lütfen."

"Evie!" diye sesleniyor başka bir ses. Kadınsı ve çok tanıdık. "Baş nedimeme ihtiyacım var."

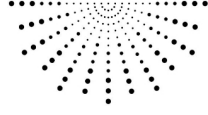
"Görev çağırıyor." Elini kemerimi sıyrana kadar gömleğimden aşağı indiriyor. "Lottie'nin bana ihtiyacı var."

"Sana asla benim kadar ihtiyaç duymayacak," diye ısırdığım hırıltılı bir nefes alırken. "Sana sonsuza kadar ihtiyacım olacak. Öleceğim güne kadar sana sonsuza dek ihtiyacım olacak."

"Harika bir hayatımız olacak, Reid." Gözlerimin içine bakıyor. "Seninle yakında dans pistinde buluşacağız."

"Yakında," diyorum, bunun bir dakikadan kısa bir süre sonra ellerimi tekrar onun üzerinde bulacağım anlamına gelmesini dileyerek. "Yakında orada buluşuruz."

EPİLOG

E^{vie}

Dört Ay Sonra

Reid beni evimize taşırken gülümsüyorum. Gelin olmadığım halde kendimi gelin gibi hissediyorum. En azından henüz değil. Onun dairesine taşındığımdan beri birkaç kez evlilik hakkında konuştuk ama bu evdeki tadilatlar tartışmalarımızın çoğunu tekeline aldı.

Mutfak dolaplarının renginden, yıpranmış halının altına gizlenmiş tertemiz orijinal parke zeminlerin kaplamasına kadar evle ilgili her kararı birlikte verdik.

Reid, evin her odasını temizlerken kendisine yardımcı olmam için benden rehberlik istedi. Büyükannesi ve büyükbabasına ait pek çok şeyi kurtardık. Büyükanne ve büyükbabasının yatak odasındaki dolapta bulduğumuz bir karton kutuya bakarken Reid'le birlikte oturdum. Üzerinde siyah kalemle "*meleğimiz*" yazıyordu. Kutunun içinde bir zamanlar Reid'in annesine ait olan bir hazine dolusu eşya vardı. Okul resimleri, karneler ve Reid'e yazdığı bir not.

Anaokuluna başladığı gün ikimizin de ağladığı şeylerden sadece birkaçıydı. O kutudaki her şeyi ve daha pek çok şeyi sakladık.

Yerimiz olmayan her şey şimdi onun dairesinde. Queens'te yaşamaya karar vermemize rağmen satmaya hazır değil. Şakayla karışık, çocuklarımızdan birinin bir gün Manhattan'da yaşamak isteyebileceğini söyledi. Belki de isterler. Çocuk istediğimizi biliyoruz ve bir aile kurmanın doğru olduğunu hissettiğimiz zaman gelecek. Şimdilik birbirimize odaklanmış durumdayız.

"Bunun buradaki ilk gecemiz olacağına inanamıyorum," diyorum beni dikkatlice ayaklarımın üzerine yatırırken. "Aslında kendi evimizde uyuyacağız."

"Yatağımızda," diye hatırlatıyor bana, çünkü yeni bir yatak ve karyola almıştık. Yatak başlığı Kevin'in bir arkadaşı tarafından el yapımı olarak yapıldı. Ahşap ve üzerindeki oymalar, ilk kez Reid'in çocukken yattığı yatakta bulunan bir battaniyede fark ettiğimiz bir deseni tasvir ediyor. Yatak başlığının tasarımındaki güzel soyut çizgiler, Reid'in çocukken sevdiği bir şeyi hatırlatıyor.

Bunun gibi pek çok küçük ayrıntı bu evi bizim evimiz haline getirdi.

"Sonunda sana evlenme teklif edebileceğime inanamıyorum." Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Eli kot pantolonunun ön cebinde kayboluyor. Küçük siyah bir mücevher kutusu çıkarıyor. "Milt istediğim yüzüğü yaratacak beceriye sahip değildi, bu yüzden beni Whispers of Grace'e gönderdi. Sahibi Ivy, bizim için ciddi bir sihir yaptı."

Elimle üzerimdeki pembe sweatshirt'ü yokluyorum. Küçük bir kızken, evlenme teklifimin benim için derin anlamlar taşıyan bir yerde gerçekleşeceğini hayal ederdim hep. Kendimi güzel bir elbise giymiş, makyajımı yapmış ve saçlarımı mükemmel bir şekilde şekillendirmiş olarak görürdüm.

Burada solmuş kot pantolonum, at kuyruğu saçlarım ve makyaj olarak sadece bir parça kırmızı rujumla dururken

Gerçekten önemli olan tek şey önümdeki adam.

Reid tek dizinin üzerine çöktü. "Olabileceğim en iyi adam olmak istememin sebebi sensin. Bana aşkın bir erkeği nasıl değiştirebileceğini gösterdin."

Milyonlarca şey söylemek istiyorum ama tek bir kelime bile edemiyorum. "Seninle tanıştığım ilk gün özel olduğunu anlamıştım Evie.

Her zaman seninle olan bir ışığın var. Gözlerinde ve gülüşünde. Sesinizden bahsetmeme gerek yok çünkü o saf bir sihir. Adını söylediğinde bir erkeğin dünyasını değiştirecek güce sahipsin."

"Reid."

Elini göğsünün ortasına götürüyor. "İşte bu. Her şey bu." Gülümsüyorum.

"Hak ettiğin koca olacağıma söz veriyorum. Her şey için güvenebileceğin bir adam olacağıma söz veriyorum. Seni her zaman ilk sıraya koyacağım. Attığın her adımda yanında olacağım. Evlen benimle, Evie. Lütfen, sonsuza dek senin erkeğin olmama izin ver."

Kapağı açtığında göz alıcı bir yüzük ortaya çıkıyor.

Altın bir bant içine yerleştirilmiş eşit derecede güzel iki taş vardır. Biri küçük bir pırlanta ve onun altında biraz daha büyük kanarya sarısı bir pırlanta.

"Ivy pırlantayı annemin nişan yüzüğünden, sarı elması da büyükannemin yüzüğünden aldı. Bunu senin için yaptı."

"Çok çarpıcı."

"Alyansın onların yüzüklerinin altından yapıldı. İkisi de o kadar inceydi ki Ivy onları eritip senin için tek bir yüzük yapmanın daha iyi olacağını düşündü."

Yumuşak bir hıçkırık çıkardım. "Oh, Reid."

"Evlendiğimizde Buzzy'nin alyansını takacağım." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Buna bayılırdı."

Başımı salladım.

"Evet de, Evie," diye fısıldıyor. "Lütfen evet de."

"Evet!" Çıglık atıyorum. "Seninle evleneceğim."

Beni öpmek için kollarına almadan önce yüzüğü parmağıma takmak için geri kayıyor. "Paris'te balayı yapacağız. Bana bale okulunu gösterebilirsin."

Reid aylar önce bir gece benden kısa süren bale hayallerimin hikayesini onunla paylaşmamı istediğinde hiç tereddüt etmeden kabul ettim. Hayatımın akışını sonsuza dek değiştiren bisiklet kazası da dahil olmak üzere her şeyi anlattım. Arabasının kapısını açan bir adamın yoluna girmiştım. Üzerinden uçtum ve bacağım o kadar kötü yaralanmış bir şekilde kaldırıma düştüm ki bale kariyerim söz konusu bile olamazdı.

Her şeyin bir nedeni olduğunu, çünkü kazanın beni Vidori'ye ve ona getirdiğini fısıldadığımda gözleri doldu. Şimdi, en çılgın hayallerim gerçek oluyor.

Kapının gürültülü bir şekilde çalınması bizi böldü. "Bu da kim lan?"

"Yeni patronum mu?" Gülüyorum.

"Kontratın bittiğinde Charlotte için çalışmak üzere beni terk edeceğine hâlâ inanamıyorum." Çenemi çimdikliyor. "Yine de seninle gurur duyuyorum. Emmel'in pazarlama uzmanı olarak ortalığı kasıp kavuracaksın."

Maaş ve yan haklarla birlikte resmi unvanım üzerinde hâlâ çalışıyoruz, ancak Charlotte ve Randall ile birlikte çalışarak her zaman istediğim kariyeri sürdüreceğim için heyecanlıyım. Ayrıca, buradan sadece on dakikalık yürüme mesafesinde olduğu için her sabah Emmel'in gelecekteki ofisine onlarla birlikte gidip gelebilirim.

"Komşularınız geldi!" Lottie kapıyı tekrar çalarken ön kapının arkasından sesleniyor.

"Ve iş ortaklarınız," Baden'in derin sesi çok net.

"Baden ve Vance'i mi davet ettiniz?"

"Onlara soruyu bu gece soracağımı söyledim." Reid sırıtıyor. "Bizim için çok mutlu oldular."

Her adımda nişan yüzüğüme hayranlıkla bakarak ön kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı salladığımda

Ben ne olduğunu anlamadan Lottie beni kucaklıyor.

"Tebrikler, Evie." Vance yanıımızdan geçerken omzumu okşadı.

Baden, "Sanırım bu seni bir bakıma baldızım yapıyor," diyor.

Randall durup Lottie'ye arkadan sarılıyor, elleri ikimize de uzanıyor. "Reid benim kardeşim gibi olduğu için sen de benim baldızımsın."

Lottie eve girmek için beni bıraktı. "Dışarıdan yemek, şarap ve dondurma sipariş ettim. Hadi kutlayalım."

Sevdiğim insanlarla yüzleşmek için dönüyorum ve Reid'i bana bakarken bulduğumda, ona sonsuza dek söyleyeceğimi bildiğim üç kelimeyi fısıldıyorum: "Seni seviyorum."

Kulağına dokunup gülümsedikten sonra, tüm Queens'in duyabileceğinden emin olduğum bir sesle, "Seni seviyorum. Seni seviyorum, Evangeline. Her zaman da seveceğim."

THANK YOU

Kitabımı satın aldığınız ve indirdiğiniz için teşekkür ederim.

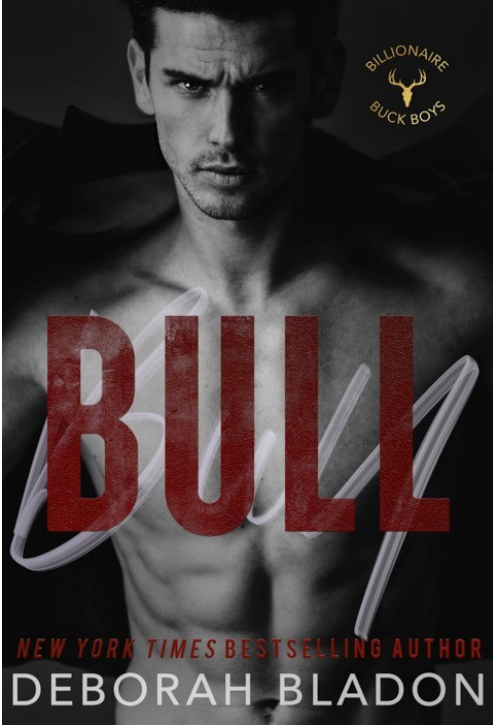
Bunun benim için ne anlama geldiğini kelimelerle ifade edemem. Eğer hoşunuza gittiyse, lütfen yorum yazmayı unutmayın. Düşüncelerinizi bana bildirin! Okuyucularımı mutlu etmek istiyorum.

Yeni seriler ve bağımsız kitaplar hakkında daha fazla bilgi için lütfen web sitem deborahbladon.com'u ziyaret edin. Kitap fragmanları ve göz atabileceğiniz diğer güzellikler var.

Bana ulaşmaktan çekinmeyin! Tüm okuyucularımın bağlantı kurmayı seviyorum çünkü siz olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Her şey için teşekkürler.

WANT SOME MORE?

Başka bir **huysuz x günüşiğı** **romantizmine** aç mısınız? Hayatınızda biraz daha **işyeri romantizmine** ihtiyacınız **olduğunu** mu hissediyorsunuz?

Elimde tam da senin için bir kitap var.

Sen!

En son popüler romanlarımdan biri olan **BOĞA**, bir sonraki okumanız için mükemmel.

Buharlı kapağı göz atın ve ilk bölümün tamamına göz atmak için sayfayı çevirin.

CHAPTER ONE OF BULL

Trina

"Tanışmıştık, değil mi?"

Solumdaki yabancı sese doğru dönüyorum. En az benim iki katım yaşında, siyah saçlı bir kadın, ağzının kenarlarında çatık kaşları ve yeşil gözlerinde bir ışıltı var.

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Emin misin?" Daha yakına eğiliyor. Narenciye kokulu bir parfümle karışık nane kokusu yayılıyor. "Yemin ederim seni tanıyorum."

Bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, beyaz bluzumu ve siyah eteğimi inceliyor.

"O suratlardan bende de var." Gülümsüyorum.

Bir yabancı bana yaklaşıp birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı sorduğunda hep aynı cümleyi kullanırım. Sayısız kez Macy's'deki bir satış görevlisi ya da birinci sınıf öğretmeni sanıldım. Bir keresinde, bir adam Tiyatro Bölgesi'ndeki bir lokantada onun garsonu olduğuma ikna olmuştu.

"Kütüphanede çalışıyorsun, değil mi?" Başını eğiyor. "Ana şubede. Geçen hafta oradaydım. Tezgâhın arkasındaydın."

Mavi gözlü ve saçlarını sıkı bir topuz yapmış bir sarışın olabilir, ama yıllardır New York Halk Kütüphanesi'ne gitmedim. En son on ya da on bir yaşındayken annemle gitmiştim.

Tahminimce ailemin Brooklyn'deki fırınına gitmiştir. Duvarlar on iki kardeşimin ve benim çerçeveli fotoğraflarımızla kaplı.

Karşıdan karşıya geçmek için ışığı yakalamaya çalışan bir adam beni geçmek için acele ederken dirseğime çarpıyor. Kaldırımda öne doğru tökezliyorum ama ayaklarımın hızlı çalışmasıyla dik durmayı başarıyorum.

"Dikkat et, pislik!" Konuştuğum kadın arkasından bağırıyor. "Bir kütüphaneciye zarar vermek yasadışıdır."

Biriyle karşılaşp özür dilememek yanlış.

Bunu tartışacak vaktim yok. Patronumdan önce işe gitmem gerekiyor ve evimden sadece bir blok öteye gidebildiğim için geç kalmamak için metroya koşmam gerekiyor.

Kütüphanecileri savunan kadına dönüyorum. "Gitmeliyim."

"Yakında yine kütüphanede olacağım." Saatine bir göz attı. "Mutlaka uğrayıp bir merhaba diyeceğim."

Oradan uzakta bir ofiste masamın başında olacağım.

Bu kadını düzeltmek yapılacak en doğru şey olacaktır, ama onu utandırmak istemiyorum ve ayıracak fazladan bir dakikam yok.

"Ben Beth, bu arada." Elini uzattı. Ben de elini tutuyorum. "Benim adım Trina."

Bu onu bir adım geri attırır. "Trina. Bu sana yakışıyor." Böyle düşünmesi hoşuma gitti, ben de gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Beth omzumun üzerinden bakıyor. "İşte buluşacağım arkadaşım. Tekrar görüşeceğiz, Trina."

Ceketinin cebine koymadan önce altın yüzüğü sol elinin yüzük parmağından ustaca çıkarışını izliyorum. Bize yaklaşan adama el sallamak için artık çıplak olan elini kaldırdığında gülümsemesi genişliyor.

Beth'i bir daha göreceğimden şüpheliyim ama o yüzüğü parmağına takan adamın bu Salı sabahı ne yaptığını bilip bilmediğini merak ediyorum. Bu, New York'taki milyonlarca insanın sakladığı sırlardan sadece biri.

Telefonum çalmaya başlayınca düşüncelerim yarıda kesiliyor. Telefonu çıkarmadan önce çantamı karıştırıyorum.

Patronumun adının ekranda yanıp söndüğünü görünce içim burkuldu.

Hemen cevap veriyorum. "Günaydın Bay Locke. Bugün nasılsınız efendim?"

"Meşgulüm," diyor kaba bir şekilde, ayak parmaklarını kıvıran o derin sesiyle. "Bu sabah Bay Tillery ile yaptığım toplantının notlarını almak için ofise uğradım. Otuz dakika içinde geldiğimde bunların masamda olmasını bekliyorum Bayan Shaw."

Lanet olsun.

Aceleyle köşeye gidip elimi havada sallayarak çılgınca bir taksi arıyorum.

"Bunu senin için hazırlayacağım," diyorum, geleceği tahmin ettiğimi umarak.

"Tamam." Görüşmeyi bu şekilde sonlandırır çünkü Graham Locke böyle biridir. O tamamen iş adamıdır, nezaket yoktur.

Bir taksi yavaşladığında sessizce yumruklarımı havaya kaldırıyorum. Bay Locke'tan önce ofise varacağım.

Taksinin arka yolcu kapısını açtığımda, Beth'i evlilik yüzüğünü sakladığı adamın kollarında son bir kez görüyorum. Sol elime bakıyorum. Herhangi bir mücevherden yoksun. Umarım bir gün bir adam parmağıma bir yüzük takar ve eğer aşkımız gerçek ve güçlüyse, ben bu dünyadaki son nefesimi verene kadar orada kalır.

"Nedir bu?"

Şunlar üç küçükkelimeler tutun Yani çok
yumruk içinde Benim dünyam.

Bay Locke ne zaman onun standartlarına uymayan bir şey yapsam bana ateş etmeyi seviyor.

Örnek olarak:

Geçen hafta bir gün onun için öğle yemeği sipariş ettim. Çavdar ekmeğinin üzerindeki hardal normal sarı türdendi çünkü restoranda gurme tam tahıl türü kalmamıştı. Çoğu insan bunu sorun etmezdi ama patronum için öyle olmadı. Bay Locke üst üste dizilmiş jambon ve peynirden bir ısırik aldı ve peçeteye tükürdü.

"Bu da ne?" diye bağırdı bana.

Cevap verme zahmetine girmedim çünkü yanlış hardallı bir sandviçti, bildiğimiz medeniyetin sonu değil.

Bugün, dünkü personel toplantısının daktilo edilmiş tutanaklarını elinde tutarken soru bana geliyor.

Masamın önünde durduğu yere bakıyorum.

Graham Locke söz konusu olduğunda yakışıklılık öznel bir terimdir. Herkes onun ateşli olduğunu düşünüyor. Bazı erkeklerde *olan "uğraşmaya bile gerek yok"* tarzında yakışıklı. Belki de mavi gözleri ve koyu kahverengi saçları yüzündendir. Özel dikim takım elbiselerinin çekiciliği artırıp artırmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu tanımasaydım, ona on üzerinden on iki puan vereceğimi biliyorum.

Ağzını açtığında ve kabalığı ortaya çıktığında, cazibe ölçerimde birkaç çentik düşüyor.

Boğazımı temizliyorum ve doğruyu söylüyorum: "Bunlar dünkü toplantının tutanakları efendim."

Yanlış cevap.

Bunu bana doğru attığı *"ne oluyor lan?"* bakışından hemen anlıyorum. Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor.

"Geçen hafta sonu herkesin ne yaptığına dair sıradan ayrıntıları tekrar okumama gerek yok." Bileğinin bir hareketiyle kâğıtları masamın üzerine fırlatıyor. "Bir kere duydum ve

Cuma gecesi randevunuz da dahil olmak üzere hiçbirini hatırlayacak kadar umursamıyorum."

Vay canına.

Yüzüme tatlı bir gülümseme yapıştırıyorum ve ona bakıyorum. "Bunların hepsi toplantının bir parçasıydı."

"Tüm bunlar anlamsız ve gereksiz" diye karşı çıkıyor. "Tutanakları bunların hiçbirisi olmadan yeniden yazın."

Randevumun detaylarının ilgi çekici olduğunu düşünmüştüm. İş arkadaşlarım da öyle düşünüyor gibiydi. Bu ikinci randevuydu, bu yüzden neredeyse erkek arkadaşım olan Kyle ve benim aramda olanlara yatırım yaptılar.

"Şimdi bunun üzerinde çalışacağım," diyorum, yine zoraki bir gülümsemeyle.

"Bir saat içinde tamamlayın."

Meydan okumaya hazırım, bu yüzden pedalı metale ya da benim durumumda parmaklarımı klavyeye koyuyorum ve sıkıcı belgeyi New York'taki en kötü patrona teslim edebilmek için dünkü toplantının en iyi kısımlarını keserek çalışmaya başlıyorum.

[BULL'u okumaya devam etmek için buraya tıklayın](#)

JOIN DEBORAH'S MAILING LIST

Deborah Bladon'dan özel güncellemeler almak için lütfen kişisel posta listesine kaydolun!

Deborah'ın yeni kitaplarını ilk satın alan siz olmak istiyorsanız hemen kaydolun!

[imdi abone olmak için buraya tıklayın!](#)

ALSO BY DEBORAH BLADON

SAPLANTILI SERISI

MARUZ KALMIŞ SERISI

NABIZ SERISI

IMPULSE

VAIN SERISI SOLO

HARABE SERISI

GONE SERISI SIGORTA

İZ SERISI ŞANS

KOR SERISI YÜKSELİŞ

SERISI PUS

TITREME

YIRTIĞI

THE HEAT SERISI

RISK

ERİMEK

GERGIN DÜET TER

BAŞ BELASI DEĞERİ

HUSH

BARE

WISH

SIN

DANTEL

SUSUZLUĞU

PUSULA

ACIMASIZA

KARŞI

BLOOM

RUSH

CATCH

FROSTBITE

XOXO

O BENİ SEVİYOR ACI

TATLI DEĞİL

ALLIK FAKTÖRÜ BULL

CRUEL

STARLIGHT

SAINT

SWEETHEART

TRUST

AÇGÖZLÜLÜK

ABOUT THE AUTHOR

Deborah Bladon bugüne kadar sevmediği bir aşk romanı kahramanı okumadı. Aşk romanlarına olan sevgisi, elinde kütüphane kartıyla otobüse binip en yeni Harlequin kitaplarına bakacak yaşa geldiğinde başladı. Kalbi ve pasaportu Kanadalı olsa da onu sık sık New York'ta bir latte yudumlarken ve bir sonraki hikâyesi için ilham ararken görebilirsiniz.

Manhattan kesinlikle onun ikinci evi.

Ailesine değer veriyor ve her günün yazmak, okumak ve sevmek için bir hediye olduğuna inanıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.